

КАРЪН РОБЪРДС ТЪМНА ЛУНА

Превод от английски: Геновева Накова, 1996

chitanka.info

*Тази книга посвещавам с любов на паметта на дядо ми
и баба ми, родителите на моята майка, Кейт Лаха Скагс и
Албърт Лесли Скагс.*

И, както винаги, на Дъг и Питър.

ПЪРВА ГЛАВА

Кейтлин О'Мали беше момиче, но на никой, който я видеше да се мотае по тесните павирани улици на Дъблин през този мъглив априлски следобед на 1784, не би му хрумнала подобна мисъл. През последните осем години от петнадесетгодишния си живот тя беше приела ролята на момче и толкова успешно я играеше, че понякога самата тя с дни забравяше за истинския си пол. Несресаната ѝ коса беше вързана на раздърпана опашка, която стигаше до раменете. Постоянен пласт мръсотия прикриваше изящните черти на лицето ѝ. Сините ѝ като на голям ирландски териер очи, засенчени от гъсти мигли, големи като ахати върху изпитото ѝ от глад лице, оставаха почти незабелязани на фона на цялата ѝ мръсотия. С тази източена снага, облечена в окъсан жакет и бричове, два пъти по-големи от размера ѝ, тя изцяло приличаше на дрипаво дванадесетгодишно момче, каквото беше приятелчето ѝ.

— За Бога, О'Мали, да вземем да помиришем онова там, а? — Уили Лаха се спря и завистливо подуши подноса с местни пайове, които продавачът беше подредил върху тезгяха, поставен на количката му. Вперила поглед в златистокафявата им коричка, Кейтлин усети как устата ѝ се напълни със слюнка. Спазми, предизвикани от глад, разтърсиха стомаха ѝ. Нито тя, нито Уили бяха яли нещо предната вечер. През този ден също не бяха слагали и троха в уста, а вече се свечеряваше. Изгледите да свият нещо за вечеря бяха слаби. Бандите хлапаци и просяци, населяващи уличките около „О'Конъл Стрийт“, бяха станали толкова прословути, че търговците се движеха въоръжени. Кражбата на една ябълка дори можеше да струва животът на някое момче. Тъй като търговията на тази улица беше много оживена и по нея всяка вечер се тълпяха работниците от кея, би трябвало да има предостатъчно възможности за кражби. Но гуляйджиите пазеха кесиите си, а търговците наблюдаваха стоките си с орлов поглед. Само преди седмица Тим О'Флин, едно от бездомните момчета от бандата, заместила семейството на Кейтлин, след като

майка ѝ умря, бе обесен, понеже бе откраднал две сливи и комат хляб. Този случай ѝ беше като урок и Кейтлин беше по-предпазлива от обикновено, въпреки че гладът беше започнал да взима връх над наложеното ѝ благоразумие. Ако не откраднеше, нямаше да яде.

— Ей, вие там! Мърдайте или ще ви съдера кожата от бой! — това ръмжене дойде от търговеца с червендалестото лице, който бе забелязал интереса им и ги гледаше заплашително, с дебела тояга в ръка. Кейтлин направи един груб жест в отговор, но не се противопостави, когато Уили я повлече по улицата, пълна с подредени и от двете ѝ страни каруци и колички на търговци, изложили за продан всичко — от пайове с месо до кожени обувки.

— По-добре да изчакаме, докато дойдат Дойл и останалите. Само двамата не става.

Кейтлин се намръщи от думите на Уили. Съдбата на О'Флин караше повечето от тях да се държат страхливо като жени. Трябваше да прогонят този призрак от съзнанието си, ако имаха намерение да се хранят изобщо. Беше глупост да мислят — както правеха Уили и някои от останалите — че са прокълнати да нямат късмет. О'Флин просто не е бил достатъчно внимателен или достатъчно бърз. Поуката, която трябваше да извлекат, не беше да престанат да крадат, а да внимават да не ги хванат. И тя щеше много да внимава. Винаги внимаваше, беше бърза като стрела, най-бързата от всички тях. Нито един дебел търговец нямаше да я залови, както се случи с О'Флин. А и Джейми Макфиниън, когото хванаха месец преди О'Флин винаги си е бил смотан. Това, че по някаква случайност беше избягвал залавянето си до този момент, беше истинско чудо. Не, не лошият късмет ги преследваше. Просто не преценяваха добре нещата.

— Ей, я виж там! — с едно ръгване в ребрата тя насочи вниманието на Уили надолу по улицата. Висок, мускулест мъж, обвит в дантели и труфила, си проправяше път с чудно безгрижие покрай мръсните, въоръжени докери, които заедно с проститутките взеха да изпълват улицата. Докато го наблюдаваха, той извади златен часовник от джоба си, отвори го с едно натискане на оформения в маникюр нокът на палеца си и му хвърли бърз поглед, преди безгрижно да го върне на мястото му. Устата на Кейтлин се изкриви в подигравателна усмивка. Очевидно джентълменът беше пристигнал току-що от ужасната Англия, един от омразните господари, и на никой не му бе

хрумнало да го предупреди да не си пъха носа в опасните ирландски квартали на града. Той се мотаеше наоколо, като че ли нямаше никакви грижи на този свят, и напълно осъзнаваше мрачните погледи, с които го стрелкаха заобикалящите го тълпи окъсани, потиснати хора.

— Ето ти агне за заколение, Уили, момчето ми — очите на Кейтлин заблестяха, изпълнени със смесица от алчност и омраза. В омразата ѝ нямаше нищо лично към него. Ирландците мразеха англичаните от самото си раждане. Тази омраза беше в кръвта им и се пропиваше чак до мозъка на костите. — Изпраца го Божията майка, за да осветли пътя ни. Тези момчета и без това ще смъкнат всичко от него, така че давай да оберем каймака.

Уили се огледа неспокойно. Той беше риж и лицето му беше покрито с лунички под плътния слой мръсотия, но вместо луда глава, каквито се предполага, че са червенокосите, той беше предпазлив и муден по природа. Съдбата на О'Флин направо беше направила нетърпими тези лоши качества в него.

— Задръж, О'Мали! Много свидетели има наоколо. Трябва да се осигурим отвсякъде.

— Стига си дрънкарл глупости, бе, Уили, няма нищо по-различно от всеки друг път — тя беше нетърпелива. — Ще ударим и ще избягаме, както сме направили толкова много пъти. Ще му изпразним джобовете и ще сме духнали, преди изобщо да се усети.

— Ама той е дяволски висок — Уили изглеждаше изпълнен с колебание.

— Света Богородице, Уили, и ти искаш да препускаш заедно с Черния конник! Той никога няма да вземе такъв малък страхливец — Кейтлин умишлено спомена името на най-смелия ирландски разбойник. Голямата мечта на Уили беше да стане член на бандата му. Практически този човек беше национален герой. Това, което допринасяше за нарастващата му популярност, беше фактът, че той ограбваше само богатите англичани от омразната, господстваща над Ирландия, държава и се говореше, че споделя богатствата с гладуващите си сънародници. Отличителният му знак беше Кръстът на Ирландия, който той винаги носеше във формата на сребърен медальон, окачен на верижка на врата му. Въпреки че благоговееха пред него и беше обект на много разговори в ирландските квартали, а и всяваше неописуем страх сред англичаните, никой не можеше да

твърди, че е яздил с него, или пък че знае истинската му самоличност. Не се знаеше дори дали наистина съществува, но името му несъмнено събуждаше духа на Уили.

— Не съм страхливец! И Конникът със сигурност ще ме вземе! Само гледай! — Уили вече се беше упътил към джентълмена. Кейтлин тръгна след него с тънка усмивчица на уста. Споменаването на Черния конник вършеше по-добра работа при Уили, отколкото камшик.

— Моля ви, Ваша Светлост, ще ми дадете ли някоя пара? Ще отделите ли нещо за гладуващото момче? — Уили се беше приближил до джентълмена и се кланяше, като тътреше крака при реверансите. Целта беше да се привлече вниманието на жертвата изключително върху Уили. През това време Кейтлин, случайно минаваща покрай него, щеше да инсценира спъване и щеше да се сблъска с джентълмена, мърморейки извинения, докато го освобождаваше от кесията му и от лъскавия златен часовник, чиято верижка висеше от джобчето на жилетката му и проблясваше върху фината бяла тъкан.

— Недей да просиш, момко — сърдито произнесе жертвата, гледайки намръщено към Уили, който продължаваше да хленчи. — Засрами се!

Ето един истински джентълмен — подигравателно се усмихваше Кейтлин, докато се приближаваше, — който се тревожи, че гладуващото момче няма срам. Би искала да го види него принуден да краде и да проси, да прави невъобразими неща за къшей хляб. По цветущия му външен вид можеше да съди, че през живота си е пропуснал само някое ястие. Косата му, черна като нейната, но къдрава и толкова лъскава, че излъчваше синкави светлинки, беше вързана на опашка с фина черна панделка. Лицето му беше тясно, но чертите му не бяха лишени от красота. Кожата му беше побеляла от оризова пудра, която я правеше да изглежда нежна и гладка като на жена. Рединготът му, в наситенозелен като на бутилка цвят, беше от фин вълнен плат. Жилетката под него беше ослепително бяла, както и набраното жабо около врата му. Церемониален меч в украсена със скъпоценни камъни ножница висеше на кръста му. Бричовете му бяха светлокафяви, плътно прилепнали върху дългите мускули на бедрата, а чорапите му, изглежда, бяха изработени от коприна. Бяха бели, без петънце дори, което говореше как бе прекарал часовете на този ден. Най-много биеха

на очи черните му кожени обувки с високи около два инча червени токове. Вероятно те криеха тайната на смущаващо високия му ръст.

— Моля ви, сър... — Уили продължаваше да мрънка, препречвайки пътя на джентълмена. Докато минаваше покрай тях, Кейтлин се престори, че се спъва в един разклатен камък на калдъръма. Тя тежко се строполи върху джентълмена, докато ръцете ѝ се движеха с дълго упражнявана ловкост дори когато мърмореше някакво извинение. Ръката ѝ, бърза като змия, се плъзна в джоба на самото му и измъкна задоволително тежка кесия. Тогава пак се блъсна в него, като че ли не беше възвърнала напълно равновесието си, докато пръстите ѝ се свиха около часовника му. След това изви устни в лека усмивка. Англичаните винаги бяха толкова глупави, колкото и зли.

— А сега задръж малко — гласът беше тих, но достатъчно твърд, че да я побият тръпки. Изнервяше я повече от силната ръка, която обвиваше като желязна окова китката ѝ. Света Дево, спипаха я!

— Бягай, Уили! — кресна тя. Очите на Уили се разшириха, когато видяха в какво положение се намира. Той се втренчи в нея за миг с истински ужас, изписан на лицето му. После хукна, като нададе пронизителен писък. Последното нещо, което Кейтлин видя от него, бяха високо вдигащите се пети, докато изчезваше сред тълпата пристанищни работници.

— Да вървим! — като се дърпаше неистово от силната ръка, която я държеше в плен, Кейтлин чу как сърцето и бие с див ритъм от ужас. Ако не се измъкнеше, щеше да бъде обесена...

В последен, отчаян опит да извоюва свободата си, тя връхлетя като разярен петел върху човека, който я бе пленил, ритайки го в пищялите с твърдите четвъртити върхове на обувките си и насочвайки свободния си юмрук нагоре към лицето му с такава сила, че ако беше стигнал носа му, вероятно щеше да го счупи. Но той беше висок, така че юмрукът ѝ отскочи, след като се удари във врата му. Все пак това поне беше достатъчно да го накара да се закашля — и да стегне попадналата в плен ръка, докато часовникът падна от изтръпналите ѝ пръсти и тупна върху калдъръма. Тя бе принудена да коленичи. Направи всичко възможно да не се разциври, докато той вдигна часовника и го върна обратно в джоба си, без да разхлаби стегнатата хватка. Коленичила, с побеляло от болка и нарастваща паника лице, тя

продължи да се държи предизвикателно. Кейтлин О'Мали не молеше за пощада, никога.

— Извикай полицията, де, шибан Сасенак^[1]! — просъска тя, победена, но все още горда. Очите му се присвиха. Тя забеляза, че под гъстите черни вежди те бяха странна комбинация от синьо и зелено, почти като водата, с черно кръгче около ирисите. „Дяволски очи“ — помисли си тя разтреперана и едва се удържа да не се прекръсти, за да се защити от злото. Единственото нещо, което я възпря, беше отказът ѝ да му позволи да види страха ѝ.

— Не се бой, момко, няма да оставим свой човек в ръцете на един проклет оранжист^[2]!

Това ръмжене излезе от гърлото на най-якия мъж сред малката тълпа от докери и жените им, събрала се около тях.

Кейтлин, все още на колене, погледна сърдитите лица с възвърната надежда. Ако беше обрала някой от тях, нямаше да имат милост. Но един Сасенак!... Можеше и да се изплъзне от бесилото.

Потисникът ѝ я издърпа на крака. Очите му бързо се движеха по намръщените лица на онеправданите. Той трябваше да познава страха. Виждаше омразата на ирландците към такива като него да блести във всеки поглед наоколо. Но дори и да се страхуваше, изобщо не си личеше. Той ги гледаше с хладно безразличие, докато техните изражения ставаха все по-напрегнати с всяка изминала секунда.

Възползвайки се от затруднението му, Кейтлин дръпна ръката си, която той продължаваше да държи. Натискът върху китката ѝ, последвал в отговор, накара коленете ѝ да омекнат още повече. Тя не успя да се овладее и изпусна стон, при който от тълпата се надигна ръмжене. Мъжът, който беше заговорил преди това, пристъпи напред. Почти безгрижно потисникът ѝ премести китката ѝ в лявата си ръка и постави дясната върху ножницата на кръста си. Със светкавично движение измъкна оръжието си — не някакъв церемониален меч, ставащ само за показ, а блестяща, остра рапира.

— Май ви се ще да умрете за момчето, а? — въпросът по принцип бе отправен към тълпата, но потисникът ѝ не свалеше очи от мъжа, който беше заговорил. Кейтлин знаеше, че да надвиеш главатаря на тълпата беше най-бързият и най-сигурен начин да се спасиш, когато си изправен лице в лице с враждебно настроена група. Самата тя го беше правила не един път. Но сега, когато вниманието на насилника ѝ

беше отвлечено... Тя тъкмо изтегляше крака си назад, за да го ритне в уязвимото място зад коляното, когато се намеси друг глас.

— Какво става тук?

Двама широкоплещести полицаи си проправяха път през развълнуваната, мърмореща тълпа. При вида на сините им униформи Кейтлин почувства, че сърцето ѝ спира. Сега щеше да я сполети съдбата на О'Флин.

— Дребно недоразумение. Нищо лично.

За учудване на Кейтлин заловилият я не я предаваше. Ръката му продължаваше здраво да стиска китката ѝ, но не я разкриваше като крадла пред полицаите. Защо ли? Тя го огледа подозрително, но не каза нищо.

— Най-добре ще е да стоите далече от тази част на града, сър — предупреди го единият от полицаите.

Тълпата, на която Кейтлин се беше надявала толкова много, се оттегляше. Да се ядосат на един-единствен глупав англичанин беше едно, а да предизвикат върху главите си силния гняв на ненавистните оранжисти беше съвсем друго. Кейтлин можеше да разбере и дори споделяше благоразумието им. Англичаните бяха убийци и ако бъдеха наранени техните полицаи, яростта им щеше да бъде жестока. Щяха да накарат всички ирландци в града да си платят, някои дори с живота си.

— Ще го правя за в бъдеще. Благодаря за помощта — потисникът ѝ пхна смъртоносната рапира в подвеждащо натруфената ножница, кимна дружелюбно на полицаите и потегли, влачейки Кейтлин след себе си. С полицаите зад гърба си, които ги оглеждаха подозрително, тя нямаше друг избор, освен да върви с него, без да се съпротивлява. Нищо от това, което той можеше да ѝ стори, нямаше да бъде по-лошо от съдбата ѝ, ако попаднеше в ръцете на полицаите. Дори ѝ да беше самият дявол... Кейтлин потръпна, спомняйки си тези странни светли очи. Като прецени, че никой не можеше да я види, тя оформи с пръсти знака, който предпазваше от силите на злото, и веднага се почувства малко по-добре.

След малко разбра, че джентълменът я беше завлякъл зад ъгъла и сега се намираха на „Бачълърс Уолк“, която вървеше успоредно на река Лифей. Тук минувачите се различаваха от тези на улица „О'Конъл“. Добре облечените пешеходци бяха от Протестантското Господство — омразната управляваща класа, довлечена от Англия и твърдо

установила позициите си тук чрез кървавата сеч на Оливър Кромуел (проклето да е името му) преди няколкостотин години. За тях ирландците бяха селяни езичници с нисък интелект и култура, една степен по-високо от добитъка. Те бяха създателите на омразните наказателни закони, които фактически отказваха на ирландските католици почти всякакви човешки права. Под тяхно господство ирландците на собствената си земя бяха лишени от притежаването на земя, беше им забранено да се образуват, да гласуват, да притежават обществена кантора, да изповядват религията си — и още по-лошо — бяха принудени да плащат всяка година десятък на Англиканската църква. Те бяха колонизатори на някога свободна земя, бяха палачи и потисници. Всеки достоен ирландец ги мразеше от раждането до смъртта си и Кейтлин не правеше изключение.

Веднага след като полицаите изчезнаха от поглед, Кейтлин се дръпна с всички сили от ръката, която продължаваше да я държи в железната си хватка, с надеждата, че изненадата може да ѝ помогне да се измъкне. Хватката си остана също толкова непреодолима, както и преди, но той забави крачка и се обърна да я погледне през рамо. Безусловно високият ръст на мъжа беше смуцаващ, това беше истина, но ако някога Кейтлин О'Мали се беше страхувала от човек или звяр, то никой не го знаеше. Тя го зяпна. Независимо от факта, че не я беше предал на полицаите, омразата ѝ в никакъв случай не бе намаляла. Още повече, бе станала по-силна. Тя мразеше да я побеждават, а този напудрен и натруфен англичанин безспорно се оказа по-добър от нея.

— Проклет Сасенак — изсъска му тя.

Дяволските очи се присвиха над лицето ѝ. Той беше два пъти по-тежък от нея и тя стигаше едва до раменете му, но дискретността никога не е била една от добродетелите ѝ.

— Ще ти бъда благодарен за кесията си — каза той, като спря и се обърна с лице към нея, после протегна свободната си ръка. Минаващите наоколо им хвърляха любопитни погледи. Той не им обърна никакво внимание.

— На ти си я! Не се съмнявам, че е натъпкана с монети, ограбени от ирландците, също както проклетите ти сънародници откраднаха земята ни! — пламнала от ярост и огорчение, засрамена от публичното си падение, с ясното съзнание, че да го ядоса, беше най-глупавото нещо, което можеше да направи при тези обстоятелства, въпреки

всичко това тя не можеше да възпре яростния поток на ирландския си темперамент. Това беше толкова възможно, колкото да задържи мъглата, започнала да се сгъстява над реката.

Той не каза нищо, само продължи да държи неумолимо протегнатата си ръка. Втренчена в него, със стиснати зъби, тя нямаше друг избор, освен да бръкне в обемистия джоб на твърде голямото си сако и да измъкне кесията. Подаде му я неучтиво. Той я прие с хладно кимване, после я пусна обратно в собствения си джоб, като едва я погледна. Без да обели дума, започна да оглежда Кейтлин. Тя отвърна на погледа му, налагайки си да срещне тези странни светли очи, без да изтръпва от страх. Очите му се присвиха, като обходиха мръсното ѝ, белязано от глада лице и мършавото, облечено в дрипи тяло.

— Значи съм заловил ирландски крадец.

Провлечените му думи я жегнаха. Тя впери поглед в него.

— Най-долните крадат от ирландците! — отговорът беше прибързан, но кръвта ѝ беше кипнала. Гордостта ѝ беше жестоко наранена, беше уплашена и загубила самообладание.

Той поклати глава.

— Луда глава като всички ирландци, които съм виждал — каза спокойно той. — Тази характерна черта ще те убие по-бързо от кражбата на кесии, момчето ми. Както си я подкарал, няма да доживееш да обръснеш първите си мустаци. Нито пък ще дочакаш да спиш с първото си момиче.

— И какво, по дяволите, те засяга това? Шибано, страхливо английско псе!

— Мери си приказките! Нямам намерение да търпя нахалството на някакъв дребен юноша, който при това се е опитал да ме обере — веждите му се смръщиха. Гледайки го свирепо в отговор, едновременно доволна и разтревожена от гнева му, който най-накрая успя да събуди, Кейтлин бързо бе усмирена от шумното къркорене, дошло от вътрешностите ѝ без предупреждение.

— Май си гладен? — той вече не се мръщеше. — Ако те нахраня, ще успееш ли да се справиш с острия си език и да говориш нормално?

— Не бих взел хляб от такива като тебе дори и да умирах от глад, каквото не е случаят с мене. Току-що ядох — излъга тя, обладана отново от гордостта. — Пресен хляб и масло, варени картофи и риба...

— Така де, значи аз съм Свети Патрик — отговори приветливо той.

Тя примига и се намръщи, изненадана от неочаквания му отговор. Преди да успее да отговори, той тръгна надолу по улицата, продължавайки да я тегли след себе си. Тъкмо когато минаваха покрай каменните сводове на една християнска църква, той спря и наклони глава по посока на кръчмата на отсрещната страна на улицата. Табелата, която висеше над нея и проскърцваше на лекия бриз, гласеше „Мълчаливата жена“.

— Смятам да вечерям — каза той. — Добре дошъл си да споделиш храната ми. Хрумна ми, че ако те нахраня, ще стоиш далеч от бесилката поне още един ден — пусна китката ѝ и с едно кимване, с което ѝ показваше, че предоставя избора на нея, пресече улицата и изчезна в кръчмата.

Кейтлин остана като закована на претъпканата с хора улица, а мислите ѝ се въртяха неистово, докато гледаше след него. Шибаното английско псе я беше пуснало да си върви. Беше свободна да си плюе на петите, да последва Уили и да се захванат отново с това, което бяха изоставили. Можеха да намерят някоя друга, не толкова бдителна жертва и да я освободят от кесията ѝ... При тази мисъл тръпки я полазиха по гръбнака ѝ. Може би наистина са прокълнати да бъдат съпровождани от лош късмет, както мислеше Уили. Не искаше да я сполети съдбата на О'Флин, не искаше да виси с посиняло лице и вягърът да я люлее.

Проклетият Сасенак беше предложил да ѝ плати вечерята.

Гордостта поведе борба с глада. Любопитството се бореше с бдителността. Поколения, изживели расовата омраза, ѝ крещяха да откаже да запълни празнотата и болката от глада в стомаха си. Но Сасенак или не, тялото ѝ се нуждаеше от храна. Реши, че англичанинът само ще запълни празнината. Та не бяха ли той и подобните му в края на краищата виновни за положението, в което бе изпаднала?

[1] Шотландско име за англичанин, използва се и от ирландци. — Б.пр. ↑

[2] Оранжевист — член на ирландска ултрапротестантска партия — Б.пр. ↑

ВТОРА ГЛАВА

Все още размишлявайки, тя пресече улицата, като в разсеяността си едва не беше прегазена от каруцата на един фермер. Кръчмата беше място, където се събираха видни личности, доколкото можеше да се съди по влизащите и излизащите оттам, и тя се поколеба пред украсената с дърворезба дъбова врата. Инстинктът ѝ я предупреждаваше да подвие опашка и да бяга. Всички знаеха, че не можеше да се вярва на англичаните. Но в края на краищата какво би могъл да ѝ стори той на такова място? Ако искаше да я предаде на властите, вече трябваше да го е сторил. И каквото и друго да си беше наумил — бил той дявол или смъртен, банши^[1] или от плът и кръв — вероятно щеше да я изчака да се нахрани. А след това тя можеше да изчезне като дим. Ако не му позволеше да я нахрани, трябваше сама да намери нещо за ядене или да мине без храна. А след провала при опита да задигне кесията му, увереността в собствените ѝ умения беше силно разклатена.

Колебаеща се, но невъобразимо гладна, тя отвори вратата и надникна в приветливото добре осветено помещение. Омразните англичани бяха навсякъде, смешните им превзети гласове изпълваха стаята. Тя никога не беше влизала в кръчма извън ирландския квартал.

— И какво си мислят такива като тебе, че правят тук? Веднага се махай! — пълна жена с високо боне и бяла престилка, завързана над черна рокля се измъкна, фучейки иззад бара, размахала метла по посока на Кейтлин. — Чумата да ви тръшне, гадни паписти! Махай се! Излизай веднага!

Очите на Кейтлин заблестяха, а ръцете ѝ се свиха в юмруци. Мъдростта нареждаше бързо да се оттегли. Жената, която се насочваше към нея, беше едра и дебела и носеше метла. Стаята беше пълна с омразните Сасенак.

— Почакайте, госпожо. Момчето е с мене.

Той с лекота заобиколи жената и улови рамото на Кейтлин, принуждавайки я да се откаже от предстоящата атака.

— Няма да ям в стая, пълна с шибани оранжисти!

— Не ни трябва ирландски боклук тук вътре!

Ако не беше желязната хватка на джентълмена, Кейтлин щеше да се хвърли върху жената и да я разкъса на парчета. Вместо това тя бе избутана от кръчмата, въпреки протеста ѝ, а ханджийката вървеше по петите им, размахваше метлата и кълнеше всички паписти. Обидите, които Кейтлин ръсеше в отговор, бяха вулгарни и цветисти.

— Стига толкова, хлапе — гласът му беше тих, но в него имаше такава власт и решителност, че тя веднага млъкна. Погледна го, опитвайки се да издърпа рамото си от ръката му, докато той я теглеше по улицата.

— Шибан Сасенак! — обидите на жената отново бяха събудили цялата ѝ омраза към тази нация.

Странните светли очи проблеснаха в нейна посока.

— Уморен съм, гладен съм и ми дотегна да слушам обидите ти, момчето ми. А сега влизай тук и дръж затворена проклетата си уста, иначе ще бъда принуден да я затворя вместо тебе с опакото на ръката си.

Кейтлин се намери седнала в друга кръчма, преди да има възможността да се подиграе на белоснежните ѝ английски клиенти. За разлика от първата, тази беше малка, тъмна и задимена. Никой не ѝ обръщаше внимание, откри тя, докато оглеждаше войнствено наоколо. Погледът ѝ срещна присвитите дяволски очи от отсрещната страна на масата и нещо в тях я накара да задържи езика зад зъбите си, докато изчакваха обслужващото момиче да се приближи към масата им. Тя седеше мълчаливо, прикована от властния поглед на джентълмена, докато той поръчваше и за двамата. Кипна само за миг, когато момичето ѝ хвърли презрителен поглед, но сервитьорката си тръгна, преди да каже каквото и да било. Кейтлин остана да наблюдава подозрително мъжа, седнал на отсрещната страна на почистената, издялана от бор маса. Трудно беше да се разгадае изражението му на мъглявата светлина, която се прокрадваше от стенния свещник, но си помисли, че съзира някаква искрица на забавление зад предупредителния поглед в очите му. Тя настръхна, но той заговори, преди да е успяла да придаде словесна форма на чувствата си.

— Имаш ли име, малкият?

— Какво ти влиза в работата, дявол да те вземе?

Той се усмихна внезапно, неочаквано. Белите му зъби проблеснаха в тъмнината.

— Какво очарователно момче си, нали? Можеш да благодариш на своя ангел — хранител, че си падам по мършави петлета за борба. Знаеш, че можех да те предам на властите още там. Повечето биха го направили.

— А ти защо не го направи?

— Както ти казах, падам си по мършави, войнствени петлета.

В този момент пристигна храната: големи купи говежда яхния, пресен хляб и ухаещи халби ейл. Предателският стомах на Кейтлин закъркори отново. Бузите ѝ се зачервиха от притеснение, устата ѝ се изпълни със слюнка от съблазнителния аромат. Очите ѝ се вдигнаха от късчетата крехко месо и картофи, които плуваха в тъмнокафявия сос, за да се втренчат подозрително в мъжа. Той, изглежда, не беше чул последното неподчинение на вътрешностите ѝ.

— Няма да плащам за това. По никакъв начин, ако ме разбираш.

Той тъкмо беше поставил в устата си първата хапка от яхнията. Преди да отговори, я сдъвка преценяващо, преглътна на и помогна на храната да слезе надолу с глътка ейл. После я погледна. Кейтлин потръпна при сблъсъка с очите му. Внезапният прилив на разбиране отново възпламени яда ѝ. Почувствала се по-добре сега, когато бе въоръжена с успокояващата ярост, тя впи поглед в него. Нямахше да си позволи да помисля за храната, докато не уредят нещата между тях.

— Яж, момче. Не те обвързвам чрез храната. Знам какво значи да си гладен — независимо от тези обезпокоителни очи гласът му беше благ.

— Ти ли? — тя го гледаше невярващо. Гордостта ѝ отново надигна глава. — Освен това не съм гладен. Както вече казах, приятелят ми и аз тъкмо бяхме пили чай. Варени картофи и...

— Сигурен съм, че ще се опиташ да хапнеш нещо. Просто от учтивост.

Тя го изгледа дълго и внимателно. Но не можеше да се устои на аромата на тази яхния.

— Добре. Предполагам, че ти дължа нещо, задето не ме предаде.

— Точно така — дори и да имаше и най-лека нотка на сухост в гласа му, лицето му беше съвсем приветливо. Нямахше от какво да се безпокои.

След един последен, подозрителен оглед на компаньона си Кейтлин взе вилицата и я топна в яхнията. Топлата храна, която ядеше за първи път от седмици насам, беше толкова вкусна, че след първата хапка тя съвсем забрави за англичанина и се нахвърли върху яденето като гладно дете, каквото всъщност беше. След като свърши и отопи съда с последната коричка хляб, тя се облегна назад, нахранила се до насита, и разбра, че той я наблюдава. Изражението на лицето му не й говореше нищо, но тя усети, че се изчервява. Беше се държала като свиня, независимо от чудесните й слова. И то пред един Сасенак!

— Ако продължаваш да задигаш кесии, ще бъдеш обесен. Изобщо не си добър в тази работа — тонът му изразяваше безпристрастно предупреждение.

Жегната, тя разтвори широко очи от възмущение.

— Дяволски добър съм, мамка му! Правя го от години и никога не съм бил залавян! Имам предвид преди. Ти...

— Бавен си и усетих ръката ти в джоба си да тежи като камък. Имал си късмет, че не са те заловили досега.

— Какво, по дяволите, знаеш ти за това?

— Знам какво става с бедните крадци. Бедни, глупави крадци. Ти няма да се откажеш, докато не те хванат, нали? Ще увиснеш по-високо и от кубето на християнската църква — в тона му се долавяше отвращение.

— Тогава можеш да дойдеш и да ликуваш под бесилото, ти, шибан, благочестив оранжист — гласът й се извиси на последната дума. Подтикната от внезапния прилив на ярост, тя скочи на крака. Мъжете от бара се обърнаха и започнаха да ги наблюдават. Джентълменът се облегна назад, очите му се присвиха, докато търпеливо я изчакваше да приключи с ядния си поток от слова. После се пресегна през масата, без да обели дума, сграбчи я за сакото и я дръпна толкова силно, че тя веднага се намери седнала пак на дървената пейка. Първата й реакция беше да потърка задните си части, които току-що бяха претърпели жестоко натъртване, но успя да овладее този импулс.

— Ще си обуздаеш нрава, докато си с мен, момчето ми, или аз ще го направя вместо тебе, разбра ли? Имам значителен опит с буйни хлапаци — той направи пауза, а очите му проблеснаха, вперени в нея. После рязко попита. — Знаеш ли нещо за овцете?

— Какво да знам за овцете? — отговорът и беше кисел, но остана седнала.

— Отговори на въпроса!

Очите на Кейтлин се присвиха.

— Обичам малките просяци като свои роднини — това беше лъжа, при това безочлива. Бе имала вземане-даване с овце само веднъж, когато прекара нощта в кошара с една от тях. Но неговата арогантност си заслужаваше лъжата.

— Мислиш ли, че можеш да режеш торф и да чистиш кошарата?

— Зависи защо трябва да го върша.

Той предпочете да не обърне внимание на наглостта ѝ.

— Имам овцеферма в местността Мийд. Мога да използвам още едно момче там, ако желае да работи здраво и да се държи добре. Разбира се, щеше ми се да взема някой по-охранен и по-силен.

— Силен съм като бик!

— Три топли ястия на ден, легло в плевника, много чист въздух и усилна работа — това е, което предлагам. Ако не греша, това е повече, отколкото имаш тук.

— Работа ли ми предлагаш? Но защо? Та аз току-що ти свих кесията — е, почти го направих — честността я принуди да добави последното, докато очите ѝ, впити в неговите, блестяха, изпълнени с подозрение. Изражението му беше неразгадаемо.

— Защото някога познавах момче, което беше буйно като тебе, готово на всичко войнствено петле. Падах си по него.

Погледът, който ѝ хвърли, ѝ се стори достатъчно откровен. Но тя беше виждала доста откровени погледи и повечето от тях идваха от най-големите лъжци в обкръжението ѝ.

— Не се интересувам от предложението ти.

Той повдигна рамене, докато се изправяше.

— Както искаш. Ще бъда в „Брейзън Хед“ на улица „Лоуър Бридж.“ Потеглям утре призори. Ако искаш честна работа и безопасно местенце, бъди там. Ако не, желая ти късмет.

Той остави на масата няколко монети за храната, кимна ѝ и излезе от кръчмата. Кейтлин задъвка устната си, загледана след него. Работа! Той ѝ предлагаше работа! Никога досега не ѝ се бе случвало. И той каза безопасно местенце. Силен смях, идващ откъм тезгяха в

кръчмата, я извади от мислите ѝ. Тя беше една ирландка в проклета английска кръчма, което изобщо не беше добре.

Докато се изправяше на крака, очите ѝ случайно попаднаха на масата. Колебаейки се, тя се огледа и установи, че не я наблюдаваха. После със светкавично движение грабна парите, които той бе оставил, и ги пъкна в джоба си, след което закрачи към изхода.

[1] Ирл., шотл. дух, чийто вой вещае смърт в дома. — Б.пр. ↑

ТРЕТА ГЛАВА

— О’Мали! А аз тук си мислех, че вече са те обесили! — Уили се изправи, за да приветства Кейтлин, която се шмугна в порутената барака, служеща за жилище на една непостоянна група от около осем момчета. Направена със собствените им ръце от изхвърлен дървен материал и тенекии, тя се опираше в задната стена на Кралската болница. Дузина подобни малки постройките бяха издигнати около каменните стени на сградата. Те биваха редовно събаряни от драгуните и също толкова редовно издигани наново от обитателите им. Беше борба за живот.

— О, нали знаеш, че имам късмет на ирландец, Уили — Кейтлин се радваше на смайването на Уили, докато се грееше на малкия торфен огън. Пушекът беше зловонен, но тя едва го забелязваше. От самото си раждане беше изложена на ужасната воня на дъблинските бедняшки коптори. Каналните нечистотии се стичаха направо в канавките, поне в ирландските квартали беше така. Боклукът гниеше по улиците и в него се въдеха огромни плъхове и хлебарки с размера на тлъсти мишки. След двата часа, прекарани в протестантската част на града, Кейтлин почувства още по-осезаемо от какво ги лишаваха натрапниците. Протестантският Дъблин имаше широки улици, красиви тухлени къщи и магазини и поне някакво подобие на закон и ред. Католическият Дъблин беше застрашен от скитащи банди, просяци и крадци. Те бродеха из тесните улички след падането на нощта, убиваха и ограбваха жертвите си, изнасилваха жени, нахълтваха в домовете и магазините почти безпрепятствено. Липсата на дом, гладът и бруталността в най-лоша форма бяха част от ежедневието. Бушуваше малария, която идваше от река Лифей. Хората измираха от нея ежедневно. Трупите им се разлагаха в канавките заедно с боклука, ако нямаха роднини, които да ги погребат. Оцеляването беше единствената грижа на хиляди и това ги правеше зловни като диви кучета.

— Дойл и останалите отидоха в кръчмата. На мене не ми се ходеше с тях. Мислех, мислех си, че никога повече няма да те видя, О'Мали.

— Света Богородице, Уили, не започвай да цивриш като бебе. Трябваше да си сигурен, че шибаният Сасенак не би могъл да ме задържи.

Уили се усмихна през сълзи.

— Да, бе. Трябваше да го знам. Как се измъкна, О'Мали?

Кейтлин се изправи. Ръката и се вмъкна в джоба, където на най-дълбокото място бяха скрити парите на англичанина. Немаше намерение да казва на никого за това неочаквано наследство. Ако се разчуеше, монетите щяха да ѝ бъдат незабавно отнети, а можеха да ѝ прережат и гърлото. Но Уили ѝ беше приятел. Майка ѝ умря при раждане. Беше изгонена от работата си като прислужница в един дъблински замък, понеже беше забременяла (въпреки че вината не беше нейна; беше насилена от един пиян лорд). Тогава малкият Уили, осиротял като нея самата, беше първият, който ѝ стана приятел. Въпреки че беше по-малък от нея, той беше прекарал целия си живот на улицата и знаеше как да оцелява. Той ѝ показа бесилата. Дълго време Кейтлин беше преследвана от спомени за любимата си майка, срамуваща се, нямаща къде да отиде, освен на улицата, разкъсвана от пристъпи на кашлица, които я бяха направили толкова бледа и слаба. Беше заприличала на вейка, освен, разбира се, нарастващият ѝ корем. Краят ѝ дойде преди около осем години в същата тази Кралска болница, на чиято стена се опираше бараката на Кейтлин. Кейт О'Мали беше починала в благотворителното отделение в страх и болка, без дори възглавница, на която да положи глава. Кейтлин стоя с нея до края. И тогава, докато лежеше на смъртния си одър, Кейт О'Мали бе настояла дъщеря ѝ да се облича като момче, за да се предпази от хищниците, наречени мъже. Кейтлин, уплашена да не я стигне ужасната съдба на майка ѝ, не се противопостави. И от времето, когато срещна Уили, подслонил се под един мост, тя почти беше забравила, че се е родила момиче. Уили и останалите изобщо нямаха представа от този факт.

През онези първи седмици Кейтлин плачеше нощем, изплашена и сломена от липсата на майка си. Тогава Уили я успокояваше, докато другите момчета се смееха. Тъничката му малка ръчичка обвиваше

раменете на момчето, за каквото я мислеше. При този спомен Кейтлин погледна Уили, който беше най-близкото нещо до семейството и единственото, което тя притежаваше. Изпитото лице на майка ѝ сякаш изплува пред нея.

„Не изпускай шанса, Кейти. Той е единственият, който ще имаш.“

Думите бяха толкова ясни, като че ли наистина бяха изречени. Кейтлин примига и бързо се прекръсти. Видението беше толкова реално, че само белязаното от сълзи лице на Уили я накара да се убеди, че така ѝ се е сторило. По-рано през този ден се беше изправила лице в лице с окото на злото, а сега ѝ се привиждаха призраци. Това беше обезпокоително.

— Ела, Уили, имам мъничка изненада за тебе — каза тя и прегръщайки го през раменете с необичаен жест на привързаност, го поведе извън бараката. — Имам нещо, което трябва да обсъдя с тебе...

ЧЕТВЪРТА ГЛАВА

На другата сутрин Кейтлин стоеше неспокойно пред „Брейзън Хед“ на улица „Лоуър Бридж“. Малко хора имаше навън по това време, най-вече слуги, които подклаждаха огньовете и се грижеха за животните. Денят се прокрадваше мудно, слънцето с неохота си пробиваше път през плуващата завеса от сива мъгла. Канеше се да вали. Облаците бяха толкова ниско, че сякаш всеки момент щяха да се установят върху покривите. Въздухът бе напоен с влага.

Рошаво конемарско пони, теглещо добре натоварена каруца, се появи иззад ъгъла и бе спряно до кола за връзване на коне, недалеч от мястото, където стоеше тя. Мършавият коняр, когото бе видяла преди това, скочи от седалката на каруцата и сковано се упъти към кола, за да върже животното. След това се изправи и я огледа с мрачно неодобрение.

— Работа ли имаш наоколо, момче?

— Също както и ти.

— Така ли? Е, аз трябва да се върна и да доведа друг кон. Ако нещо бъде пипнато в тази каруца, докато ме няма, ще знам кого да търся.

Отговорът на Кейтлин беше груб, а още по-груб беше придружаващият го жест. Конярят се изплю в нейната посока, изгледа я и се затътрузи към конюшната зад хана. Кейтлин огледа понито и каруцата с известен интерес. Изобщо нямаше да ѝ хрумне да се занимава с тях, ако конярят не ѝ бе дал тази идея. Но тъй и тъй го бе сторил и тя изчисли, че само понито би ѝ донесло голяма печалба, да не говорим за товара в каруцата. Може би трябваше да се откаже от предложението на англичанина и вместо това да се заеме с понито и каруцата. Можеше да поживее достатъчно дълго време с припечеленото от продажбата им. Ако не увиснеше на въжето заради това...

Англичанинът излезе от „Брейзън Хед“. Независимо от сумрака на ранната зора бялата му риза и надипленото жабо проблясваха от

белота. Тази сутрин яката с подвити краища на редингота му беше черна като бричовите му. Беше заменил обувките с червени токове с високи до коляното черни ботуши за езда. Очевидно не беше използвал пудра, понеже кожата му вече не изглеждаше нежна и бяла, но за нея той си оставаше чужденец, също както би бил някой хотентот. Докато го гледаше, устата ѝ се изкриви в презрителна усмивка. Независимо от физическата сила, която бе сигурна, че притежава, независимо от факта, че бе имал добрината да я нахрани и да ѝ предложи дом и работа, той си оставаше проклет англичанин. Шибано английско конте.

Той оглеждаше улицата, смръщил гъстите черни вежди над дяволските си очи. Явно не беше забелязал, че тя стои, скрита в сянката на сградата. Или пък я беше видял и бе забравил коя е. Внезапно я обзе тревога. Не си беше представяла колко много разчита на предложението му. Да напусне ада, който представляваше Дъблин, да се храни редовно и да не трепери при мисълта, че ще я обесят за това, изведнъж ѝ се стори неопишуемо желано.

— Ей, Ваша Светлост, ето ме — кльоцавият коняр се появи иззад ъгъла, водейки едър черен кон. Щом видя англичанина, той забърза към него. — Този тук Фаранейн изобщо не е склонен да носи седло днес.

— Никога не е склонен да го прави — англичанинът пое юздите на коня и разсеяно погали ноздрите на животното. Като хвърли поглед към заплашително мрачното небе, заяви: — Най-добре ще е да тръгваме, Микийн. Може и да успеем да избегнем небесния порой.

— Дадено — конярят се приближи до коневръза, за да отвърже понито, като не пропусна да хвърли мрачен поглед на Кейтлин.

Явно бе настъпил часът да оповести присъствието си, ако изобщо имаше намерение да го прави. Сполетя я съвсем необичаен нервен пристъп. Знаеше, че проклетият Сасенак не говореше сериозно снощи и вече бе забравил за предложението си. Кейтлин О'Мали никога през живота си не бе молила някой за нещо. Гордостта не ѝ позволяваше дори да проси. Нямахше да помоли за къшей хляб дори да умираше от глад. Но той ѝ бе предложил честно занятие и тя беше тук да настоява за това. Нямахше да остави проклетия Сасенак да се отрече от думата си без борба.

— Ей, ти, помниш ли ме? — тя излезе от сянката и храбро се запъти към англичанина. Той се обърна и я погледна намръщено.

После устните му бавно се извиха в усмивка.

— Наистина те помня. Значи приемаш работата във фермата?

— Да. Поне ще опитам.

— Много добре. Качвай се в каруцата при Микийн. Чака ни дълъг път.

Конярят изгледа господаря си.

— Знаете, че не ни трябва помощ в Данъмор. Имате си достатъчно хора, за които да се грижите.

— Затваряй си устата, Микийн, и се качвай в каруцата. Напоследък овцете нещо взеха да бягат от тебе и от Рори и това е нещо, което не мога да си позволя. Кой знае, още едни ръце при овцете могат и да оправят работата. Може би трима ще вършат по-добре работата на двама.

Микийн отново премести поглед от англичанина към Кейтлин и съвсем преднамерено се изплю на калдъръма.

— Ще сторите каквото сте си наумили, както винаги. Качвай се тогава, момко, и се дръж добре, разбра ли!

Кейтлин взе малкото си вързопче, в което беше скътала единствените си няколко принадлежности на този свят. После, като преглътна с усилие, вдигна поглед към мъжа, който олицетворяваше всичко, което беше научена да мрази. Трудно ѝ беше да иска услуга, най-вече от проклет англичанин, но двете очи, които проблясваха откъм алеята до хана, изпълнени с надежда, я подтикваха.

— Ъ-ъ... — имам нещо да ти казвам.

Англичанинът тъкмо поставяше крак в стремето, но спря за миг и я погледна.

— Имам един приятел.

Прозвуча войнствено, а и самата тя изглеждаше войнствено с наклонената си на една страна глава и с предизвикателно блесналите си очи. Сасенакът присви очи и се метна на коня. После попита с нотка на примирение в гласа си:

— Къде е той?

— Излез, Уили!

Уили се измъкна от сенките и застана до Кейтлин, оглеждайки уплашено внушителната фигура на англичанина, който се намръщи.

— О, малкият просяк. Разбира се. Ти също искаш да се опиташ да поработиш във ферма, предполагам?

— Да, сър. Моля ви — Уили кимна нервно.

Кейтлин се намеси:

— Той и аз, ние сме екип.

Думите бяха предизвикателство към него, за да не се съгласи. Сасенакът премести очи върху нея, синьо-зелените им дълбини бяха неразгадаеми. После кимна веднъж.

— Така да бъде. Качвайте се и двамата и да потегляме, преди да сме се удавили в дъжда — той подвижна нещо на коня си, който потегли надолу по улицата. Кейтлин и Уили зяпаха след него. Нима нямаше да протестира задето му бяха лепнали на гърба още едно гладно гърло?

— Да ни пазят небесата и светиите! Той ще управлява цяло сиропиталище, преди да сме се усетили. И ще си има още повече грижи — тъй като вниманието им моментално се прехвърли върху дребничкия коняр, Микийн се намръщи на двойката, изплю се отново и посочи с ръка каруцата. — Чухте го: качвайте се!

Уили издаде един екзалтиран звук, докато скачаше в каруцата с широка усмивка на лицето. Кейтлин го последва по-бавно. Юмруците ѝ бяха здраво стиснати. Пръстите ѝ бавно се отпуснаха, когато установи, че нямаше да се наложи да влиза в конфликт с проклетия англичанин. Тя щеше да се бори за Уили. Той се надяваше, изпълнен с боязън, след като му каза, че заминават да живеят във ферма, където има достатъчно храна и повече нямаше да се налага да крадат. Изпълнената му със страх и надежда душа докосна сърцето ѝ така, както нищо друго не го бе докосвало след смъртта на майка ѝ. Но този Сасенак се съгласи да вземе и двамата, като направи една-единствена пауза. Не беше възможно проклет оранжист да притежава милостиво сърце, но този, изглежда, го имаше.

Размишлявайки върху алтернативите, тя се настани на грубата дървена седалка. Постава вързопчето си отзад, като внимателно го пъхна под омазненото чергило, покриващо товара на каруцата. Микийн, който продължаваше да си мърмори под носа, се качи откъм страната на Уили и пое юздите. Те затрополиха покрай „Свети Патрик“ в мълчание, минаха покрай сивите каменни стени на парка Феникс, покрай изоставени манастири, водни и вятърни мелници, намиращи се на края на града, за да излязат най-сетне на пътя, водещ на север.

Заваля. Треперещи от студ, Кейтлин и Уили се сгушиха един в друг, като покриха главите си с връхните си дрехи и продължиха да наблюдават високата фигура, възседнала коня пред тях, която сякаш изчезваше от време на време в дъждовната завеса. До тях Микийн смъкна шапката си ниско над челото, ръсейки здрави псувни под носа си. Така преминаха покрай Клоний и Даншоулин и продължиха да се движат, докато в ранния следобед дъждът престана. Щом слънцето взе да наднича иззад облаците, Кейтлин предпазливо се измъкна изпод дрехата си, последвана от Уили. Въпреки че неодобрителното мълчание на Микийн не насърчаваше разговора между спътниците му, те продължиха да разглеждат наоколо като омагьосани. Кейтлин никога досега не бе излизала извън Дъблин. Доколкото ѝ беше известно, същото се отнасяше и за Уили. Най-големите тревни площи, които беше виждала, бяха в парка Феникс. Гледката, която представляваха смарагдените хълмове, простиращи се към хоризонта във всички посоки, прекъснати тук-там от сива каменна стена, пръснато стадо овце или пък от малък брой скупчени хижи със сламени покриви, беше толкова впечатляваща за нея, колкото би била триглава крава. Уили беше също толкова удивен. Но времето течеше и физическият дискомфорт започна да взема връх на възхищението на Кейтлин от природата. Онзи скапан англичанин яздеше пред тях, без да спира. Гъстата кал не залепваше по огромните подкови на Фаранейн. За каруцата можеше да се каже точно обратното. Тя се клатушкаше като кораб в морето, дървените ѝ колела се забиваха в калта, докато планинското пони бавно ги теглеше през мочурището. Кейтлин си нареди да търпи със стиснати зъби. Никога нямаше да се говори, че Кейтлин О'Мали е молила за нещо.

Когато най-после англичанинът спря на завет зад един висок тревист хълм посред следобеда, тя с мъка успя да се вдигне, за да слезе от каруцата. Стрелите на болката се забиваха в нежното ѝ тяло, спускаха се към краката ѝ и плъзваха нагоре по гръбнака. Уили изпусна стона, който тя потисна. Ядосана, че е издал слабостта си, тя грубо го бутна от каруцата.

— Ох, защо правиш това, О'Мали? — Уили обърна към нея недоумяващо очи, след като си възвърна равновесието.

— Млъкни, бе, тъпанар такъв — изсъска раздражено тя, скачайки долу, за да застане до него. После, неспособна да се сдържи,

разтърка изтръпналите си мускули. Уили направи същото.

Микийн разговаряше с онзи Сасенак на известно разстояние от тях. Той беше слязъл от коня и държеше юздите на Фаранейн, докато огромното животно пощипваше трева. Кейтлин и Уили продължиха да стоят до каруцата и да наблюдават спътниците си. Сасенакът изрови нещо от седлото на Фаранейн и го подхвърли на Микийн, който изглеждаше доста намръщен, докато го улавяше. После англичанинът отново се метна на коня и с едно кимване по посока на момчетата пое надолу по пътя. Микийн се върна при тях, стиснал вързопа и още по-начумерен.

— Ще хапнем по някой залък и ще оставим понито да си почине. После ще продължим нататък.

— Ами той? — Кейтлин не можа да се въздържи да не попита, кимвайки с глава в посоката, в която се беше отправил чужденецът.

— Ако имаш предвид Негова светлост, той ще се нахрани чак когато пристигне къщи. Той остави за вас хубавия обед, който му беше приготвила готвачката от „Брейзън Хед“. Каза, че храната ви е необходима повече отколкото на него, но аз мога да споря по този въпрос. Чудесен човек е Негова светлост, а вие сте само едни малки просяци.

— Абе ти на кого викаш просяци? И ти също като нас си изкарваш хляба от проклетия Сасенак — Кейтлин стисна юмруци и ги насочи срещу дребничкия човечец, но преди да успее да атакува, Уили я сграбчи за раменете и я дръпна назад.

— За Бога, О’Мали, не го нрави! — простена той в ухото ѝ. — Та той ще ни изостави наред път!

Полудяла от ярост, Кейтлин се опита да се освободи от Уили. Микийн грабна една здрава тояга и я размаха срещу нея.

— Изобщо не опитвай подобни работи — предупреди я той. — Или ще ти съдера кожата от бой.

— Хайде, О’Мали. Недей да обръщаш внимание на стария гном. Давай да хапнем. На него му се ще да ни изостави, не схващаш ли! — прошепна Уили, като я раздруса.

Кейтлин трябваше да признае вероятната истина, която се съдържаше в думите му. На Микийн сигурно би му харесало да си намери извинение да ги остави. Тя помисли и реши, че би могла да не обърне внимание на няколко злонамерени слова, дръпна се от ръцете

на Уили и се настани върху туфа мека трева. Уили я последва, като държеше дадения му от Микийн вързоп. Микийн ги наблюдаваше с очевидно неодобрение, продължавайки да върти в ръка тоягата. След малко неохотно я остави на земята, разопакова собственото си пакетче, застана малко настрани от момчетата и задъвка храната, като от време на време им хвърляше сърдити погледи.

— Потеглям за дома.

Микийн избърса устата си с ръкав и погледна мрачно към нежеланите си спътници. Уили и Кейтлин бяха привършили с обяда си малко преди това и бавно се изправиха на крака. Микийн откачи юздите и бавно подкара понито.

— Накъде сме се запътили все пак? — попита Уили, който забравяше и прощаваше по-бързо от Кейтлин.

Конярят премести поглед върху рижото момче, наблюдаващо го с нетърпение и любопитство, после погледна и чернокосото, което следеше намръщено първото. Дребният човечец изви глава и се изплю настрани.

— Данъмор — каза той.

— Това град ли е?

Той изсумтя. После отвърна без желание.

— Беше замък. Сега не е нищо друго, освен овцеферма.

— Той ли го притежава?

— Кой?

— Онзи Сасенак — думите бяха на Кейтлин. Бяха се изплъзнали от езика ѝ, независимо от желанието ѝ да се покаже незаинтересована от разговора.

Микийн я погледна с явно неодобрение.

— Ако имаш предвид онзи там, знай, че говориш за Конър д'Арси, Негова светлост графа на Айва, и му дължиш известно уважение. Той е толкова Сасенак, колкото съм аз или пък ти. Той е толкова ирландец, колкото и добрата зелена земя. Произхожда от самия Браян Бору, по бащина линия, и от Оуен Роу О'Нийл, по майчина.

— Той е ирландец? — Кейтлин разтвори широко очи. — Но...

— Не вярвай на всичко, което ти говорят очите и ушите. По волята на баща си Негова светлост се изучи в колежа „Света троица“ заедно с мръсните протестанти. Когато се налага, той може да им подражава достатъчно добре.

— Но защо?...

— Ррр, това ти стига, момче. Не е работа на някое просяче да задава въпроси относно действията на Негова светлост.

Очите на Кейтлин пламнаха при описанието, което ѝ направи той, но Уили я сръга в ребрата достатъчно силно, че да я накара да мълчи. Тя извърна към него блесналите си от гняв очи. Той настойчиво поклати глава. Овладейвайки буйния си нрав, Кейтлин се съгласи наум, че Уили пак беше прав. Нямахше да има никакъв смисъл да раздрусва тази торба със стари кокали. Единственото, което щеше да постигне, беше да бъде изхвърлена от каруцата и да се намери паднала по задник в калта.

ПЕТА ГЛАВА

Наближаваше залез-слънце, когато Кейтлин видя за първи път замъка Данъмор. Микийн беше принуден да спре каруцата там, където пътят извиваше нагоре, за да се слее с друг след цял куп развълнувани хълмчета. Дребният човечец седеше и ругаеше шляещите се представители на стадо овце, които пресичаха пътя. Като се усмихваше тайно на яда на Микийн, Кейтлин вдигна поглед и видя замъка. Разположен на върха на смарагденозелен хълм, на разстояние три могилки от мястото, където се намираха, той гледаше надолу към стръмните брегове и бързите води на река Бойн. Четирите кръгли каменни кули извисяваха величествените си силуети към нашареното с оранжеви ивици небе. Кейтлин не можеше да откъсне очи от вековната му грандиозност. Ясно беше, че замъкът е бил построен като бойна крепост. Извити, назъбени стени с процепи в камъка, откъдето да се изстрелват стрели, бяха изградени като корони върху кулите. Прозорците, малки и близко разположени един до друг, бяха иззидани толкова високо, че трима мъже, стъпили един върху друг на рамене не биха могли да ги достигнат. Островърхият покрив беше съграден от плочи, за да отбива ударите. Беше толкова висок, колкото християнска църква в Дъблин, а християнската църква беше най-величествената сграда, която Кейтлин някога бе виждала.

— Бре! — каза Уили, прехласнат също като нея.

— Той живее там? — Кейтлин не можа да се въздържа от въпроса.

— Негова светлост, за такива като тебе — промърмори Микийн, хвърляйки на Кейтлин възмутен поглед. После добави: — Не. Във фермата. Въпреки че Негова светлост и братята му са родени в замъка, а и майка им почина в него. Както и старият лорд, от Фюинеог ан Мюрдер по времето, когато замъкът бе подпален.

— Тъъ... от какво? Фюин... от? — развълнувана, Кейтлин не можа да отвърне с мълчание на враждебността на Микийн, както й се искаше. Старият коняр я изгледа с пренебрежение.

— Значи не знаеш келтския диалект — каза той с тон, от който личеше, че е подозирал подобен пропуск. — Фюинеог ан Мюрдер. Прозорецът на убийството. Така му викат, понеже старият лорд беше бутнат от него и намери смъртта си.

— Бил е убит? — Уили си пое въздух, втренчил в Микийн широко отворените си очи.

— Аха, заради земята. Трижди проклетите наказателни закони гласят, че последовател на правата вяра не може да наследява. Старият лорд беше от истинската религия. Съпругата му също прие правата вяра, но майка ѝ беше англичанка, племенница на вицекраля. Казваше се лейди Фърман и използваше влиянието си в двора, докато беше жива, за да предотвратява заграбването на Данъмор, както изискваха наказателните закони. Тя умря дни преди да бъде убит старият лорд. Те несъмнено си мислеха, че Данъмор ще се окаже лесна плячка и ще го отнемат от рода д'Арси, щом принадлежи на едно момче вместо на жилив изпечен дявол като стария граф, но сгрешиха. Старият граф винаги си правеше сметката и беше предвидил факта, че англичаните ще се опитат да отнемат Данъмор от семейство д'Арси, което притежава земята още от времето на Браян Бору. Той предвидливо взе мерки. Накара Негова светлост, настоящия граф да изучи протестантската религия и го регистрира като такъв, въпреки че сърцето му се късаше. Да, старият граф обичаше повече земята си, отколкото своя бог и със сигурност си плаща за това сега. Но Данъмор е все още в ръцете на рода д'Арси, както си е право, та си мисля, че старият граф би казал, че мъките в чистилището са много ниска цена за това. Но то си има протестанти и протестанти и съм сигурен, че добрият Бог знае каква е разликата.

Този последен, загадъчен коментар заплува над главите на слушателите му.

— Кой уби стария граф? — Кейтлин беше също толкова заинтригувана, колкото и Уили.

— О, това не го знаем, въпреки че съществуват някои... Но ако Негова светлост знаеше със сигурност, можете да бъдете уверени, че досега щеше да е отмъстил за баща си. И вероятно щеше да увисне на бесилото за това. Така че по-добре е да не знаем.

— Но кой подпали замъка?

— И това няма да разберем със сигурност. Беше посред нощ. Замъкът беше нападнат от банда доброволци, маскирани, за да прикрият истинската си самоличност. Страхливите, английски копелета! Опитаха се живи да ни изгорят. Целите в бяло, като гадни призраци крещяха „Смърт на папистите!“, плячкосваха и убиваха. Заловиха ни в съня, нали разбирате и преди да разберем какво става, се нахвърлиха отгоре ни. Те убиха стария лорд и имаше много хора, които видяха това, но то стана, след като той беше изпратил синовете си на безопасно място. Онези искаха да избият и момчетата, но злите им планове се провалиха. Негова светлост беше само на дванадесет години, но се погрижи за малките си братчета и до ден-днешен те са под крилото му. Вече тринадесет години той им е и баща, и майка. Ама и те станаха хубави момчета, въпреки че преживяха много неволи. Да, и ми се ще да видя човека, който би се опитал да отнеме земята на Конър д'Арси сега! — последното бе изречено от Микийн под носа му почти злорадо.

— Но...

— Ей, вие двамата бърборите като катерици. Дотегна ми да ви отговарям — Микийн изглежда Кейтлин с такъв свиреп поглед, който обаче не беше предназначен за нея, а се дължеше на натрупаната от разказа му ярост. Изражението на потъмнялото му от омраза лице се отнасяше за анонимните доброволци, тайната организация на английски кръвопийци, които яхваха конете си нощем, покрили се с плащове и сложили качулки на главите си, и всяваха ужас сред ирландските католици. Ирландците, от своя страна, си имаха Сламените момчета, наречени така, тъй като поради бедността дегизировката им, от качулките до плащовете, беше направена от слама и твърде много наподобяваха подвижни купи сено. Кейтлин бе виждала една група от тях само веднъж, когато нападнаха дъблински замък. Тогава беше съвсем малка, но те бяха оставили у нея неизличим спомен. Изглежда, насието се ширеше както в града, така и в провинцията, сектантските банди воюваха една с друга, но страдаха и невинни.

Смърянето на Микийн остави Кейтлин и Уили в мълчание. Докато каруцата се друсаше през калта по извития път, който обикаляше външната стена на замъка, Кейтлин видя, че от постройката беше останал само един изгорял скелет. Това, което се беше запазило

от укрепления, беше покрито с прерасла трева и вътре пасяха овце. Три от кръглите кули бяха непокътнати, но четвъртата се рушеше, отворила рана в себе си. Кейтлин се взираше във високите прозорци, потръпвайки, докато се чудеше кой ли беше Фюинеог ан Мюрдер. Почернелият от огъня камък беше мълчаливо доказателство за пламналия някога голям пожар. Каруцата обиколи и стигна до най-отдалечената част на замъка. Там Кейтлин съзря дузина дървени колиби, построени до обгорените каменни стени. Жилищата на селяните, които работеха във фермата, досети се тя от присъствието на жени, седнали пред отворените врати да наблюдават играещите си наблизо малки деца. Овцете пасяха съвсем свободно на зеления, кадифен хълм, водещ към Бойн. Мъже и жени с грубо облекло се разхождаха сред овцете. От другата страна на каменната стена, която разделяше зелената морава, група селяни косяха трева.

— Това ли е фермата? — Въпросът на Уили бе изречен със страх. Грубата рецитация на Микийн и опустошенията, покрай които току-що бяха минали, очевидно разтърсиха и него, и Кейтлин.

Микийн изсумтя. По лицето му се четеше горчивина, докато се взираше в това, което се простираше пред него.

— Аха. Фермата. Конър д'Арси, потомък на първия крал на Ирландия, истински син на Тара, лорд граф на Айва, овцевъд! Баща му щеше да се обърне в гроба, ако можеше да узнае. Но както се казва, когато дяволът те подтиква, правиш всичко. И дяволът е този, който тика Негова светлост, съвсем сигурен съм.

Кейтлин се разтрепери, като чу това. В съзнанието ѝ нахлу споменът за онези дяволски очи. Сигурно беше, че Негова светлост бе обладан от дявола и тя и Уили бяха в казана. Нямаше грешка. Май избягаха от бесилото само за да станат жертви на адския огън. Като погледна спътниците си и установи, че не ѝ обръщаха внимание, Кейтлин се прекръсти и се помоли на небесата.

Река Бойн разкриваше пред тях великолепна гледка. Тя се врязваше като сребърен камшик дълбоко в долината, която отделяше владенията на семейство д'Арси от горите от другата страна на пътя. Щом каруцата взе да поскъръцва надолу към реката, Кейтлин забеляза къщата на имението, настанена сред горичка от могъщи дъбове. В сравнение със замъка къщата беше малка и бедна, но сама по себе си представляваше спретната сграда, двуетажна и солидна, издигната от

камък и с покрив с гредоред. Зад нея имаше два хамбара и по-малък сайвант. В дворовете и пред двата хамбара ровеха пилета. Една шарена котка се миеше отпред на стъпалата на къщата, докато нещо, което наподобяваше много старо куче, се припичаше в страничния двор. Това място изглеждаше добре поддържано и Кейтлин веднага го хареса.

Щом каруцата наближи, кучето сковано се изправи на крака и се разляя, размахвайки опашка. Котката вдигна очи и после изчезна в храстите до покрития портал. Двама мъже, застанали в оградения участък прясно разорана земя, разположена точно на средата между къщата и първия хамбар, ги погледнаха, присвивайки очи. Единият от тях с отвращение захвърли тоягата, с която гонеше някаква безотговорна овца и се запъти насреща им. Другият поклати глава и като изостави овцата скитница, се напъха сред по-голямата група представители на този вид и пляскайки с ръце, се опита да ги прогони от това място. Но животните продължаваха да се мотаят из градината, без да обръщат никакво внимание на странните му движения. Докато първият мъж се приближаваше към каруцата, на Кейтлин ѝ се стори, че беше доволен от прекъсването на отговорната задача.

— Микийн, благодаря на Бога, че се върна! Може би ще можеш да прогониш глупавите овце от проклетата градина! На нас с Рори изобщо не ни се отдава тази работа, а Конър сигурно всеки момент ще излезе от конюшните и ще наругае и двама ни. Нали знаеш, че той ни смята за родени овцевъди, както впрочем мисли и за себе си. Само малко трябвало да се постареем.

— И сигурно е нрав. Но съм забелязал, че нито ти, нито братята ти обръщате достатъчно внимание на овците. Ако отглеждането на овце е добро занятие за Негова светлост, то със сигурност ще става и за такива като тебе, Кормак д'Арси.

Понеже беше изслушала думите на Микийн, описващи ужасяващия факт, че един граф на Айва е паднал толкова ниско, че да отглежда овце, Кейтлин не можа да възпре усмивката си при последната лекция. В този момент младият мъж прехвърли вниманието си върху нея и Уили, докато Микийн побърза да слезе от каруцата.

— Я-я, какво си имаме тук? — той беше по-висок с глава и половина от Микийн. Свободната му ленена риза и бричовите не

можеха да скрият, че беше дългурест като момче, което все още не е израсло напълно. Черната му къдрава коса, завързана хлабаво, безпогрешно го оприличаваше на един от братята на Негова светлост. Но тясното лице със спокойни черти не беше толкова поразително и докато Кейтлин обмисляше къде се криеше разликата, установи, че беше в очите. Онези дяволски очи на Негова светлост бяха доминиращи, незабравими. Очите на този момък бяха засмени, с цвят на лешник.

Микийн погледна към тях със същата кисела физиономия, за която Кейтлин започваше да си мисли, че му е обичайна.

— Че отде да им знам имената. На брат ти му дожаляло за тях в Дъблин и ето ти ги тук. Ще си имаме сиропиталище, както е тръгнало.

— Аз съм Уили Лаха — Уили скочи от каруцата и обърна луничавото си личице към Кормак д'Арси, гледайки го неспокойно. — Ще работим във фермата. Така каза Негова светлост.

Кейтлин слезе доста по-бавно, като през това време огледа строго Уили. Та той практически се превръщаше в роб, за да изрази благодарността си. Тя не вярваше на тези хора, на нито един от тях, включително и на Негова светлост, независимо от тъжния разказ на Микийн. Те бяха чужди хора, които нямаха причина да се отнасят мило с нея и Уили. Защо в крайна сметка тези д'Арси и хрантутниците им ще делят най-оскъдното си притежание с някой друг? През житейския ѝ опит всеки си стискаше своето. Ако беше на тяхно място, щеше да прави тъкмо това.

— Е, хайде де, как се казваш? — Кормак прехвърли погледа си от Уили на Кейтлин. Една усмивчица разтегляше ъгълчетата на устните му, а очите му изглеждаха винаги засмени.

Кейтлин прецени, че е с около две години по-голям от нея, което го правеше на седемнадесет. Тя остана безмълвна, съзерцавайки го начумерено. Такова открито дружелюбие я правеше по-неспокойна от всякога.

— Той е О'Мали. Малко е буйничък, но е добро момче — Уили я ръгна с лакът в ребрата, докато говореше.

Кейтлин му отпрати такъв поглед, който би трябвало да го накара да онемее завинаги.

— Сам мога да отговоря — каза тя, като очите ѝ срещнаха тези на Кормак с известна доза враждебност.

Той повдигна вежди и подсвирна комично. Тя се намръщи.

— Кой знае какво му е щукнало в главата на Негова светлост е всичко, което мога да кажа. Този наистина е луда глава — измърмори Микийн, като се изхрачи. После се обърна към Кормак. — Да вървим да разкараме тия овце от градината, преди Негова светлост да види къде сте ги оставили да се намъкнат — той тръгна, последван от Кормак, добавяйки през рамо по посока на Уили и Кейтлин: — И вие двамата можете да дойдете и да свършите нещо полезно. Няма смисъл да висите наоколо.

Уили хукна след тях. Кейтлин пое по-бавно. Заедно с всичките ѝ останали тревоги още една взе да надига грозната си глава. Имаше неприятното подозрение, че овцете нямаше да ѝ се харесат...

Докато тя стигна до градината, останалите бяха успели да се подредят в кръг около овцете и вече ги насочваха към отворената задна порта, която водеше към кадифената морава. Един водач се откъсна от стадото и хукна, когато Уили, последвал примера на Кормак, плесна с ръце срещу него. Блеейки диво, създанието се насочи право към Кейтлин, като остриите му, малки копитца тъпчеха и превръщаха наторената, мокра от дъжда почва в гъста черна кал.

— Ей, ти! О'Мали! Спри ги! Върни ги!

Всички ѝ крещяха, понеже още три овце се обърнаха и последваха водача си. Съвсем сигурно беше, че глупавото същество се носеше в галон право към мястото, където Кейтлин стоеше като закована, точно пред боядисаните в бяло колове на затворената градинска порта. Но това не беше пухкаво малко бяло агънце. Изглеждаше огромно и бясно и имаше рога.

Стига! Нямаше да рискува живота си заради някаква си овца убийца. И докато тя се приближаваше към нея, навела глава и забляла по-силно от рога на Гейбриъл, Кейтлин побърза да се махне от пътя ѝ. Кракът ѝ се подхлъзна в калта, където очевидно овцата вече беше отпъкала влажната почва и тя плъосна по очи в тинята. Шокът от факта, че е забила нос в тора, за миг отне дъха ѝ. После нещо, което ѝ се стори над хиляда тона, се стовари върху лявото ѝ рамо и тя разбра, че проклетата овца направо я бе прегазила. Устата ѝ се отвори от болка и веднага се напълни с черна кал.

Кейтлин се повдигна, плюейки кал, само за да открие, че четирите подобия на овчари се превиваха от смях. Тя се втренчи в тях,

усетила как яростта започва да се надига чак от пръстите на краката, преди да закипи в главата ѝ. Те се смееха на нея, Кейтлин О'Мали. Дори гадната овца, шмугнала се в ъгъла заедно с трите си последователки, изглеждаше така, сякаш ѝ се смееше, клатейки рогатата си глава към нея.

— Значи ме вземате на подбив, така ли? — тя се изправи на крака, тръскайки ръце, за да махне калта, и бършейки лице с кални пръсти, като единственото, което постигна, бе да разнесе мръсотията навсякъде. Беше покрита от главата до петите със зловонен тор. В душата ѝ кипеше ярост. Изгаряше от желание да убие кикотещата се четворка в другия край на градината. Ръмжейки нечленоразделно, тя връхлетя със свити юмруци и с поглед, в който се четеше готовност за убийство.

— Внимавайте! Пазете се! — като продължиха да се смеят, те се разпръснаха, преди тя да нанесе удара. Онзи, когото Кормак нарече Рори подскочи и се закрепил върху каменната ограда на градината. Издавайки неясни звуци от ярост, Кейтлин се хвърли върху Кормак, който се смееше най-силно. Той хукна да бяха в зигзаг, разтърсван от смях. Тя полетя след него, сграбчи го през кръста и го събори в тора. Смеейки се толкова силно, че беше почти безсилен, той се обърна по корем в калта, вдигайки и двете си ръце, за да предпази главата си, гърба си, като и всички останали части на тялото си, които тя можеше да достигне с юмруци.

— Стига вече, О'Мали! Престани! — Кормак успя да изрече между пристъпите на смях. Въпреки че беше слаб, той беше доста по-едър от нея, но смехът, който не успяваше да овладее, го оставяше без сили, а годините, прекарани на улицата, бяха направили Кейтлин жилава. Като към този факт се добавеше и кипящата ѝ ярост, ударите, които нанасяше, ставаха доста силни. Но всичко, което той правеше, за да се защити, беше да парира насочените към главата му удари и да се смее. Това само разпалваше гнева ѝ.

Микийн бързаше към тях с тояга в ръка.

— Ей, ти! О'Мали! Спри! Веднага престани, чу ли?

Кейтлин знаеше, че щеше да ѝ съдере кожата от бой, щом я докопаше, но не ѝ пукаше. Желанието да убива гореше много силно в душата ѝ. От мястото си горе на стената Рори се смееше дори по-силно на незавидното положение на брат си, докато Уили, застанал в най-

далечния край на градината срещу овцете, изведнъж се уплаши. Очите му широко се разтвориха.

— Какво, в името на всички светии, става тук?

Ревът накара дори Кейтлин да се вцепени и да се огледа. Там, от другата страна на портата, стоеше Конър д'Арси, граф на Айва, а очите му хвърляха гневни отблясъци.

ШЕСТА ГЛАВА

— Ти! — изрева той, сочейки Кейтлин. — Слез от тъпоумния ми брат. И ти... и ти... — той посочи към Кормак, който вече едва се усмихваше, докато лежеше под Кейтлин и продължаваше да предпазва с ръце главата си и към Рори, който вече бе скочил от оградата. — Веднага елате тук и ми обяснете как успяхте да направите на нищо градината, която беше засадена само преди седмица!

— Слизай, малка маймуно! — изсъска Кормак, събаряйки Кейтлин отново в калта, докато се изправяше на крака. Той беше също толкова кален, колкото и тя, и със същия успех успя да почисти калта, докато се приближаваше към брат си.

Рори, чернокос и слаб като Кормак, но вероятно с година по-възрастен, газеше калта, пристигайки до портата преди Кормак. Кейтлин, която се опитваше да се изправи на крака, наблюдаваше тримата д'Арси с омраза.

— Е?

Двамата д'Арси започнаха да обясняват, докато накрая Конър ги накара да млъкнат с едно изръмжаване.

— Не желая да слушам повече. Искам утре градината да бъде засадена наново. Тази вечер имаме да разтоварваме провизии, но това ще почака, докато вашата банда се изкъпе. Воните на овчи тор и мога да ви кажа, че мисис Макфий няма да ви допусне в къщата. Можете да използвате дървеното корито за водопой на конете. Изкъпете се там. Ако искате да ядете, размърдайте се!

— Но, Конър, ние...

— Мърдайте! — изрева той. — И вземете със себе си тези две момчета.

Конър се врътна на пети и пое към къщата. Кормак и Рори се обърнаха с кисели физиономии към триото в градината.

— Най-добре да вземем да свалим тази тор — каза Рори. — Кон е прав. Мисис Макфий няма да ни пусне да влезем в този вид.

Микийн мрачно изгледа и двамата, докато те се приближаваха към мястото, където стоеше той заедно с Кейтлин и Уили. Тя фучеше, потънала в кал, а той беше бял като платно от страх.

— Негова светлост е прав да се ядосва на повечето от нас, няма грешка.

— Ще му мине, като сложат вечерята на масата — каза философски Рори. — Познаваш Конър.

— В крайна сметка ние никога не сме искали да бъдем овцевъди — добави Кормак. — Мразя проклетите овце. Ама как да го кажеш на Конър. Той разправя, че обеднялата ирландска аристокрация трябва да е доволна, ако има овце за отглеждане.

— Фермерството е добро, достойно за уважение занятие — изрецитираха усмихнати в един глас двамата братя, като че повтаряха нещо, което бяха слушали много пъти.

Кейтлин ги изгледа намръщено. Въпреки че те вече бяха прогонили от умовете си непредвидената случка, тя не беше толкова склонна да забрави станалото. Но понеже Конър все още беше наблизко, тя се боеше да продължи схватката с Кормак. Щеше да има достатъчно време да се разправи с него.

— Достатъчно с нахалството и на двама ви. Негова светлост наистина ще побеснее, ако отгоре на всичко закъснеете за вечеря — Микийн ги подкара по посока на хамбара. Като направи знак на Кейтлин и Уили да ги следват, той се повлече след Рори и Кормак.

Рори спря пред широко дървено корито за вода, скочи вътре и седна, както си беше с дрехите. Въпреки че не беше потънал в мръсотия като брат си и Кейтлин, той беше доволно опръскан с кал. И той като Кормак беше облечен с широка риза и бричове, обут беше с вълнени чорапи и груби обувки с токи.

— Хей, братко, кой ти каза да влизаш първи? Ще изцапаш водата! — Кормак скочи след него и двамата взеха да се боричкат на шега, така че изплискаха повечето от водата в коритото. Това, което остана, беше потъмняло от кал.

— Те са страхотна двойка, аха — измърмори Микийн. Дори Кейтлин, макар и неохотно, бе започнала да намира семейство д'Арси очарователно. Никога през живота си тя не бе срещала някой като тях. Не знаеше какво да мисли и се досещаше, че Уили също нямаше представа. — Винаги лудуват и ядосват Негова светлост. Чудно е, че от

време на време не им блъска главите една в друга. Но той наистина е търпелив.

— Кон? Търпелив? — Кормак се изсмя, като чу тази забележка, и показва главата си, която Рори допреди миг натискаше под водата. — Я се разкарай, Микийн!

— Много по-търпелив, отколкото заслужаваш, идиот такъв. Семената са скъпи, а също и времето да ги засадиш в градината. Въпреки че ако вие с Рори я засаждате наново, ще спестим доста време. Изобщо няма да липсват на овцете и ще свършим доста работа без вас.

Гласът зад тях накара Кейтлин да се огледа. Младият мъж, който стоеше там, беше с кестенява коса и сини очи, около двадесетгодишен. За разлика от двамата в коритото той изглеждаше сериозен по природа. Но имаше нещо във високата му стройна фигура и в тясното лице, което накара Кейтлин да си помисли, че това е другият член на семейство д'Арси. Крясъците, с които двамата във водата посрещнаха новодошлия, потвърдиха предположението ѝ.

— Ей, Лиъм! Виж какво ни е донесъл Кон! Малко помощ, а! — Кормак извика весело и изскочи от коритото. От дрехите му се стичаше вода. На лицето му се появи широка усмивка, докато сочеше Кейтлин и Уили, които изглеждаха доста дребни и хилави, и много мръсни. Лиъм се обърна да ги погледне със смесица от неодобрение и примирение, изписани на лицето му.

— Чудесна двойка овчари, виждам. С мокри дрехи може би тежат четири стоуна, заедно, разбира се. Конър си мисли, че може да спаси света — каза Лиъм, като че ли двамата, които обсъждаше бяха глухонеми.

Кейтлин настръхна. И този д'Арси беше арогантен като братята си. После той се обърна към Кейтлин и добави: — Хайде, влизай да измиеш калта от себе си. Вечерята е сервирана, а и имаме да вършим работа, преди да се мръкне.

— Кон оправи ли си настроението? — Рори беше изскочил от коритото и стоеше мокър до Кормак. Кейтлин забеляза, че те си приличаха като близнаци, въпреки че Рори беше малко по-висок и помускулест. Също като Кормак, и Рори имаше блестящи лешникови очи и постоянна усмивка на устата. Лиъм намръщено поклати глава в отговор.

— Хайде и вие двамата. Какво чакате? Да ви поканят ли? — Кормак посочи на Кейтлин и Уили коритото, като се поклони.

Уили понечи да скочи вътре, но Кейтлин го възпря, поставила ръка на рамото му. Тя нямаше намерение да се намокри до кости пред толкова мъже, ако имаше начин да го избегне. Дори и с увития около тялото ѝ жакет мокрите дрехи можеха да разкрият прекалено много. Тя се хвана за първото извинение, което ѝ хрумна, и го изрече много убедително.

— Ако на вас ви е все едно, аз съм свикнал да се къпя с чиста вода.

Лиъм я зяпна така, като че ли не можеше да повярва на ушите си. Рори изсумтя, а Кормак направо се разсмя.

— Та ти май никога досега не си се къпал, та камо ли в чиста вода.

— О, да, правил съм го. Сега също ще го направя с чиста вода. Това, което сте оставили тук, прилича на кална локва, в която са се къпали свине. По-добре да си остана с калта, отколкото да се накисна в нечия мръсотия.

— Безочлив малък нахалник, нали? — каза Кормак на Рори, който въртеше очи по посока на небето.

— О, да го оставим да си се къпе с чиста вода. Донеси си я — добави Лиъм, обръщайки се към Кейтлин, като ѝ подаде едно ведро и посочи кладенеца наблизко. — Като приключите, влизайте в къщата. Вечерята чака.

Представителите на фамилията д'Арси потеглиха към къщата. Докато ги наблюдаваше, Кейтлин бе смаяна от факта, колко много си приличат в гръб. Тя вече бе открила, че разликата им не беше повече от три-четири години, като Лиъм явно беше най-големият от тримата. Конър, за когото, според думите на Микийн, Кейтлин беше изчислила, че е на двадесет и пет, беше с около пет години по-възрастен от Лиъм. Но спокойното поемане на отговорности и едва ли не бащинският авторитет, който имаше сред братята си, го правеха да изглежда дори по-възрастен. Рори беше най-високият от тримата, вероятно с инч според прецизния ѝ поглед, а Лиъм — най-мускулестият. Всичките бяха арогантни, но Конър най-много от всички. И ако не бяха Сасенак, бяха следващото най-лошо нещо. Кейтлин продължаваше да зяпа след тях. Уили я бутна толкова силно в гърба, че тя се препъна.

— Какво, дявол да го вземе, ти става, О’Мали? Ще направиш така, че да ни изхвърлят оттук.

— Няма да се къпя в тяхната мръсотия. Те не са подобри от тебе и от мене.

— О, да, по-добри са! Те са братя на граф. Ти дори не знаеш кой е баща ти!

— Знам! Както и да е, ти също не знаеш — но Кейтлин не можеше дълго време да се гневи на Уили. Тя въздъхна. — Хайде, помогни ми да излеем това. После ще напълним коритото и ще се измием бързо, ако искаме да хапнем нещо.

— Е, сега вече говориш разумно! — той сграбчи единия край на коритото, Кейтлин — другия и с общи усилия успяха да го излеят. Скоро имаха достатъчно вода, за да се изкъпят. Уили скочи вътре, разплисквайки вода наоколо, докато въодушевено изтъркваше калта от себе си.

Кейтлин внимателно се приближи до коритото. Само с Уили като публика нямаше от какво толкова да се бои, но въпреки това се притесняваше. Гърдите ѝ бяха малки, но определено личаха и една мокра риза без връхна дреха над нея щеше да ги открие. И тя не можеше да бъде сигурна, че ще успее да държи жакета си точно на това място, докато ризата изсъхнеше. Струваше ѝ се, че изсушаването изисква време. Реши да измие, доколкото това бе възможно, калта от лицето, ръцете и от кръста надолу, оставяйки суха широката надиплена предница на ризата си. Можеше да изчетка калта от тази част на облеклото си, след като се втвърдеше в достатъчна степен. Както Кормак предположи, тя рядко се къпеше, но си мислеше, че това можеше да се осъществи без особени трудности. Тя влезе в коритото, като предпазливо седна във водата, вече изкаляна от Уили, и започна внимателно да се търка. След като смъкна по-голямата част от калта, тя изскочи от коритото, успяла с присъщата за пола ѝ мъдрост да остави предницата на ризата си съвсем суха.

— Готов ли си?

— Да.

Разпръсквайки около себе си капчици като от дъждовен облак, мокри до костите, с едно изключение обаче, тя и Уили се затътриха към задния вход на къщата.

Дебела жена с кръгло зачервено лице (като снежната белота на бонето над него го правеше да изглежда още по-червено) стоеше на малката площадка пред къщата и гълчеше тримата по-млади д'Арси, докато Кейтлин и Уили се приближаваха. Ръцете ѝ бяха кръстосани пред щедрата ѝ гръд и по физиономията ѝ съвсем ясно се четеше неудоволствие. Една безформена черна рокля я покриваше от шията до глезените. Чертите на лицето ѝ бяха едри и груби като на мъж, а по бузите имаше дълбоки бръчки. Изпод бонето ѝ се подаваха кичури стоманеносива коса.

— Бих се засрамила, ако бях на ваше място, нахалници такива. Да карате Негова светлост да ви чака за вечеря! Нечувано! А сега намъквайте някакви сухи дрехи и влизайте! Вечерята е на масата — тя вдигна очи и видя Кейтлин и Уили. — Вие, двете нови момчета, мисля, че можете да облечете някои от дрехите на Кормак. Ето тук са — тя посочи две от малките купчинки дрехи, които, очевидно току-що бе изнесла на площадката. — Може да са ви малко големички, но ще трябва да се примирите. Тази вечер ще ядете в къщата. От утре започвате да се храните със семейство О'Лийри. Мисис О'Лийри храни ергените за някоя и друга монета.

— Да, госпожо — каза Уили, изпаднал в преклонение пред огромната, гърдеста жена.

Кейтлин се намръщи. Беше се изправила пред ужасяваща дилема. Тя не можеше да облече сухи дрехи тук и сега...

Жената им обърна гръб и влезе в къщата.

— Това беше мисис Макфий — обясни Лиъм. — Всичко, което тревожи Конър, тревожи два пъти повече нея.

Кормак и Рори вече смъкваха мокрите си дрехи. Уили ги последва по-бавно, несвикнал да сваля дрехите от гърба си. Кейтлин извърна поглед от тримата голи момчета и седна на най-долното стъпало.

— Ти пък какво чакаш, О'Мали? — нетърпеливо се обърна към нея Лиъм.

— Няма да се преобличам. Тези дрехи ще изсъхнат. — Тя каза това, без да го погледне. Не можеше да бъде напълно сигурна дали братята му вече са си обули бричовите. През годините, които беше прекарала с измамна самоличност, бе открила, че голият мъжки задник

не представлява хубава гледка. Нямахше желание да види нито този на Кормак, нито на Рори, нито пък нечий друг.

— Ей, Рори, чу ли това? Той е срамежлив! — Кормак се закикоти. Независимо от страховете ѝ той вече си беше облякъл ризата и бе обул бричовите си. Смехът му я накара да извие глава и да го удостои с един смразяващ поглед. За щастие и четиримата мъже бяха прилично облечени.

Рори вдигна поглед от последното незакопчано копче на бричовите си. Устните му се разтегнаха в усмивка.

— Значи е срамежлив, а? Да не би да имаш нещо, което не сме виждали досега, О'Мали?

— Може да има два!

— А може да му е толкова малък, че да го е срам да го покаже!

— Не можеш да ядеш с мокри дрехи, О'Мали. Мисис Макфий няма да те пусне в къщата — това беше разумният глас на Лиъм.

— Дрехите не са лоши, О'Мали, наистина. Погледни ме.

Уили беше намъкнал твърде големите бричове и ризата на Кормак. Той навиваше крачолите, докато говореше. Всичките по-млади д'Арси бяха с повече от една глава по-високи от Кейтлин и Уили, като Кормак беше най-ниският и най-слабият от тримата. Независимо от това дрехите му бяха прекалено големи за Уили, който беше на ръст и тегло почти колкото Кейтлин.

— Няма да се преобличам — очите ѝ бяха толкова безкомпромисни, колкото ѝ гласът ѝ, докато наблюдаваше цялата банда с предизвикателен поглед.

Лиъм повдигна рамене.

— Както искаш. Ще пропуснеш вечерята, но вината си е твоя.

— Няма да се преоблека.

— Достатъчно! Хайде да вървим да ядем. Имаме да вършим работа след вечеря. О'Мали, понеже не си гладен, можеш да започнеш да разтоварваш каруцата. Повечето от товара е за хамбара на овците. Той е най-отдалеченият от къщата. Седлото и четките отиват в конюшнията, откъдето току-що дойде. Нещата, които са за къщата, като сол и мед, тях просто ги остави на площадката. Ще подредим всичко след вечеря.

С кикот и жестове, разменени между Кормак и Рори по адрес на О'Мали, бандата затрополи из къщата. Кейтлин остана навън, мокра

до кости, с изключение на раменете и предницата на ризата. Беше гладна, но за нищо на света нямаше да се съблече пред тях. Не можеше да го направи, ако искаше да запази тайната си.

Петнадесет минути по-късно тя беше пренесла две големи торби със зърно в хамбара и вече търкаляше един варел сол към най-долното стъпало на задната площадка на къщата. Изправи се и изтри потта от челото си. Необичайният физически труд я беше загреял, въпреки усилващия се нощен хлад и мокрите ѝ дрехи.

Задната врата се отвори и Кормак и Рори пристъпиха едновременно напред. Тя им хвърли уморен поглед. Като я видяха, и от двата чифта лешникови очи заискриха дяволити пламъчета.

— Пропусна хубаво ядене, О'Мали. Мисис Макфий готви така, че кара ангелите да пеят в небесата.

— Май често ти се случва да пропускаш да се нахраниш, а? Нищо чудно, че си толкова дребен. Както си я подкарал, никога няма да станеш истински мъж. Сигурно ще си останеш джудже.

— Достатъчно съм мъж, за да те надвия, Кормак д'Арси. Вече го направих в градината. Готов съм отново да го сторя по всяко време.

Рори подсвирна, продължавайки да се хили.

— Силни думи от една мършава маймуна, не мислиш ли така, братко?

— Наистина си го мисля, братко. Значи си мислиш, че можеш да ме надвиеш, а, маймуно?

— И то доста бързо, мога да се заплюя — Кейтлин се изплю на тревата в краката си за илюстрация на думите си. Беше дребна, но жилава и пъргава и притежаваше буен нрав, който беше достатъчен да накара много по-големи момчета да не се закачат с нея, понеже вече си бяха патили. Тази репутация ѝ бе спестила много битки. Но, разбира се, тези д'Арси нямаха представа от легендарната ѝ ярост, така че репутацията ѝ нямаше да ѝ помогне сега.

— Чак толкова ли си бърз?

— Не можеш да се биеш с това хлапе, Кормак. На Конър изобщо няма да му хареса — сега Рори говореше сериозно.

— Знам. Но, дай Боже, да успея да го напердаша по задника вместо него. Той е доста устато петле.

Гневът накара бузите на Кейтлин да пламнат. Да я напердаши по задника!... Рори и Кормак скочиха от площадката едновременно.

Кейтлин се разяри, но и се паникьоса, понеже те я затваряха в кръг, готови всеки миг да избухнат в смях. Бяха двама и далеч по-едри от нея. При такава ситуация в Дъблин щеше да се измъкне и да избяга. Но тук нямаше къде да отиде и при това не можеше да се отрече от думите си. Щяха вечно да ѝ се подиграват. Единственият ѝ шанс да оцелее щогоде цяла и да запази гордостта си, беше да атакува внезапно.

Тя се хвърли върху Кормак, нанасяйки му светкавичен удар в носа, след което заби глава в корема му. Той изрева от болка, отстъпи назад, като се хвана за носа. Кръвта закана през пръстите му.

— Ах, ти, малко копеле такова! — Кормак свали ръка от носа си и видя кръвта по нея. Усмивката изчезна от лицето му и на нейно място се появи гняв. Кейтлин стоеше разкрячена пред него със стиснати юмруци. Щеше да отстоява позициите си или да умре, опитвайки се да го направи.

— Внимавай, малки братко, петлето вече ти разкървави носа! Не може да се предвиди какви повреди може да нанесе на останалите части от тялото ти — Рори се изкиска зад гърба ѝ.

Устата на Кормак се стегна при това подмятане. Кейтлин разбра, че това, което беше започнало като шега, вече не беше забавно — в очите на Кормак блестеше ярост. От носа му продължаваше да тече кръв. Въпреки че беше слаб, той представляваше внушителен противник. Беше почти с фут по-висок от нея и с няколко стоуна по-тежък. Но гневът водеше Кейтлин за носа. Тя го усещаше да се надига в нея.

— Още ли смяташ, че можеш да ми наложиш задника, а, д'Арси? — изсъска Кейтлин. — Май съм повече мъж от тебе и братята ти!

— Ще се погрижим за това, нахален малък просяко!

Кормак се ухили и стегна ръце около кръста на Кейтлин, повдигайки я над земята. Тя се бореше диво, извивайки се във въздуха, като успя да нанесе няколко добре насочени удара и ритници, които го накараха да ръмжи от болка и да танцува, за да предпази най-уязвимите си части. По обратния път надолу тя успя да го пипне за чатала и заизвива това уязвимо място колкото можеше по-силно. Той изкрещя, проклинайки. Кейтлин полетя във въздуха и се приземи по корем в гъстата трева със силата на изстреляно гюле. Въздухът ѝ бе изкаран. Можеше само да лежи зашеметена, когато Кормак я възседна. Той повдигна жакета ѝ и нанесе няколко силни удара по задната част

на бричовете ѝ. Въпреки че ударите направо жилеха, не ѝ стигаше въздух да го наругае. Борейки се, тя диво се извъртя и се оказа легнала по гръб под него. Кормак нямаше намерение да рискува с бързите ѝ юмруци и притисна ръцете ѝ до земята. Ако погледите можеха да убиват, той щеше да умре на часа. Но той продължи да ѝ се хили насреща, очевидно успехът на отмъщението вече беше възвърнал доброто му настроение.

— О, но той е само едно момче, Кормак. Пусни го — Рори се приближи и погледна надолу към Кейтлин. Тя правеше безполезни опити да отхвърли от себе си тялото на Кормак. Той беше прекалено тежък. Тя остана да лежи неподвижно, вкаменена от ярост, бълвайки поток псувни, които биха накарали самия дявол да се засрами. Кормак едва сдържаше смеха си.

— Знаеш ли колко е мокър, Рори. Бричовете ми вече подгизнаха от седене върху него.

— Е, той не ще да се преоблече.

— Мислиш ли, че е срамежлив? Да не би да е нещо деформиран и да не иска никой да го види? — очите на Кормак засвяткаха, излъчвайки дяволитост. Рори поде думите на брат си:

— Ами трябва да разберем. Ще направим услуга на Конър, ако установим, че това момче е някой чешит. А може би някъде по тялото си носи знака на дявола. На задника си, да речем.

— Много е възможно. И още нещо, той е толкова мокър, че може да настине, да хване треска и да умре. Ще му направим и услуга по този начин.

— О, да, тъкмо това ще сторим.

Те си кимнаха безочливо един на друг. Кейтлин, която разбра мръсния им замисъл започна да се бори с все сили, наричайки ги с всички обидни думи, които беше чула по улиците на Дъблин. Те се смееха, когато Рори се приближи, за да я хване за китките, а Кормак затисна с коляно глезените ѝ. Кейтлин запищя диво, когато Кормак се пресегна да развърже връвта на бричовете ѝ. Замята се бясно, но не успя да се изтръгне от ръцете му. Завладя я най-голямата паника през живота ѝ.

— Не! Копелета такива, шибани педераста, не! По момчета ли си падате, мръсници недни? Ще ви убия! Ще ви убия!

Но всичките ѝ крясъци и псувни бяха напразни. Успя да освободи единия си глезен тъкмо когато Кормак свлече до коленете бричовете ѝ заедно с долните ѝ гащи. Тя злобно го ритна, което го принуди да се приземи по задник, и бързо покри разголената си предница.

Хватката на Рори около китките ѝ незнайно защо отслабна. Тя се освободи и пусна жакета над голото си дупе, докато придърпваше бричовете и долните гащи. Остана разголена не повече от минута.

Кормак остана да си седи в тревата в същата поза, в която тя го беше насадила след ритника. Той изви глава и смаяно се втренчи в нея. Рори, който все още клечеше зад гърба ѝ, я гледаше не по-малко потресено.

— Мамка му, какво пак става тук? — гласът беше на Конър. Скована от ужас, Кейтлин вдигна очи, за да срещне дяволския му поглед. Бяха я разголили, въпреки че сега женствеността ѝ беше добре прикрита. Но Кормак и Рори я бяха видели. Вече не можеше да разчита на прикритието, което ѝ осигуряваше мнимият мъжки пол. Като жена тя беше отворително уязвима...

— Кон — сподавено изрече Рори.

Кейтлин се напрегна, а очите ѝ не се откъсваха от лицето на Конър.

— Е, каква е работата? Предупреждавам ви, денят ми беше адски дълъг и взе малко да ми писва от шумната ви веселба.

— Конър — Рори, изглежда, не можеше да произнесе нищо друго, освен името на брат си. Конър се намръщи, като огледа по-внимателно Рори.

— Какво те прихваща, Рори? Не можеш ли да говориш?

— Конър, той е проклето момиче! — избълва Кормак, гледайки обвинително Кейтлин.

СЕДМА ГЛАВА

— Какво? — дяволските очи се втренчиха в Кормак.

— Той е момиче, казвам ти. О'Мали. Той... тя е момиче.

— Какви глупости дрънкаш, Кормак?

— Не са глупости — Рори се изправи на крака, като продължаваше да гледа Кейтлин с някакъв ужас. — Това тук е момиче.

Очите на Конър се обърнаха към Кейтлин, която лежеше на тревата, свита на кълбо, изпаднала в шок, вперила поглед в Конър.

— Не прилича на нито едно от момичетата, които съм виждал. Май и двамата сте останали без мозък.

Поемайки си въздух на пресекулки, Кейтлин събра цялата си смелост и се изправи на крака. Може би, може би по-младите д'Арси нямаше да успеят да убедят брат си. Може би дори щеше да ги накара да се съмняват в това, което бяха видели. Отчаяна, тя разбра, че блъфът беше единственият ѝ шанс.

— Това са един куп лъжи! Аз съм толкова мъж, колкото всеки един от вас! Да, а тебе те превъзхождам, Кормак д'Арси. Много добре направих, като ти разбих носа, нали?

Тримата д'Арси я гледаха втренчено. Май нито един не налага въдицата. Очите на Конър особено я притесняваха, понеже бавно се движеха по цялото ѝ тяло, от главата до обувките и в обратна посока, като намръщено се спираха на стратегическите точки между тях.

— Просто се закачахме и Кормак му... ѝ свали бричовете до коленете. Той... тя бе разголена като бебе, Конър. И тя е момиче. Изобщо не става дума за съмнение, Конър — Гласът на Рори беше дрезгав и настойчив.

— Момиче! — Конър изглеждаше също толкова оглупял, колкото и другите двама.

— Не! — Кейтлин изкрещя и се дръпна, понеже Конър пристъпи към нея.

Щеше да се бори. Нямаше да се остави да бъде обиждана и използвана от мъже, които знаеха истинския ѝ пол. Съдбата на майка ѝ

блесна пред очите ѝ като всяващо ужас предупреждение. Въпреки че тялото ѝ никога не беше принадлежало на мъж, тя не беше невинна. Знаеше за гадостите, които мъжете вършат за собствено удоволствие с безпомощните жени. Майка ѝ я беше облякла в мъжки дрехи, за да я предпази от това насилие. Щеше да избяга, да се скрие някъде и да намери пътя за Дъблин...

— Хвани го... нея де, о, по дяволите, просто го направи, Рори?
— Конър даде тези объркани нареждания тъкмо когато Кейтлин се обърна, за да побегне. Рори вече беше зад нея. Ръцете му я сграбчиха за раменете, задържайки я с вдигнат във въздуха крак.

— Пусни ме! Пусни ме! — ужасът ѝ вдъхна сили и тя се задърпа бясно. Влудяваше я мисълта, че можеше да бъде просната на земята и използвана и от тримата още там. Мъжете бяха зверове, щом се отнасяше за удоволствията им. Не можеше да се освободи от хватката на Рори, затова дръпна крака си назад и го ритна с всичка сила в капачката на коляното.

— Майчице, свети Браян, тя е адово изчадие! Бързо, Кормак, помогни ми!

Кейтлин изпищя, когато Кормак я сграбчи през кръста, вдигайки я от земята, като стисна с едната си ръка коленете ѝ, за да предотврати ритниците, докато Рори задържаше вършеещите ѝ юмруци. Мятаща се диво от отчаяние, страх и ярост, тя крещеше с пълно гърло всякакви псувни и проклетия.

— Внимавай с краката! Дръж ги, Кормак!

— Мамка му! Дръж ѝ ръцете бе! Тя май ми откъсна атрибутите! Злобна е като хванат в капан язовец!

Рори и Кормак едва успяваха да я удържат. Те отчаяно гледаха по-големия си брат, но той само наблюдаваше начумерено лудата борба на Кейтлин.

— Виж сега, никой няма да те нарани. Само престани! Направи го, момиче! — Конър ѝ говореше с нежен, успокояващ глас.

Кейтлин го назова с такова име, че дори проститутка би се изчервила, и се изплю в негова посока. Тя изпита удовлетворение, като го видя да отскача назад, така че хракката не уцели ботушите му. Той се намръщи още повече и продължи да я зяпа.

— Внимавай, Кон! Тя вече разкървави носа на Рори — в гласа на Кормак взеха да се връщат хумористичните нотки. — И му издърпа

оная работа. Не мога да кажа какво би могла да ти стори.

— Млъквай, идиот! Не виждаш ли, че малкото момиче е уплашено? — каза Конър. После използва същият нежен глас, както и преди, за да се обърне към Кейтлин: — О’Мали, престани да се мяташ. Искам само да поговорим, кълна се. Никой няма да те докосне с пръст дори. Изобщо не ти мислим нищо лошо, ама нищичко.

— Да гориш в ада дано, шибано копеле! — като каза това, тя се изви толкова силно, че успя да сведе главата си на равнището на рамото на Кормак. Тя го захапа до кръв, ръмжейки като животно.

— Ауу! Ох! Исусе, тя ме хапе! Малката адска котка ме ръфа! — Кормак се заизвива и заотстъпва с танцова стъпка, хватката му се поразхлаби дотолкова, че краката ѝ успяха да докоснат земята.

— Дръж я бе, Кормак, дяволите да те вземат! — ритайки с всичка сила, тя беше успяла да принуди и Рори да отстъпи. Почти успя да се освободи.

— Достатъчно! — тази рязко произнесена дума беше придружена от една ръка, която я сграбчи за яката и я накара да загуби равновесие. Докато политаше назад, тя усети една ръка да се пъха под коленете ѝ. Ръката, която беше върху жакета ѝ, улови и двете ѝ китки, като напълно ги обездвижи. Беше повдигната... Пищейки, борейки се за живота си, Кейтлин се намери метната върху раменете на Конър като убита сърна. Главата и ръцете ѝ бяха заловени от едната страна на гърдите му, а краката ѝ бяха хванати в капан от другата страна. Хватката му беше желязна; бесните ѝ опити да се отскубне, не доведоха до нищо. Но тя продължаваше да пици и да ругае, докато висеше на врата му и той я внасяше в къщата.

— Ваша светлост, какво, в името на небесата?... — привлечена от убийствените крясъци, мисис Макфий се носеше забързано откъм кухнята. Остана като вцепенена, когато видя как Конър се отправя с товара си нагоре по стълбите.

— Ама какво правите с О’Мали? — Уили, с уста изцапана с някакъв червен сос, беше последвал мисис Макфий в коридора. Кейтлин успя да ги зърне само за момент, докато я качваха по стълбите. Микийн също им правеше компания с озадачено, но удовлетворено изражение на лицето.

— Пусни ме! Ще те разкъсам на парчета, ще го направя, ти... — Кейтлин бе загубила ума си от страх и ярост, когато Конър се качи на

горната площадка и я вкара в малка, оскъдно обзаведена стая. По писалището и разпръснатите листове личеше, че е кабинет. Той коленичи и навеждайки глава, я повдигна и я постави в един твърд стол с изправена облегалка, без обаче да изпуска китките ѝ. Като държеше настрана краката ѝ, за да не може да го ритя, той се наведе към нея, докато очите му застанаха на едно ниво с нейните. Блясъкът на тези очи, с цвят на аквамарин, я накара да спре за момент. Крясъците и буйствата ѝ престанаха, докато отвърщаше на погледа му. Ако ръцете ѝ бяха свободни, щеше пак да направи оня знак, дето предпазваше от окоето на злото. После се съвзе. Око на злото или не, този мъж беше смъртен и щеше да ѝ навреди така, както смъртен мъж може да навреди на една жена. Тя трябваше да се бие, за да се спаси.

— Ще те убия, само да ме докоснеш! Ще те убия, кълна се! — каза тя през зъби.

Жестоката закана накара веждите му да се повдигнат и ъгълчетата на устните му потрепнаха, готови да се разтегнат в неволна усмивка. Кейтлин, която дълбоко в себе си съзнаваше, че беше абсурдно да го заплашва — тя, която не беше дори наполовина на ръста му и никога не би могла да се мери със силата му, — не виждаше нищо смешно в ситуацията. Може и да беше малка, но ако не я оставеше на мира, щеше да му нанесе сериозни повреди. Да, щеше да го направи!

— Никой няма намерение да те нарани — каза той с успокояващ глас. — Нужни са ми само няколко прями отговора, ако обичаш. Първото и най-важното, момче ли си, или момиче?

— Момче!

Той я огледа преценяващо. Лицето му беше много близо, толкова близо, че тя можеше да види, че без оризовата пудра кожата му имаше цвят на бледозлатист бронз. Носът върху тясното лице беше дълъг и прав, скулите му бяха високи, а челюстта — силна, но изтънчена. По бузите му бе набола едnodневна брада. Устата му беше широка и добре оформена и сега мърдаше влудяващо насреща ѝ. Отвърна на погледа му. Първият ѝ импулс беше да го заплюе, което с мъка успя да потисне, страхувайки се от последствията.

— Имаш ли нещо против да кажеш истината?

— Момче!

Конър въздъхна.

— Знаеш, че много лесно мога да проверя, ако се наложи. Ще ти задам същия въпрос само още веднъж и последиците от лъжата ще се стоварят върху собствената ти глава: момче ли си, или момиче?

Кейтлин впери поглед в него. Намираше се в ужасно затруднение. Инстинктите ѝ говореха да отрича истината, но както той каза, лесно щеше да провери. Сигурно щеше да му хареса да го направи. Това можеше дори да доведе до онова нещо, от което се страхуваше толкова дълго време.

— Момиче — избълва тя с омраза. Очите ѝ срещнаха неговите, изпълнени със смесица от яд, гордост и желание да се защити. Ако той си мислеше, че сега щеше да се огъне пред него, много грешеше.

— Аха! — каза той. После продължи: — Смяташ ли, че ако те пусна, ще ме разкъсаш на парчета? Ако сметнеш, че това не е необходимо, и като знаеш, че не те грози никаква опасност, ще поседиш ли мирно, докато поговорим?

Тя не каза нищо, само продължи да го гледа кръвнишки.

— Ще мируваш ли? — попита той, като стисна още по-силно китките ѝ. Тя рязко кимна.

— Да.

— Много добре.

Той се изправи и я пусна, после постави ръце на бедрата си и продължи да я разглежда, сякаш представляваше много проблематичен обект.

Кейтлин повдигна брадичка и му отвърна със същия пряк поглед. Вътрешно трепереше от страх. Но ако беше научила нещо през годините, прекарани на улицата, то това беше никога да не показва, че се бои от някого или от нещо.

— И така, ти си момиченце. Какво ще правим сега с тебе?

Мекият тон на гласа му ѝ подсказа, че той говореше предимно на себе си. Отговорът щеше да му хрумне не след дълго, ако вече не се бе появил в ума му. Какво друго би могъл да прави един мъж с безпомощна жена, освен да я използва да си достави удоволствие? Може би всички те щяха да го направят. Пот изби върху горната ѝ устна при тази мисъл. Трябваше да избяга... трябваше! От отчаяние в съзнанието ѝ се зароди план.

— Направо умирам от глад — каза меко тя, свела очи, за да не види той блясъка на отчаянието в погледа ѝ и да застане нащрек. —

Има ли някаква възможност да ми донесеш нещо за хапване, преди да продължим да говорим?

Усети погледа му върху наведената си глава. Когато се осмели да го погледне крадешком, видя, че пак е смръщил вежди. Обезпокоена, че прекалената ѝ сговорчивост може да го накара да заподозре мотивите ѝ, тя бързо си пое въздух за кураж. Като повдигна брадичка, срещна безцеремонно очите с цвят на аквамарин.

— Или имате намерение да ме уморите от глад? — тя реши, че враждебността в тона ѝ е прозвучала съвсем естествено. Нямахше дори намек за подозрение от негова страна, той дори се усмихна.

— Не, не сме планирали да те оставим да гладуваш, независимо дали си момче, или момиче. Сигурен съм, че мисис Макфий е оставила нещо от вечерята. Но ти ще стоиш в тази стая, докато я донеса. И ще заключи вратата след себе си. Все още не сме приключили разговора.

След това предупреждение той се обърна и излезе от стаята, като заключи вратата, както беше обещал. Кейтлин едва успяваше да съдържи облекчението си. Тъкмо това целеше, да бъде оставена сама. В стаята имаше прозорец. Беше малък, но и тя не беше голяма. Щеше да бъде навън само след миг.

Тя прекоси стаята колкото бе възможно по-тихо, като много внимаваше да не изскърца някоя дъска.

Сграбчи резето на прозореца и дръпна. С шумно скърцане, което едва не накара сърцето ѝ да спре, едното крило се отвори навътре. Тогава разбра защо той толкова охотно склони да я остави сама. Прозорецът беше плътно затворен с капаци. Като отвори и другото крило, тя натисна капациите с всички сили, но напразно. Бяха от солидно дърво и здраво затворени с резе от външната страна. После забеляза през една цепнатина в дъските тясна, тъмна линия. Резето! Само ако можеше да намери нещо достатъчно тънко, за да се вмъкне в тази тясна пролука. Но трябваше да е и достатъчно здраво, за да може да повдигне куката...

Понеже знаеше, че Конър щеше да се върне всеки момент, тя бързо претърси стаята и най-после откри това, от което се нуждаеше, да блести върху гладката повърхност на махагоновото писалище: елегантен сребърен нож за отваряне на писма! Сграбчила находка си, тя се втурна обратно към прозореца. Острието беше възшироко, но тя успя да го натика в пролуката, държейки го с лявата си ръка и

използвайки дясната като чук. Най-последно успя да го закрепил точно където трябваше. Тя вдъхва си и тикна ножа напред. След доста маневри острието попадна в центъра на мандалото. Резето се плъзна нагоре, после падна назад и се удари във външната страна на капака. Тя бутна капаците и те се отвориха, като изскърцаха, завъртайки се на пантите си. Откри, че се намира в онази част на къщата, която гледаше към пътя, откъдето беше пристигнала. На хоризонта се очертаваше силуетът на замък Данъмор, извисил снага нагоре към почти черното небе. Кейтлин погледна надолу. Убеди се, че дворът беше опустял. Тогава прехвърли крак през рамката на прозореца. Беше доста високо, но имаше и по-лоши неща. Като увисна на ръце на рамката, тя се остави да падне на земята. Тупна долу със свити колени, пружинира леко и остана приклепнала, докато се огледа. След като установи, че никой не я наблюдава, тя се изправи и хукна да бяга. Накъде — не знаеше; знаеше само, че трябва да се махне.

ОСМА ГЛАВА

Кейтлин беше принудена да се крие цели два дни. Семейство д'Арси бяха повикали банди от селяни, които обикаляха наоколо и я търсеха. Самият Конър заедно с Микийн и Кормак препусна обратно по пътя, по който бяха дошли още през нощта на бягството ѝ, и правеше същото по два пъти на ден след това. Първата нощ Кейтлин се скри в разрушения замък и тъй като издирването не престана през следващите два дни, тя се боеше да го напусне, страхуваше се да не я залови Конър или някой от хората му, когато потегли на път. Мислеше си, че е най-добре да изчака да преустановят преследването и след това да поеме обратно към Дъблин, към живота, който винаги бе водила.

Единственото нещо, за което съжеляваше, беше, че трябва да остави Уили. Първо, щеше да бъде безумие да се опита да осъществи контакт с него; семейство д'Арси не бяха толкова глупави. Много вероятно беше да очакват тъкмо това. Второ, Уили без съмнение вече беше узнал за истинския ѝ пол. Не можеше да разчита до безкрайност да пази тайната ѝ, ако се върнеше с нея в Дъблин. Уили беше простодушно момче. Рано или късно щеше да си изтърве езика. И тогава тя наистина щеше да се окаже в беда. Но истината беше, че щеше да се чувства самотна, като се върнеше.

Най-големият ѝ проблем, докато чакаше да се изнижат безкрайните часове и да настъпи безопасният момент за заминаване, бяха гладът и скуката. За щастие трио кокошки също беше решило да се мотае из замъка и да снася там яйцата си, а тя пък ги задигаше, което не ѝ позволи да умре от глад. Суровите яйца не представляваха много вкусна храна, но не бяха и чак толкова лоши. Водата не беше проблем. И през двата дни валя по няколко часа. Навсякъде имаше големи локви с дъждовна вода.

През деня тя стоеше горе в разрушената кула. През онази първа нощ, обезумяла от мисълта да намери скривалище, докато в ушите ѝ звучаха ревят на Конър и ругатните му (беше я изпуснал просто за миг и яростта му от бягството ѝ отекваше по хълмовете), тя се закатери по

посока на замъка, без дори да си е помисляла за него. Тъкмо беше стигнала до рушащите се стени, когато Микийн едва не я прегازی, хукнал да събира селяните да се включат в диренето. Тя прескочи камъните точно както бе направила овцата преди това, и се сви в сянката на стената, откъдето наблюдаваше как дузина фенери се скупчиха пред къщата на имението и после се пръснаха из околността. Не беше очаквала Конър да положи толкова усилия да я намери. Трябва да е бил бесен, че е развалила злите му кроежи, свързани с нея.

Когато групата на търсачите се приближи до замъка, тя се запрепъва паникьосана, в стремежа си да се отдалечи от стената. Сгромоляса се върху няколко овце, решили да прекарат нощта на това място. Животните забляха и побягнаха. През тези няколко ужасяващи мига Кейтлин си мислеше, че са я открили. Пъхна се в първата дупка, изпречила се на пътя ѝ. В разрушената част на кулата забеляза виещи се нагоре стълби. Групата се приближаваше и сърцето ѝ биеше до пръсване. Тя се заизкачва по стълбите, като се държеше колкото бе възможно по-близо до стената, за да бъде в по-малка степен изложена на светлината от фенерите им. Скрита зад извития парапет на върха на кулата, тя ги наблюдаваше как претърсват разрушената вътрешност на замъка. Стори ѝ се, че са изминали часове, преди фенерите им да започнат да се спускат надолу по хълма за последна обиколка по бреговете на Бойн.

Останала сама, тя се разтрепери, когато осъзна къде е попаднала. В укреплението на стената се намираше в безопасност от търсеците я, но беше ли в безопасност от призраците, които по всяка вероятност обитаваха замъка? Сигурно наоколо бродеха сенките на стария граф и съпругата му, която също бе издъхнала сред тая купчина камъни. А колко ли още призраци на предишни обитатели на това място се мотаеха из руините? Всички знаеха, че духовете се връщаха на мястото, където като хора бяха починали от преждевременна или насилствена смърт. Сиви облаци се виеха около малкото сребристо сърпче на луната, закривайки от време на време бледата ѝ светлина. На Кейтлин, която се намираше в кулата ѝ, се струваше, че из съборетините бродят легиони сребристи същества. Разтреперана, тя се прекръсти и се сви на кълбо, с надеждата, че ще остане невидима за тях. Най-послед, когато зората взе да просветлява небето, тя се успокои до такава степен, че затвори очи.

Когато се събуди, денят отдавна вече беше настъпил. Тя седна, протегна се, разтърка очи и се замисли колко ли време ще ѝ отнеме да стигне до Дъблин. Пресметна, че нямаше да е повече от два дни. Изправи се и погледна към фермерската къща, сигурна, че Конър вече е изгубил желанието си да преследва едно бездомно момиче. Вместо това го видя да води една група конници по брега на реката. В същото време от кошарата се появи Рори заедно с неколцина мъже, и му извика, че тя не е там. Наоколо се бяха пръснали хора, които щателно оглеждаха торфените полета, нещо, което отново я притесни. Значи Конър съвсем сериозно бе решил да я открие. Мнението ѝ за намеренията му се потвърждаваше. Никой не би се тревожил толкова за едно избягало сираче, освен ако не искаше да го използва за задоволяване на мъжките си страсти. Без съмнение тъкмо за това я искаше. Какви други причини можеше да има?

Когато настъпи вечерта на третия ден, търсенето позатихна. През този следобед селяните се захванаха отново с рязането на торф, а Рори и Микийн подкараха няколко стада овце към кошарата и останаха там повече от час. Видя Конър само веднъж, когато потегли нанякъде яхнал Фаранейн. До залез-слънце все още не се беше върнал.

Ако беше сигурна, че Конър не е наоколо, на мига щеше да потегли за Дъблин. Но рискът да налети на него някъде по пътя, беше прекалено голям. Разбира се, винаги би могла да се скрие, като го чуеше да се приближава, но какво щеше да стане, ако не го чуеше? А какво щеше да се случи, ако така или иначе я откриеше? Онези негови дяволски очи по всяка вероятност бяха знак, че е ясновидец. Не, каза си Кейтлин, по-добре беше да продължи да се крие до зори. Тогава можеше да се измъкне и да му покаже кой е по-умен.

С настъпването на нощта обаче ѝ се прииска да не беше оставала в замъка. Стана толкова тъмно, че едва можеше да различи намиращите се на десет фута от носа ѝ предмети. Нямаше луна и вятърът диво нахлуваше през цепнатините на назъбените стени на кулата, като отгоре на всичко, свистеше пронизително. Тя си помисли, че преди да се съмне, щеше да има буря. Долу, в порутените постройки, овцете бяха неестествено утихнали. На Кейтлин ѝ се стори, че из въздуха се носи шепот и се чува шум от приглушени стъпки. В началото се опита да убеди себе си, че това е само плод на въображението ѝ. Но тъй като звуците станаха по-ясни, тя бе

принудена да признае, че призраците са наоколо. Свита върху каменния под на парапета, тя се молеше да се съмне по-бързо. Напук на молитвите ѝ небесата се разтвориха и заляха околността с потоци дъжд.

Назъбената стена на кулата не предлагаше никакъв заслон срещу пороя. Умираща от студ, мокра до кости, в напълно окаяно състояние, Кейтлин си наложи да остане изложена на бурята, вместо да потърси убежище в замъка, където трополяха и стенеха противните призраци. Една светкавица изведнъж раздра небето, осветявайки околния пейзаж. Само след минути бе последвана от друга, после от още една. Глупаво беше да кисне там, кацнала точно на върха на високата кула. Но за нищо на света не би слязла долу, където я очакваха духовете на мъртъвците! Още една светкавица разряза като меч облаците и гърмът удари обезпокояващо близо до нея. Това я накара да промени решението си. Тя започна оттеглянето си, като внимателно насочваше стъпките си надолу по хлъзгавите стъпала и се придържаше плътно до стената на кулата, за да не бъде съборена от полуделия вятър. Щеше да се приюти в заслона при овцете. Нима беше възможно призраците да открият едно човешко същество сред толкова други живи твари?

Кейтлин тъкмо излизаше от кулата, когато вниманието ѝ бе привлечено от някакъв тропот. Дево Марийо, да не би цяла армия духове да идваше за нея? Тя заслони очите си с ръка и се напрегна да различи нещо през плискация дъжд, като насочи погледа си към рушащото се място в стената, откъдето ѝ се струваше, че идва звукът. Тропотът стана толкова силен, сякаш цял конен легион минаваше право през стената на замъка. Но какви ли конници биха яздили в такова време? Една светкавица отново проряза небето. В същия миг огромен черен звяр прелетя през стената, последван от още един, и още един, и още един... и още един. Конете! Огромни черни силуети в тъмната нощ, възседнати от ездаци без лица с развяващи се пелерини с качулки. Ужасена, Кейтлин не можеше да откъсне очи от тях. Конете затрополиха надолу едва на десет фута от мястото, където стоеше. Ездачите не я забелязваха, въпреки това тя се притисна до стената на каменната кула. Безшумно, с изключение на тропота на копитата, призрачните коне галопираха право към каменната арка и изчезнаха в самия замък. За момент Кейтлин съвсем ясно чу чаткането на копита

върху камък. После нещо изскърца и... тишина. Не последва абсолютно нищо.

Кейтлин не смееше да си поеме дъх, струваше ѝ се, че сърцето ѝ ще изскочи от гръдния кош. Независимо от това тя продължаваше да се вира в мястото, където изчезнаха ездачите. Измина известно време. Те не излязоха обратно, но не бяха и в замъка. Сякаш се стопиха във въздуха. Едва сдържайки един вик на ужас, тя се обърна и забърза нагоре към парапета, за да се сгуши разтреперана до студения камък. Призраците си правеха карнавал тази нощ, а тя не искаше да си има работа с тях. По-добре, много по-добре беше да си опита късмета със светкавиците и дъжда.

Сънят беше невъзможен след случилото се. Тя продължи да се озърта от страх да не би да съзре поредното привидение или пък да чуе още звуци с неземан произход. Дъждът не престана почти до зори. Когато започна да се зазорява, Кейтлин вече бе поела надолу по виещите се стълби на кулата. За нищо на света не би прекарала още една нощ в замъка Данъмор. Убедена беше, че това, което видя през нощта, бяха сенки, дошли право от ада.

Докато прескачаше купчините зидария и натрошен камък, тя дочу гласове. За миг си помисли, че таласъмните са излезли дори на дневна светлина, за да я преследват. После разпозна думи и гласове и отново я обзе паника.

— Претърсете навсякъде. Тъмницата, кулите, навсякъде. Ако е тук, искам да бъде намерена. Макар че се съмнявам в това.

Кейтлин се разтрепери, като разпозна гласа. Принадлежеше на Конър. Последните му думи бяха произнесени по-тихо от останалите, сякаш говореше сам на себе си.

— Казвам ти, тя е тук! Сигурно се е скрила тук през цялото време! — това беше Кормак.

— Съмнявам се, Кормак. Вероятно някой от селяните е потърсил заслон от бурята, затова ти се е сторило, че има някой. Малкото момиче отдавна е избягало, въпреки че още не може да ми хрумне как успя да се изплъзне.

— Не разбираш ли, че изобщо не ни се е изплъзнала. Тя се крие тук в замъка!

— Този път хората ще го претърсят целия, не се безпокой. Но все пак си мисля...

— Ето я! — този рев, излязъл от гърлото на Кормак, накара Кейтлин да извие глава. Те бяха там, заобиколили стената. Конър, яхнал Фаранейн, а Кормак — върху лъскава, дореста кобила. С ужасен поглед Кейтлин успя да обхване и селяните, които се бяха пръснали из вътрешността на замъка, очевидно подновили издирването. Това вече не беше необходимо, тъй като двамата д'Арси я бяха видели...

Те пришпориха конете си срещу нея и Кейтлин хукна да бяга. Със спъвания и подхлъзвания върху мократа трева, знаейки, че е безполезно да се опитва да надбяга конете, тя все пак опита, чувствайки се като лисица, преследвана от хрътки. Копитата трещяха зад гърба ѝ. Тя се осмели да хвърли бърз поглед през рамо само за да види, че Фаранейн почти връхлита отгоре ѝ. Стори и се, че Конър има намерение да я прегази. Тя изкрещя и се метна наляво. Конят премина като светкавица покрай нея. В същия миг две силни ръце я уловиха, вдигнаха я и я настаниха по очи на седлото пред Конър. Шокът от това я накара да запази мълчание за момент. Но само за момент.

— Пусни ме! — закрещя тя, ритайки и удряйки, заслепена от паника. Краката ѝ ръгаха хълбоците на Фаранейн, а юмруците ѝ блъскаха ребрата му. Конят изцвили, изненадан от лошото отношение, изправи се на задните си крака и размаха предните копита във въздуха. Кейтлин почти бе хвърлена на земята.

— Проклятие! — след няколко мига бясно препускане Конър успя да овладее животното. После конят препусна в галоп към фермата. Кейтлин трябваше да сграбчи с двете си ръце твърдия, мускулест крак на Конър, за да не падне под копитата на Фаранейн. Яздиха само няколко минути. После Конър дръпна юздите, скочи от седлото и ги подаде на Кормак, който ги беше последвал. Кейтлин беше смъкната от коня и метната през рамото на Конър като чувал с картофи. Тя закрещя в знак на протест, налагайки гърба му с юмруци. Щеше и хубавичко да го изрита, но той държеше краката ѝ.

— Пусни ме! Чуваш ли? Пусни ме!

Той влезе през задния вход заедно с нея. Кейтлин ругаеше и кълнеше, докато той я носеше през кухнята, покрай мисис Макфий с нейната престилка и покрай Микийн, който бе приклепнал до голямата камина, очевидно подклаждайки огъня. Те и двамата се обърнаха с любопитство. Кейтлин се изплю срещу тях и в същото време бе внесена в коридора.

— Микийн, донеси гореща вода за ваната в моята стая. Мисис Макфий, ще са ни необходими сухи дрехи. Женски дрехи. Каквото там е нужно, за да се вижда, че е жена — като изкрещя през рамо тези нареждания, Конър заизкачва стъпалата по две наведнъж. Двамата прислужници последваха господаря си до коридора, наблюдавайки го с широко отворени очи как изчезва зад извивката на стълбището заедно с крещящото и ругаещо същество. Лицето на мисис Макфий почервения от вулгарните думи и тя и Микийн си размениха многозначителни погледи, преди да изпълнят нарежданията на господаря си. Протестите на Кейтлин се засилиха до такава степен, че разлюляха тавана.

— Пусни ме, бе! — полудяла от отчаяние, тя продължаваше да налага гърба му, но това никак не го притесняваше. После сведе лице към мускулестия гръб на Конър и го захапа. Той беше без връхна дреха, облечен беше само с риза, бричове и ботуши. Зъбите й почти усетиха месото.

— Мамка му! — той изрева от ярост и болка, а Кейтлин полетя във въздуха. Тя инстинктивно вдигна ръце, за да предпази главата си, смятайки, че ще падне върху твърдия, дървен под. Вместо това се приземи на меко, пухено легло. Едва докосна дюшека и се изхлузи от другата страна на леглото, готова да побегне.

— Ако ме докоснеш ще те убия! — ужасът караше сърцето й да бие като барабан, а тя стоеше напрегната, готова да хукне да бяга. Конър, застанал от другата страна на голямото легло с балдахин, разтъркваше нараненото място.

— Ако пак ме захапеш, ще ти съдера кожата! Бог ми е свидетел, ще го направя!

Те се вираха един в друг. Кейтлин погледна към отворената врата зад гърба на Конър. Вероятно щеше да успее да се измъкне, като притича покрай него. Но Конър препречваше пътя, висок, силен, заплашителен. С тази мрачна физиономия и с тези дяволски очи, проблясващи насреща й, той по никакъв начин не приличаше на онзи Сасенак с гладкото лице, какъвто го бе видяла първия път. Той беше без връхна дреха и тя можеше да види широките рамене, силните мускули на гърдите и ръцете му, тесните бедра и дългите, мускулести крака. Беше много силен мъж. Трудно щеше да се промъкне покрай него.

— Кучи син такъв!

Тя се огледа наоколо с подивял поглед. Върху тоалетната масичка съзря сребърна четка и гребен. Сграбчи четката и я запокити срещу Конър. Той се наведе, ругаейки, и четката се удари в стената зад него. Преди още да успее да се изправи, тя хвърли и гребена. Той успя да избегне и него, изръмжавайки нещо неразбираемо. Точно както се беше надявала, той заобиколи леглото и се насочи към нея, като от всяка негова частица се излъчваше ярост. Бърза като котка, тя притича през леглото и понечи да хукне към вратата. Краката ѝ докоснаха пода, но в същия момент една ръка обгърна раменете ѝ и я събори обратно на леглото. Тя се обърна по гръб, оставяйки мокри нетна по покривката. Той надвисна застрашително над нея, като очите му хвърляха гневни искри. Кейтлин изпищя от страх, че ще бъде изнасилена. Той я грабна на ръце, спускайки дългите си крака от леглото, после седна и я метна по корем на коленете си. Докато тя продължаваше да пищи и да беснее, той започна да я налага по задника. Нежната плът пламна и започна все повече да я боли. Но още повече бе наранена гордостта ѝ.

— Не можеш да ми сториш това! Ще те убия! Копеле такова гадно!

— Наслушах се на мръсните ти думи! И ми писна от лошия ти нрав! В този дом ще се държиш прилично, разбра ли?

Той наблегна на думите си с едно яко плясване по задника ѝ. Кейтлин изпищя, ритна го и изруга.

— Разбра ли? — въпросът бе изръмжан.

— Не!

Последва силен удар.

— Разбра ли?

— Не! Престани! Шибано копеле!

Последва още един удар.

— Добре, де! — сега тя хлипаше повече от унижение, отколкото от болка. През целия си живот на Кейтлин О'Мали не ѝ се беше налагало да се огъва пред някого. Но сега се подчиняваше на този син на Сатаната, който щеше да я пребие от бой, ако не го стореше. Мразеше го за това. Ах, как го мразеше!

— Много добре! — той я остави да се изплъзне от скута му. Тя се свлече на пода, полежа там известно време, засрамена до дъното на душата си от факта, че се бе предала. Тялото я болеше от ударите, но

най-силната болка беше унижението. После нравът ѝ надигна глава и във вените ѝ потече нажежена ярост.

— Ти, изчадие на Сатаната! — скачайки на крака, преди той да е усетил намеренията ѝ, тя удари с юмрук дясното му око, събрала цялата си сила.

Ударът беше толкова силен, че го събори на леглото. Той изрева от ярост и болка. Кейтлин се устреми към вратата. Преди да я достигне обаче, той се хвърли отгоре ѝ. Този път тя наистина се удари в твърдите дъски на пода. Значителното му тегло се стовари върху нея с плясък! Смаяна, тя остана да лежи неподвижно, докато той дишаше тежко.

— О, нуждаеш ли се от помощ, Кон?

Кейтлин погледна нагоре и видя Лиъм, настанил ботушите си само на няколко фута от лицето ѝ, да зяпа към тях. А те представляваха страхотна гледка, търкалящи се задъхани на пода. Зад Лиъм се усмихваше Рори, а зад него Кормак бе разтегнал устата си чак до ушите. Мисис Макфий стоеше на стълбите с вързоп дрехи в ръка и възмутено изражение на лицето. Микийн се качваше нагоре, пухтейки, с две ведра с гореща вода.

— Абе, вие нямате ли си работа? Всички до един! — Конър изръмжа в отговор, изправяйки се, като повлече и Кейтлин след себе си. Тя не можеше да помръдне от срам, но за по-сигурно той изви ръката ѝ зад гърба ѝ и я издърпа вътре в спалнята си.

— Дадено — Лиъм бързичко избута братята си надолу по стълбите.

Микийн се размина с тях и влезе в спалнята да излее водата в тенекиената вана, която се намираще зад параван в единия ъгъл на стаята на Конър. Мисис Макфий, шепнеща потресаващи думи от рода на „Греховно!“ и „Безбожници!“, последва Микийн и тупна върху леглото вързопа с дрехи. Като се обърна, тя скръсти ръце пред гърдите си и строго изгледа Конър, който стоеше до вратата, стиснал ръката на Кейтлин.

— Дължна съм да ви уведомя, Ваша светлост, че няма да участвам в срамните истории, които явно ще се случат в тази къща! Това е скандално! Едно момиче да се облича по този начин и да се движи в компанията на мъже! А и нейните псувни! Грешно е и тя самата е олицетворение на греха. Това безбожно създание трябва да се

върне там, откъдето е дошло! Погрижете се тя да не ви поведе по пътя към ада!

— Тя е само едно дете, мисис Макфий, и има представа от греха толкова, колкото едно бебе. Освен това ми се струва, че все още тук аз съм господар, нали така? — гласът на Конър беше мек, но дори Кейтлин потръпна от тона му.

Мисис Макфий почервения, после наведе глава и без да каже дума, излезе от стаята.

— Трябва ли ви още вода, Ваша светлост? Една четвърт от ваната е пълна.

— Мисля, че ще е достатъчно, Микийн. Благодаря ти. Можеш да се заемеш с работата си.

— Да, Ваша светлост — неодобрителният поглед, който хвърли на Кейтлин, застанала неподвижно от хватката на Конър, съдържаше всичко, което не смееше да изрече след провала на мисис Макфий. Конър леко посочи с глава към вратата. Микийн излезе, затваряйки я след себе си. Конър повлече Кейтлин към вратата, превъртя ключа и го пъкна в джоба си.

— Ще те пусна, но не желая да буйстваш, ясно ли е?

Кейтлин рязко кимна. Конър я освободи. Тя незабавно се придвижи до средата на стаята, обърна се и го погледна разтревожено. Той въздъхна.

— Хайде, изкъпи се, а после облечи дрехите, които подхождат на пола ти. После ще поговорим.

— Вече се къпах тази седмица. Не се нуждая от друга баня.

Конър присви очи.

— Мокра си до костите и си студена като леден блок. Съмнявам се, че си била суха, откакто пристигна в Данъмор. Не желая да ми тежиш на съвестта, ако се разболееш от пневмония и вземеш, че умреш. Така че, влизай във ваната! Ако не го направиш, момиче или не, аз сам ще те сложа там!

— Не съм никакво момиче!

— Дяволите да го вземат! Дотегна ми от нрава ти! Казах, че трябва да се изкъпеш, и ще го направиш! Ако искаш да го направиш самостоятелно, погрижи се да не ме вбесяваш с глупостите си — сякаш всеки момент щеше да получи апоплектичен удар. Очите на

Кейтлин се разтвори широко, когато осъзна в какво се състоеше заплахата му.

— Добре де — тя веднага се съгласи, като тайно се надяваше, че той има намерение да я остави насаме с поставената задача. Струваше ѝ се почти невероятно да е толкова глупав, че да повтори грешката си, но тя нямаше намерение да надзърта в устата на подарен кон. След като той излезеше, щеше да скочи от един от двата тесни прозореца и пак да избяга. Едва успя да овладее триумфалната усмивка, която напираше да цъфне на устата ѝ.

Той я изгледа с присвити очи. Тя с удоволствие забеляза, че дясното му око бе започнало да се подува от удара ѝ. Надяваше се насиненото око да му остане за спомен от нея.

— Давам ти петнадесет минути. Ако не си оправиш държанието дотогава... — той остави заплахата висяща.

Кейтлин кимна в отговор. Той ѝ хвърли още един поглед с присвити очи и понечи да излезе от стаята. Кейтлин чу как езичето на ключалката щракна зад гърба му. Тя стоя дълго време, като кършеше ръце пред себе си, страхувайки се, че той стои отвън и подслушва. Сигурно щеше да чуе, че отваря прозореца. Но после чу как ботушите му изтрополиха по коридора. Тя не посмя да си поеме въздух, докато не го чу да слиза по стълбите. Тогава хукна към по-близкия прозорец. Отварянето представляваше известна трудност, но като използва всичката си сила, успя да осигури достатъчно място, откъдето да провери тялото си. Тя прехвърли крак през перваза и в миг се вкамени от пронизително изсвирване. Със свито сърце погледна надолу и видя Кормак, който ѝ се усмихнеше.

— А-а — размаха пръст насреща ѝ той.

Кейтлин го напсува и се изплю отгоре му. Той се засмя, докато отскачаше назад. Прескачайки обратно в стаята, тя отново изруга. Знаеше, че е победена. Този път нямаше да може да избяга. В яда си тя грабна тумбестата бяла кана, която стоеше на умивалника и я запрати срещу вратата. Последвалият пукот от счупеното стъкло я изпълни с невероятно задоволство. Тъкмо беше грабнала и купата от умивалника, когато чу превъртането на ключа в ключалката. Когато Конър нахълта вътре с блеснали очи, купата полетя към главата му.

Този път го уцели. Купата се удари в рамото му вместо в главата само защото той приклепна. Той се втурна към нея с яростен рев.

Кейтлин се обърна и понечи да избяга нанякъде, но той се метна отгоре ѝ само след миг, а ръцете му така я разтърсиха, че видя звезди посред бял ден.

— Дяволите да те вземат! Повече няма да търпя избухванията ти. Само да счупиш още нещо в тази къща, ще ти го изкарам през носа! Ясно ли е! — изрева той. Гневът му беше ужасяващ. Дори Кейтлин се изплаши.

— Да! Ясно ми е! — очите му представляваха езера от огнена лава.

— Тъй като очевидно няма да се изкъпеш сама, ще го направя вместо тебе. Ще се научиш, че тук аз съм господар и изисквам подчинение. Да, ще се научиш, дори и да пострадаш от уроците.

Кейтлин отново беше здраво разтърсена и можеше само да плаче в знак на протест, когато той сграбчи излинялата тъкан на яката на ризата ѝ и я дръпна. След като дрехата бе раздрана до кръста, той изведнъж престана да я раздрусва, а очите му, вперени върху гърдите ѝ, се разшириха от изненада. Поглеждайки надолу към собственото си тяло, Кейтлин видя двете си малки, но непогрешимо женски гърди, изложени пред погледа му. Настъпи момент на оглушителна тишина. И тогава, за първи път, откакто беше малко момиченце, тя се разплака.

ДЕВЕТА ГЛАВА

— Е хайде стига. Не плачи. Много съжалявам, че извърших подобно нещо. Мислех те за дете. Виждам, че не си толкова мъничка, колкото ми се струваше.

Сега, когато мъката ѝ се отприщи, Кейтлин постави ръце на лицето си и заплака така, като че ли сърцето ѝ щеше да се пръсне. Не беше плакала от онези черни дни, когато заровиха майка ѝ в гробището на просяците. През последвалите години не си беше позволявала лукса да лее сълзи. За само дете светът представляваше жестоко, безмилостно място и тя трябваше да бъде корава, за да оцелее в него. Но напрежението и ужасът от изминалите няколко дни, комбинирани с истинския страх от мъжа пред нея и намеренията му, разчупиха железния обръч, с който бе оковала чувствата си, и те излязоха на свобода. Отвращаваше се от себе си, но не можеше да престане да плаче.

— Тихо, момиченце. Няма смисъл да скърбиш толкова много. Нито един от нас не ти мисли злото — в момента той звучеше повече като ирландец. Кейтлин, чийто нерви бяха изопнати, заплака още по-силно. Тя усети как ръката му докосва тялото ѝ, един допир лек като перце върху дясната ѝ гърда и скочи назад.

— Не ме докосвай! Ще те убия, ако ме пипнеш! — тя изсъска думите си през сълзи, ръцете ѝ се отпуснаха до тялото, свити в юмруци. Дори и да беше жена, все още можеше да се защитава. Ако си беше наумил да вземе тялото ѝ, скъпо щеше да плати за тази привилегия.

— Само се опитам да оправя дрехите ти. Няма от какво да се боиш, кълна ти се — той ѝ говореше нежно, докато сочеше гърдите ѝ.

Една бръчка се настани между веждите му, докато дяволските му очи бързо се върнаха пак върху лицето ѝ. Ако не ѝ бяха ясни нещата, би се заклела, че той е развълнуван. Кейтлин със закъснение се сети да погледне надолу към гърдите си и видя, че малките хълмчета с розови връхчета бяха целите изложени на показ и напрегнати от вълнението ѝ.

В състоянието на нервно разстройство, в което се намираше, тя беше забравила да се покрие. При мисълта, че той я гледа, необичайна топлина запълзя нагоре по шията и бузите ѝ. Тя събра разкъсаните краища на ризата и се втренчи в него. Въпреки че не го съзнаваше, изглеждаше патетично: мъничка, мръсна, готова да се защити, с големи сълзи, които потрепваха върху миглите ѝ, преди да се спуснат по бузите и да очертаят пътечки върху мръсния слой, стиснала разкъсаната си дреха, свита като безпомощно морско същество, изхвърлено на брега.

— Довери ми се, дете. Не ти мисля нищо лошо. Нито аз, нито братята ми биха наранили едно малко момиченце — той скръсти ръце на гърдите си и я погледна състрадателно.

— Не съм ти никакво малко момиченце! — избухна Кейтлин. После, като се сети, че той има всички доказателства, които не му позволяваха да вярва на тази безочлива лъжа, тя отново избухна в сълзи. Хлипанията разтърсиха слабичкото ѝ телце. Не можеше да пусне ризата, без отново да изложи на показ гърдите си, затова остави сълзите да се стичат като поточета по бузите ѝ. Устата ѝ трепереше, а носът ѝ се зачерви.

— Исусе Христе! — думите на Конър прозвучаха като въздишка. После той пристъпи напред и я вдигна на ръце. Кейтлин изпищя и взе да се мята. Той удържа ръцете и краката ѝ с лекота. — Всичко е наред, дете. Казах ти, че нищо лошо няма да ти направя.

— Пусни ме долу, проклетнико! Пусни ме! — тя се задави от хлипания, но продължаваше да се бори в ръцете му.

Без да обръща внимание на борбата ѝ, той извървя няколко крачки и се отпусна заедно с нея в един голям стол, направен от конски косъм.

— Наплачи се тогава, дете. Точно от това се нуждаеш.

Кейтлин се бори известно време, сигурна, че няма намерение само да я държи в скута си. Сигурно се канеше да ѝ стори нещо друго. Но той продължаваше да държи крайниците ѝ, така че не можеше да му направи нищо. След известно време се предаде и утихна, като отпусна глава върху солидния, излъчващ топлина гръден кош и затвори очи. Сълзите продължаваха да текат, а риданията разтърсваха крехкото ѝ тяло. Тя дори не усети кога се бе свила на кълбо и се бе притиснала до тялото му.

— Точно така, момиченце. Това е начинът.

След като престана да се съпротивлява, той я държеше с особена нежност. Ръцете му вече не я стискаха, а галеха косата и гърба ѝ. В действията му имаше някакво объркване, което ѝ говореше, че не му беше много лесно в създалата се ситуация. Струваше ѝ се, че не се бе сблъсквал с подобни случаи преди. Като си го представи как е утешавал братята си, не можа да удържи едно развеселено изхълцване. Когато са били деца и са страдали, Конър по всяка вероятност просто ги е потупвал по рамото и им е казал да бъдат мъже. Но тя беше жена и разликата се състоеше точно в това. Каквато и да беше причината, той беше мил. Тя никога не бе имала някой, който да я успокоява след смъртта на майка ѝ. Луксът да бъде в нечий прегръдки, докато ридеа и въздиша, я окуражи да изплаче страховете си, цялата си самота, отчаянието, които бяха постоянната ѝ компания от години. Тя плака, положила глава на рамото му, докато не ѝ останаха повече сълзи. После тихичко продължи да се притиска в него, като от време на време изхълцваше или подсмърчаше като преуморено дете. Пръстите ѝ несъзнателно стискаха предницата на ризата ѝ, която беше мокра от сълзи.

Когато хлипанията преминаха в накъсано поемане на въздух, той заговори много тихо над главата ѝ:

— Нали видя, че не ти причиних зло и няма да го направя. Не трябва да се страхуваш от никого в Данъмор.

Кейтлин се скова и се изправи в скута му. След като се наплака, тревогите ѝ се върнаха, разбира се, не с такава сила, както преди. Но все пак той беше мъж, а тя — беззащитна жена. Очите ѝ, огромни сини езера върху мокрото от сълзи малко личице, се вдигнаха, за да срещнат неговите. Устните ѝ затрепериха. Тя си наложи да овладее треперенето, като събра остатъците от гордостта си. Тогава си спомни разкъсаната риза, която бе забравила сред хаоса от необичайни за нея емоции, и погледна надолу само за да види, че гърдите ѝ пак бяха открити.

Тя въздъхна, събра отново краищата на ризата и вдигна поглед към него. Той посрещна разтревожените ѝ очи с лека, успокояваща усмивка. Но Кейтлин не беше спокойна. Тя седеше изправена на коленете му. Ръцете му вече не я държаха, а лежаха върху облегалките на стола. Нищо не я караше да остане в такава близост с него. Тя се свлече от коленете му и се обърна с лице към него, гледайки го

отвисоко, като в същото време държеше краищата на ризата. Отпуснат там, в стола, той изглеждаше много едър и много силен. Раменете му бяха широки като облегалката на стола, в който седеше, а дългите му крака, обути в черни бричове и ботуши, бяха протегнати напред. Черните къдри на главата му лежаха върху оцветения в розово конски косъм, а светлите му очи бяха вперени върху лицето ѝ. Тя погледна крадешком към мястото, където бедрата му се съединяваха с тялото. За момент си се представи, седнала там. Бузите ѝ станаха алени. За да потисне вълнението си, тя го погледна начумерено. Той се държеше като човек в присъствието на изплашено животно. Не правеше внезапни движения, а продължи да седи спокойно, с усмивка, която повече приличаше на гримаса.

— Виждам, че вече си се свестила — каза той.

— Няма да остана тук — това беше предизвикателство. Като придържаше ризата си с една ръка, тя обърса с другата все още мокрите си очи. Конър въздъхна и се изправи на крака с бавни, внимателни движения. Кейтлин направи крачка назад с широко отворени очи, втренчени в лицето му. Той поклати глава. После скръсти ръце пред гърдите си и облегна рамо на стената.

— Дете, та аз ти предложих дом и работа. Няма да оттегля предложението само защото си момиче.

— И така да е, няма да остана — дръпна се Кейтлин, която отчаяно се стремеше да си възвърне самоуважението след унижителната слабост и сълзите. С присъщата за пола ѝ чувствителност, тя смяташе, че едва ли не е разголила душата си. Чувстваше се уязвима, понеже беше жена и ненавиждаше тази емоция. Щеше ѝ се отново да надене маската на напереното буйно момче, на каквото се нравеше от толкова дълго време.

— Значи ще се върнеш в Дъблин? Пак ще станеш О'Мали, крадецът, така ли? — думите бяха изречени бавно, натъртено и той я изучаваше с поглед, докато говореше.

— Точно!

— А какво предполагаш, че ще ти се случи, като открият истинския ти пол, което неизбежно ще стане? Едно момиче не може вечно да крие подобно нещо. Досега си имала късмет, понеже си още дете. Като пораснеш, тайната неминуемо ще излезе наяве. Тогава какво?

— Никой няма да разбере. Никой никога не го е правил.

— Но ние го разбрахме, и то само защото моите братя тъпаци се пошегуваха с тебе. Щом ние можахме да открием тайната ти, значи, че и други могат да го сторят. Тези други може би няма да имат скрупули, които да не им позволят да наранят едно малко момиче. Какво ще стане, ако те заловят за кражба? Мислиш ли, че онези в пандиза няма да разберат момче ли си, или момиче? Не че това ще ги възпре да не те обесят, просто доста ще се позабавляват за твоя сметка, преди да го направят. Имаш ли представа за какво ти говоря? О, виждам, че ти е ясно. Страхът, който изпитваш от мъжете, ми подсказва много неща.

Кейтлин го зяпаше и отчаяно дъвчеше долната си устна. Имаше смисъл в това, което говореше, но тя не искаше да го признае. С всяка фибра на тялото си желаше отново да се превърне в предишното момче.

— Ние няма да ти направим нищо лошо, дете, но други могат да го сторят. Би трябвало да благодариш на своя ангел — хранител, че те е довел на добро място. Ти можеш да си бъдеш момиче, да живееш заедно с нас и да не се страхуваш от нищо — той направи пауза, като я изгледа продължително. После добави едва ли не с безразличие: — Но ако наистина искаш да се върнеш в Дъблин и отново да станеш крадеца О’Мали, няма да застана на пътя ти. Решението е твое, но искам отговора сега.

Кейтлин преглътна. Широко отворените ѝ очи излъчваха несигурност, докато обхождаха лицето му. За краткото време, откакто го познаваше, мъжествените черти на красивото му смугло лице ѝ се струваха толкова близки, колкото собствената ѝ физиономия. Съвсем внезапно ѝ хрумна, че той беше много красив мъж. Въпросът беше дали да му повярва? Сърцето ѝ биеше с див ритъм. Страхуваше се да се откаже от момчето, в което се бе превърнала за толкова време, страхуваше се да бъде жена. Но ако той искаше да се позабавлява с нея, досега щеше да го е сторил и тя нямаше да може да му попречи. Вместо да извърши нещо от този род, той се държа мило с нея. Беше склонна да му повярва, нещо, което не ѝ се бе случвало досега. Като облиза устни и пое накъсано глътка въздух — вълнението от взетото решение стягаше гърдите ѝ като железен обръч — тя промълви едва чуто:

— Ще остана.

Той ѝ се усмихна. Очите му я погледнаха топло. И последната искрица недоверие се изпари от главата на Кейтлин. Е, не се предаде направо, само мъничко. Не му се усмихна в отговор, но се приближи към него.

— Мъдро решение — отговори толкова хладно, като че ли се обръщаше към момчето, за което тя се представяше. Той отпусна ръце и тръгна към нея. Кейтлин, която инстинктивно застана нащрек, отстъпи назад. Той повдигна вежди, докато минаваше покрай стената, до която се беше свила и се упъти към вратата. С ръка на дръжката на вратата, той се обърна да я погледне.

— Знам, че ще ти е трудно да свикнеш да се обличаш в женски дрехи, но трябва. Мисис Макфий, да не говорим за останалите жители на селото, ще бъдат скандализирани, ако продължаваш да носиш мъжки одеяния. Така че ми дължиш едно накисване в горещата вода, след което трябва да се напъхаш в донесените от мисис Макфий неща. Когато се облечеш, слез в кухнята. По аромата усещам, че закуската отдавна е готова. След като сложиш нещо в стомаха си, ще видим какво още трябва да направим.

— Не искам да нося женски дрехи — тя обви ръце около себе си, с цел да се предпази. Но беше мокра, беше ѝ студено и мисълта да се вмъкне в каквито и да било сухи дрехи ѝ се стори примамлива.

— Знам, но както ти казах, налага се. Ти си момиче в края на краищата и сега, когато всички го знаят, не можеш да носиш бричове. Неприлично е.

Кейтлин се намръщи. Този Конър д'Арси, дяволите да го вземат, май беше свикнал да издава заповеди. Много го биваше да нарежда. Това, което той трябваше да научи, беше, че тя не бе свикнала да изпълнява.

От мястото си до вратата той я погледна подкупващо.

— Ще ми доставиш огромно удоволствие, дете, ако облечеш пола — усмихна ѝ се. Хубава, примамлива усмивка, която би очаровала дори пчела и би я подмамила навън от кошера.

Кейтлин взе да се двоуми. Въпросът, поставен така... Осъзна, че я обзема внезапно желание да му достави удоволствие.

— Много добре. Ще пробвам дрехите — каза тя неблагоприятно.

— Благодаря ти — той превъртя ключа и отвори вратата. После се сети за нещо и пак се обърна към нея: — Освен О'Мали, имаш ли

друго име?

— О'Мали върши работа — не й се щеше да се предава напълно толкова бързо.

Конър се усмихна ведро. Очите върху матовото му лице бяха спокойни като езера през лятото.

— Щом си нямаш собствено име, ще ти викаме Бриджит. Винаги съм си падал по него.

Кейтлин още повече се намръщи, докато го гледаше как излиза от стаята.

— Кейтлин — изтърси грубичко тя. — Мама ме е нарекла Кейтлин.

Той й изпрати блеснал поглед през рамо. Очите с цвят на морска вода криеха в себе си смях, но бяха и мили.

— О, Кейтлин — като че ли преценяваше името. — Да, става. Слез в кухнята, след като се облечеш, Кейтлин.

И после изчезна, оставяйки Кейтлин да се взира в затворената врата. След около пет минути тя най-сетне реши да се заеме с банята.

ДЕСЕТА ГЛАВА

Три седмици по-късно Кейтлин неохотно белеше картофи под неодобрителния поглед на мисис Макфий. Одежният ѝ я правеше да изглежда миниатюрно копие на тази добра жена, облечена с ленена рокля без ръкави, на зелени и жълти райета. Това позволяваше на ръкавите на бялата ѝ риза да се мятат свободно. Дрехата несръчно беше съшита от една стара рокля на мисис Макфий. Въпреки че с нея не ѝ беше чак толкова топло, колкото с другата рокля, която вече притежаваше — с дълги ръкави, от здрав син габардин, връх на благоприличието — пак ѝ беше дяволски горещо в тази приличаща на сауна кухня, където овнешкото се печеше на шиш в огромното каменно огнище, а в железни гърнета се варяха разни плодове и зеленчуци за пай. Прекалено голямото бяло боне, което ѝ бяха надянали, непрекъснато падаше над едното ѝ око и я влудяваше, като я караше да го повдига с едната ръка. Престилката, която беше толкова голяма, че я бе омотала два пъти около кръста си, в началото беше снежнобяла, но сега носеше многоцветни петна от всички неща, с които се бе занимавала само през този следобед. (Беше сменила тази от сутринта — мисис Макфий беше маниачка на темата чистота.)

Независимо от потта, която оросяваше челото и горната ѝ устна, самата Кейтлин никога през живота си не се бе носила толкова чисто. Направо се страхуваше, че кожата ѝ ще се изтърка и ще се покажат костите. Косата ѝ беше измита лично от мисис Макфий, която не държеше в тайна факта, че се страхува да не намери въшки. Сега Кейтлин я носеше събрана в малък стегнат кок на тила си, изцяло скрита от бонето, за което мисис Макфий я осведоми, че било благоприлично от главата до пръстите на краката вътре в грубите кожени обувки, които ѝ позволиха да задържи, понеже не се различаваха много от женските, а и в Данъмор не можаха да намерят подходящи за малкото ѝ краче, кожата ѝ беше бяла като корема на кит. Единствените цветове върху бялото ѝ лице бяха правите мастиленочерни вежди и гъстите мигли, обрамчили прекрасните ѝ

сини очи, както и бледорозовите ѝ устни. Ръцете ѝ бяха покрити с мънички резки от ножа и кръвта безпрепятствено се смесваше с водата в купата с картофи, имали нещастieto да бъдат обелени от нея. Картофените обелки бяха разхвърляни както по блесналата от чистота маса, така и по пода. Най-обезкуражаващото нещо от цялото това мъчение беше, че трябваше да събере тези купчини. Не стигаше, че сама трябваше да обели достатъчно картофи за храна на петима гладни мъже (Микийн вечеряше със семейство д'Арси), ами трябваше и да почисти сътворената от самата нея бъркотия. Само като си помислеше за това, ѝ се щеше да припадне.

Наближаваше време за вечеря. Кейтлин работеше в кухнята през по-голямата част от следобед, като се учеше без всякакъв ентузиазъм как да готви. Истината беше, че не ѝ се отдаваше нито един вид женска работа, каквато мисис Макфий ѝ възлагаше. Мразеше да бъде жена, наистина го мразеше и всичко идваше от това.

— Приключих — обяви най-накрая тя с една страхотна въздишка.

Мисис Макфий вдигна глава от тестото, което месеше, за да я изгледа намръщено.

— Да, и май си оставила повече на пода, отколкото в купата. О, добре. Щом Негова светлост казва, че ще ми помагаш, предполагам, че трябва да е така. Донеси купата тук, момиче, и се захващай с почистването.

Като направи гримаса на широкия гръб на мисис Макфий, Кейтлин вдигна купата и несръчно я понесе към работната маса в най-далечния ъгъл на стаята, където се трудеше жената. Придържайки внимателно полата си с една ръка (ходенето, без да се спъва в тези невероятно широки поли, беше цяло изкуство), тя пристигна до масата без произшествия и остави купата. Мисис Макфий хвърли поглед на съдържанието, след което поклати глава.

— Чудно ми е как две дузини големи здрави картофи могат да станат толкова дребни. Ти така си ги обелила, че почти нищо не е останало. Е, стореното — сторено. Предполагам, че ще започнеш да се справяш по-добре, както казва и Негова светлост.

Кейтлин помръкна от тази обезкуражаваща реч. Мразеше женския си пол! Мразеше мисис Макфий с нейното неодобрение и началнически маниери. И мразеше тези д'Арси, всичките, от Кормак

до Конър. Да, дори Конър, въпреки че трябваше да признае, че само заради него се бяхтеше и търпеше желязната мисис Макфий. Просто искаше да зарадва Конър. Той беше блеснал като пътеводна светлина в живота ѝ. Конър беше едно чудно създание, което с яростта си можеше да накара порасналите си братя да треперят, като в същото време се отнасяше невероятно мило с нея, Кейтлин, късче от нищото, случайно попаднало в живота му.

— Хайде, почисти де! — с тези думи, израз на нетърпението ѝ, мисис Макфий се зае отново с работата си.

Кейтлин внимателно натика краищата на полата си във връзката на престилката и грабна метлата и лопатата. После, след като хвърли бърз поглед към старата жена, за да се увери, че не я наблюдава, прекара метлата по масата и смъкна обелките на пода. Сега вече беше съвсем проста работа да ги смете и натика в лопатата. Доволна от проявената находчивост, тя взе пълната лопата и се отправи към коша за боклук. Тъкмо тогава се спъна в изхлузилия се ръб на полата, който не бе имал добрината да се задържи поне още мъничко на временното си място. Тя се просна на пода, като изтърси една клетва от изненада.

— Дано се продъниш вдън земя! Майната му на всичко! — клетвата не беше чак толкова лоша. Със сигурност не беше толкова лоша, колкото това, което добави, след като се тръсна на покрития с плочи под. Мисис Макфий, която трябваше да е глуха, за да не чуе, поде една възмутена тирада, докато Кейтлин си лежеше на плочите, твърде обезсърчена, за да помръдне. Обелките от картофите бяха навсякъде. Щеше да ѝ отнеме цял час да ги събере наново. Освен това мисис Макфий щеше да излиза, както правеше поне дузина пъти на ден. Кейтлин полежа известно време, умувайки, подпряла с ръце брадичката си. После решително се изправи на крака, дръпна бонето си и го хвърли на пода. Престилката го последва. Мисис Макфий престана да нарежда и я зяпна с широко отворени очи, възмутена от начина, по който Кейтлин стъпка на пода колосаната бяла престилка.

— Повече няма да се занимавам с никаква женска работа — произнесе Кейтлин с вирната брадичка. След това се въртна на пети и се понесе извън кухнята, сетила се със закъснение да вдигне края на полата си. Тя решително закрачи по стълбите по посока на спалнята на Кормак, една от четирите, които се намираха на втория етаж. Всеки един д'Арси разполагаше със собствена стая, което според Кейтлин

беше невероятен лукс, имайки предвид, че в ирландските квартали на Дъблин шест-седем членно семейство живееше в една-единствена стая и се смятаха за късметлии. Вторият етаж се състоеше от спалните им, малкия кабинет и коридора. Долу се намираха две гостни, кухнята, килерите, малка, каменна стая за миене, пивоварна за правене на бира и ейл, както и столовата, която беше отделена от кухнята, за да се предпазят членовете на семейството от жегата, идваща от огромното огнище, заело почти цялата стая, на което непрекъснато къкреха железни гърнета. На таванския етаж имаше четири по-малки стаи, очевидно предназначени за прислугата. Една от тях беше дадена на Кейтлин. Само тя спеше на тавана. Мисис Макфий живееше в селото с дъщеря си и зет си и всяка сутрин идваше да се труди за Негова светлост. Тя беше единствената, която се грижеше за домакинството.

Кейтлин отвори гардероба, който се намираше срещу вратата, и взе да рови из него, докато най-накрая измъкна подходящи долни гащи, бричове, чорапи и риза. Беше ѝ прекалено горещо, за да си търси жакет. Освен това широката риза щеше да прикрие напъпилата ѝ женственост. Тя съблече роклята с известни трудности, развърза връзките на двете широки фусти и ги остави да се свлекат на пода. После отстъпи от тях и измъкна презглава долната си риза, като за известно време остана гола.

Като навлече дрехите на Кормак, тя си помисли, че от векове не се беше чувствала толкова добре. Бричовете ѝ бяха дълги с цели мили и трябваше да ги върже с връв на кръста. Наложиха се да навие както тях, така и ръкавите на ризата, за да оформи що-годе поносим костюм, но това нямаше значение. Кейтлин свали фибите от косата си и я върза на опашка. После се огледа в овалното огледало, поставено на подпори в ъгъла. Не изглеждаше точно както преди, докато живееше в Дъблин — беше прекалено чиста за тази цел — но откакто бе заменила О'Мали за Кейтлин, сегашния ѝ вид бе най-близо до нея.

Тананикайки си нещо под носа, Кейтлин слезе надолу по стълбите и излезе от къщата. Избра си предния вход, вместо задния, който минаваше през кухнята. Не че я беше страх от мисис Макфий. Просто не желаше да слуша словоизлиянията на тази жена.

Озовала се най-после навън, Кейтлин пое дълбоко свежия въздух и с удоволствие огледа зелената красота на околността. Беше великолепен следобед. Утринната мъгла се беше вдигнала, за да остави

ясно и слънчево време. Докато заобикаляше къщата, на ъгъла, на която старото куче се вдигна, за да я поздрави (казваше се Бору и принадлежеше на братята д'Арси още откакто бяха живели в замъка), тя погледна към полята. През две хълмчета от къщата селяните режиха торф. Косите им проблясваха като светкавици. Сред селяните видя Конър, яхнал Фаранейн, поставил и двете си ръце отпред на седлото, докато разговаряше с един от мъжете. Съвсем наблизо Микийн и Рори правеха нещо с ушите на дузина недисциплинирани овце. Кормак и Лиъм не се виждаха никъде. До конюшната, която се намираще по-близо до къщата, в сравнение с кошарата, Уили се бяхтеше, като почистваше една петниста сива кобила. Кейтлин се усмихна и се приближи до него.

— Ей, Уили, май хвърляш повече вода върху себе си, отколкото върху шибания кон — Уили наистина беше много мокър.

Той погледна изненадано, после целия засия, като видя кой се бе приближил към него.

— О'Мали! — името беше изречено направо с удоволствие. После усмивката му се стопи, за да бъде заменена от колеблив поглед. Той се обърна към коня и започна да го търка прекалено старателно. Животното изцвили и се обърна към коняря си в знак на протест. — Ама ти що си се облекла така? Дявол те взел, та ти си момиче — последната дума съдържаше обвинение.

Кейтлин застана до него, извади една четка от ведрото и започна да мие врата на животното. Никога не се беше навъртала около коне, но не се боеше от тях, нито пък от други животни. Като хвърли един бегъл поглед към бившия си съдружник, тя промълви:

— О, Уили, та аз съм си О'Мали, както и преди. Няма никаква разлика.

— Има голяма разлика, мамка му! Ти си момиче! — той престана да търка с четката, за да я огледа. Кръглото му луничаво лице излъчваше враждебност.

Кейтлин подпря четката на врата на коня и отвърна на погледа на Уили.

— И тогава бях момиче. Ти просто не го знаеше.

— Ама сега го знам. Мислех си, че Негова светлост ти е казал да облечеш пола — усмивката на Уили беше почти подигравателна.

Кейтлин се засмя, но доста унило.

— Да, каза ми. Но ще ти кажа нещо, Уили, май не се разбираме с полите. Непрекъснато се спъвам в тях и падам.

Лека усмивка разтегна устните на Уили.

— И аз не мога да си те представя с пола — призна той.

— Страхотна гледка е — увери го Кейтлин и двамата се усмихнаха един на друг с внезапно появила се топлота.

— Откъде идваш... Боже Господи! — говорещият беше Лиъм, който тъкмо излизаше от конюшната, с цел да провери работата на Уили. Възклицанието дойде, след като Кейтлин неволно погледна през рамо към него и той я позна.

— Конър ще побеснее! — каза напълно уверено Лиъм.

— Повече няма да върша женска работа — решително заяви Кейтлин и продължи старателно да търка врата на коня. — Ще правя всичко, което правят Уили и останалите, но няма да се захващам с женска работа!

— Кажи го на Конър — мрачно заяви Лиъм. — Той е измислил това, не аз. Сега се връщай в къщата и веднага си облечи рокля! Неприлично е едно момиче да се мъкне наоколо, обуто в бричове.

— О, я се разкарай! — нямаше настроение да слуша строгите критики на Лиъм. А пък за Конър щеше да мисли, след като го видеше.

Уили извърна очи към Кейтлин, без да го види Лиъм, разбира се, и се мушна под главата на коня, за да продължи работата си от другата му страна, което всъщност беше много ефективен начин да се дистанцира от разговора. Кейтлин натопи четката си във ведрото с вода и се присъедини към него.

— Ей, Кейтлин, ти чу ли какво ти казах? — Лиъм също се наведе под главата на коня и се сблъска с Кейтлин, като я улови за китката, така че тя трябваше да спре работата си. Тя го изгледа с блеснали очи и мокра четка в ръка. Едри капки сапунена вода се стичаха по предницата на ризата на Лиъм. Той с отвращение изтръска водата. Една усмивка, която в никакъв случай не беше божествена, накара лицето на Кейтлин да засияе. Лиъм се намръщи. Сините му очи светеха от яд.

— Ти си момиче и ще носиш пола!

— Няма да стане!

— Ще го направиш!

— Няма!

Разгорещеният спор бе прекъснат от звука, който издаваха колелата на приближаваща се карета. Лиъм и Кейтлин видяха една хубава двуколка, в която беше впрегната петниста кобила, да спира до хамбара. Караше я някаква изискана дама. Кейтлин ококори очи. Каква работа имаше тази красавица в Данъмор?

— По дяволите, това е мисис Конгрив! Сега я втасахме! Тази ще се побърка, ако разбере, че си момиче и си се облякла така. Трай си, чу ли? — Лиъм шепнеше като обезумял, но пусна китката на Кейтлин и се отпрати към посетителката с усмивка на лицето.

— Добър ден, мисис Конгрив! Ако Конър е този, когото искате да видите, намира се на полето.

— Здравей, Лиъм! Виждам, че пак работиш усилено. И да, наистина искам да видя Конър. Мислиш ли, че е възможно да бъде повикан?

— Ами... — Лиъм се поколеба. Явно не му се щеше да ѝ откаже, но не искаше и да изпълни желанието ѝ.

Мисис Конгрив се засмя. Звукът приличаше на звън на малки камбанки. Кейтлин почувства как нещо я жегна и взе да се чуди какво би могла да иска от Конър тази дама. Не можеше да се отрече, че мисис Конгрив беше красавица. Косата ѝ бе подредена в сложна фризура и цялата беше напудрена. Кожата ѝ също беше напудрена. До едното ѝ бледосиньо око бе поставена изкуствена бенка. Тялото и чертите на лицето ѝ бяха деликатни, а дългият ѝ тънък нос и малки устица бяха върха на модната хубост. Роклята ѝ беше от син бродат, смело скъсена, така че да разкрие няколко инча от белия чорап на глезена ѝ. Общо взето, тя бе облечена толкова сложно, колкото и всяка дама, случайно попадала пред погледа на Кейтлин в Дъблин. Кейтлин се зачуди защо ли бе изложила на риск подобно изящно облекло по мръсните пътища, които кръстосваха околността. Щеше да бъде истинско чудо, ако тази фина пола вече не беше станала на нищо от калта.

— Вероятно би могъл да изпратиш едно от онези момчета да го повика. Изглежда, разполагат с достатъчно свободно време, щом стоят и гледат.

Лиъм погледна през рамо към Кейтлин и Уили, които наистина не работеха, а зяпаха посетителката. Като срещна очите на Кейтлин,

Лиъм я изглежда гневно, после чертите на лицето му се смекчиха, понеже трябваше пак да се обърне към мисис Конгрив.

— Много жалко, но...

Прекъсна го тропотът на копита. Конър пристигна, яхнал Фаранейн, и спря усмихнат до гостенката. Мисис Конгрив изведнъж разцъфна. Докато ги наблюдаваше, Кейтлин разбра защо мисис Конгрив бе рискувала хубавата си рокля. Очевидно тя не беше единствената, която бе забелязала, че Конър д'Арси е изключително красив мъж.

— Е, Меридит, на какво дължа тази чест? — весело попита Конър. Висок, елегантен и мускулист, той перфектно контрастираше на фалшивата ангелска женственост на мисис Конгрив. Сега, когато брат му беше налице и Лиъм не беше длъжен да води разговор, той се оттегли и застана до Кейтлин и Уили. Три чифта очи се втренчиха в умопомрачителната двойка.

— Дойдох да те поканя на вечеря — каза мисис Конгрив с примамлива усмивка. — Не съм те виждала цял век.

— Бях зает.

— Коя е тя? — прошепна Кейтлин на Лиъм.

Той ѝ отвърна, като мърдаше само ъгълчето на устата си:

— Омъжи се за стария Конгрив преди три години. Той притежава имението, което граничи с Данъмор на юг. След като той умря миналата година, тя стана богата вдовица. И е хвърлила око на Конър.

— Красива е — въздъхна Уили.

— Да, ама външната красота лъже — мрачно каза Лиъм. — Никой от нас не я иска за снаха.

— На Конър май му харесва — Кейтлин усети, че нещо заседна дълбоко в гърдите ѝ, докато гледеше как Конър флиртува с дамата. По някаква причина изобщо не ѝ харесваше оживеният им разговор.

— Да, така е — каза Лиъм още по-мрачно, после добави: — Но на кого не би му харесала? Сигурно и аз ще я харесам, ако си заклати циците пред мене, както прави пред Конър — и тогава, очевидно спомнил си пред кого говори, Лиъм хвърли на Кейтлин бърз поглед и се изчерви до ушите. — И това е още една причина да не се навърташ наоколо с бричове. Направо забравих, че си момиче! Извини ме за думите, но ти си си виновна.

— Лиъм! — Конър го извика, преди Кейтлин да успее да проведе диспут по въпросите, които смяташе, че я засягат. Лиъм хвърли на Кейтлин един смразяващ поглед, после се насочи към брат си и гостенката.

— Какво?

— Би ли придружил Меридит до вкъщи? Трябва да се погрижа за някои неща тук, а тя се страхува, че няма да успее да стигне до дома си, преди да се мръкне.

— О, да, сър Едуард ми каза, че Черният конник и бандата му обрала три карети близо до Нейвън само преди няколко седмици. И то само за една нощ! Представяте ли си! Сигурна съм, че не бих желала да съм една от жертвите му.

— И аз съм сигурен, че той никога няма да причини нещо лошо на хубавица като тебе — успокои я Конър.

Мисис Конгрив се усмихна и накара клепачите си да запърхат като крилцата на пеперуда. Той ѝ се усмихна в отговор. Кейтлин почувства, че безпокойството ѝ се засилва и се превръща в нещо осезаемо вътре в нея.

— Чу ли това, О'Мали? — Уили зашепна развълнувано, ръгайки с лакът Кейтлин в ребрата. Очевидно беше забравил да се държи настрана от нея. — Черният конник е бил видян наоколо! Нали ще е страхотно, ако го открием и го помолим да ни вземе в бандата си?

— О, да. Страхотно ще бъде и ако открием гърне със злато в края на дъгата, но няма да можем — хапливо отвърна Кейтлин, доволна обаче, че са ѝ отвлекли вниманието.

Уили ѝ хвърли възмутен поглед. Кейтлин не беше в настроение да споделя неговата фиксидея, свързана с Черния конник. Беше сърдита без причина.

— Хей, ти, Уили, доведи коня на Лиъм, ако обичаш — Конър, все още на седлото, се приближи до Уили и Кейтлин и скочи на земята. — А ти вземи Фаранейн... — започна той, обръщайки се, за да подаде юздите на Кейтлин. Тогавя нищо неподозиращите очи с цвят на аквамарин срещнаха другите, неспокойни и сини като на ирландски териер и се разшириха от изненада. Цял един тежък миг погледите им останаха впити един в друг, после очите на Конър я огледаха от горе до долу. Когато отново я погледна, устните му бяха здраво стиснати.

— Аз... — понечи да каже Кейтлин, но бе възпряна от един суров поглед и махване с ръка.

— Вземи Фаранейн — рязко нареди той и ѝ подаде юздите на коня.

Кейтлин ги пое, преглъщайки нервно, после продължи да гледа как той изминава обратния път до двуколката на приятелката си. Когато Конър се усмихна на мисис Конгрив, той беше самият чар. Единствено Кейтлин, която бе поела върху себе си предишния му смразяващ поглед, знаеше какъв бяс се крие под привидното веселие.

Навъсената Кейтлин въведе Фаранейн в обора, разминавайки се с Уили, който извеждаше Гръмовержеца, дорестия кон на Лиъм. Някога Уили беше работил в конюшня, така че имаше представа от коне, въпреки че поради липсата на практика не беше добър ездач. Кейтлин изобщо не можеше да язди. Тя беше израснала в града и никога не бе имала възможността да се научи. Докато галеше кадифените ноздри на Фаранейн, който пръхтеше до нея, ѝ хрумна мисълта, че пред нея се разкрива идеална възможност. Като си помисли какво щеше да бъде лицето на Конър, когато препусне покрай него на собствения му кон, просто не можа да устои. Щеше направо да онемее... и да побеснее. Но така или иначе, той вече ѝ беше ядосан заради бричовите. Чашата вече беше преляла.

Качването на коня не беше толкова лесно, колкото изглеждаше. Фаранейн беше едър кон. Стремето висеше ужасно високо, малко повисоко, отколкото тя можеше да вдигне крака си. А пък Фаранейн не спираше да мърда уши и да върти очи, докато тя подскачаше около него, опитвайки се да улучи стремето с крак. Най-накрая тя отново стъпи на двата си крака и го поведе към една преграда в обора. Като се изкатери внимателно по тесните дъски и се постара да запази равновесие, тя се хвърли към седлото. Фаранейн отстъпи. Кейтлин плъсна по очи между коня и преградата. Стиснала зъби, тя го заведе обратно на предишното място и опита пак. Този път се прицели бавно, предвидила движението му. Приземи се по очи върху гърба му, като едната ѝ половина беше на седлото, а другата — върху задницата му. И двете ѝ ръце стискаха седлото, за да не се изтърси отново. Докато тя се наместваше върху седлото и взимаше юздите, конят нервно запристъпва към вратата.

— О'Мали!

Уили едвам успя да отскочи встрани, когато Фаранейн изхвърча от конюшната. Кейтлин се беше залепила за гърба му и непохватно дърпаше юздите, изричайки в добавка едно колебливо „Дий!“ Тя направо се вкамени от страх, когато животното наведе глава и се понесе в галоп към моравата. Със закъснение ѝ хрумна, че дори и да искаше да ядоса Конър, опитът ѝ да язди огромно животно като Фаранейн, при положение че никога дотогава не се беше качвала на кон, не беше най-умното нещо, което можеше да измисли. Но сега не можеше да го поправи...

Конър тъкмо се беше запътил към конюшната, след като се беше погрижил мисис Конгрив и Лиъм да потеглят с нейната карета. Конят на Лиъм беше вързан отзад на двуколката, за да можеше да се върне с него. Фаранейн прелетя покрай него и той премига, невярващ на очите си. Когато животното мина покрай него, Кейтлин успя да скалпи една слаба усмивка и после, запращайки гордостта си по дяволите, намери сили да изписка, „Помощ!“.

— Какво, мамка му!... — възклицанието бе прекъснато, тъй като Фаранейн се стрелна към ливадата. Овцете се разбягаха и, изглежда, блеенето им го докара до лудост. Вместо да се движи в нормален галоп, конят правеше големи скокове и се мятеше, очевидно възнамерявайки да се отърве от непознатия ездач. Кейтлин мъжествено се постара да задържи юздите, но после ги изтърва окончателно и се вкопчи в гривата. Животното летеше право към каменната стена, която разделяше на две хълмистата местност. Кейтлин затвори очи.

Мигове по-късно, тя се носеше из въздуха, като ръцете и краката ѝ бяха изгубили всякакъв допир с коня. Точно преди да се удари в земята, тя отвори очи само за да види как Фаранейн прескача стената, без нея, разбира се. После се стовари на земята с такава сила, че звезди излязоха от очите ѝ.

— Дяволите да го вземат дано!

Кейтлин, изглежда, за момент беше изгубила съзнание. Когато отвори очи, видя Конър, наведен над нея. От устата му се сипеха клетви, съответстващи на мрачното му настроение. Когато видя, че клепачите ѝ трепват и очите ѝ се отвориха, той се намръщи. Лицето му беше преbledняло от притеснение.

— Наранена ли си? — въпросът беше рязък.

Кейтлин помисли за това около секунда. Със сигурност я болеше цялото тяло. Тя нарочно реши да размърда пръстите на краката си, после тези на ръцете, след това и раменете. Изглежда, всичко си беше на мястото.

— Не. Не мисля — каза най-накрая.

— Тогава, за Бога, трябваше да бъдеш! — той избухна, изправяйки се на крака и издърпвайки я след себе си. Стиснал здраво раменете ѝ, той взе да я разтърсва, докато косата ѝ се измъкна от панделката и черните кичури се спуснаха над лицето ѝ.

— Престани! — тя се опита да се отдръпне, но ръцете му бяха прекалено силни. Очите му горяха.

— Радвай се, че си жива, за да те поразтърся. Никой, ама никой, освен мен не е яздил този кон. Цяло чудо е, че не те уби. Каква муха ти влезе в главата, та ти хрумна да направиш подобно нещо! — той продължаваше да я тръска, а думите му излизаха като съскане през стиснатите му устни.

— Би ли престанал! О-о! Просто исках да се науча да яздя! — думите ѝ успяха някак си да се отронят между тръсканията.

— Просто искаше да се научиш да яздиш... — гласът му секна, сякаш смисълът му убягваше и той затвори очи. Разтърсванията също престанаха, въпреки че продължи да я държи за раменете. Когато отново отвори дяволските си очи, те вече не бяха гневни, а по-скоро тъжни.

— Бог бди над глупците и над децата. За щастие ти си и от двата вида. Да не би да си решила да се убиеш? Цяло чудо е, че си оцеляла толкова дълго време.

— На крака ѝ има кръв, Кон — Рори и Микийн бяха притичали тъкмо когато Конър я изправи на крака. В момента говореше Рори, и то с доста загрижен глас. Кейтлин погледна надолу и наистина забеляза петно от кръв от вътрешната страна на лявото си бедро.

— Сигурно се е порязала на някой камък — около стената наистина беше пълно с остри камъни. Кейтлин ги огледа, после пак сведе поглед към краката си. Гледката, която представляваше увеличаващото се петно от собствената ѝ кръв в комбинация с шока от падането, я накара да почувства, че ѝ се замайва главата. Тя се залюля.

— Внимавай! Тя ще припадне!

Кейтлин тръсна глава, опитвайки се да я избистри. Никога през живота си не беше припадала. Но преди да успее да се съвземе, Конър, изричайки една много цветиста псувня, я грабна на ръце и я понесе към къщата. Притискайки я на сигурно място до гърдите си, той съвсем безцеремонно ѝ обясни каква глупачка е всъщност. Кейтлин слушаше с необичайно за нея смирение и си мислеше колко успокояваща е прегръдката на тези силни ръце. Почти си заслужаваше...

Щом влезе в къщата, мисис Макфий се втурна да го посрещне, но озадачението ѝ се трансформира в порицание, когато разпозна Кейтлин в прегръдките му.

— Какво пак е сторило това дяволско момиче? — започна тя. — Първо, оставя страшна бъркотия в чистата ми кухня, а после...

— Достатъчно! — Конър бързо я накара да млъкне. — Ще ми трябват превръзки и съд с топла вода. Донесете ги, моля ви!

Мисис Макфий не продума. Конър изкачи стълбите с лекота, изминавайки целия път до таванската стая на Кейтлин, без да се задъха дори. Тя обви с ръце шията му, за да пази равновесие, положи глава до топлите му гърди и доволно се вслушваше в ритмичното биене на сърцето му. Чувстваше се много добре, като знаеше, че той е загрижен за нея.

Конър положи Кейтлин върху тесния ѝ железен креват и понечи да развърже връвта на кръста ѝ, с намерението да свали бричовете ѝ и сам да прегледа раните. Разтревожена от неочакваното му действие, тя ококори очи и светкавично постави ръце върху неговите.

— Не! — извика тя.

В този момент в стаята намръщена влезе мисис Макфий, която донесе вода и превръзки.

— В такъв случай ще ти помогне мисис Макфий — рязко каза той, спомнил си, че Кейтлин е момиче.

— Мога и сама — каза Кейтлин, изправяйки се неуверено на крака. После се отправи с клатушкане към паравана, който се намираще в единия ъгъл на стаята. Мисис Макфий изсумтя и се изнесе набързо. Конър чакаше, седнал в края на леглото.

— Е? — каза той най-накрая, понеже тя не продумваше.

— Струва ми се, че имам рана, тъъ, някъде вътре. Оттам идва кръвта — Кейтлин свали бричовете и долните гащи и внимателно

огледа тялото си, доколкото можа, но не откри дори драскотина. Като си помисли какви ужасни биха могли да се окажат последствията от една вътрешна рана, отново почувства, че ѝ се завива свят.

— Вътре ли? Къде вътре?

— Ами кръвта тече от моите... от интимните ми работи — думите бяха изречени с треперлив глас.

Последва дълго мълчание. Отговорът му беше странно нежен.

— Кейтлин, момичето ми, възможно ли е да ти е дошло?

— Да ми е дошло ли? — тя не го разбра.

— Ами, женският месечен цикъл.

— Месечен какво... — гласът ѝ направо се стопи. В съзнанието ѝ изникна някакъв неясен спомен за майка ѝ, която кървеше с точността на часовник всеки месец, докато не забременя. Но Кейтлин никога не беше свързвала това със себе си. Бузите ѝ пламнаха. Почувства се ужасно притеснена и объркана. Какво да прави сега? Имаше толкова много кръв! Как можеше да се спре? Когато майка ѝ умря, беше съвсем малка, за да беседват на тази тема.

Дългото ѝ мълчание бе подсказало на Конър всичко, което искаше да знае. Тя чу дълбоката му въздишка.

— Облечи се и ела тук — промълви той.

— Няма! — никога вече нямаше да може да го погледне в лицето. Беше покрусена от факта, че той бе научил най-интимни неща за нея. Чувстваше се засрамена, омърсена.

— Или навлечи нещо и излез, или ще те измъкна оттам както си сега. Искам да поговорим. Няма кой друг да го направи, освен мисис Макфий. Теб обаче май никак не те е грижа за нея. Но ако искаш, ще я повикам.

— Не! — отказът на Кейтлин беше категоричен. Мисис Макфий и без това вече достатъчно я мразеше.

— Тогава облечи нещо и излез. Хайде!

Тя знаеше, че Конър беше напълно способен да направи това, с което я заплашваше. Зад паравана нямаше други дрехи, освен потъналите в кръв бричове, които беше събула. Все още облечена в дългата риза на Кормак, тя издърпа юргана си от лавицата, върху която го поставяше всяка сутрин прилежно сгънат, уви го около себе си и колебливо се подаде иззад паравана. Щом срещна погледа на Конър, Кейтлин се изчерви чак до корените на косата. После се загледа в пода.

— Не трябва да се срамуваш, момичето ми. Това е съвсем естествено и нормално — след като тя не отговори нищо, а продължи да зяпа пода, той въздъхна и я подкани да седне. Кейтлин се осмели да му хвърли светкавичен поглед и той ѝ посочи срещуположния край на тясното легло. Тя седна неохотно. Лицето ѝ беше напрегнато и порозовяло. Не смееше да погледне Конър и изучаваше таблите на леглото.

— Досега не ти ли се е случвало подобно нещо?

Онемяла от притеснение, че трябва да обсъжда това с него, тя само поклати глава. Все още не смееше да го погледне в очите.

— Ти си на около тринадесет, нали?

— На петнадесет. Мисля, че вече съм почти на шестнадесет — гласът ѝ беше глух.

— Значи малко си закъсняла. Мисля, че повечето момичета се развиват малко по-рано — въпреки че обсъждаше подобна тема, той говореше спокойно и с лекота. — Вероятно закъснението при тебе се дължи на недостатъчната храна по време на растежа ти. Но каквато и да е причината, ти току-що стана жена. Поздравления.

— Поздравления!... — тази дума я шокира. Тя впери поглед в него и видя, че той се усмихваше.

— Това в крайна сметка не е толкова лошо нещо, нали разбираш. Тази вечер ще го отпразнуваме.

— Да го отпразнуваме! — изглежда, единственото нещо, което можеше да прави, беше да повтаря думите му. В очите му проблесна пламъче.

— Разбира се, няма да го разтръбяваме, понеже повечето момичета са доста чувствителни на тази тема, също както и ти. Така и трябва да бъде. Това е нещо лично. Но няма от какво да се срамуваш. Същото е като при момчетата. Те не се срамуват, когато обръснат първата си брада, напротив, гордеят се. Това е знак, че са пораснали.

— Мразя това — думите бяха изречени шепнешком, но идваха направо от душата ѝ.

— Остави нещата както са. Това е част от живота на една жена — с кратки, стегнати фрази той ѝ разказа всичко, което трябваше да знае по този въпрос. Когато свърши, лицето на Кейтлин беше червено като домати, а неговите скули имаха розов оттенък. Кейтлин му хвърли

бегъл поглед, когато той се изправи на крака и изпълни стаята с внушителния си ръст.

— Благодаря ти — каза тя едва чуто. Той остана прав известно време, наблюдавайки я внимателно.

— Знаеш, че трябва да ми благодариш и за още нещо — той скръсти ръце на гърди. Тя се осмели пак да го погледне и откри, че розовият цвят се бе отдръпнал от страните му. Изглеждаше спокоен, както винаги, и това ѝ помогна да си възвърне самообладанието.

— За какво?

— Спести си един голям пердах, и то напълно заслужен, трябва да добавя.

— О! — в притеснението си почти беше забравила за глупостта, която извърши с Фаранейн. Той беше побеснял и дори за миг не се съмняваше, че отново щеше да почувства тежката му ръка, ако съдбата не бе решила да се намеси. Наистина трябваше да бъде благодарна.

— Съжалявам — продължи тя. — Знам, че беше грешка да яхам Фаранейн. Никога повече няма да направя такова нещо.

— Е, добре — достойното извинение го накара да свали гарда. Продължи да стои и да се оглежда с леко разкрачени, обути в ботуши крака. Килнал глава малко настрани, той изглеждаше много красив и мъжествен. На Кейтлин ѝ беше напълно ясно защо мисис Конгрив бе дошла чак от другото село само за да го види. — И никакви бричове повече, разбра ли? — добави той, твърдо решен да се държи строго.

Кейтлин го погледна право в очите, със закачлива усмивка на лицето.

— Ще направим една сделка с тебе — каза тя, напълно забравила за притеснението си под въздействието на новото ѝ хрумване.

— Сделка ли? — в гласа му прозвуча тревога. Светлите му очи се присвиха, впити в лицето ѝ.

— Ще свикна с проклетите поли, ако ме научиш да яздя. Спазарихме ли се? — в очите ѝ блестеше надежда.

Конър бавно се усмихна, докато гледаше надолу към нея и поклати глава.

— Ти си същински дявол, Кейтлин О'Мали. Много добре. Спазарихме се.

ЕДИНАДЕСЕТА ГЛАВА

Верен на думата си, Конър я научи да язди. Той нямаше дамско седло и по тази причина се наложи да яхва коня с краката от страни, но той се закле, че ще поправи тази грешка още следващия път, когато отиде до Дъблин. Между другото ѝ беше позволено да обува бричове по време на този кратък отрязък от деня. Въпреки че прекарваха повече от час в обучение, на нея ѝ се струваше като един миг. Кейтлин откри, че страшно ѝ харесва да бъде на гърба на коня. А още повече ѝ се нравеше специалното внимание, което ѝ отделяше Конър.

— Толкова си естествена — каза ѝ Конър с възхищение, като я наблюдаваше как обикаля ливадата след първия урок. Той ѝ беше избрал една топчеста кобила на име Белинда. Кейтлин бързо схвана основните неща, а останалото беше просто въпрос на усъвършенстване на техниката. Конър ѝ даваше съвети, като яздеше на известно разстояние от нея, докато тя разглеждаше околността. Ако той беше зает, един от тримата по-млади д'Арси не я изпускаше от очи, въпреки че имаше доста спорове, особено когато Кормак я придружаваше на езда. Тя не се караше с Конър, чиято компания предпочиташе. В нея се беше зародил някакъв респект към него, който граничеше с боготворене, и ездата с него беше най-приятният момент на деня.

По настояване на Конър, макар и неохотно, тя се бе съгласила сутрин да помага на мисис Макфий. В замяна на това следобедите си можеше да прекарва на чист въздух. Като работеше под контрола на Рори или на Микийн, които ежедневно се грижеха за овцете, тя стана сравнително добър овчар, особено след като разбра, че глупавите същества се бояха от нея повече, отколкото тя от тях. Понякога ходеше с Кормак да надзирават селяните, които режеха торф, служещ през зимата за огньовете и за храна на животните. Понякога грабваше косата, за да им помогне. Беше здрава и силна за ръста си и не отстъпваше на темпото им. Или пък когато времето беше лошо, стоеше в кабинета с Лиъм или Конър и се учеше да води сметките на фермата.

Най мразеше да помага при клането, което се налагаше да правят от време на време, за да ядат месо и да подбират животните в стадото. Но не можеше да постъпва нечестно. Щом всичките д'Арси можеха да вършат тази работа и бяха благодарни на всяка допълнителна работна ръка, тя не можеше да се огъва. След като мина известно време, стомахът ѝ престана да я заплашва, че ще я злепостави, и тя започна да се справя все по-добре с работата.

Конър пътуваше до Дъблин веднъж на всеки два месеца, за да докара провизии, пощата и всичко необходимо, като понякога качваше на каруцата и една-две овце за продан. Както беше обещал, още при първото си пътуване, след като Кейтлин се бе научила да язди, той се върна с дамско седло. Искаше ѝ се да протестира, но обмисли нещата. Конър беше заявил, че ако иска да язди, ще трябва да го прави по дамски, странично на седлото и тя не желаше да спори по въпрос, по който той със сигурност нямаше да отстъпи. Наложил се да трансформира наученото от ездата по мъжки и успя да се справи със страничното седене върху гърба на коня. Скоро след това Конър взе да ѝ позволява да го придружава, когато имаше работа из фермата.

Четири месеца по-късно в едни хубав августовски ден, тя яздеше заедно с него покрай каменната стена, която ограждаше имота, с цел да проверят местата, които се нуждаеха от ремонт. Конър беше слязъл от коня, за да подреди камъните на едно разрушено място в стената. Той предпочиташе сам да свърши работата, ако беше по възможностите му, вместо да изпраща работници. Кейтлин се бе опитала да му помогне, но той доста рязко ѝ бе казал, че повече пречи, отколкото помага. Тя се усмихна на себе си. Ако беше някой от братята му или друг мъж, щеше да я накара да работи, така че дим да се вдига, но Конър рядко забравяше факта, че тя е момиче.

Кейтлин се разхождаше покрай стената, възхищавайки се на пурпурния, яркорозов и бял цвят на цветята, като спираше от време на време, за да вдъхне от главозамайващия аромат. В края на моравата сред групичка борове блъбукаше поточе. Тя продължи нататък. Беше ѝ горещо и ѝ се пиеше вода. Кейтлин отново се усмихна на себе си. През последните няколко месеца животът ѝ претърпя драстични промени. Не само че получи дом и сигурност, но братята д'Арси се бяха превърнали в нейно семейство. Те бяха далеч по-мили с нея, отколкото беше очаквала тогава, когато Конър я внесе в къщата крещяща и

беснееща и я хвърли на кревата. Въпреки че Кормак и Рори се закачаха от време на време, Лиъм се мръщеше, а пък Конър често сипеше огън и жупел, тя ни най-малко не се боеше от който и да било от четиримата. Никой с нищо не я беше обидил или наранил и тя знаеше, че никога нямаше да го направят. Те бяха добри мъже, мили и с повече морал от всички, които бе познавала досега...

— Здравей, малко момиче. И какво правиш на моя земя?

Кейтлин до такава степен бе потънала в мислите си, че дори не бе забелязала мъжа, който стоеше в края на горичката, само на десетина фута разстояние. Понеже знаеше, че Конър беше съвсем наблизко, тя не се изплаши, а го погледна с любопитство. На рамото му беше праметнат мускет. От патрондаша и мъртвите диви кокошки, които висяха, прикрепени на кръста му, тя си направи извода, че е бил на лов. Вероятно беше в средата на четиридесетте. Беше по-скоро слаб, отколкото жилав и висок. Имаше оредяваща руса коса и светлосиви очи. Лицето му беше бледо, почти толкова бяло, колкото и нейното. Чертите му бяха правилни и въпреки че не можеше да се нарече красив, не беше неприятен. Тя му се усмихна и очите му се разшириха, после ги присви, за да огледа лицето ѝ.

— Коя си? — попита той с по-различна нотка в гласа.

Кейтлин му съобщи името си и след това на свой ред го попита:

— Вие кой сте?

— Сър Едуард Дан. Ти си на моя земя — той посочи мястото, където беше застанала с цевта на мускета.

— Мислех си, че това е собственост на д'Арси.

Той поклати глава.

— Потокът бележи границата. Щом го пресечеш, идваш на моя земя. Да не би да живееш в Данъмор?

Кейтлин кимна. Щеше да каже още нещо, когато Конър остро заговори зад гърба ѝ:

— Да, тя живее в Данъмор. В къщата, за да бъде съвсем точен. Тя е нашата малка братовчедка, остана сираче съвсем наскоро и дойде да живее при нас.

Кейтлин смля това, чудейки се каква бе целта на лъжата, и се опита да прикрие изненадата си. Съвсем охотно би потвърдила всичко казано от Конър и се радваше, че той дойде навреме, преди да е изтърсила нещо друго... истината всъщност.

Сър Едуард повдигна вежди.

— Трябва да ви поздравя, д'Арси, че сте се сдобили с такава... братовчедка. Съвсем скоро тя ще се превърне в истинска красавица — в думите му имаше някакъв подтекст, съдържащ враждебност, но Кейтлин не можа да разбере каква беше причината за нея.

— Тя има пълната ми протекция, сър Едуард — отговорът на Конър беше много остър. Кейтлин се обърна към него с недоумяващ поглед. Явно тези двамата не питаеха добри чувства един към друг. Конър отвърщаше на подигравателния поглед на сър Едуард с потъмняло като буреносен облак лице.

— О, сигурен съм, че има и всички наслади от тази протекция — отговори сър Едуард с кадифен глас.

Кейтлин не можеше да разбере причината за разиграващата се сцена, но инстинктът я накара да премине заднишком през потока и да застане до Конър. Той я погледна, без да се усмихва, и положи ръце на раменете ѝ.

— Време е да си вървим. Приятен ден, сър Едуард — гласът на Конър беше рязък.

— Приятен ден, д'Арси. За мен беше удоволствие да се запознаем, мила моя мис О'Мали. О... между другото, скъпата Меридит имала ли е удоволствието да се срещне с вашата млада... ах, да, братовчедка, д'Арси?

— Не още — отговори Конър през зъби, като свали ръцете си от раменете на Кейтлин. После улови ръката ѝ и я повлече по обратния път.

— Ще имам удоволствието да я информирам за най-новата придобивка на вашето семейство — извика след тях сър Едуард, смеейки се.

Кейтлин се взря в мрачното лице на Конър и остана безмълвна, докато той не я качи на седлото, след това яхна коня си и потеглиха по посока на Данъмор. Едва тогава се осмели да попита:

— Кой е той?

Въпреки че наричаше Кормак, Рори и Лиъм по имена, както правеха и всички във фермата, струваше ѝ се смешно да се отнася толкова фамилиарно с Конър. Обикновено към него се обръщаха с „Ваша светлост“. Братята му, разбира се, правеха изключение. На нея

обаче и това ѝ звучеше смешно, затова в негово присъствие просто не го наричаше никак. Той беше за нея Конър, но само в мислите ѝ.

— Сър Едуард Дан. Собственик е на Балимара, имението, което на север граничи с Данъмор.

Това не ѝ говореше нищо и от мрачното изражение на Конър съдеше, че можеше още много да се каже, затова настоя.

— Защо му каза, че съм ти братовчедка?

Зелените му като морска вода очи се спряха на лицето ѝ.

— Той е лош човек. Едно младо момиче не трябва да го познава, най-вече младите прислужници. Той изобщо не се замисля и си доставя удоволствие, където му падне, независимо дали момичето иска, или не. Казах, че си ми братовчедка, тъй като това ще го накара два пъти да премисли, преди да се възползва от тебе, ако случайно те срещне, не дай Боже, сама.

В очите му бушуваше такава буря, че Кейтлин побърза да смени темата. Но щом Конър я върна в конюшната и отново препусна на гърба на Фаранейн, като че ли дяволът беше по петите му, тя, без да губи нито минута, се зае да разпитва Кормак, който неохотно изливаше лекарство в устата на една болна овца в кошарата.

— Кормак, какво можеш да ми кажеш за сър Едуард Дан? — поинтересува се тя без предисловия.

Кормак едва успя да я удостои с поглед. Овцата, която тъпчеше с лекарство, извиваше глава като змия и жълтеникавата течност се стичаше по врата ѝ. По щедро осеяните му с жълти петна дрехи личеше, че от дълго време правеше безуспешни опити да я напои.

— Ще седнеш ли на главата на това гадно животно, а? — изръмжа той. Тъкмо в този момент овцата вдигна едното си копито и го ритна в пицъла. Той изохка, изруга и отприщи затаената си неприязън. — Мразя тези шибани овце!

Кейтлин направи това, за което я помоли. Тя се настани върху врата на овцата и притисна с колене главата ѝ. Най-после Кормак успя да изсипе в гърлото на животното по-голяма част от отвратително миришещото лекарство, после се изправи и с облекчение изтри потта от челото си. Излезе навън и Кейтлин го последва.

— Кормак, разкажи ми за сър Едуард Дан! — настоя тя.

Той се беше облегал на затворената порта на кошарата и с ненавист гледаше блеещите овце. Този път ѝ обърна внимание.

— Значи си налетяла на сър Едуард, така ли? Вярвам, че не си била сама, нали?

Тя поклати глава.

— Конър беше с мене. Те май не се харесват много.

Кормак изсумтя.

— Конър мрази сър Едуард и не мисля, че сър Едуард обожава Конър. Когато баща ни умря, сър Едуард искаше да си присвои Данъмор, понеже Наказателните закони забраняват на католиците да наследяват земите си. Той дори се отнесе до Короната по повод земята. Но сър Едуард нямаше представа, че баща ми направи Конър протестант точно с цел да избегне присвояването на нашата земя. Конър просто трябваше да докаже, че не е католик, и той го направи. Така че в крайна сметка на Конър му беше позволено да наследи собствеността си.

— Конър е протестант? — Кейтлин си припомни, че Микийн ѝ беше разказал почти същата история, когато бяха на път за Данъмор, но тогава не се интересуваше от тази част от сагата, която се отнасяше лично до Конър.

Кормак ѝ хвърли един бърз поглед.

— Да, въпреки че останалите сме католици. Баща ми би направил всичко, за да задържи земята си, и го стори. Докато беше жив, постоянно се страхуваше, че ще му я отнемат, но това не стана, понеже баба ни по майчина линия имаше връзки в Двора. Но той знаеше, че след смъртта му нямаше да има начин да се запази земята, ако наследникът му следва правата вяра.

— Но това не обяснява личната омраза на Конър към сър Едуард. Кормак се усмихна горчиво.

— О, ама ти не разбра ли, че сър Едуард от години е хвърлил око на Данъмор. Нашият имот щеше да удвои собствеността му. И още нещо, баща ни умря от насилствена смърт, когато подпалиха замъка. Конър вярва, както и всички ние, че зад цялата работа стои сър Едуард.

— Фюинеог ан Мюрдер ли? — прошепна Кейтлин, чийто келтски се простираше дотам.

— Значи си чула? Да. Но ние нямаме доказателства, а Конър не би убил човек само въз основа на подозрения. Ти стой настрана от сър Едуард. Той е от лош сой.

— Точно това ми каза и брат ти. Той каза на сър Едуард, че съм ви братовчедка.

Мрачното изражение на лицето на Кормак отстъпи място на бегла усмивка.

— Така ли? Мисля, че на Конър му харесва да си има вкъщи малко момиченце. Май това го ободрява. Всъщност за краткото време, което прекара с нас, ти си извоюва достойно място, малка Кейтлин.

Този разговор развълнува Кейтлин, която не беше свикнала да получава обич. Тя се усмихна срамежливо на Кормак, но после се сети за нещо друго. Усмивката ѝ бързо се смени с намусена муцунка.

— Изобщо не е необходимо да ме наричаш „малка Кейтлин“ и то с този наставнически тон. Ти да не мислиш, че си много по-голям от мене?

— Аз съм на осемнадесет — надуто обяви Кормак, като че ли бе съобщил за преклонна възраст.

— Е, и? Аз пък съм на шестнадесет — заяви Кейтлин с вирнат нос. — Не съм дете, така че престани да се държиш с мене като с такава.

— Ти си едно бебе.

— Аз!...

— Вие двамата пак ли се дрънкате? — Лиъм се беше появил зад тях, без изобщо да го усетят. Той поклати глава. — Кормак, даде ли лекарство на онази овца? Добре. Има още три болни и Рори домъкна две от тях в кошарата. Можеш да им дадеш лекарство, докато той доведе и третата.

Кормак изръмжа, но се зае да изпълни нареждането на Лиъм. Кейтлин затътри крака след него, в отговор на молбата му да му помогне. Той искаше тя да седи на главите на жертвите. Понеже работеха в тандем, не им отне много време да излеят лекарството в гърлата на овците. Когато приключиха и се отправиха към хамбара, Кейтлин се осмели да му зададе един друг въпрос, който я притесняваше.

— Кормак, мислиш ли, че съм... е, добре... че съм хубава?

Той я погледна силно изненадан. Кейтлин се изчерви чак до корените на косите си.

— Ти... хубава? — той подсвирна. — О'Мали, дето се правеше на момче просяк, да се интересува дали е хубава! Мили Боже, каква

муха ти е влязла в главата пък сега?

Неговото отхвърляне на идеята ѝ като абсурдна подпали фитилите на Кейтлин.

— Сър Едуард каза, че като порасна, ще стана истинска красавица.

Кормак пак подсвирна и задюдюка.

— Винаги съм смятал, че сър Едуард няма мозък. Сега това го доказва.

Побеснялата Кейтлин го удари с юмрук в ребрата, с цялата сила на бившия О'Мали. После го остави да охка и да разтрива удареното място и закрачи към къщата.

ДВАНАДЕСЕТА ГЛАВА

Седмица по-късно Кейтлин хвана силна настинка. Два дни не можа да излезе от къщата, като само кашляше и подсмърчаше. През цялото това време валя непрекъснато, така че по-младите д'Арси й казаха, че се е разболяла само за да се отърве от работата навън. Кейтлин, нещастна, че е оставена вкъщи само с мисис Макфий, искаше да им каже, че би дала мило и драго да си сменят местата, но нямаше достатъчно сили да спори. Затова просто изсумтя и се оттегли в стаята си, оставяйки ги да дрънкат каквото си искат.

Когато се събуди, реши, че минава полунощ, понеже в стаята й беше тъмно като в рог. Нямаше луна и дъждът правеше нощта да изглежда още по-непрогледна. Ритмичното чукане на дъждовните капки по покрива точно над главата много рано я накараха да потъне в сън. Но неразположението, дължащо се на болестта, не й позволи да спи добре и ето, че сега се събуди посред нощ. В главата й се появиха мисли за призраци и духове. Спомни си за призрачния конник, който бродеше из замъка. Разтреперана, Кейтлин си помисли, че в нощ като тази вероятно всички призраци празнуват. Радваше се, че не беше при тях в стария замък.

Тези мисли правеха тъмнината нетърпима. Треперещите й ръце потърсиха свещта до леглото. Огнивото, което държеше там, липсваше, а огънят в малкото огнище беше загаснал, вероятно потушен от дъждовните капки, стичащи се от покрива. Тя реши, че беше твърде неприятно да остане будна и сама в тъмното. Щеше да стигне някак си до кухнята, където мисис Макфий зариваше огъня с пепел, за да тлее през нощта и да може сутринта лесно да го разпали. Оттам щеше да запали свещта си и после да накладе огън.

Тъй като спеше по долна риза, тя се уви с юргана, за да се предпази от студения нощен въздух. Не притежаваше халат, но юрганът й вършеше същата работа, въпреки че скромността в момента отстъпваше на нуждата й от топлина. Членовете на семейство д'Арси спяха като заклани, като Кормак тресеше покрива с хъркането си, така

че нямаше вероятност да се сблъска с някой от тях по време на пътешествието си. Но дори и да беше сама, в къщата беше прекалено студено, за да се движи без наметка.

Кейтлин слезе до кухнята, като се движеше чрез опипване, запали свещта си и беше вече на площадката на втория етаж, когато нещо я озадачи: не чуваше хъркането на Кормак. Нищо друго не чуваше, освен дъжда. Внезапно я обхвана подозрението, че е единственото живо същество в къщата. Тази вероятност направо смразяваше кръвта ѝ. Никога не би заспала, ако не беше сигурна, че членовете на семейство д'Арси са по местата си.

Като държеше внимателно свещта и я закриваше с другата си ръка, тя тръгна към вратата на стаята на Кормак. Не беше възможно да са излезли в такава бурна нощ... Лекичко завъртя топката на вратата и я отвори. Вдигна свещта, за да може да освети леглото. То беше празно. Дори не беше побутнато. Едновременно възмутена и разтревожена, Кейтлин бързо провери останалите три стаи. Нито един д'Арси не беше в леглото си. Дори не бяха в къщата. Какво ли приемливо обяснение би могло да има за факта, че и четиримата отсъстваха по едно и също време? И то в такава нощ!

Кейтлин помисли известно време. Хрумна ѝ едно подозрение — тъкмо в такава нощ видя призрачните конници в замъка. Но онези ездачи изчезнаха пред очите ѝ. Не беше възможно да са били мъже от плът и кръв. След тази случка реши, че или са били призраци, или са плод на въображението ѝ. От друга страна, Конър и Кормак дойдоха да я намерят в замъка на същата сутрин, знаейки точно къде да търсят, независимо от факта, че безуспешно я бяха издирвали цели три дни. Колкото повече мислеше за това, толкова повече се объркваше. Но как така изчезнаха? Само призраците можеха да правят подобни неща...

Кейтлин изведнъж взе решение и влезе в стаята на Кормак. Когато се появи отново, беше облечена като момче чак до праметнатия върху раменете ѝ плащ. Първо щеше да отиде до обора, за да провери дали и конете липсват. Ако беше така, тя щеше да яхне Белинда и да тръгне по следите им.

Докато стигна до обора, цялата стана вир-вода. С тая настилка, намокрянето не беше за препоръчване, но тя много държеше да разбере къде се мотаят членовете на семейство д'Арси, затова ѝ не се замисли за здравето си.

За щастие беше предвидлива и си носеше фенер. Веднага след като отвори вратата на конюшната, установи, че Фаранейн липсва. Бързо откри, че Гръмовержеца също го нямаше, както и Баладир, коня на Рори, и Килдеър, коня на Кормак. Мястото на Аристидис също беше празно и Кейтлин за миг се озадачи. Тя разбра отговора, след като надникна в малката стая в дъното на конюшната, която беше на Микийн. Значи и той беше с коня си. Но къде биха могли да отидат?

Кейтлин си спомни какво бе казал Микийн за Конър. Казал бе, че го тика дяволът. Припомни си и историята за доброволците, които бяха нападнали замъка и бяха убили стария граф. Възможно ли беше Конър и братята му, а и Микийн да са се присъединили към някоя група отмъстителни: Сламените момчета или някоя друга такава? Очевидно каквото и да вършеха, го пазеха в абсолютна тайна. Никой не трябваше да знае и като изключеше себе си, като че ли действително всички бяха в неведение. И тя нямаше да разбере, ако не се беше събудила посред нощ, скована от студ, и ако не се беше слушала да чуе хъркането на Кормак. Можеше да живее в Данъмор с години и да не се досети.

Продължаваше да стои в стаята на Микийн, когато чу силен тътен. За момент си помисли, че е гръмотевица, но тогава каменният под започна да се тресе. Ококорила очи, Кейтлин се втренчи в пода. Нямаше представа какво става, но със сигурност знаеше, че не ѝ беше мястото в конюшната, тя хукна да бяга от стаята на Микийн, но се спря точно на прага. В срещуположния край на конюшната, там, където държаха чистата слама, в пода зейна голяма квадратна дупка. Кейтлин премигна няколко пъти, понеже не вярваше на очите си. В същия момент тътенът престана. Незнайно откъде се появи искрица здрав разум, която ѝ подсказа да угаси фенера в ръката си. В конюшната не стана тъмно; от дупката идваше силна светлина. Секунди по-късно, като тропаха с копита, изпод земята изскочиха пет коня заедно с ездачите си. Водеше ги Конър, яхнал Фаранейн.

ТРИНАДЕСЕТА ГЛАВА

— Тази нощ свършихме добра работа — весело отбеляза Конър, скачайки от седлото.

— Да — съгласи се Микийн, докато останалите също слизаха от конете. Един фенер се люлееше, закачен отстрани на седлото на Микийн. Той го откачи и внимателно го постави на пода. Зеещата дупка, от която бяха изникнали, сега беше тъмна. Явно светлината, която идваше от нея, се дължеше на фенера, който сега хвърляше светлина в кръг около мъжете. — Май не беше много лесно. Тези скръндзи здравата пазеха собствеността си.

— Цяло чудо е, че никой от нас не е ранен — Лиъм свалеше седлото от Гръмовержеца с широка усмивка на обичайно строгото си лице. Черна маска с издължени процепи за очите покриваше пространството над устата му.

Благодарение на факта, че кръгът от светлина не стигаше до мястото, където стоеше свита до каменната стена, Кейтлин наблюдаваше стаена, така че присъствието ѝ да остане незабелязано. Като огледа групата, Кейтлин видя, че останалите също бяха с маски и плащове. Черните плащове с качулки покриваха мъжете до коленете, така че се виждаха само черните ботуши за езда. Качулките покриваха главите им и маскираните лица оставаха в сянка. Ако не знаеше кои са, Кейтлин със сигурност не би ги разпознала. Ето кои бяха призрачните ездачи от замъка. Тайната на тяхното изчезване сега също бе разкрита. Явно под Данъмор имаше проход и тя беше готова да се обзаложи, че той започваше някъде в замъка. Нос какво са се занимавали толкова късно през нощта, и то в такова време? Какви ли са тези мошеничества, които не понасят дневна светлина?

— Един куршум изсвири много близо до ухото ми. Мога да се закълна, че чух да прошепва името ми — Кормак развърза мокрия си плащ и го хвърли в дупката заедно с маската. После се обърна и се зае да разседлава Килдеър.

Лиъм и Микийн се освободиха по същия начин от маскировката си, след което се заеха с конете. Рори слезе последен от коня и остана облегнат на Баладир, като дори не направи опит да разседлае животното или пък да свали дегизировката. След като го огледа, Кейтлин се намръщи. И Рори също като Кормак винаги беше в настроение и ръсеше шегички. Сега обаче държанието му беше странно.

Конър беше свалил маската си и бе тръгнал към дупката, когато мълчанието на Рори привлече вниманието му.

— Какво те безпокои, Рори? — попита остро той, сменяйки посоката си, така че сега се бе запътил към по-малкия си брат.

— Знаеш за куршума, на който е било написано името на Кормак, нали? Е, имаше един и с моето име, но той не пропусна целта — гласът на Рори беше слаб и звучеше така, като че ли се извиняваше.

— Какво?

Конър дръпна качулката от главата на Рори и бързо развърза плаща му. Рори продължаваше да се подpira на Гръмовержеца, сякаш той беше единственото нещо, което го придържаше изправен. Той се подчини на действията на Конър, без да протестира, което, имайки предвид независимата природа на Рори, беше обезпокояващо. Конър остави плаща да падне на пода и откри сакото на Рори, цялото напоено с кръв от лявото рамо до лакътя. Като видя собствения си окървавен ръкав, краката на Рори омекнаха.

— Рори!

Викът беше на Кормак. Той и Лиъм пристъпваха напред, следвани от Микийн. Конър улови тялото на Рори и го положи на земята. Забравила, че трябваше да остане невидима, Кейтлин също пристъпи няколко крачки напред.

— Проклятие! Вижте ме как съм се разкиснал! — Рори беше на ръба на припадъка, но продължаваше да се държи храбро, като се опитваше да се надсмива над самия себе си. Конър не му обърна внимание. Той измъкна нож от ботуша си и с невероятна точност и бързина срязва ръкава му от рамото до лакътя, после издърпа и останалата част, така че оголи ръката. В подутото, посиняло рамо се виждаше малка черна дупчица. От нея обилно се стичаше кръв, която капеше на пода. Рори хвърли един поглед и изви глава.

— Не е толкова зле. Ще живееш — обясни накратко Конър, като повдигна много внимателно ръката му и я огледа. Откри, че раната има изход, което значеше, че куршумът не е заседнал вътре. При това движение Рори изпъшка от болка. Конър нежно остави ръката му и добави: — Но не се съмнявам, че ръката ще те боли дълго време.

Рори затвори очи.

— Микийн, ти и Кормак се погрижете за конете. Лиъм, трябва ми помощта ти! — обърна се Конър към останалите.

Кейтлин, изведнъж осъзнала къде се намира, инстинктивно се дръпна в сянката, докато другите се заеха да изпълнят заповедите на Конър. Но острите очи на Микийн доловиха движението.

— Вижте там! — изсъска той с ръка на пистолета, втъкнат в колана му.

Кейтлин, страхувайки се да не бъде застреляна на място, пристъпи в кръга светлина.

— Аз... нямаше никой в къщата — заяви неубедително тя под погледите на пет чифта очи, в които се четеше учудване, превърнало се в яд, а най-накрая в примирение.

— По дяволите! Какво прави тя тук? Шпионира ли?

— Тя все си вре носа, където не ѝ е работа. Та нали така правят всички женски.

— О, Исусе!

— А сега какво, Кон?

Известно време той оглеждаше Кейтлин, но дяволските очи бяха неразгадаеми. Кейтлин почувства, че трепери от страх. Напълно възможно беше това, което правеха, да е толкова тайно, че да я убият, понеже бе станала свидетел.

— Трябваше да го очаквам. Ти надушваш неприятностите, нали, момиче? — очите на Конър задържаха нейните още един миг. — Вярвам, че ще си държиш устата затворена.

— О, да — съгласи се ентузиазирано Кейтлин. Погледите на останалите не вещаеха нищо добро.

— Можем ли да ѝ се доверим, милорд? — лицето на Микийн я гледаше сурово, когато се обърна към Кейтлин.

— Разбира се, че можем да ѝ вярваме. Сега — след като знае — тя се оказва една от нас — това беше Кормак. Кейтлин успя да му се усмихне несигурно.

— Тя не знае — каза полугласно Лиъм, с което искаше да ги предупреди. — Не знае нищо, което има значение.

Всички те отново я погледнаха, дори Рори, който лежеше по гръб на пода на конюшната.

— Тя ще си държи устата затворена. А можем да използваме помощта ѝ — заяви Конър, с което сложи край на спора. После отново съсредоточи вниманието си върху Рори, нареждайки на Лиъм да му помогне да го отнесат.

— Мамка му, сам мога да вървя — запротестира Рори. Без да му обръщат внимание, Конър и Лиъм го вдигнаха и се упътиха към вратата на конюшната.

— Кормак, вие с Микийн почистете тук. Погрижи се да не остане някое петно кръв, разбра ли! Кейтлин, ти идваш с нас! Дръж нещо над главата му, за да не го мокри дъжда.

Кейтлин издърпа плаща на Кормак и го разгърна над главата на Рори, докато четиримата бързаха към къщата през непрогледната тъмнина. Тя им отвори задната врата и ги последва по стълбите. Кръвта на Рори оставяше алени петна по пода. Лицето на Конър беше преbledняло и напрегнато, докато заедно с Лиъм внасяха брат си в стаята. Беше почти толкова бледо, колкото на Рори.

— Кейтлин, върви за гореща вода и ленени парчета за превръзки. Опитай се да използваш колкото е възможно по-малко светлина. Не трябва да привличаме вниманието към къщата.

Кейтлин побърза да изпълни нареждането на Конър. Когато се върна с необходимите неща, Рори вече бе положен на леглото, а капците на прозорците бяха спуснати, за да не изпуснат навън дори най-слабата светлина.

— Лиъм, сега можеш да отидеш да помогнеш на Кормак и Микийн — Конър освободи брат си. — Почистете всичката кръв и проверете дали всичко си е на мястото. Кейтлин ще ти помогне.

— Да, Кон — Лиъм изчезна, хвърляйки още един суров поглед на Кейтлин. Кормак и Рори ѝ бяха приятели, но с Лиъм се справяше трудно. Тя знаеше, че той все още не ѝ вярваше. Но лидерството на Конър правеше невъзможно враждебното отношение на Лиъм, дори и да му се щеше да го покаже. Той и Микийн вгорчаваха новия ѝ живот:

— Ела и дръж!

Тя енергично пое легена и седна в края на леглото, наблюдавайки как Конър почиства раната и я превързва. Кървенето не преставаше. Аленият цвят изби по превръзките и отново се стече надолу по ръката.

— Това проклето нещо май доста обърка нещата? — прошепна Рори.

— Куршумът сигурно е разкъсал вена — изръмжа в отговор Конър. След като направи още един безуспешен опит да превърже раната, той се навъси като буреносен облак, а лицето на Рори побеля. Кейтлин разтревожено погледна към Конър, но той ѝ направи знак с глава да мълчи. Хвърли напоената с кръв превръзка в легена, който тя продължаваше да държи, после взе съда от нея и го постави на масичката до леглото. Отново извади ножа от ботуша си и задържа острието над пламъка на свещта, докато се нажежи.

— Сега ще боли — предупреди той Рори, който кимна и извърна глава. Юмрукът на ранената ръка на Рори стисна завивките.

Кейтлин покри тази ръка със своята и в отговор пръстите му се вкопчиха в нейните.

— Не гледай, ако те е страх — посъветва я набързо Конър.

Но тя не бе в състояние да откъсне очи от нагорещеното острие, което за неин ужас бе притиснато до кървящата рана. Рори издаде един сподавен стон, когато ножът засъска и от раната се понесе мирис на изгоряла плът, но не извика. Вместо това пръстите му стиснаха до изтръпване тези на Кейтлин.

— Храбро момче — промърмори Конър, като махна ножа от раната и го върна над свещта. Обгорената рана престана да кърви.

— Иисусе, та това болеше повече отколкото опарването на проклетия куршум — успя да каже Рори със слаб глас.

— Знаем.

Кейтлин усети как стомахът ѝ започна да се надига, когато разбра, че Конър помага на Рори да се обърне, за да може да достигне другия край на раната. После го видя, че стиска устни... и допира на ножа до мястото, откъдето беше излязъл куршумът. Рори се вкамени и издаде силен стон. Ръката му така стискаше нейната, че ѝ се искаше да закрепци. Тъкмо когато си помисли, че повече не би издържала на болката, Рори се отпусна неподвижен в леглото.

— Конър! — в паниката си Кейтлин сграбчи безжизнената ръка на Рори.

Конър старателно почисти ножа, преди да го върне в ботуша.

— Само е припаднал — каза той, превързвайки спокойно раната. — Не е лошо ранен, а и кръвта спря — той стегна превръзката, после свали ръкава на ризата над нея. — Остани при него, докато се събуди. Имам неотложна работа и трябва да вървя.

Конър се изправи на крака, надвеси се над леглото и намръщено изгледа изпадналия си в безсъзнание брат. Само по риза и бричове, с изпръскани с кал ботуши, с мокра черна коса, вързана на тила, той олицетворяваше суровата мъжка красота. Застаналата до него Кейтлин се почувства малка и крехка. Тя неуверено вдигна поглед към него. Този Конър със сурово лице, обвинителен в атмосферата на тайнственост, й беше непознат. Пламъкът на свещта хвърли отблясъци върху сложно изработен сребърен кръст, който висеше на верижка на врата му и се подаваше наполовина от ризата. Това също беше странно — никога преди не го бе виждала да носи каквито и да било други бижута, освен джобния си часовник. Очите с цвят на морска вода проблясваха върху бронзовото му лице. Устните му бяха здраво стиснати и от носа му до тях се спускаха две дълбоки линии, които не бе забелязала преди. Тогаваше разбра: Конър страдаше за Рори повече, отколкото някой би предположил.

— С какво... с какво се занимавахте, че Рори е прострелян? — не можа да устои на въпроса тя.

Очите на Конър се заковаха върху нейните, нестихващата енергия в тях направо плашеше. Тя знаеше, че нищо повече нямаше да й каже.

— Знаеш толкова, колкото ти трябва, дори повече. Трябваше да си стоиш вкъщи — гласът му режеше като нож. — Един съвет, Кейтлин: не си пъхай носа там, където не ти е работа.

След това той се завъртя на пети и излезе. Известно време Кейтлин продължи да гледа след него, заслушана в трополенето на ботушите му надолу по стълбите. После Рори се размърда и тя седна до леглото. В мислите й се преплитаха редица въпроси, на които не можеше да даде задоволителни отговори.

ЧЕТИРИНАДЕСЕТА ГЛАВА

Когато Конър се върна в конюшната, работата беше на привършване. Тайният вход беше затворен и покрит със слама, така че никой не би се досетил за съществуването му. Отнетото беше разделено, Фаранейн стоеше оседлан, а Кормак и Лиъм превързваха пълните дисаги за високата част на седлото. Плащът и маската му стояха праметнати на коня. Микийн прибираше това, което беше останало в касата, скрита в конюшната. Това беше още едно нещо, за което Конър трябваше да се погрижи, но по-късно.

Щом той влезе, разтърсвайки косите си от дъжда, Кормак и Лиъм впериха очи в него. На лицата им бе изписана загриженост. За миг Конър изпита чувство на задоволство. Дори и нищо друго да не бе направил на този свят, поне бе възпитал и отгледал добре братята си. Те наистина се грижеха един за друг, както би трябвало да бъде в едно истинско семейство.

— Рори? — попита тихо Кормак, щом Конър се захвана да провери колана на коня.

— Добре е. Няма да има последствия.

На лицата на Лиъм и Кормак се изписа облекчение, Микийн, който вече бе приключил със заниманието си и в момента пренасяше касата до обичайното ѝ място, подхвърли през рамо:

— Така де, не съм ли ви казвал, че само добрите умират рано? На младия Рори му е писано да живее с орлите.

Тримата д'Арси се засмяха. Микийн, въпреки грубичкото си държание, обичаше Рори не по-малко от тях самите. Старият коняр без колебание би дал живота си за всеки един от тях.

— А Кейтлин? Каза ли й... нещо? — боязливо попита Кормак, докато Конър надяваше маската и плаща.

— Нищо. И вие няма да ѝ казвате. Не че не можем да ѝ се доверим, но колкото по-малко хора знаят истината, в толкова по-голяма безопасност сме — преди да потегли, той добави през рамо: — Сега се

качвайте в къщата и поспете. Свършихте вашата част от работата за тази нощ.

След това подкара Фаранейн в лек галон през хълмовете към Нейвън по добре познатия им маршрут. Същото се отнасяше и за огромния черен звяр под него. Докато Фаранейн се движеше без усилие в проливния дъжд, Конър се бе отдал на размисли.

Рори беше улучен от куршум. За първи път, откакто братята му излизаха заедно с него, един от тях беше ранен. Конър бе силно обезпокоен. Може би трябваше да сложи край на това. Братята му бяха най-важното нещо за него. Баща му ги беше оставил на грижите му в нощта, в която умря, и Конър беше спазил обещанието си да ги отгледа колкото е възможно по-добре.

Бяха тежки години. Нямаше пари. Беше останала само земята, малко мебели и няколко дребни украшения, които успяха да извадят от изгорелия замък. Тогава бе едва дванадесетгодишен. Първото, което направи, бе да изпрати Микийн в Дъблин, където да продаде малкото вещи, които притежаваха, но знаеше, че щом собствеността изчезне, парите също ще се стопят.

В отчаяно търсене на начини за препитание, Конър сам замина за Дъблин и бързо откри, че краденето и педерастията бяха единствените начини за едно момче на неговата възраст да се сдобие с пари. И понеже не беше склонен да позволи на някакъв тлъст мошеник да се възползва от тялото му, се спря на кражбите. През следващите две години прекарваше по-голямата част от времето си в Дъблин, оставяйки Микийн във фермата да се грижи за братята му. Обираше джобове, крадеше от продавачите на пазара, с други думи присвояваше си всичко, което можеше да бъде обърнато в пари. Разбира се, нямаше голям успех, просто успяваше да изкара по нещо, колкото братята му да не умрат от глад. Той, Конър д'Арси, граф на Айва, който по право трябваше да бъде господар на доста голямо имение и състояние, беше тръгнал да краде. Братята му би трябвало да живеят в охолство и безгрижие. Вместо това те бяха по-бедни и от най-бедните селяни, често гладуваха и ходеха облечени в дрипи, като за тях се грижеше едно не много голямо момче. Англичаните, които бяха задигнали всичко ценно и бяха убили баща му, се превърнаха в жив факел в съзнанието му. Той се закле, че един ден ще отмъсти. И този ден дойде, въпреки че отмъщението не можеше да се сравнява с изстраданото...

Сиймъс Маккул стоеше на входа на пещерата, обичайното място за срещите им. Конър дръпна юздите на Фаранейн, развърза дисагите и ги подхвърли на грубоватия ирландец. Сиймъс щеше да се погрижи нещата да бъдат продадени, а парите разпределени между тези, които имаха най-голяма нужда.

— Бог да ви пази, сър — пламенно се обърна той към Конър. Очите му блестяха в тъмнината, докато вдигаше дисагите.

— И тебе, Сиймъс — отвърна му Конър. Приключил с работата си, той препусна по обратния път. Задачата му беше завършена, поне до следващата безлунна нощ.

ПЕТНАДЕСЕТА ГЛАВА

Рано на следващия ден към Данъмор се насочи група ездаци. Конър не се беше отделял от къщи под предлог, че трябва да надзирава клането на овцете. Кейтлин обаче подозираше, че искаше да държи под око Рори, който въпреки че беше много отпаднал, бавно се оправяше. Съобщиха на мисис Макфий, че Рори се е заразил от настинката на Кейтлин и тя не прояви никакъв интерес повече. Що се отнася до самата Кейтлин, вълненията от изминалата нощ имаха неочакван ефект върху нея: на сутринта тя бе в цветущо здраве и се захвана с работата си, както обикновено.

Когато половин дузина конници започнаха да се приближават към замъка, Кормак извика на Конър да излезе навън от кошарата. С навити над лактите ръкави той наблюдаваше приближаването им. Кейтлин, която крадешком поглеждаше към двамата от мястото си над коритото, където стържеше овчите кожи, долови напрежението, изписано върху лицето на Кормак. Конър невъзмутимо наблюдаваше ездачите, които затрополиха по настлания с камъни двор до хамбара. Бяха раздърпани и опръскани с кал. Изглежда, бяха хора, яздими дълго време. Кейтлин разпозна само един от тях: сър Едуард Дан.

— Какво ви води в Данъмор, сър Едуард? — обърна се безцеремонно Конър към сър Едуард.

— Преследваме някакви проклети разбойници — отвърна сър Едуард. Сивите му очи проблясваха от вълнение, а патрицианското му произношение звучеше малко рязко. — Дирите ни доведоха до вашите земи, като следите се губят някъде около замъка. Да сте чули нещо необичайно снощи? Или пък някой да е видял нещо?

— Нищо не съм чул, нито пък ми е съобщено за нещо нередно — отвърна Конър със съвсем официален тон и посочи към Кормак, който също поклати глава отрицателно. — Как стана така, че вие, сър Едуард, преследвате някакви разбойници? Омръзна ли ви ловът на лисици?

Презрението в гласа на Конър беше толкова явно, че сър Едуард не би могъл да не го усети. Той обаче предпочете да не обърне внимание на остротата и отговори доста спокойно:

— Жертвата беше лорд Алвинли. Той ми е чичо, както знаете. След случилото се дойде в дома ми и незабавно тръгнахме по следите на бандитите, които се бяха оттеглили със завидна бързина. Чичо ми е носил със себе си парите, получени от наемателите му, както и сандъчето с бижута на жена си. Той пътувал за Дъблин, за да се присъедини към нея. Сумата е била значителна, а бижутата наистина бяха от класа.

— Очевидно някой е бил съвсем наясно с плановете на лорд Алвинли. Добре ще е чичо ви да потърси крадеца сред обкръжението си.

— Чичо ми се къльне, че мошеникът не е бил никой друг, а този, когото селяните наричат Черният конник. Казва, че всички от бандата били облечени в черно, а водачът им носел на гърдите си Кръста на Ирландия. Винаги съм си мислил, че Черният конник е само един мит, сътворен от селяните, за да плашат господарите си, но лорд Алвинли се къльне, че този човек съществува и е бил ограбен от него. Както и да е, но в случая лорд Алвинли е имал известен късмет: един от ездачите, съпровождащи екипажа на чичо ми е улучил някой от бандитите. Дирята, която следвахме, бе осеяна с капки кръв — последва кратка пауза, след което сър Едуард добави с едва прикрита подигравка в гласа си: — Вероятно бихте искали да се включите в преследването, д'Арси. Наградата е голяма, особено ако дивечът наистина се окаже Черният конник. Чичо ми удвои наградата за главата на този човек. А и отглеждането на овце не осигурява много разточителен живот.

— За разлика от вас аз не се интересувам от кървави спортове. А отглеждането на овце напълно задоволява нуждите ми.

Внезапният блясък в очите на Конър би уплашил и по-храбър мъж от сър Едуард, който незабавно се прехвърли на по-безопасна тема.

— Да, добре... Всички ли ваши наематели са здрави тази сутрин?

— Всички, които съм видял. Бихте ли желали да потърсите крадеца сред тях? — това беше добавено с такъв заплашителен тон, че

ръцете на сър Едуард неволно дръпнаха юздите, движение, което накара животното нервно да отстъпи назад.

Докато сър Едуард успокояваше коня си, Кормак едва си поемаше дъх. Но явно сър Едуард бе решил, че нищо добро няма да излезе от това, да настройва срещу себе си господаря на Данъмор. Когато проговори, тонът му беше помирителен.

— Не, не е необходимо. Вие ще съобщите, ако някой се крие или пък не е на работното си място, нали?

— Можете да бъдете сигурен в това.

— Да тръгваме тогава. Имам чувството, че са наблизко, вероятно се крият в някоя дупка, за да се погрижат за ранените. Желая ви приятен ден, д'Арси — той кимна на Конър и Кормак, вдигна шапка по посока на Кейтлин, която бе забравила за кожите и го зяпаше с любопитство. После обърна коня си и се насочи към пътя, последван от хората си.

Кейтлин продължи да ги наблюдава с ококорени очи, като разсеяно пъхаше под забрадката измъкналите се кичури коса. Когато те се отдалечиха, тя се обърна и се загледа в Конър и Кормак, които се връщаха обратно към кошарата. Снощи те бяха навън, и то маскирани. Конър говореше за добре свършена работа. Рори бе прострелян. И снощи, в стаята на Рори, на врата на Конър проблесна сребърен медальон във формата на кръст. Не го беше виждала преди, не го виждаше и сега. Просветлението дойде съвсем неочаквано.

Тя остави кожите, които търкаше, да плуват в калната вода и последва двамата братя. Конър и Кормак стояха зад вратата и под прикритието на сянката наблюдаваха как ездачите изкачваха хълма. Щом Кейтлин влезе, два чифта очи я стрелнаха и после се присвиха.

— Какво ти става, момиче? — попита Конър, като очите му с безпокойство обходиха лицето ѝ.

— Това си ти, нали? — настоя тя. — Ти си този, когото наричат Черният конник!

Конър отвърна на погледа ѝ, като дяволските му очи проблеснаха предупреждащо.

— Май прекалено много се мотаеш сред овцете — каза стегнато той. После, тъй като тя продължи да го зяпа, бавно излезе от кошарата. Кейтлин го проследи с поглед, поглъщайки всяка частица от него, от чупливата, черна коса, вързана с черна панделка, и широките рамене,

които изопваха белия лен на ризата, до тесните бедра и дългите силни крака, обути в бежови бричове и черни ботуши за езда. Конър д'Арси, граф на Айва, лъже протестант, с цел да запази земята си, експерт по размахване на шпаги, добър със семейството си, ирландец, джентълмен, беше Черният конник. Тя си помисли, че е трябвало да се досети, трябвало е да го знае. Той беше всичко онова, което тя и Уили, и останалите си представяха за Черния конник. Но никога не бе и сънувала...

Погледът ѝ се премести върху Кормак, който я гледаше така, сякаш беше змия.

— Брат ти е Черният конник — каза тя с абсолютна убеденост. Кормак понечи да отговори, после видя преклонението в погледа ѝ и се отказа.

— Да — бавно изрече той, после добави с внезапен изблик на гордост: — Да, той е Черният конник.

ШЕСТНАДЕСЕТА ГЛАВА

През следващите десет месеца предсказанието на сър Едуард Дан се сбъдна и Кейтлин се превърна в красива млада жена. Тя просто разцъфтя под въздействието на обичта и добрата храна. Ръстът ѝ се увеличи с цели три инча, така че членовете на семейство д'Арси вече не стърчаха над нея, а тялото ѝ придоби прекрасна заобленост. Независимо от меката закръгленост на гърдите и бедрата ѝ, тя израсна стройна като момче, с невероятно тънка талия и дълги крака. Косата ѝ бе гъста и мека, лъскава като сатен и черна като крилото на гарван. Огромните ѝ сини очи вече не изглеждаха прекалено големи за финото ѝ лице. Гъстите ѝ мигли приличаха на пищни ресни, засенчени от полегатите черни вежди. Носът ѝ беше малък и прав, а устните нежно и красиво оформени.

Мълвата за красотата ѝ се понесе из околността и мъжете прииждаха от мили разстояние, за да ѝ се възхитят. Предишната красавица на областта Мийт, мисис Конгрив, направо беше изместена, почитателите ѝ я изоставиха, за да се преклонят пред младостта и свежестта на богинята Кейтлин. Конър беше единственият мъж за женене в района, който изглеждаше напълно незасегнат от разцъфтяването на Кейтлин. Той продължи да се отнася към нея като към младата си братовчедка, както я и наричаше, и не се отказа да посещава мисис Конгрив у дома ѝ. Нещо повече: визитите му увеличаваха своята продължителност. Случваше се да отсъства по цяла нощ. Братята му буйно изразяваха страховете си от неизбежната женитба. Това вбесяваше Кейтлин невероятно много.

— Той никога няма да изглупее чак толкова — информира тя Кормак, който бе изказал страховете си, докато двамата язدهа по покритите с трева брегове високо над Бойн. Също като нея и Кормак беше пораснал значително през последните месеци. Вече не беше върлинестият младеж, с когото воюваше преди повече от година. Беше се превърнал в красив деветнадесетгодишен мъж. През последните шест месеца той и Рори си съперничеха, съвсем добродушно, разбира

се, за вниманието на Лизет Бромлей, дъщеря на баронет от съседната провинция Каван. Въпреки това напоследък младите д'Арси започнаха да забелязват цъфтящата сред тях красота, а пък на Кейтлин взе да ѝ писва от внезапно обхваналото ги чувство за кавалерство и от вниманието, което ѝ бе оказвано.

— Една красива жена може да направи глупак и от най-интелигентния мъж — мрачно каза Кормак, докато очите му крадешком се плъзнаха по Кейтлин. — Погледни само колко мъже, дошли от не знам къде си, се правят на глупаци пред тебе. Помислих си, че Конър ще започне да раздава юмруци, когато се върна вкъщи онзи ден и завари Джон Мейсън и Майкъл Макклендън да ти помагат да осояваш овнешкото. Бяха страхотна гледка, издокарани и потънали до задниците в саламура, докато ти, ти, малка палавнице, седеше на перилата на хамбара и наблюдаваше как те ти вършат работата.

— Конър беше изключително груб — каза Кейтлин с вирнат нос. Тя седеше сковано изправена на седлото, обърнала гръб на Кормак. Ако не се вземаше под внимание измачканата ѝ синя ленена пола и кичурите коса, изскочили от вързаната с черна кадифена панделка опашка и небрежно тикнати зад малките ѝ уши, тя наистина беше олицетворение на всичко прекрасно. — И всички вие бяхте груби. Предполагам, че аз също мога да имам приятели.

— Приятели! — Кормак подсвирна. — Мила моя, приятели не е думата, с която можеш да определиш отношението им към тебе. Но ти си твърде млада и невинна, за да разбереш за какво ти говоря.

Кейтлин го изгледа с блеснали от гняв очи.

— Я не се дръж наставнически с мене, Кормак д'Арси! Ти си само с две години по-голям от мене. Освен това и ти не си по-добър от тях. Да не мислиш, че не забелязвам как ме гледаш! О, да, и Рори също! Даже и Лиъм!

— Но това е смешно! — изстреля в отговор Кормак, целият почервенял.

— Не е! Видях те! Вчера например, когато пиехме чай.

— Е, всеки би те гледал с онази рокля, която бе облякла вчера. Деколтетото ѝ беше толкова ниско изрязано, че гърдите ти щяха да изскочат навън. И ти се появи така пред мисис Конгрив! Нищо чудно, че Конър полудя!

— Конър няма право да ми казва какво да обличам. Нито пък ти! Нито който ѝ да било от вас!

— Той купи роклята — разумно посочи Кормак. — Предполагам, че има право да каже нещо, ако ти грабнеш ножиците и направиш деколтето ѝ неприлично!

— Не беше неприлично!

— Беше!

Кейтлин го измери с поглед и подкара коня си в лек галон.

— Що не си яздиш сам, Кормак д'Арси! Мога да мина и без компанията ти, както и без твоите обиди!

— Ей, Кейтлин, стига де!...

Но Кейтлин вече галопираше през хълмовете по посока на фермата. Той изруга и пришпори коня си след нея. Но жребецът, който Конър ѝ бе купил преди три месеца, беше изключително бърз и трудно можеше да го настигне. Кормак се отказа от преследването и продължи след нея в лек галоп, колкото да не я изпуска от очи и да е сигурен, че нищо лошо няма да ѝ се случи.

Вбесена, Кейтлин продължаваше да пришпорва Финбар. Мъжете бяха зло, повечето от тях. Да вземем Кормак, например. Та той се правеше на глупак само заради някаква лека промяна във външния ѝ вид. И Рори, и Лиъм бяха същите. Та те едва не започнаха да се прескачат един друг, когато се появи в преправената нова рокля, която със сигурност не беше с по-ниско деколте от това на мисис Конгрив. Но на нея не ѝ обръщаха внимание и тя си седеше в салона, флиртувайки с Конър. Нямаше нужда Конър да се намръщи така и да я изпраца да се преоблича, като че ли беше непослушно дете. Та той надничаше в деколтето на мисис Конгрив — беше го видяла! Изглежда, не смяташе, че мисис Конгрив е неприлично облечена, а нея щеше да я изяде с парцалите. Конър се отнасяше с нея като с малко дете! Очите на Кормак, Рори и Лиъм се впериха в цепката на гърдите ѝ, докато Конър я изгледа навъсено, като че ли ѝ беше баща. След като ѝ се скара, и то пред старата лисица мисис Конгрив, той я изпрати да се преоблече. После сам откара приятелката си до дома ѝ, като остави цялата късна работа на тях, и отсъства цяла нощ! Със сигурност нямаше основание да критикува държанието ѝ. Какво можеше да направи, след като Джон Мейсън и Майкъл Макклендън настояха да ѝ свършат работата онзи ден? Можеше ли да спре Тим Рийгън, който ѝ

подари една юница, напълно не зачел факта, че Данъмор беше овцеферма? А да не би тя да бе накарала наскоро овдовелия лорд Алвинли да ѝ донесе книга. Да не би да беше искала от дребничкия пастор на селото, преподобния отец Лем публично да я обявява за перла, попаднала сред свине, имайки предвид католиците (с изключение на Конър д'Арси)? Не, не беше накарала никой от тях да прави каквото и да било!

Докато се приближаваше до фермата, свежият въздух охлади гнева ѝ, но когато видя, че мястото на Фаранейн в обора е празно, отново се ядоса. Конър все още не се беше върнал, а минаваше пладне. Докато разседлаваше Финбар, Кейтлин се намръщи. Повтори си наум превзетите думи, които изрече вчера мисис Конгрив. Дамата заяви, че се страхува от Черния конник, и си изпроси Конър да я изпрати до дома ѝ, което беше изключително смешно, ако Кейтлин беше в настроение да се смее. Та Черният конник не би откъснал и косъм от тази напудрена глава!

Разбира се, Конър беше в правото си да си има приятелка. Тя съзнаваше, че на двадесет и седем години той дори беше закъснял с женитбата, а и му беше време да има собствени деца. Но мисис Конгрив! Кейтлин споделяше мнението на братята му по този въпрос. Те не одобряваха избора му или по-скоро избора на мисис Конгрив. Тъй като беше обеднял, ирландски граф, Конър не можеше да си търси жена сред английските благороднички. Кормак ѝ беше казал, че са си мислели, че мисис Конгрив ще бъде любовница на брат им за известно време, затова и не са се противопоставили на връзката им. Но мисис Конгрив, за която Кейтлин подозираше, че не произхождаше от високопоставено семейство, явно беше решила да хване в капана си Конър. Той беше благородник без средства, но твърде красив. Подлата лисица беше тръгнала на лов за съпруг за удоволствия, тъй като вече се бе омъжвала за пари. Стомахът на Кейтлин нервно се сви, като си представи мургавия, мускулест Конър в леглото на мисис Конгрив. В селото имаше много други момичета, на които можеше да обърне поне малко внимание. Всяка една от тях, от дъщерята на учителя до собствената племенница на сър Едуард Дан, бяха забравили, че е ирландец, омагьосани от красотата му. Нито една не би отказала на предложението му за женитба. Мис Дан с готовност би се хвърлила в обятията му, но това също не удовлетворяваше Кейтлин.

Червенокосата Сара Дан изобщо не беше подходяща партия за този очарователен мъж. Нито Сара, нито мисис Конгрив бяха достойни за него.

Кейтлин си помисли, че Конър поне нямаше да я види, че се прибира вкъщи без придружител. Тя скочи от седлото и се обърна, за да се погрижи за Финбар. След два „случайни“ сблъсъка със сър Едуард, който щедро я обсипваше с комплименти и се възхищаваше на красотата ѝ, а освен това беше започнал да язди около Данъмор тъкмо по времето, когато и тя излизаше на разходка, Конър бе забранил да язди сама. А нравът на Конър не беше за пренебрегване. Той също ѝ бе ядосан, така че не би искала да предизвика конфронтация, особено сега, когато беше в лошо настроение.

Скоро щеше да настъпи безлунна нощ — времето на Черния конник — и Конър имаше много грижи. Откакто простреляха Рори, бяха излизали само четири пъти и тя знаеше, че той обмисляше дали да не се откаже от това завинаги. Той не се тревожеше за себе си, страхуваше се заради братята си.

На Кейтлин ѝ беше ясно, че много хора се нуждаеха от помощта му — бедни вдовици, които трябваше да си плащат наема, болни мъже, които не можеха да изхранват децата си, сиропиталища, ръководени от монаси. Всички те боготворяха Черният конник, приемаха щедрите му дарове със сълзи на очи и го благославяха, когато парите пристигнеха по установените тайни канали. Конър не беше богат. От фермата изкарваха колкото да задоволяват нуждите си. Въпреки това задържаше за себе си съвсем минимална част от ограбеното от англичаните. Всичко друго раздаваше на бедняците, на онеправданите ирландци. Затова името му се славеше надлъж и нашир из Ирландия. Поведението му го правеше герой в очите на братята му. За Кейтлин той също бе такъв.

Повече от всичко на света тя искаше да излиза с тях по време на нощните походи. Само веднъж се осмели да го предложи и Конър категорично ѝ забрани дори да си мисли за подобно нещо. Закани се и на Кормак, че ѝ подпалва фитилите. Но Кормак, разбира се, без да знае Конър, си мислеше, че идеята не е толкова лоша. Докато яздеха заедно, той ѝ разказваше надълго и нашироко за походите на Черния конник, а също и за предстоящите, така че последния път тя успя да се скрие в конюшната и да наблюдава заминаването им. Следващия път, когато

потеглеха за Хай Тоби, щеше да ги последва и да види със собствените си очи как унижават омразните чужденци. Кормак се беше съгласил да я предупреди, когато потеглят. Кейтлин предполагаше, че ще е скоро. Конър ставаше все по-неспокоен, земевладелците започваха все по-безцеремонно и грубо да събират наемите си.

Наближаваше безлунна нощ. Този път твърдо бе решила сама да види благородните дела на Черния конник, на героя, който Уили продължаваше да боготвори, а и пред когото самата тя се прекланяше. Колко ѝ се искаше да каже на Уили, че идолът му беше съвсем близо до него!

Беше планирала всичко — щеше да се присъедини към групата. И тя като семейство д'Арси щеше да води двойствен живот. През триста петдесет и три дни от годината щеше да бъде красива, женствена млада дама. През останалите дванадесет дни щеше да се превръща в смел момък, който язди рамо до рамо с Черния конник. Това беше заветната ѝ мечта. В подготовката си за нощта, когато сънят ѝ щеше да се превърне в реалност, тя изцяло се бе отказала от бричовите и мъжките занимания. Когато настанеше време отново да се превърне в момче, никой извън семейството не би заподозрял, че най-новият член на групата на Черния конник бе девойка.

— Къде е Кормак?

Кейтлин тъкмо сваляше седлото от гърба на Финбар, когато въпросът я накара да подскочи. За момент си помисли, че думите, изречени с неодобрителен тон, идваха от устата на Конър. Когато се обърна, видя Рори и се намръщи. Наистина беше отвратително! Всички тези д'Арси си мислеха, че имат право да се държат наставнически с нея!

— Реших да довърша ездата си без него. Беше много досаден — намусено каза Кейтлин и се запъти към помещението, където окачваха седлата.

— Чакай, нека аз да направя това. Прекалено тежко е за тебе. — Рори я пресрещна и взе седлото от ръцете ѝ.

Кейтлин се върна при Финбар и се зае да сваля юздите му, когато ръцете на Рори покриха нейните.

— Знаеш какво каза Конър за язденето ти сама. Очевидно от Кормак няма никаква полза. Отсега нататък ще те придружавам аз.

— Не те искам! И Кормак не го искам! Нито пък Лиъм! Не искам никого! — тя беше нервна.

Рори я изгледа отвисоко, отстрани ръцете ѝ и сам свали юздите. Оставен само с оглавника, Финбар запръхтя и взе да рие с копито.

— Знаеш, че не можеш да яздиш сама — тонът на Рори беше суров.

— Ти пък кой си, че да ми казваш какво да правя? — Кейтлин сграбчи Финбар за оглавника и го повлече към мястото му в конюшната. Рори я настигна и се опита да свърши и това. Тя го ръгна с лакът в ребрата толкова силно, че той изохка и се хвана за удареното място, пускайки коня.

— Конър каза...

— Не ме е грижа за Конър! — тя заведе Финбар до отделението му и с трясък затвори вратата. После се обърна и измери с поглед Рори.

— Кейтлин!... — Кормак влетя с коня си в конюшната присвивайки очи в неосветеното помещение. Когато я видя, че стои с ръце на кръста и оглежда Рори, той въздъхна от облекчение. После забеляза, че Рори разтрива ребрата си и отново присви очи.

— Май от тебе се искаше да помагаш на Микийн с овцете, а? — Кормак хвърли обвинителен поглед на брат си.

— Аз пък си мислех, че от тебе се очакваше да пазиш Кейтлин! — отвърна му Рори също така предизвикателно.

— Точно това правех! — Кормак скочи от Килдеър и започна да го разседлава, като не откъсваше очи от брат си.

— Така си мислиш! Та тя се върна сама вкъщи.

— Наблюдавах я през цялото време. Тя полудя и... — Кормак повлече юздата и седлото към мястото, където стояха, после отведе Килдеър в яхъра му. Рори вървеше по петите му и не преставаше да го тормози с въпросите си.

— А ти какво ѝ направи, че я накара да полудее? — в гласа на Рори имаше особена нотка, която никак не се хареса на Кейтлин.

— Ами ти? Ти с какво я вбеси? Виждам, че разтриваш ребрата си. Тя не би те ударила просто така! — Кормак настани коня си и се обърна към Рори с доста сърдито изражение.

— Не ме е ударила! Тя...

— Престанете и двамата! — на Кейтлин наистина ѝ писна. — Държите се като малки деца! Не искам нито един от двама ви да се влачи с мене! Сама мога да се грижа за себе си!

Братята съсредоточиха вниманието си върху Кейтлин, която, без да съзнава, представляваше великолепна гледка с порозовелите си от яд бузи и войнствено святкащи сини очи. Юмруците ѝ бяха отпуснати до бедрата, полата ѝ се полюшваше около стройното тяло, докато ги гълчеше, а черната ѝ коса се спускаше на копринени кичури около лицето. И двамата я зяпаха безмълвно, поразени от красотата ѝ.

— О, господи! — като видя унесените им погледи, тя се завъртя на пети и излезе. Кормак и Рори незабавно я последваха.

— Кейтлин!

— Кейтлин, не се ядосвай! — Рори я хвана за ръкава. Кейтлин се дръпна с такава сила, че той се скъса. Рори стоеше, без да помръдва, и като обезумял се взираше в парчето син лен, което държеше в ръка.

Лицето на Кормак почервения от ярост.

— Виж какво ѝ направи!

Кейтлин беше готова да прихне, като гледаше ужасеното лице на Рори.

— Кейтлин, аз не исках...

— Ти ѝ скъса роклята! — Кормак, за разлика от Кейтлин, не гледаше толкова весело на ситуацията. Той стисна юмруци и войнствено погледна брат си.

— Беше случайност и изобщо не те засяга! — разкаянието на Рори се превърна във войнственост, след като срещна враждебния поглед на Кормак.

— Във всеки случай ме засяга повече, отколкото тебе!

— Въобразяваш си!

— Ще престанете ли? — кресна Кейтлин и застана помежду им, като разбра, че работата клони към размяна на юмруци.

Двамата братя си размениха свирепи погледи над главата ѝ. Кормак се опита да я заобиколи с насочен юмрук и стиснати челюсти, но не успя. Зад гърба ѝ Рори отстъпи встрани и удари брат си по рамото.

— Мислиш, че можеш да ме надвиеш, а, малко братче?

Заядливият въпрос запали огънове в очите на Кормак. Той пак се опита да заобиколи Кейтлин, която постави и двете си ръце на гърдите

му и в същото време ядосано кресна на Рори да изчезва. Никой обаче не беше склонен да ѝ обърне внимание. Тя тъкмо се чудеше как да постъпи, когато в двора пред конюшната влетя Конър, яхнал Фаранейн. Когато видя по-големия си брат, Кормак бавно отпусна юмруци, като не спираше да гледа смразяващо Рори. Конър слезе от коня, върза го за един стълб и се запъти към тях. Кейтлин отстъпи назад, стараяйки се да си придаде безгрижен вид. Единствено Рори не забеляза появата на Конър. Той реши да се възползва от отстъплението на брат си и да му нанесе главозамайващ удар. За щастие Кормак се наведе и ръката на Рори прелетя над главата му.

— В името на свети Патрик, ще ми обясни ли някой какво става тук? — жилава, силна ръка сграбчи Рори за яката на ризата и го издърпа назад. Конър беше с няколко инча по-висок от Рори. Той изгледа отвисоко по-малкия си брат. После погледна към мястото, където стоеше Кейтлин, близо до Кормак. Изражението на лицето му накара дори Кейтлин да потрепери.

Никой не продума. Очите на Конър огледаха и тримата. След малко той пусна Рори.

— Никога, по никаква причина не искам отново да виждам подобно нещо. Членовете на семейство д'Арси не вдигат ръка един срещу друг. Ясно ли е?

— Да.

— Ясно.

И Кормак, и Рори се начумериха, но не оспориха изявлението на Конър. Кейтлин продължи да го гледа втренчено, в погледа ѝ се долавяше враждебност. Очите му се ококориха, когато срещнаха погледа ѝ.

— Хайде сега пък ти! С какво съм обидил малкото си момиченце? — това бе казано толкова закачливо, че Кейтлин се раздражни още повече. Звучеше така, сякаш се опитваше да развесели дете, каквото тя всъщност не беше.

— Ако имаше поне малко мозък в главата си — изсъска тя, без да сваля поглед от него, — щеше да видиш, че не съм малко момиченце!

После се завъртя на пети и потегли, оставяйки и тримата д'Арси да зяпат учудено след нея. По лицата и на тримата се четеше изумление.

СЕДЕМНАДЕСЕТА ГЛАВА

Два дни по-късно настъпи очакваната нощ. Кейтлин се увери в това, когато денят се стопи и настана вечер. Конър беше прекалено изнервен, а останалите бяха обхванати от странно вълнение. Дори конете риеха с копита в конюшната. След вечеря, след като мисис Макфий си замина, всичките д'Арси веднага се качиха по стайте си. Това потвърди подозренията на Кейтлин. Тя едва успя да сдържи собственото си вълнение, докато се оттегляше в таванската си стая. Каза, че отива да спи, но истинската ѝ цел беше да си облече предварително подготвените дрехи. Беше измъкнала повечето от нещата от коша на мисис Макфий, в който държеше дрехите, нуждаещи се от поправка. Сега разполагаше с едни стари бричове на Кормак, които бе стеснила сама, доста нескопосано, разбира се, с някаква риза на Рори, едно жабо на Лиъм с разкъсана дантела и груб сив редингот, за който подозираше, че е бил притежание на Микийн. Обу собствените си ботуши за езда, които не се различаваха съществено от мъжките, и върза косата си ниско на тила, така че да я помислят за мъжка опашка. Що се отнасяше до пелерината с качулка и маската, трябваше да импровизира. На тавана, заедно с други женски принадлежности бе открила старомодна черна копринена рокля и много несръчно я беше разпрала. (Подозираше, че сандъкът с тези неща някога бе принадлежал на майката на братята д'Арси.) Шиенето беше още едно от женските умения, които тя не успя да усвои, но някак си успя да скалъпи пелерина с качулка и маска.

Стоя така повече от час, докато в къщата стана тихо като в гробница. Накрая търпението ѝ се изчерпа. Мушна пелерината и маската под мишница и заслиза по стълбите. Под завивките ѝ в леглото имаше един навит на ролка юрган, в случай, че някой реши да провери дали си е легнала. Надяваше се Кормак да не я уведомява за излизането им, както беше сторил веднъж. Не мислеше, че ще го направи. Нещо много се беше възгордял след инцидента с Рори през онзи следобед. Но тя беше длъжна да се подсигури отвсякъде. Ако

изобщо хранеше някаква надежда да препуска с Черния конник, трябваше да бъде на мястото, преди те да потеглят. Кормак ѝ беше казал, че Конър язди с бързината на самия дявол и тя му вярваше. Беше го виждала как препуска.

Нощта беше толкова тъмна, че едва успя да различи очертанията на конюшната. Ако не знаеше къде точно се намира, щеше да я пропусне в непрогледния мрак. От изток духаше студен силен вятър. Всичко беше потънало в тишина, с изключение на шумоленето на листата и тревата, през които преминаваше вятърът.

Братята д'Арси все още бяха в къщата. Прозорците бяха тъмни, за да създават впечатление, че са заспали. Кейтлин се молеше да останат там, докато успее да се отдалечи на безопасно разстояние. Мислеше си, че няма да потеглят поне до един час, но не можеше да бъде сигурна.

Хрумна ѝ, че нямаше да може да ги последва в тунела, без да я забележат. Вратата на прохода оставаше отворена само колкото да пропусне петимата. Ако ѝ се отдадеше възможност да се напъха в тунела, те щяха да затворят вратата от другата страна и тя щеше да остане вътре. Затова реши да изведе Финбар и да чака появата на Черния конник при замъка. После щеше да ги следва на известно разстояние, за да не я забележат. Те не очакваха шести ездач и ако имаше малко късмет, нямаше да усетят присъствието ѝ — или ако я забележеха, вече щеше да бъде късно да я върнат обратно.

Докато го оседлаваше, Финбар изцвили веднъж, но тя го укроти с една ябълка, пъхната тъкмо за тази цел в джоба ѝ. След това поведе коня през конюшната, поставила ръка на ноздрите му, за да избегне някой друг звук. Когато се отдалечиха от селскостопанските постройки, тя се метна на гърба му и го награди с потупване по врата. Финбар беше красиво животно, със загладен косъм, бързо като вятъра. Въпреки че Конър не искаше да си признае, Кейтлин беше сигурна, че конят му бе струвал доста пари. Тя беше развълнувана до дъното на душата си от този великолепен подарък. Конър, също както и братята му, я считаха за член на семейството. Божията милост се беше изсипала отгоре ѝ в деня, в който се опита да го обере. Чувстваше се така, сякаш истинският ѝ живот започваше от този ден.

Както винаги, замъкът беше зловец, призрачен и изпълнен с шепот в тази безлунна нощ, но Кейтлин не усети дори тръпка на страх.

Тя беше приела като свои близки не само членовете на семейство д'Арси, но и призраците им. Сега вече си представяше обитателите на замъка като легион от привидения, които само язدهа зад гърба ѝ, без да имат за цел да я плашат.

Беше си избрала място под каменните арки на покрития път към входа на замъка. Кейтлин предполагаше, че входът на тунела излиза някъде от затвора, разположен под замъка. Но тъмниците бяха място, където предпочиташе да не ходи сама, при това нощем, освен ако не се наложеше. Във всеки случай беше видяла своите ездачи призраци да изчезват вътре в самия замък. Имаше вероятност да се появят по същия начин.

И те го направиха! Единственото нещо, което дочу, беше приглушеният тропот на копита, звук, който навремето ѝ бе заприличал на биене на призрачен барабан. Конниците просто се изсипаха през вратите на замъка, прелетяха през двора и изчезнаха зад стената. Фаранейн беше начело. Кейтлин беше толкова омаяна от гледката, че за миг забрави целта си. Безшумното появяване и светкавичното преминаване на обвитите в черни плащове фигури ѝ припомни слушаните някога истории за това, какво се случило веднъж, когато се отворили портите на Ада...

Финбар запристъпва нервно, воден от желание да последва събратята си. Това беше достатъчно да накара Кейтлин да се върне отново в реалния свят. Развълнувана, тя притисна колене до хълбоците му и го накара да се понесе след другите. Изравнила ритъма на сърцето си с чаткането на копитата на коня, тя прескочи рушащата се стена и се втурна в галон през ливадите по дирите на блуждаещия огън.

Тя язди с шеметна бързина близо три четвърти час, като внимаваше да не изостава, нито пък да бъде прекалено близо до конниците, разчитайки повече на интуицията си при придвижването, отколкото на очите си. Нощта беше прекалено тъмна и препускането през ливадите беше доста опасно начинание, имайки предвид неравностите и камъните, разхвърляни по тях. Непрогледната тъмнина на ветровитата нощ беше нейно прикритие. Тя пресече Бойн на едно място, където водата стигаше едва до коленете на Финбар. Когато ездачите се измъкнаха от реката, за да изчезнат в една горичка, тя влетя между дърветата, преди да успее да разбере, че те са спрели.

— Стойте! Предайте се!

Тази команда, някъде съвсем близо пред Кейтлин, бе последвана от гърмежи. За миг тя се почувства ужасно при мисълта, че може би са я взели за някой друг. После прелетя покрай дърветата, навела глава до врата на Финбар, като в същото време се опитваше да го спре. Усетил присъствието на събратята си той обаче се стремеше да ги достигне колкото е възможно по-скоро.

— Света Дево, какво е това?

Кейтлин успя да възпре Финбар тъкмо когато малката група, застанала на големия път, усети присъствието ѝ. Всички до един се обърнаха към нея.

— Исусе, не стреляйте! Това е... — Рори нямаше сили да изрече името ѝ.

На пътя беше спряна осветена от фенери карета, чийто герб и позлата говореха за голямо богатство. Две разкошно облечени дами стояха до каретата и нервно стискаха ръцете на единствения пелтечещ нещо джентълмен. Върху каретата бе натоварен голямо количество багаж. Компанията явно се беше отправила на дълго пътешествие. Лиъм, който не беше слязъл от коня си, бе насочил пистолета си срещу тях. Едната от дамите подсмърчаше, а другата бе готова да се разплаче. Джентълменът изглеждаше не по-малко уплашен. Нямаше да създадат никакви проблеми. Кочияшът беше захвърлил оръжието си на земята. Но не и телохранителят им. Той се възползва от факта, че Кейтлин отвлече вниманието им и вдигна пушката си...

— Не! — изкрещя тя.

Пушката гръмна. Кейтлин изживя един ужасяващ миг, през който очакваше да види някой от членовете на семейството да се строполи на земята. Вместо това телохранителят изстена и политна от седлото. Със свито сърце тя наблюдаваше как Конър направи знак на Рори да слезе, за да провери състоянието на падналия мъж.

— Мъртъв е — докладва сбито той.

Като видя мъртвото тяло, се почувства много зле. Маскираният Конър, когото тя разпознаваше единствено по Фаранейн, се доближи до каретата. Върху черните му дрехи за миг проблесна сребърният кръст на Ирландия. Ужасеният кочияш отскочи настрани от него.

— Свали багажа!

— Добре. Добре, Ваша милост — нервно отговори кочияшът, който очевидно не желаше да сподели съдбата на спътника си. Като не откъсваше изплашените си очи от Конър, той се зае с разтоварването на багажа. Когато всичко се озова на земята, Микийн се спусна до чантите и се зае с претърсването им. Нещата, които имаха стойност, бяха поставяни в четирите кожени торбички, вързани на врата му. Лиъм се зае да му асистира в претърсването, като за много кратко време напълни собствените си кожени кесии. Когато и последната чанта беше изцяло претърсвана, кожените торби щяха да се пръснат по шевовете. Микийн прибра торбите и ги метна на седлото на Аристидис.

— Моля ви, не ни причинявайте зло!

Този вопъл привлече вниманието на Кейтлин върху едната от жените, която бе свалила бижутата си и ги държеше в протегнатата си трепереща ръка. След като ги взе, Кормак се изсмя. Звукът, който излезе от черната маска, беше смразяващ. Сякаш заедно с маскировката той и останалите приемаха друга самоличност и се превръщаха в разбойници, опасни и отчаяни, сигурни, че ще заплатят с живота си, ако бъдат заловени. Кейтлин с ужас установи, че това, което правеше Конър като Черния конник не беше игра.

— На конете! Тръгваме!

Кормак, единствен останал на земята, бързо се метна на Килдеър. След едно кимване на Конър, Микийн и Лиъм подкараха конете си до каляската, срязаха поводите на животните, които я теглеха и ги освободиха. Нито конярят, нито някой от пасажерите се осмелиха да протестират. Съдбата на мъжа, който лежеше на пътя, беше толкова ужасяваща.

— Ти! — Конър изведнъж се оказа до нея. Шепотът му беше зловещ. Очите му проблясваха като късчета лед през процепите на маската. — Не се отделяй от мене!

Време беше да си плати за дяволиите. Кейтлин облиза устни. За последен път ѝ бе говорил с този тон, когато я постави на коленете си и ѝ наложи задника. Разбира се, сега, когато беше вече пораснала, нямаше да се осмели да ѝ стори това, но...

— Да тръгваме!

Потеглиха с Лиъм начело, понеже Конър задържа Фаранейн, за да се озове заедно с нея в средата на групата. Кейтлин се изнервяше от

мисълта за предстоящата разправа, но се радваше, че той беше до нея. Ядосан или не, той беше най-важният човек в живота ѝ, а напоследък го виждаше толкова рядко. Докато Финбар препускаше заедно с Фаранейн през опасния терен, тя постепенно забрави тревогите си. Единственото, което в момента имаше значение за нея, бе чудото, че препуска до Конър във ветровитата нощ.

Тя пришпори Финбар и подмина Лиъм, Рори и останалите. Копитата на Финбар като че ли не докосваха земята. Без всякакво усилие той прескочи една ниска стена. Фаранейн не се отделяше от него. Засмяна, Кейтлин погледна към Конър, за да види дали и той споделя опиянението ѝ. Маската скриваше по-голямата част от лицето му, но не можеше да сбърка неумолимо стиснатите му устни.

— Спри!

Думите бяха изречени съвсем тихо, но той се наведе, протегна ръка и сграбчи юздите.

— Пропусна мястото, малка глупачке! — каза Конър през зъби, докато обръщаше Фаранейн.

Кейтлин се разтрепери и погледна назад. Докъдето можеше да проникне погледът ѝ, не се забелязваше никой, освен тях двамата. Другите сякаш бяха изчезнали. Тя последва Конър и се смая, като го видя да препуска право срещу нещо, което приличаше на солидна скала. В последната минута съзря пролуката, в която той изчезна. Сдържайки дъха си, тя го последва в осветената от фенер пещера. След като премина, Микийн, който бе застанал до самия вход, избута един огромен скален отломък на мястото на цепнатината, блокирайки изхода. Другите бяха пред тях. Тропотът на копита и бледата светлина на фенерите ѝ подсказа, че се движат под земята. Тя тръгна след Конър. Движеха се доста по-бавно заради хлъзгавите камъни.

Пещерата се превърна в проход, очевидно изграден от човешка ръка. По каменните му стени се стичаше вода, а отгоре се долавяше странен шум. Кейтлин си помисли, че по всяка вероятност се движат под Бойн и това я накара да се разтрепери от страх. Конър и останалите изобщо не се тревожеха — бяха минавали оттук толкова много пъти. За да прогони страха си, тя впери поглед в широкия, загърнат в черна пелерина гръб пред себе си. Нищо лошо не можеше да ѝ се случи, щом Конър беше толкова близо...

Най-после проходът взе да се издига и ги изведе на нивото на земната повърхност. Препминаха през друг вход, който Микийн затвори само с дръпването на една верига, забита в стената. Голямата каменна плоча изтрополя на мястото си зад тях. Кейтлин разбра, че се намираха в тъмницата на замъка. Именно скърцанията при отварянето и затварянето на входа са били призрачните писъци, които беше чула в нощта, когато за първи път видя Черният конник. После препминаха през още един вход в поредния тунел. Миг след това проходът рязко се издигна нагоре и те се озоваха в осветената конюшня.

ОСЕМНАДЕСЕТА ГЛАВА

— Слизай!

Конър я сграбчи под мишниците и я смъкна от гърба на Финбар. Беше раздрал маската си, преди да слезе от Фаранейн. Лицето му беше побеляло от ярост. Аквамариените му очи бяха целите в пламъци. Изправена лице в лице с този необуздан гняв, Кейтлин почувства как възторгът ѝ от ездата се изпари и на негово място се появи истински страх. Конър беше бесен, а в такова настроение той наистина всяваше страх.

Сега стоеше пред него, наклонила глава назад, готова да срещне враждебния му поглед. Докато я наблюдаваше, той се навъси още повече. После протегна ръка, смъкна качулката, дръпна маската ѝ и ги захвърли на земята. При това движение косата ѝ изскочи от панделката и се разпиля около лицето ѝ като черен облак от коприна. Тя я отметна назад с несигурна ръка. Кейтлин беше леко изнервена от потиснатото насилие на действията му, което говореше най-добре за изключителната му ярост.

— Конър, аз...

Тя започна да обяснява, че само е искала да погледа, но, изглежда, гласът ѝ го влудяваше още повече. Устата му се изкриви, очите му проблеснаха като мълнии и той я улови за раменете, като че ли с намерение здравата да я раздруса. Не го направи, но раменете я заболяха от желязната хватка на ръцете му.

— Трябва да те нашибам с камшик — изръмжа той. — И сигурно ще го направя! Имаш ли представа какво дяволски глупаво нещо си направила? Можеха да те убият! Можеше да станеш причина да убият един от нас! Мамка му, как си представяш тези работи?

Тогава я разтърси и главата ѝ отново се отметна назад. Ръцете на Кейтлин неволно се вдигнаха и стиснаха китките му. Очите ѝ бяха широко отворени, когато срещна яростния му поглед. Щом видя тези дяволски очи, тя усети как в нея се надига ядът и още нещо: някакво странно напрежение, което не можеше да определи.

— Пусни я! — думите на Кормак бяха отправени към Конър. Кейтлин дотолкова бе съсредоточила вниманието си върху Конър, че за миг бе забравила за присъствието на останалите четирима, които стояха и мълчаливо ги наблюдаваха.

Кормак се бе изправил до рамото на Конър с решителен поглед и гневно стиснати устни. Въпреки че не беше нито толкова висок, нито толкова мускулист, колкото Конър, той бе много по-силен, отколкото изглеждаше. Кейтлин неведнъж го бе наблюдавала като работи.

— Какво каза? — думите на Конър бяха тихи като дихание, а огньовете в очите му пламнаха с още по-голяма сила, когато спря погледа си върху по-малкия си брат. Ръцете му продължаваха да стискат раменете на Кейтлин, очевидно изумен от предизвикателството на младежа, който до този миг го бе боготворил.

— Казах да я пуснеш. Причиняваш ѝ болка!

Конър я стисна още по-силно и се наложи Кейтлин да сподави един стон. Тя знаеше, че той го правеше несъзнателно. Беше сигурна, че не ѝ причиняваше болката умишлено.

— Това не е твоя работа. Не се бъркай — срязва го той и отново отмести погледа си върху Кейтлин.

Тя навлажни устни с език, но преди да успее да продума, Кормак отново се намеси в свадата.

— Пусни я, Кон!

Конър хвърли на Кормак невярващ поглед. Ако не друго, Кормак поне бе успял да отклони към себе си част от страшната му ярост, но Кейтлин не му беше благодарна за намесата. Взаимоотношенията между братята досега винаги бяха твърде близки, твърде специални за Кейтлин и тя не искаше да ги види разрушени, при това заради нея.

— Гледай си работата, Кормак! Това е нещо лично между мене и Кейтлин — Кейтлин знаеше, че Конър с неимоверни усилия сдържа предстоящото избухване. Очите му горяха, когато се прехвърлиха от най-малкия му брат към останалите. Всички стояха замръзнали по местата си и гледаха неочаквано разигралата се пред очите им драма. — Това се отнася и за вас. Рори, погрижи се за конете. Лиъм, вие с Микийн сортирайте пляката и отделете това, от което имаме нужда. Действайте бързо. Имам среща с отец Патрик в „Свети Олбан“ и той ще се обезпокои до смърт, ако закъснея с минута дори. Което — добави той, като прехвърли поглед върху Кейтлин — не смятам да

направя. А ти, момиченце, ще ми обясниш всичко по-късно. Сега нямам време да слушам. Но преди да тръгна, искам едно нещо да е съвсем ясно. Ти никога, при никакви обстоятелства, няма да се опитваш да ми играеш подобни номера. Искам обещанието ти!

Очите му се впиха в нейните. Тя облиза устни, чудейки се дали да каже това, което се искаше от нея и да остави зад гърба си гневния епизод. Но нямаше никакво намерение да се спотайва у дома, докато те язدهа по разбойническите пътеки. Прекалено много уважаваше Конър, за да му даде дума, която нямаше намерение да спази.

— Искам обещанието ти! — ръцете му отново стиснаха раменете ѝ. Кейтлин срещна дяволския му поглед, но тя притежаваше решителност в не по-малка степен. Независимо от буйния му нрав и силата му, които очевидно значително превъзхождаха нейните, тя не изпитваше физически страх от Конър. Беше сигурна, че той не би я наранил. Единственото последствие от нейното противопоставяне щеше да бъде неговият бяс, но с това би могла да се справи. Поне се надяваше, че може.

— Не мога да обещаю подобно нещо — гласът ѝ беше тих, но нямаше съмнение, че всички присъстващи чува думите ѝ. Въздухът се изпълни с ужасяваща тишина. Всички погледи бяха впити в нея. Очите ѝ не се отделиха от тези на мъжа пред нея.

Докато се взираше в красивото мургаво лице, за момент изпита желание да вземе думите си назад. Но отново си напомни, че това беше Конър.

— Обещай!

— Не ѝ причинявай болка, Кон!

— Стой настрана от тази работа, малък идиот! — изсъска Конър на Кормак, който бе пристъпил напред, след като видя надвисналата над Кейтлин заплаха. Очите му не се отделяха от тези на Кейтлин. — Искам да обещаеш!

— Не мога да ти обещаю нещо, което нямам намерение да изпълня — думите бяха тихи, но доблестни. Кейтлин усети как присъстващите колективно си поеха въздух. След това продължи отчаяно: — Искам да яздя заедно с вас. С всички вас. Сега вие сте моето семейство. Мога да помогна...

— Да не чувам повече разни приказки за помощ! — изрева Конър. Звукът беше толкова силен, че за момент Кейтлин оглуша.

Чашата на търпението му преля. — Ти, дявол да те вземе, ще правиш каквото ти се казва. И аз ти казвам никога повече да не постъпваш така. Ако посмееш да повториш грешката си от тази нощ, кълна се, че ще ти съдере кожата от бой! Ще си стоиш на сигурно място в леглото и точка по въпроса!

— Няма да стане! — Кейтлин на свой ред взе да побеснява. Тя се втрени в зелените му очи, които блестяха толкова близо до нейните. — Защо не ми позволяваш да излизам с вас? Мога да яздя също толкова добре, колкото и Лиъм. Погледът ми е не по-малко остър от този на Микийн. Мога да се науча да стрелям...

— Не! — Конър беше на път да излезе от кожата си.

— Кон, тя наистина язди добре — на Кормак му се щеше тя да излиза с тях още от момента, когато разкри самоличността им. — Аз ще я наблюдавам. Ще бъде забавно, ако и тя е с нас.

Конър изведнъж пусна Кейтлин и се обърна към брат си. Челюстта му беше стисната от силата на гнева.

— О, да, и ще бъде много забавно да я видим застреляна или обесена, а? Тя е проклето момиче и ще си стои вкъщи, където ѝ е мястото! Това е последната ми дума по въпроса!

— Няма да си стоя вкъщи! Няма! Не ме интересува какво казваш ти, ще правя каквото си искам! — Кейтлин пристъпи напред със стиснати юмруци, изливайки гнева си върху тъмнокосата му глава.

Конър толкова бързо се изви към нея, че тя не успя да отскочи. Опакоето на ръката му удари лицето ѝ с вцепяваща сила. Тя извика, докато летеше към сламата и вдигна ръка към ударената си буза. Едва успя да отбележи смайването, изписано върху лицето на Конър, когато Кормак се хвърли напред с нечленоразделен крясък и насочи камшика си към главата на брат си. Конър изтръгна камшика и отговори със светкавичен удар в стомаха, който накара Кормак да се приземи в сламата до Кейтлин. Той хвана с ръце стомаха си и застана. Кейтлин се опита да се изправи и се втрени в Конър с пламнали очи. Тя знаеше, че насоченият към нея удар не беше умишлен, но това с нищо не я успокояваше. Все пак не посмя да даде гласност на острите епитети, които се въртяха из главата ѝ. Със свити юмруци и здраво стисната челюст, Конър изглеждаше готов да убива.

— По дяволите, не искам повече разправии с никой от вас! — проговори Конър през зъби, без да сваля очи от Кейтлин и Кормак,

които бе повалил на земята. — Или ще правите каквото ви кажа, или вървете по дяволите! Всички!

Той помете с поглед Микийн, Рори и Лиъм, после се отправи към Фаранейн и го яхна с едно-единствено движение. Микийн набързо приключи с прикрепването на дисагите и се отдръпна. С един последен свиреп поглед към непокорната двойка в сламата, Конър заби пети в хълбоците на Фаранейн и се понесе в нощта.

Заминаването му като че ли развали магията, която ги бе приковала неподвижни и безмълвни. Рори подаде ръка на Кейтлин, а Лиъм се наведе над Кормак. Само Микийн продължи да си върши работата. Той се зае с конете и с почистването след нощния поход.

— Знаеш, че Конър има право — Лиъм заговори сериозно на Кормак. — На Кейтлин не ѝ е работа да препуска нощем с нас.

— Исусе, какви бръмбари ти влязоха в главата, та тръгна срещу Кон с този камшик, а, малко братче? Знаеш, че събори Кейтлин без да иска. Кон никога не би ударил жена. Той дори тебе не беше удрял досега, въпреки че си го заслужавал безброй много пъти — Рори говореше на Кормак, като в същото време изправяше Кейтлин на крака.

— Знаех си, че проклетото момче ще донесе само неприятности още първия път, когато го видях — вмъкна кисело Микийн от мястото, където разпръскваше сено върху затворения вход на тунела. — Ако знаех, че е момиче, щях веднага да го смъкна от каруцата. Момичетата са по-лоши от отрова за младите момци.

— Дори и да не е искал да я удари, Кон не трябваше да я тръска така. Та тя е жена, за Бога! И ако иска да напусна проклетия му скъпоценен Данъмор, ще го направя — Кормак все още беше ядосан.

— Конър има право — упорито повтори Лиъм. — Е, накрая си изля яда. Но той заслужава по-добро отношение, Кормак, а не да се нахвърляш отгоре му. И то след всичко, което е направил за тебе... всъщност за всички нас! Ако бях на твое място, щях да се срамувам.

Кормак се взира в Лиъм известно време, после гневът му се поуталожи.

— Не знам как стана така, че извърших подобно нещо — призна той. — Изобщо не ми е хрумвало дори. Нещо ми стана... като видях, че удря Кейтлин. Мисля, че малко полудях.

— Виновно е това апетитно момиче — заключи Микийн, гледайки Кейтлин със сурово неодобрение. — Много са братята,

разделени от такива. Те са смъртоносни като отрова.

— Утре ще помоля Конър за извинение — Кормак звучеше наистина разкаяно. После, като последна проява на опърничавост, добави: — Ако той първо се извини на Кейтлин.

— Нямам нужда от защитата ти, Кормак — Кейтлин изтръска сламките от бричовете си и тръгна да се погрижи за Финбар, който все още не бе настанен на мястото си. Бузата ѝ леко пулсираше и тя не се съмняваше, че по нея са се отбелязали пръстите на Конър. Но това не беше нищо в сравнение с белега, който тази кавга остави в душата ѝ. Внезапно породилото се насилие между братята я беше жегнало в сърцето. И това, че обвинението на Микийн беше вярно, още повече влошаваше нещата. Всичко стана по нейна вина. — Ти сам се сдобрявай с Конър. За мен не се грижи. Аз ще го направя когато и както поискам.

Микийн ѝ хвърли остър поглед. С бялото на очите си Кейтлин го виждаше как клати глава.

— Само неприятност... — стори ѝ се, че го чу да мърмори той.

ДЕВЕТНАДЕСЕТА ГЛАВА

На следващия ден напрежението в Данъмор все още беше високо. За първи път, откакто го познаваше, Конър остана в леглото почти до обед. Понеже не се прибра вкъщи до зори — Кейтлин знаеше това, тъй като не можа да спи и непрекъснато се слушваше за стъпките му. Но когато се появи, той хвърляше смъртоносни погледи и беше нервен. Дори извинението на Кормак беше прието само с едно изръмжаване, въпреки че не изглеждаше Конър да има зъб на брат си. Гневът му като че ли изцяло бе насочен към Кейтлин. През целия ден не ѝ проговори. Тя, на свой ред, също не му проговори. Ако някой трябваше да се извини, каза тя на Рори, който дойде да я убеждава да го направи, то това беше Конър.

Лошото настроение на Конър се отрази върху всички. Като започнем от мисис Макфий в къщата и стигнем до Микийн в конюшната, до селяните в полята и до по-младите братя д'Арси, всички стъпваха много внимателно, за да не си навлекат гнева на графа. Микийн шумно обяви, че за всичко е виновна Кейтлин. Мърморенията му относно нейния характер, непокорство и пол я караха да копнее да го удари по главата с някоя здрава сопа.

На Фаранейн му беше влязъл камък в копитото по време на последната част от самотната езда на Конър през изминалата нощ. Това беше добавено към списъка на неприятностите и Кейтлин си помисли, че също ще ѝ го лепнат на гърба. Ядосана на света, тя заряза наполовина свършената си работа и в ранния следобед излезе да се разходи из ливадата. Реши, че свежият въздух е лек за всички рани. Нуждаеше се от дълга разходка на тишина и спокойствие.

Нямаше я около два часа и като се върна, се чувстваше по-добре. В конюшната нямаше никой. След това установи, че същото се отнасяше и за кошарата. Семейство д'Арси и Микийн не се виждаха никъде. Уили отдавна се беше оттеглил със семейство О'Лийри, при които живееше, и несъмнено режеше торф с останалите мъже. Напоследък го виждаше много рядко; дружбата им бавно, но

безвъзвратно се стопяваше. Мисис Макфий беше в къщата, но Кейтлин нямаше желание да разговаря с нея. Затова се качи в плевника над конюшнията и се изтегна в мекото сено, като се втренчи през отворената врата в почти безоблачното небе. В полезрението ѝ прелитаха бели пухчета, после изчезваха. Тя се забавляваше, като си мислеше на какво ѝ приличат. И така заспа.

— Тя е тук!

Думите проникнаха в съня ѝ. Изплувайки от мъглите, които я държаха в объятията си, тя отвори очи и видя, че над нея се е надвесило намръщаното лице на Кормак. Кейтлин му се усмихна: бавна, сладка, съннена усмивка. Той толкова приличаше на Конър и тя си представи за миг, че отново са приятели. Лицето на Кормак вече не беше намръщено.

— Тя е била тук и е спала през цялото време — каза Кормак през рамо с извинителен тон. Кейтлин още не се бе разсънила напълно, но ѝ се стори, че глезените ѝ неприлично се подаваха изпод полата ѝ. Тя седна и оправи дрехата си. Движенията ѝ бяха забавени, все още повлияни от съня. Кормак ѝ се усмихна прощаващо и ѝ подаде и двете си ръце, за да я изправи на крака. Кейтлин ги пое. Остави се да я вдигне, после му се усмихна в знак на благодарност, продължавайки да премигва, за да се събуди напълно. Той не я пусна веднага, а продължи да държи ръцете ѝ и да се взира в белязаното от съня лице с безумно влюбен поглед.

Тъй като нямаше сили да освободи ръцете си, тя ги остави в неговите и се постара да прогони съня. Един звук, нещо средно между сумтене и ръмжене, я накара да погледне зад Кормак, към високата сянка, на която като че ли говореше преди малко. Сянката пристъпи напред и се материализира в Конър. Изглежда, пак беше в лошо настроение. Очите му заблестяха с неприятен блясък, щом се спряха на ръцете ѝ, които Кормак все още държеше. Като отбеляза, че изражението на лицето му не вещае нищо добро, Кейтлин усети как спокойствието от прекарания следобед отстъпва място на собствения ѝ яд.

— Значи се цупеше тук, така ли? Търсим те цели два часа! — в гласа му имаше някаква нотка на бяс, много по-голям бяс, отколкото изискваше ситуацията. Кейтлин се зачуди дали все още беше в лошо настроение заради изминалата нощ и реши, че сигурно бе така. После

той вдигна поглед от ръцете ѝ и тя направо се смая от яростта, която се криеше в тези дяволски очи Кейтлин примига изненадано. Клепачите му се спуснаха и когато пак ги повдигна, чувството беше внимателно прикрито. Една мисъл внезапно се появи в главата ѝ. Като погледна спокойно към Конър, Кейтлин прехвърли вниманието си върху Кормак, усмихвайки му се топло. Бе решила незабавно да изпробва новото си хрумване.

— Нима сте ме търсили? — сладко попита тя, дарявайки Кормак с най-хубавата си усмивка. Никога досега не бе имала възможност да използва женските си прелести, но откри, че това ѝ се отдава съвсем лесно. — Съжалявам, че съм ви разтревожила — тя леко стисна ръцете му. Кормак беше като замаян.

— Аз... аз... Кон те търсеше — изтърси той.

— О, Конър — каза Кейтлин с тон, с който обявяваше аудиенцията за приключила, като че ли Конър беше крайно незначителен. Като хвърли бегъл поглед върху обекта на експеримента си, тя със задоволство отбеляза, че Конър изглеждаше още по-мрачен. Всичко, което можеше да направи, беше да съдържи триумфалната си усмивка. Почти беше сигурна, че интуицията ѝ я е довела право до целта: това, което бе разпалило гнева на Конър до степен да излезе извън контрол снощи и продължаваше да го ядосва сега, беше вниманието на Кормак към нея. На Конър това не му харесваше. Не беше съвсем сигурна за причината, но това беше изключително приятна идея и имаше намерение напълно да се възползва от нея.

— Следващия път, когато решиш да подремнеш в сеното, имай любезността първо да кажеш на някого. Изгубихме половин ден да те търсим.

Конър ѝ прочете конското. Кейтлин забеляза, че ръцете му, стиснати на юмруци, бяха пъхнати в джобовете. Душата ѝ се развълнува. Тази нова игра, да дразни Конър, щеше да се окаже изключително интересна.

— Че защо ще се тревожите? Трябваше да знаете, че съм наоколо.

— Помислих си, че може да ти е щукнало отново да избягаш — признанието беше доста грубичко. Сянката се беше преместила така, че Конър отново се бе озовал в мрака и беше доста трудно да прочете нещо по лицето му. Кормак продължаваше да държи ръцете ѝ.

Пръстите на Кейтлин взеха да изтръпват. Тя направи опит да се освободи, без това да бие на очи, но накрая трябваше буквално да изтегли ръцете си от хватката на Кормак. Той я пусна съвсем неохотно.

— Но защо ще правя подобно нещо? — Кейтлин се усмихна на Кормак, изгледа войнствено Конър и се упъти към стълбата. Полата на роклята ѝ в жълто райе шумолеше по сламата, която покриваше дъските.

— Защо ли, наистина? — гласът на Конър беше язвителен. Той наблюдаваше как Кормак следва Кейтлин, изгарящ от желание нежно да ѝ помогне при слизането по стълбата. Тя се справи и без помощта му, но не пропусна да го дари със сладка усмивка. Кормак слезе след нея. Конър беше последен.

Навън вече се здрачаваше. Кейтлин не се нуждаеше от насочващата ръка на Кормак, уловила лакътя ѝ, докато си проправяха път навън, към свежия въздух. Щеше да му го заяви съвсем безцеремонно, ако не беше Конър. Той вървеше от другата ѝ страна и тя дори не беше сигурна, че е видял колко нежно Кормак я държи за лакътя. Но тъй като познаваше добре Конър, по-скоро ѝ се струваше, че е забелязал.

Никой не проговори, докато и тримата вървяха към къщата. Когато спряха пред площадката и Кормак най-после освободи лакътя ѝ, за да може да се изкачи по стълбите, Конър рязко заяви:

— Бих искал да те видя в кабинета си след вечеря, Кейтлин, ако обичаш.

Тя нарочно изкачи стъпалата до входната врата, преди да се обърне към него. Кормак се качваше след нея и тя се дръпна настрана, за да го остави да мине. Той спря точно зад гърба ѝ, изчаквайки я. Кейтлин изобщо не го погледна. Цялото ѝ внимание се бе концентрирало върху Конър, който също я наблюдаваше.

— Ако имаш намерение да се извиняваш за държанието си миналата нощ, наистина няма нужда — каза тя с възможно най-сладкия си глас. — Вече съм ти простила.

След това тя се въртна на пети и пое към кухнята. Конър не ѝ проговори по време на вечерята, така че тя запълни времето си, като безпристрастно флиртуваше с Рори и Кормак. Лиъм беше остър камък и не ставаше за тази работа. Той я поглеждаше подозрително всеки път, щом му се усмихнеше, но въпреки това тя опита, показвайки най-

доброто от себе си. Струваше ѝ се, че флиртуването с мъжете и се отдава изключително лесно. Направо беше смайващо. Но в това нямаше нищо сложно: една усмивка и поглед с бялото на очите, леко докосване на ръка или рамо и Рори и Кормак изглеждаха пленени. Микийн наблюдаваше мимиките ѝ с горчиво неодобрение, докато мисис Макфий изразяваше мнението си със серия от звучни изсумтявания. Конър през цялото време се правеше, че не забелязва. Кейтлин реши да му даде да се разбере. Тя удвои усилията си и успя така да омае Кормак, че той изсипа соса на масата, вместо в чинията си, докато се наслаждаваше на една от ослепителните ѝ усмивки.

Когато вечерята привърши, братята д'Арси и Микийн се изправиха, готови да напуснат масата. Това Кейтлин най го мразеше, тъй като трябваше да остане и да помогне на мисис Макфий в почистването. Тогава Конър я погледна.

— В кабинета ми, Кейтлин — меко каза той. Кейтлин отвърна на погледа му. Хрумна ѝ да откаже, за да види реакцията му, но много ѝ се искаше да чуе какво ще ѝ каже, а и ненавиждаше кухненските задължения. Затова кротко го последва по стълбите, съпроводена от погледите на по-младите д'Арси.

Конър отвори вратата на кабинета си и се дръпна назад, за да ѝ направи път. Несвикнала на кавалерски жестове от негова страна — Конър се отнасяше с нея като с един от по-малките си братя, а не като с момиче — Кейтлин все пак успя да мине самоуверено покрай не го. Той затвори вратата след нея. Движенията му бяха бавни. Тя наблюдаваше с нарастващо безпокойство как той запали лампата върху писалището си. Изведнъж се почувства неловко в присъствието на Конър. Той ѝ се струваше едва ли не непознат, висок, красив, мускулест непознат. Като гледаше как отблясъците на светлината играят по фините черти на лицето му, тя се стъписа от мрачното му изражение. Той беше по-мрачен, отколкото се очакваше да бъде. Вероятно приемаше флиртуването ѝ с братята му прекалено навътре...

— Седни, моля те — тонът му не ѝ подсказа абсолютно нищо и тя се запъти към кожения стол пред писалището, който ѝ посочи.

Той продължаваше да се държи с нея като с напълно пораснала млада дама. Не седна, преди тя да се настани. Беше го виждала да се държи така любезно с мисис Конгрив и тайничко злобееше. Сега

установи, че е много приятно добрите му маниери да бъдат насочени към нея и го дари с една съблазнителна усмивка.

Конър не отвърна на усмивката. Той седна на стола зад писалището си. Изражението на лицето му беше по-мрачно от когато и да било. Поставил лакти върху писалището, той сплете ръце и положи брадичката си върху тях. Дълго време я оглежда, без да проговори. Накрая Кейтлин се размърда неспокойно. И като че ли това се оказа сигналът, който той очакваше.

— Кейтлин — накрая разчупи тишината с името ѝ, но не каза нищо повече. Очите му не се отделяха от лицето ѝ, докато прехвърляше нещо наум.

— Това е името ми — нехарактерното за него колебание я изнервяше. Тя отговори насмешливо, за да прикрие мрачното си предчувствие. Очите ѝ потърсиха неговите, изпълнени с въпроси и готови да се защитят.

Той най-после заговори. Думите му бяха внимателно премерени.

— Първо, трябва да призная, че беше права. Дълга ти извинение. Съжалявам, че те ударих, въпреки че беше случайно, което със сигурност знаеш. Дори и така да е, ако бях обуздам гнева си, това нямаше да се случи. Моля да ми простиш.

Това съвсем официално извинение обезпокои Кейтлин. Тя му хвърли несигурен поглед.

— Ти беше предизвикан — мислеше си, че извинението ще я изведе една крачка пред него. Сега откри, че, както винаги, той печелеше играта. Пред лицето на мрачния Конър тя бързо се превърна в нервно дете.

Той се усмихна леко на неочакваното ѝ признание, но очите му останаха тъжни. Изобщо не приличаше на себе си и този факт все повече я плашеше.

— Да, бях предизвикан. Ти, изглежда, си майсторка на тази работа.

Стори ѝ се, че забелязва весела нотка в гласа му и се опита да се усмихне, като търсеше очите му. Той не се усмихна в отговор. Беше напълно сериозен, дори в известна степен завладян от меланхолия.

— Кейтлин.

Самият начин, по който произнесе името ѝ, я разтревожи. Струваше ѝ се, че иска да ѝ съобщи лоша новина и се притесняваше от

това, как тя щеше да я приеме. Черният пръстен около ирисите му се беше увеличил, от което очите му изглеждаха тъмни.

— Имаме проблем, момиче — продължи той след кратко колебание. — Трябваше да предвидя тази трудност по-рано, но за голямо учудване не го направих.

— Каква трудност? — мрачните предчувствия я лишаваха от дар слово. Той я гледаше с такова съжаление, че тя едва ли не се видя мъртва, положена в ковчег.

— Трудността идва от отглеждането на момиче в мъжко домакинство. Момчетата по природа са различни от момчетата и момчетата са различни, когато наоколо има момичета. Съвсем естествено е ти да искаш да пробваш как действа женствеността ти, а за тях е естествено да ти отговарят. Искам да разбереш, че никой не те обвинява за това. Не си направила нищо лошо.

— За какво говориш? — някаква ужасна тежест се настани в гърдите ѝ.

— За твое собствено добро трябва да те отпратя, момиче — това беше изречено с ужасяваща нежност.

Кейтлин се втренчи в него. Сините очи изглеждаха огромни върху бялото лице. Ръцете ѝ бяха сплетени една в друга и положени в скута. Тя ги стисна така, че ноктите се забиха в нежната плът. Беше толкова разтревожена, че не усети болката.

— Какво? — изявлението му беше толкова неочаквано, че временно я обърка.

Той бързо продължи, без да обръща внимание на изписаното на лицето ѝ нещастие.

— Това не е голяма трагедия, Кейтлин. Нямам намерение да те върна в предишния ти свят. Добрите сестри от църквата „Света Мария“ в село Лонгфорд ръководят училище за момичета. Те ще те приемат. Един мой приятел се е погрижил да уреди формалностите. Те ще те научат на много неща: как да се грижиш за домакинството, как да се справяш в живота, как да се държиш добре. Има много неща, които една жена трябва да знае, а ние мъжете нямаме понятие от тях.

— Не!

— Всичко е уговорено, и то за твое добро, момиче. Повярвай ми. Не бих го направил, ако не беше така.

— Не!

Той побърза да продължи, сякаш искаше да заглуши протестите ѝ с разумни слова:

— Нищо добро няма да излезе от оставането ти тук, с нас. Мястото на едно момиче е сред други жени, а не сред млади, наперени овни. Утре трябва да си събереш нещата и да се сбогуваш. Потегляме за „Света Мария“ вдругиден рано сутринта.

Кейтлин се почувства така, като че ли нечия гигантска ръка стисна сърцето ѝ. Очите на Конър се бяха спрели на лицето ѝ и бяха потъмнели от състрадание. Състрадание, което ѝ причиняваше такава болка, че ѝ се искаше да крещи!

— Не можеш... — ти не можеш да направиш това! Ако е заради онази нощ, никога повече няма да се повтори, обещавам. Когато излизате, ще си стоя вкъщи и никога няма да погледна Кормак, нито Рори, нито Лиъм, нито който и да било друг, щом не искаш и ще...

Той прекъсна лудешкото ѝ бръщолевене с едно повдигане на ръка.

— Не е заради това, което се случи през онази нощ. Не е заради нищо. Заради самата тебе е. Ти стана красива девойка, Кейтлин, а ние тук сме мъже. Мъжете, дори и най-добрите, за каквито смятам братята си, себе си изключвам, могат лесно да си изгубят ума по едно красиво момиче. Появиха се неприятности, но те могат да бъдат изкоренени още в самото начало. Помисли за хаоса, който ще създадеш, ако останеш.

— Няма да създам хаос...

— Не е по силите ти — изявлението беше тежко. — Освен това трябва да помислиш за себе си. Скоро ще дойде денят, в който ще поискаш да се омъжиш и да си имаш собствени деца. Кой свестен мъж би те взел, след като разбере, че си живяла сама с нас? Ще мислят, че не си много добродетелна и ако някой те вземе, няма да те уважава тъкмо по тази причина. Доброто ти име ще бъде запазено при добрите сестри. А и ние няма да те изоставим. Ще идваме на посещения, ще ти носим подаръци. Когато се омъжиш, ще ти осигуря малка зестра. Как ти се струва това, а?

— Не!

— Съжалявам, момиченце. Така трябва да бъде!

Устните на Кейтлин трепереха, докато търсеше по лицето му и най-малката следа от склонност да промени решението си. Наистина

беше решил да го направи. Наистина щеше да я отпрати... От очите ѝ бликнаха сълзи, но тя ги прогони. Нямахте да заплаче! Нямахте да го направи!

— Мислех си, че... те е грижа за мене — думите бяха сърцераздирателни.

Конър стисна устни и протегна ръка към нея, но след това я издърпа обратно. Беше неумолим, смръщил вежди и впил потъмнелия си от мъка поглед в лицето ѝ. Кейтлин погледна това красиво, мъжествено лице, което ѝ бе станало толкова близко и скъпо, и изхлипа жално. Като я гледаше как се опитва да удържи сълзите, едно мускулче около устата на Конър заигра.

— Ние всички те обичаме като по-малка сестра, дете. Никога не се съмнявай в това.

— Тогава защо?

— Факт е, че не си ни сестра. Нямах никаква кръвна връзка с нас. Ти си красива млада жена, на възраст за женене, а ние сме четирима здрави мъже. Това е рецепта за бедствие, Кейтлин. Да благодарим на добрия Бог, че съм достатъчно възрастен, за да го забележа, преди да е настъпило.

Тя си пое дълбоко въздух.

— Останалите знаят ли? — таеше слаба надежда, че братята му ще я подкрепят. Вероятно щяха да го направят, но никой не можеше да отмени решението на Конър. Конър беше господарят на Данъмор, графът, главата на семейството. Дали се харесваше на останалите, или не, последната дума бе негова.

— Не. Исках първо да съобщя на тебе.

Нямахте какво съмнение, че щеше да постъпи така, както каза. Кейтлин го погледна отчаяно, отправила безмълвна молба да я пощади. От очите ѝ се стичаха сълзи. Той стана и се приближи към нея. Мускулчето около устата му заигра отново, като вдигна ръка да изтрие влагата от бузата, която беше ударил предишната нощ. Улови сълзата с върха на пръста си. Кейтлин усети докосването на ръката му и вдигна изпълнения си с мълчалива молба поглед. Той не я гледаше. Взря се за момент в уловената сълза, после с внезапна неволна гримаса стисна ръка в юмрук, като че ли се заканваше на болката, която бе причинил и искаше да я прогони.

— Нямам какво друго да ти кажа. Можеш да си вървиш.

Кейтлин се изправи на крака и тръгна сковано към вратата. С почти непоносимо усещане за загуба тя си даде сметка колко много бе обикнала Данъмор, как го бе приела за свой дом. Обичаше всяко стръкче трева, всяка блееща овца, всяко хълмче, дърво и поточе. Обичаше всички от семейство д'Арси. Обичаше дори този суров непознат, който я отпращаше. Тук беше домът ѝ, а те бяха семейството ѝ. Сърцето ѝ се блъскаше в гърдите, сякаш се бе уголемило от болката.

— Моля те, Конър, не прави това — помоли тя сломено. Очите ѝ срещнаха неговите в последен опит да го разубедят.

— Вече е направено. И е за добро отговори той през стиснати устни. После, сякаш не издържаше повече да я гледа, той излезе от стаята, изоставяйки да плаче, докато ѝ се пръсне сърцето.

ДВАДЕСЕТА ГЛАВА

Беше преди съмване. Конър не беше мигнал. Цяла нощ се мята в леглото. Щом затвореше очи, виждаше покрусеното от скръб лице на Кейтлин. Знаеше, че беше наранил душата ѝ. Но това беше необходима мярка заради доброто на всички тях.

Както ѝ беше казал, присъствието ѝ в Данъмор беше рецепта за бедствие. Вече бе успяла да ги обърне един срещу друг. Сблъсъкът между Кормак и него самия предишната нощ беше последната капка, от която чашата преля. Напоследък Кормак и Рори често се хващаха за гърлата, съперничейки си за вниманието ѝ. Дори Лиъм ѝ хвърляше влюбени погледи. Колкото до него самия, той беше прекалено възрастен, на двадесет и седем, за да позволи да го води за носа новоизлюпено пиле. Но нямаше да бъде честен, ако откажеше да признае, че беше пленен от изключителната красота, разцъфнала така неочаквано сред тях. В края на краищата той не беше светец, нито свещеник, нито евнух. Притежаваше всички нормални за един мъж инстинкти. За нейно щастие притежаваше и съвест и беше достатъчно зрял и достатъчно преживял, за да я слуша. Братята му бяха по-млади: в нейно присъствие те му приличаха на млади сръндаци, които се бутаха с рогата си. Дори сред тях четиримата, които бяха в толкова близки отношения, съществуваеше потенциал за насилие. И ако се вземеха предвид останалите мъже, които се навъртаха край Данъмор, след като се бе разпространила мълвата за красотата на Кейтлин, оставането ѝ тук беше повече от рецепта за бедствие. Беше направо предзнаменование за кръвопролитие. Най-лошото беше, че вината не беше ничия и все пак Кейтлин щеше да изпита на свой гръб последствията. Но не беше в състояние да измисли друг приемлив вариант, освен да я изпрати далече.

На първо място трябваше да бъде семейството. Неговото семейство. Не трябваше да бъде допуснат външен човек да застане между братята, независимо от чара и красотата му. След смъртта на баща им те представляваха света един за друг. Той беше изразходвал до

последна капка силата, изобретателността и страстта си, за да останат заедно. Някои искаха да ги дадат в сиропиталище, смятайки, че малките момчета ще умрат от глад. Той, Конър, в най-черните мигове от живота си бе мислил същото. Но въпреки всичко бе съумял да ти отгледа, без да се разделят. Те бяха семейство.

Пътят беше трънлив, но най-лошото остана зад гърба. Сега трябваше да съсредоточи силите си във възвръщането на предишната мощ на Данъмор. Трябваше да се погрижи братята му да се задомят прилично. Оставаше още едно нещо: трябваше да отмъсти за смъртта на баща си. С това щеше да се захване, след като приключи с другите задачи. Кейтлин нямаше място в нито един от тези планове. Присъствието ѝ само объркваше поставените цели. Той пак си помисли, че е трябвало да предвиди усложненията веднага, след като разкри пола ѝ. Но не го беше сторил. Сега беше дошло време да поправи грешката. Знаеше, че Микийн имаше право: Кейтлин беше беда за Данъмор.

Светите сестри щяха да бъдат добри с нея, щяха да я научат на нещата, които жените трябваше да знаят. Независимо от примамливите ѝ погледи и последните ѝ успехи във флирта, тя си оставаше повече момче, отколкото момиче и до известна степен вината бе негова. Той просто не знаеше нищо за отглеждането на момичета. Отнасяше се с нея като с едно от момчетата толкова дълго, колкото можеше, и когато това стана невъзможно, той направо загази. Нещата се изплъзнаха от ръцете му, и то в разстояние само на няколко седмици.

И после, докато препускаше през ливадите предната нощ, за да достави на отец Патрик очакваната пратка, в съзнанието му внезапно се появи видение. Той си представи Кейтлин, която го гледаше предизвикателно в конюшнята. Представи си я толкова ясно, като че ли стоеше пред него. Представи си сърцевидното лице, обградено от гъста гарвановочерна коса, сапфирените ѝ очи, бялата ѝ кожа, меките розови устни. Пред погледа му се очертаха формите на тялото ѝ, съвсем очевидни в момчешките одежди, които повече разкриваха, вместо да прикрият: дългите елегантни крака, които изглеждаха още по-оформени и женствени, подчертани от износения плат на старите бричове на Кормак, стройните бедра и тънката талия, вързана с връв, заоблените ѝ женствени форми... Усети яростен прилив на страст. Господ да му е на помощ!

В това се състоеше трудността при решаването на дилемата му: старото като света желание, което мъжът изпитва към младата хубава жена. Въпреки че успешно се справяше с прогонването на тази срамна страст — най-вече като изливаше гнева си върху твърдоглавото момиче, което я предизвикваше — не беше прогонил неловкото чувство, което му причиняваше. Братята му трябва да са изживели същото, но те бяха по-млади, по-малко дисциплинирани. Беше напълно възможно да не успеят да овладеят силните повици на плътта. А за последствията дори не смееше да мисли. И остана с твърдото убеждение, че съществуващото положение трябваше да се промени.

Отец Патрик беше стар приятел на семейството, един от хората, които разпределяха донесеното от Черния конник, и един от малкото, които знаеха истинската самоличност на разбойника. Като изповедник на стария граф отец Патрик познаваше Конър и братята му още от раждането им. Той не застана срещу Конър заради приемането на протестантството. Старият свещеник знаеше, че душата на момчето оставаше ръководена от правата вяра. Докато седеше в огромната мрачна столова на сиропиталището, управлявано от добрия отец, и пийваше заедно с него по чашка, преди да потегли обратно за Данъмор, Конър неусетно свали от гърба си товара на своята дилема и всичките си грешни мисли. Отец Патрик беше този, който предложи монахините от „Света Мария“ и пак той се зае да уреди подробностите. Конър прие с радост. Кейтлин беше проблем, който трябваше да бъде решен. Тя объркваше живота му, а също и живота на братята му. Доброто ѝ име беше в опасност, да не говорим за добродетелта ѝ. Предложението на отца беше добро. Въпреки това сега на Конър му се искаше да бе потърсил по-приемливо разрешение на проблема, преди да бе приел предложението. Е, това беше така, защото позволяваше на сърцето да ръководи ума му, което винаги го водеше до грешки.

Но плачът ѝ го измъчваше жестоко.

Конър се обърна в леглото, напразно търсейки си удобно място. През затворените капаци се процеждаше бледа лунна светлина. Отново имаше пълнолуние...

Той се обърна по гръб и изрита завивките. След като го направи, забеляза, че нещо помръдна до долния край на леглото му. Замръзна. Не смееше дори да диша. В стаята имаше някой, стоеше до леглото му

и го наблюдаваше. Той предпазливо пхна ръка под възглавницата, където се намираше пистолета му, надявайки се, че очите на непознатия не виждат по-добре от неговите в тъмното. Не за пръв път навикът да държи до себе си зареден пистолет щеше да му помогне.

— Конър.

Щеше да разпознае този глас дори и в последния кръг на ада. Пръстите му оставиха пистолета, за да сграбчат завивките. Той рязко се надигна, увивайки се със завивките, понеже спеше гол. После потърси с поглед в тъмнината източника на безсънието си.

— Какво, по дяволите, правиш в спалнята ми по това време? — въпросът представляваше едно враждебно съскане.

— Искам да сключа сделка с тебе — гласът ѝ беше решителен, но тялото ѝ бе забулено в тъмнина.

Конър изпусна една многострадална въздишка и се пресегна за свещника, който държеше на масичката до леглото си. След малко свещта бе запалена. Трепкащата светлина хвърляше странни сенки в ъглите на стаята. Той погледна към Кейтлин и почувства ново пробуждане в сърцето. Носът ѝ беше почервенял, очите ѝ бяха подути и мокри, а черната ѝ коса висеше около изгубилото цвета си лице, като косата на някоя вещица. Облечена в бяла нощница с дълги ръкави и високо деколте, тя наистина приличаше на дете. Фаталната красота, която толкова го тревожеше, беше потисната от невинен патос. Но като я огледа по-внимателно, откри, че около нея витае някаква триумфална атмосфера, която беше в противоречие с наскоро излетите потоци от сълзи.

— Сделка ли? — той застана нащрек. Беше се научил да го прави в нейно присъствие.

— Точно така, сделка. Ти няма да ме отпращаш и аз няма да кажа на никой, че си Черният конник.

Конър така се встрещи, че не бе в състояние да продума. Той подпря глава върху сложната дърворезба на таблата от палисандрово дърво и се втренчи в коравосърдечната малка хубостница, която съвсем спокойно заплашваше живота му, както и живота на всички, които му бяха скъпи. Никога не си бе представял такъв вариант и това направо го сащиса. Той го прехвърли в ума си бавно, внимателно. Всичко водеше до неизбежния извод: тя го държеше в ръцете си. След

като установи този факт, внезапно го заля изблик на облекчение, примесено с яд.

— Не си ли дяволски неблагодарна, а? — настоя той, жегнат от поведението ѝ.

Тя вирна брадичка. Конър не можеше да не забележи очертанаята на стегнатите гърди под нощницата. За негов ужас тялото му отговори на повика на природата. Проклятие, ако тя останеше, това място щеше да се превърне в ад. И той беше трижди глупак, че се остави да попадне в това затруднено положение, въпреки че все още не виждаше какво би могъл да направи, за да го избегне. Той впери поглед в лицето ѝ. Ако тя останеше с тях, тогава щеше да се наложи всички, включително и той, да обуздават низките си инстинкти.

— Не искам да ме отпращаш — това беше обяснение.

Конър подпъхна за по-сигурно завивките около кръста си, кръстоса ръце върху голите си гърди и ѝ хвърли един поглед.

— Защо имам чувството, че блъфираш.

— Ами, пробвай тогава — очите ѝ срещнаха неговите с хладен поглед, който му напомни за мъжете, с които се срещаше на дуел призори.

— Значи искаш да ме видиш обесен? И Кормак? И Рори? И Лиъм? Да споменавам ли и бедния Микийн?

Тя навлажни устни. Конър с интерес наблюдаваше движението на малкия розов език, което го смути ужасно. Да гледа само лицето ѝ също не беше разрешение на въпроса. Опита се да стесни фокуса си до носа и очите.

— Не искам да стане така, но не искам и да си тръгна оттук. Сега Данъмор е моят дом.

Недоволен, той продължи да я наблюдава втренчено, надявайки се да я накара да се засрами от поведението си. Имаше неприятното усещане, че с това нагло момиче нямаше лесно да се справи.

Голямо напрежение беше да се опитва да не плъзга очи по тялото ѝ. Изпита истинско облекчение, когато тя кръстоса ръце пред гърдите си, дали от нерви или от студ, това не знаеше. Независимо от добрите намерения, които имаше, беше му невъзможно да пропусне слабото движение на гърдите ѝ под свободната дреха.

Той ѝ се усмихна предизвикателно.

— Знаеш, че бих могъл да те убия, за да те накарам да мълчиш — той си помисли със задоволство, че това трябваше да сплаши малката змия.

Тя се усмихна в отговор и поклати глава.

— Няма да го направиш — изявлението беше положително. Очите ѝ срещнаха неговите без капка страх.

Раздразнен, Конър нацупи устни.

— Е, май стигнахме до задънена улица. Аз също смятам, че ти няма да предадеш Черният конник.

Той видя, че това малко я притесни. Очите ѝ се ококориха и тя отново навлажни устните си. После се намръщи.

— Но не можеш да бъдеш сигурен, нали?

Тя го обвиняваше в блъфиране, също както и той я бе обвинил. И той беше напълно убеден, че всичко беше блъф, но щеше да ѝ позволи да си мисли, че го държи в ръцете си. Не знаеше дали „позволявам“ беше точната дума.

— Значи искаш сделка: имам твоето мълчание, ако ти позволя да останеш.

— Да.

Едвам се сдържа да не прихне.

— Ти си дяволско изчадие, Кейтлин О’Мали. Много добре. Получаваш сделката. Желая ти да се радваш на последствията.

Тя въздъхна от облекчение. Една колеблива усмивка разтегна ъгълчетата на устата ѝ. Конър усети как лошите предчувствия отново се надигат в душата му. Всяка капчица здрав разум му говореше, че е изправен пред огромна катастрофа.

— Ядосан ли си ми, Конър? — тя го оглеждаше през дългите си мигли с леко наклонена настрани глава. Това беше омагьосващ трик и напоследък тя често го използваше — несъзнателно, разбира се, както си мислеше той. Той поклати глава на себе си, спомнил си напереното, окъсано хлапе, което доведе от Дъблин. Откъде би могъл да знае, че тези очи принадлежаха на момиче.

— Бесен съм.

Тя го погледна. Колебливата усмивка се превърна в истинска. Преди той да разбере какво се кани да направи, тя притича покрай леглото, наведе се над него, постави ръце върху голите му рамене и нежно го целуна по небръснатата буза. Почувства как му се зави свят

от внезапната атака над чувствата му. Спаси го самата неочакваност на това действие. Преди да може да отговори по някакъв начин, тя рязко се изправи. Ако имаше нещо разобличаващо в изражението на лицето му, тя, изглежда, не го бе забелязала.

— Не си.

След това понечи да си тръгне. Той безмълвно я наблюдаваше как пресича стаята. Тя се спря до вратата и се обърна да го погледне. Беше прекалено красива. Изобщо не беше нужно да кокетничи. Това момиче носеше неприятности за него, за братята му, за Данъмор. Въпреки това той ѝ позволи да остане.

— Благодаря ти, Конър — промълви тя. И после потъна в тъмнината на коридора.

ДВАДЕСЕТ И ПЪРВА ГЛАВА

Следващите няколко седмици преминаха в относително спокойствие и мир. Повече нищо не се спомена за напускането на Кейтлин. Всичко изглеждаше така, като че ли никога не беше правено подобно предложение. Вече беше есен, време да се подберат от стадото животните за клане. Освен това всички членове на семейство д'Арси имаха работа в полето. Конър беше изпратил Кейтлин да помага на мисис Макфий в правенето на сапун и свещи от лойта на овцете и сега тя прекарваше времето си, като разбъркваше съдържанието на един огромен чайник, окачен над огъня на двора, и топеше фитили във врящата течност. Беше ѝ горещо и Кейтлин бе раздразнена. Подозираше, че Конър нарочно я бе изпратил тук, само и само да е далеч от погледа му. Но в момента не желаше да си навлича гнева му. Бяха постигнали някакво споразумение и тя не искаше да го разваля.

А истината беше, че сега се срамуваше от него. Изпитваше срам и още нещо. Само мисълта за него ускоряваше ритъма на сърцето ѝ. Като го видеше, бузите ѝ порозовяваха. Не знаеше точно какво ѝ става, но то със сигурност я караше да се чувства неудобно. Повече от всичко на света искаше Конър да ѝ бъде приятел. Но той умишлено я отбягваше. Разбира се, тя знаеше причината: беше огорчен от изнудването ѝ. Самата тя малко се срамуваше от себе си, но това бе единственият начин, който щеше да ѝ позволи да остане в Данъмор.

По-младите братя д'Арси също се държаха на разстояние и Кейтлин се чудеше дали Конър не им бе казал. Или може би всички бяха прекалено заети с работа. Каквато и да беше причината, те ѝ липсваха и нелюбезната компания на мисис Макфий не беше никакъв заместител.

— Имам още лой за тебе, Кейтлин.

Кейтлин се изправи и престана да разбърква съдържанието на огромния железен чайник. Още лой! Това означаваше още сапун и още свещи, още работа и нови болки в гърба.

— По тия овце няма ли нищо друго, освен лой? — простена тя, като се огледа за приносителя на „добрата“ вест, който по някаква случайност се оказа Уили. Той се усмихна съчувствено, показвайки й огромния леген, който едвам мъкнеше. Кейтлин огледа съда и отново въздъхна.

— Остави го на земята — каза тя унило. — Не се съмнявам, че мисис Макфий ще използва лойта за стотици неща. Но в момента аз няма да го направя.

— Мислиш си, че твоята работа е най-трудната, така ли? Аз помагам на Негова светлост да одерем проклетите животни. Това вече е трудна работа.

Кейтлин се подпря на пръчката си и огледа Уили. В съзнанието й се прокрадна една мисъл. Умираще да се махне от горещината, от миризмата на лой, а и много й се искаше да поговори с Конър. Една хитра, примамлива усмивчица цъфна на устните й.

— Уили — започна тя, — ти си уморен до смърт от дрането на овце, а аз от варенето на сапун. Предлагам ти да си сменим местата.

— Ами не знам... — Уили се намръщи и я погледна неуверено.

Кейтлин забеляза, че той беше пораснал почти колкото нея. Но тя беше на седемнадесет и едва ли щеше да расте повече. Той беше едва четиринадесетгодишен и един ден щеше да стане доста висок мъж. Ако и умът му беше мръднал малко в развитието си...

— Какво толкова има да знаеш? Просто ще си сменим работите, няма нищо сложно в това.

— На Негова светлост може да не му хареса.

— Негова светлост изобщо не го е грижа. Ето, всичко, което трябва да правиш, е да бъркаш сместа с тази пръчка. Гледай само да не загори или да не изкипи. Виж как става.

Уили винаги се бе подчинявал на силния й характер. С много нещастен вид той взе пръчката и послушно се зае с бъркането. Кейтлин му се усмихна окуражаващо.

— Негова светлост в кошарата ли е?

— Не. Свършихме с дрането. Сега е отзад и стърже кожата.

Вълната и късчетата месо, които оставаха след дрането, трябваше да бъдат изстъргани, преди кожата да се обработи. Кейтлин никога не се бе опитвала да върши тази работа, но от наблюденията си знаеше, че е доста трудна. Все пак една промяна беше добра колкото

почивката, а и щеше да бъде близо до Конър. Имаше нещо, което искаше да му каже.

— Благодаря, Уили — с едно кимване тя остави червенокосото момче неохотно да бърка гъстата смес в железния съд и с бързи стъпки се упъти към кошарата. Очакваше всеки момент да чуе възмутения глас на мисис Макфий, който да я повика обратно. Но успя да заобиколи хамбара и да се измъкне от полезрението ѝ без инциденти. Когато наближи кошарата, забави крачка. Видя Конър на няколко ярда от нея, отпуснат на едно коляно, да стърже някаква разпъната кожа. Независимо, че денят не беше особено горещ, той бе разсъблечен до кръста. По голия му гръб блестяха фини капчици пот.

Кейтлин спря на ъгъла на хамбара, облегна се на стената и се загледа в него. Беше виждала Конър без риза и преди — в ума ѝ се появи картината от онази нощ, когато бе изиграла последния си коз — но мислите ѝ винаги бяха съсредоточени върху други неща. Стъписа се, когато установи, че не желаше да прави нищо друго, освен да стои в сянката и да го наблюдава как работи.

Той беше с гръб към нея, обут само с прашни черни бричове и изцапани ботуши. В дясната си ръка държеше нож за стъргане. Черната му коса бе превързана с тясна тъмна лента и оформяше опашка на гърба му. Мускулите по широките му мощни рамене и снажен гръб изпъкваха от усилията, които полагаше.

Той леко се извърна към нея. Кожата на лицето му беше по-тъмна от тази на гърба и на гърдите, които рядко биваха излагани на слънце. Миглите му хвърляха гъста сянка върху бузите, докато гледаше надолу към кожата, която стържеше. Чертите му бяха строги, почти сурови. Челюстта му беше потъмняла от наболата синкавочерна брада.

Очите на Кейтлин се спуснаха от лицето към гърдите му. Спомняше си ги от онази нощ в спалнята му. Бяха покрити със здрави мускули и фини черни косъмчета. Сега видя, че косъмчетата оформяха къдрички, които се спускаха към трепкащите мускули на корема, а една тънка ивица изчезваше под бричовете. Тя не можеше да си поеме дъх, възхитена от невероятната му мъжка красота. Усети, че нещо я подтиква да отиде при него и да постави ръка върху голите му гърди. И тогава сигурно направи някакво движение, защото той вдигна очи и срещна погледа ѝ. Заловена на местопрестъплението, тя можеше само

да се взира безпомощно в него. Бузите ѝ пламнаха. Той дълго я наблюдава с присвити очи. После бавно се изправи на крака.

— Това е последната, Кон — Рори излезе от кошарата, триейки ръце в бричовете си.

Очите на Конър се прехвърлиха върху него, разкъсвайки невидимата нишка на напрежението, която го беше свързала с Кейтлин. Тя преглътна. Едновременно се радваше и съжаляваше за прекъсването. В очите на Конър имаше нещо обезпокоително...

— Точно така и аз отивам да поплувам. Рори вони като умряла овца. Май и при мене е същото. Искаш ли да дойдеш с нас, големи братко?

— Имам да свърша още нещо. Вие вървете — Конър отговори на Кормак с напълно нормален глас.

Кейтлин се чудеше дали я е видял как го гледаше. Идеята, че може би се е досетил за мислите ѝ, беше ужасяваща. Откри, че вече нямаше желание да говори с него.

Тя се измъкна, докато той разговаряше с братята си. Отправи се към редицата от дървета, покрай които течеше потокът. Там се намираще зимникът — малка, каменна сграда, издигната точно над мястото, откъдето извираще леденостудената вода. Там държаха маслото, млякото и сиренето. На Кейтлин изведнъж ѝ се допи студена вода. Бузите ѝ горяха, беше ѝ толкова горещо, като че ли бе извървяла стотици мили. Синята ѝ рокля без ръкави бе измачкана, а ризата отдолу — полепнала от пот по тялото ѝ. Ръкавите ѝ бяха навити над лактите, но от това не и ставаше по-хладно. Щом влезе в зимника, тя свали от главата си синята забрадка.

В къщата над извора беше тъмно и хладно. Остави вратата отворена и заслиза по стъпалата, които водеха към извора. Точно над главата ѝ висеше окачен на пирон един тас с дълга дръжка. Тя застана на каменната площадка, протегна ръка за съда, после коленичи и загреба вода от потока. Както си беше на колене, тя вдигна към устните си леденостудената вода и жадно отпи. Почувства се чудесно, след като течността потече по пресъхналото ѝ гърло.

— Връщам се след минута, така че не бързай да си сваляш бричовете — гласът беше на Кормак и идваше откъм входа на зимника. След миг той вече слизаше по стъпалата. Кейтлин се изправи на крака

и му се усмихна. Не беше разговаряла с него, откакто сключи дяволската сделка с Конър.

— Кейтлин! — той се спря за миг с блеснали очи. Очевидно беше доволен, че я вижда и усмивката ѝ стана по-широка. Независимо от честите им препирни тя истински обичаше Кормак. Чувствата ѝ към него бяха сестрински, съвсем чисти, необезпокоявани от мрачните оттенъци, които се примесваха към чувството ѝ към Конър. — Къде се криеш, а?

— Имах много работа. Варих сапун — отвърна му Кейтлин с комична гримаса.

Той стигна до площадката и тя се отдръпна, за да му направи място. Той се усмихна.

— Кон те накара, нали? Нас с Рори така ни затрупва с работа, че вечер едвам се довличаме до леглата си. Ако не намали темпото, скоро ще останем да спим в кошарата, което сигурно ще му хареса. Няма да губим време да се мъкнем до къщата и после обратно до кошарата.

Кейтлин се засмя и му подаде съда с водата. Той поклати глава с пакостлив блясък в очите.

— Имам нещо тук, което повече ще ми хареса — поверително ѝ съобщи той. Тя въпросително повдигна едната си вежда. — Буренце с домашна бира — отговори той на безмълвния ѝ въпрос. — Сложих го в извора тази сутрин. Трябва вече да се е охладило. Като го види, Рори ще си помисли, че се е преселил в рая.

Докато говореше, той коленичи и взе да бърника из потока. Намери това, което търсеше, след това се изправи и триумфално размаха мокрото буренце. Вдигнатите му ръце бутнаха рамото на Кейтлин. Тя се препъна и се заклати. С ужас установи, че всеки миг ще падне в извора...

— О, не! — тя размаха ръце като подивяла.

Кормак хвърли буренцето и я сграбчи. Улови я тъкмо когато щеше да се потопи във водата.

— Господи, съжалявам! — сърцето ѝ продължаваше да тупти силно, когато той я привлече до гърдите си, обвинил ръце около нея. Тя постави за миг глава на гърдите му и затвори очи. Въпреки че потокът до площадката беше плитък, по-нататък имаше дълбок вир, а тя не можеше да плува.

— О, бирата ти! — извика тя след малко, когато до ноздрите ѝ достигна тръпчивият мирис. Тя отвори очи и с ужас установи, че буренцето, което Кормак триумфално бе извадил само преди минути, лежеше разбито на камъните и жълтеникавата течност се изливаше в извора.

— Няма нищо — гласът на Кормак беше дрезгав. Ръцете му я държаха здраво.

Разтревожена, Кейтлин се дръпна назад и подпря ръце в гърдите му. Той не я пусна.

— Кейтлин... — започна той. Дишането му бе учестено, а лешниковите му очи я изгаряха.

Инстинктивната ѝ тревога бе заменена от раздразнение. Та това беше Кормак в края на краищата.

— Пусни ме, Кормак — нареди твърдо тя.

Той поклати глава и я притисна още по-силно.

— Ти си толкова красива — каза той. Очите му се движеха трескаво по лицето ѝ. — Мога вечно да те държа така. Не изпитваш ли и ти същото, Кейтлин?

— Не, Кормак. Не се прави на глупак и ме пусни! Веднага.

— Ще те пусна — обеща той, навеждайки глава към нейната, — ако първо ми позволиш да те целуна.

— Не! — Кейтлин изви глава настрани. — Правиш се на идиот, Кормак! Аз не искам да те целувам!

— Ще го направиш — обеща ѝ той и след известно усилие успя да лепне една влажна целувка отстрани на устните ѝ.

— Ти, мръсно, покварено изчадие адово!

В този момент до ушите ѝ достигна звукът от друг човешки глас. Рори вече летеше надолу по стъпалата.

— Змия такава! Свали ръцете си от нея, куче!

Кормак наистина я пусна, и то навреме, за да посрещне с рев атаката на брат си. Кейтлин отскочи плътно до стената. Двамата братя здраво се вкопчиха един в друг, нанасяха си удари и си разменяха обидни думи. Кейтлин ги наблюдаваше със смесица от отвращение и раздразнение. В последно време и двамата се бяха превърнали в истинска напаст.

Разбра, че Конър слиза по стъпалата едва когато Рори нанесе на Кормак такъв удар, че го изпрати във вира. Рори едва успя да хвърли

поглед на разяреното лице на по-големия си брат, след това бе сграбчен за яката на ризата и за колана на бричовите си и бе запратен при Кормак. Кейтлин, която стоеше с широко отворени очи, бе удостоена от Конър с един смразяващ поглед. После той се обърна към братята си, които току-що бяха изплували на повърхността.

— За Бога, Кон, Кормак беше виновен! Този подлец целуваше Кейтлин!

— Аз... — опита да се защити Кормак. После и двамата братя се измериха с поглед, разплисквайки вода около себе си.

— Писна ми от вашите глупости — срязва го Конър с изражение на човек, чието търпение се е изчерпало докрай. — И двамата сте се побъркали, но повече няма да търпя това.

Той протегна ръка и сграбчи рамото на Кейтлин, издърпа я и я накара да застане до него. С твърда ръка Конър я избута напред, като че ли беше стока за продан. Тя нервно погледна към намиращите се все още във водата Кормак и Рори. Те също ѝ отвърнаха с неспокойни погледи. — От този момент нататък момичето принадлежи на мене. Ако хвана някой от вас да се навърта около нея, ще му счупя ръцете и краката, а може би и врата. Ясно ли се изразих?

Изявлението му накара братята да ококорят очи. Кейтлин си помисли, че собствените ѝ очи сигурно са с размера на чинии. Наистина ли Конър я обявяваше за своя собственост? Сърцето ѝ се заблъска в гърдите.

— Не говориш сериозно, нали, Кон? — по лицето на Кормак се четеше учудване, объркване, но и негодувание. Мокър до костите, с полепнала по лицето коса, той изведнъж заприлича на малко момче.

— Бог ми е свидетел, говоря напълно сериозно — гласът му беше рязък. Той стисна рамото ѝ толкова силно, че я заболя. Тя потрепна от болка. Въпреки че не гледаше към нея, трябва да бе забелязал трепета ѝ, понеже хватката му незабавно отслабна.

— По дяволите, тя да не ти е роб! — разумно се противопостави Рори. — Не можеш просто така да я обявиш за своя собственост, Кон. И ние имаме право да си опитаем късмета.

— Рори е прав, Кон. Трябва да я оставим сама да направи избора си, и то когато тя реши. Знаеш, че не си феодал, дори и да си граф.

— Аз... аз съм направила своя избор — Кейтлин се учуди, че гласът ѝ не трепереше. И тримата братя я погледнаха с изумление, но

тя продължи твърдо: — Избирам Конър и се надявам, че вие ще уважите избора ми.

Настана тягостно мълчание. Рори и Кормак я зяпнаха. Кейтлин не посмя да погледне Конър, който тихо стоеше зад нея, тежко отпуснал ръка на рамото ѝ.

— Както искаш, разбира се — сковано продума Рори след известно време, после преплува разстоянието, което го делеше от каменната площадка. Кормак го последва. Без да обелят дума, те се изкачиха по стъпалата и излязоха от къщата над извора.

В момента, в който останаха сами, ръката му освободи рамото ѝ. Кейтлин се страхуваше да го направи, но се реши: обърна се с лице към него.

Той я гледаше намръщено. Беше облякъл ризата си, но не я бе закопчал. Когато погледна към очертаните мускули и черните къдрички, Кейтлин усети как сърцето ѝ се разтуптя.

— Значи си се целувала с Кормак, така ли? — попита той, присвивайки очи.

— Аз... — започна Кейтлин, възнамерявайки да се защити. После я обхвана вдъхновение. — Просто се чудех какво ли изпитва човек — завърши тя престорено скромното си предизвикателство.

Той се намръщи още повече. Онова мъничко мускулче до устата му се разигра отново. Кейтлин почувства как краката ѝ олекнаха. Тя се залюля към него. Движението беше почти неволно. Той я улови за горната част на ръцете, притегляйки я по-близо, но все още на разстояние от него.

— Значи просто си искала да разбереш какво ще изпиташ — повтори той малко раздражено. После очите му се присвиха още повече и се съсредоточиха върху устата ѝ с внезапно появила се напрегнатост. — Кейтлин, момиченце, ако целуването е това, което искаш да опиташ, тогава целуни мене.

ДВАДЕСЕТ И ВТОРА ГЛАВА

Той я притегли бавно. Гърдите ѝ докоснаха косъмчетата по неговите. Очите му не се отделяха от лицето ѝ. Сърцето ѝ биеше толкова силно, че тя не чуваше нищо друго, освен ударите му. Ръцете му се плъзнаха от раменете към тънката ѝ талия.

— Обвий ръце около врата ми — гласът му беше малко дрезгав.

Кейтлин почувства как коленете ѝ омекват и послушно вдигна ръце. При първото докосване на ръцете ѝ той се вкамени. Кейтлин усети под пръстите си топлата влажна кожа и се разтрепери. Ръцете ѝ бавно се плъзнаха около шията му, пръстите ѝ докоснаха къдравата опашка, вързана на тила му.

Първият допир я замая. Устните, които нежно притиснаха нейните, бяха топли и сухи. В нея се надигна толкова силен копнеж, че си помисли, че ще припадне. Гръдният ѝ кош се повдигна и тя си пое дълбока, накъсана глътка въздух.

Кейтлин простена. Никога не си беше представяла целувката на един мъж. Чувстваше се замаяна, опиянена, завладяна, докато езикът му внимателно и нежно изследваше устата ѝ. Когато той се отдели от нея, тя заби нокти във врата му в знак на протест.

— Спокойно, момиче — той също дишаше неравномерно.

Ръцете ѝ все още обвиваха врата му, а неговите бяха обхванали кръста ѝ. Вътрешностите ѝ горяха. Тя вдигна очи към него. Погледът ѝ беше едновременно премалял и настойчив.

— Беше изумително. Направи го пак — това беше нежен шепот.

— Мили Боже! — очите му проблеснаха за миг, преди да наведе глава и да поеме устните ѝ със свирепост, която запали огньовете от желание вътре в нея. Кейтлин сплете ръце около шията му и отговори на целувката, разчитайки на слепия инстинкт да я научи какво да прави. Езикът ѝ смело погали неговия и се плъзна в устата му. Усети, че ръцете, които я държаха, се разтрепериха. След това той смело я притисна до себе си. Тя почувства твърдата му като камък мъжественост да се надига до слабините ѝ, усети как пръстите му я

притеглиха още по-близо. Тя произнесе като стон името му. После той измърмори нещо, изправи я и откъсна устни от нейните, като все още я притискаше плътно до себе си. Сърцето му биеше учестено, а лицето му беше отпуснато до нейното.

— Конър! — този път името беше изречено с нежен упрек.

Тя усети, че той си пое дълбоко въздух. После я пусна и отстъпи назад, а ръцете му хванаха нейните.

— Ти представляваш истинска заплаха — каза той през зъби. И когато тя понечи отново да го прегърне, той дръпна ръцете ѝ и я отстрани от себе си. — Престани! Да не искаш да свършиш като моя любовница! Да не искаш да те обладая още сега!

Кейтлин му се усмихна. Нещо вътре в нея протестираше, мислите ѝ се бяха превърнали във водовъртеж. Той беше невероятно красив, застанал намръщен срещу нея, с присвити очи и жестоко стисната уста. Косата му се бе освободила от лентата и падаше на копринени вълни. Широките му рамене стояха изопнати, готови да я отблъснат, гърдният му кош се повдигаше и спускаше така неравномерно, сякаш имаше проблеми с дишането. Кейтлин дълго го наблюдава, преди отново да проговори.

— Щом искаш — протичко каза тя и отново погледна гърдите му, които толкова много я привличаха. Ръката ѝ се повдигна и тя я положи нежно на мястото, където биеше сърцето му.

— Пресвета Божия майко! — Конър извика, отдръпвайки се назад като ужилен от докосването ѝ. После, преди Кейтлин да разбере какво става, той се хвърли във вира.

Тя го наблюдаваше с широко отворени очи как изплува на повърхността. Като загребваше вода, той я изгледа мрачно. После, макар и неохотно, се усмихна.

— Трябваше да послушам Микийн още в самото начало — каза ѝ той, излизайки от водата. — Ти ми носиш само неприятности. Изглежда, че колкото повече се стремя да се измъкна от отровната ти паяжина, толкова повече се оплитам в нея. И ти изобщо не ми помагаш.

— За какво говориш? — попита тя недоумяващо. Той я погледна намръщено.

— Никога не съм имал намерение да те докосвам, момиче, и се срамувам от това, което направих. С малко помощ от твоя страна това

повече няма да се повтори.

— Но... но — заекна Кейтлин, не можейки да повярва на ушите си. — Ти каза... каза на Кормак и Рори, че... че аз съм твоя собственост. Мислех си... мислех си... — тя не можа да продължи повече.

Конър я изгледа с неодобрение.

— Това, което казах, беше най-смотаният начин, по който исках да се опитам да предпазя братята си. Иначе щяха да се избият заради тебе. Никога не съм си мислил да те притежавам. Исках само да си в безопасност.

— О! — бузите ѝ пламнаха от унижение. Ръцете ѝ полетяха към тях и тя се втренчи с ужас в него. Като си припомни всичко, което бе казала и направила, ѝ се прииска да умре. И заедно със срама избухна спасителният гняв.

— Кейтлин... — той нежно произнесе името ѝ, протягайки ръка към нея.

Тя го измери с поглед. Свали ръце от бузите си и ги стисна в юмруци.

— Ти си един жесток звяр, Конър д'Арси! — изсъска Кейтлин.

Той направи крачка към нея, но тя го бутна толкова силно, че се намери отново във водата. След това се обърна и, полюшвайки полите си, се заизкачва по стъпалата. Ако имаше късмет, помисли си гневно тя, той можеше да се удави във вира!

ДВАДЕСЕТ И ТРЕТА ГЛАВА

Прекарала нощта в задълбочен размисъл за събитията от изминалия ден, Кейтлин реши, че нито самоубийството, нито убийството ще разрешат проблема ѝ. Въпреки че Конър с положителност беше жесток звяр, тя не искаше наистина да умре. Още по-малко желаше тя да причини смъртта му. И със сигурност нямаше намерение да се самоубие и така да го отърве от проблема му. Освен това, независимо от факта, че се стараше да убеди и нея, и себе си в обратното, Конър я желаше. В онази разтърсваща целувка нямаше никаква преструвка.

Тогава тя бе готова да му се отдаде изцяло. Беше ужасяващо да си го признае, но това бе самата истина. Тя беше като глина в ръцете му и подозираше, че ако ситуацията се повтори, въпреки че сега знаеше мотивите му, щеше да отговори точно по същия начин.

Без да подозира, тя бе жадувала за целувката му от седмици. И истината беше, че искаше той отново да го направи.

Тя желаше Конър д'Арси. Това беше безусловната истина. Искаше го за себе си, за свой мъж. Това чувство от месеци растеше незабелязано в душата ѝ и сега разцъфна с пълна сила. Дали му харесваше, или не, той беше неин. Той просто не искаше да признае поражението си. Проблемът се състоеше в това, как да го накара да го направи.

Когато слезе долу за закуска, разбра, че Конър е заминал с Микийн за Дъблин. Той не се върна цели три дни.

През това време Кейтлин стоеше на разстояние от по-младите д'Арси. Кормак и Рори изглежда бяха взели присърце заплахата на Конър, тъй като почти не разговаряха с нея. Лиъм беше зает със сметките на фермата. Освен това тя не бе сигурна, че той е осведомен за случилото се. Независимо от това, Лиъм беше толкова разсеян през повечето време, че Кейтлин се съмняваше дали изобщо забелязва някой около себе си.

Следобед на третия ден Кейтлин оседла Финбар и излезе да поязди. Тъй като по-младите братя д'Арси продължаваха да се цупят, а Микийн беше заминал с Конър, нямаше кой да я придружи. Всъщност вече два дни тя яздеше сама и дори ѝ харесваше свободата. Но ако трябваше да бъде откровена, не можеше да не признае, че ѝ липсваха шегите, които разменяше с Кормак и Рори, липсваше ѝ дори мрачното остроумие на Лиъм. Липсваше ѝ Конър, въпреки че с всеки изминал ден му бе все по-сърдита.

Тя пое по познатия маршрут надолу към Бойн. Въздухът беше свеж и на Финбар му се лудуваше. Тя смъкна забрадката си и остави вятърът да развява косата ѝ. Отпусна юздите на коня и той полетя през торфените полета към забулените в мъгла хълмове на север.

След известно време тя го спря и го насочи по посока на дома. Ездата я ободряваше, но не искаше да изтощава животното. Щом стигнаха до един поток, тя спря.

Финбар започна да пие жадно. Кейтлин го потупа и се настани удобно на седлото, представяйки си как Конър, на колене пред нея обсипва с целувки снежнобялата ѝ ръка...

— Добра среща, мис О'Мали!

Подвикването едва не я събори от гърба на Финбар. Стресната, тя се изправи и се обърна. Насреща ѝ препускаше сър Едуард Дан, яхнал едър дорест кон.

— Добър ден, сър Едуард — Кейтлин отговори учтиво, но незабавно се пресегна за юздите на Финбар. Те обаче някак си бяха успели да се измъкнат от лъка на седлото и да се изхлузят от врата на животното. Тя се наведе напред колкото можа, но не успя да ги достигне.

— Позволете на мене — забелязал затруднението ѝ, сър Едуард слезе от коня и прегази плиткия поток, за да ѝ вдигне юздите.

Кейтлин наблюдаваше приближаването му с безпокойство. След всичко, което ѝ бяха разказали за този човек, тя не желаше да остава насаме с него толкова далеч от къщи. Но нали главният път не беше далече. Все някой щеше да мине по него. А пък този човек можеше и да не е толкова черен, колкото го описваха братята д'Арси. Освен това той знаеше, че тя беше под защитата на Конър, и това щеше да го възпре.

— Ако ми позволите да отбележа, вие ставате все по-хубава с всеки изминал ден — сър Едуард не направи никакво движение, за да ѝ подаде юздите. Вместо това удряше с тях дланта си, докато я изучаваше.

— Б-благодаря ви — тя нервно протегна ръка за юздите.

Той поклати глава и ги дръпна настрани, усмихвайки ѝ се закачливо.

— Сигурно можете да останете да си побъбрим малко? Много рядко ви виждам без някой от вашите... ъ-ъ... братовчеди.

— Наистина трябва да се връщам. Кон... Конър ще ме потърси — тя пак протегна ръка за юздите. Не ѝ харесваше погледа на сър Едуард, нито фамилиарният му тон. Надяваше се да го обезпокои мисълта, че Конър може да се появи всеки момент.

— Така ли? — сър Едуард се направи на изненадан. Усмивката му стана по-широка. — Странно. Тази сутрин се върнах от Дъблин, където имах честта да посетя един бал в дъблински замък. Там попаднах на Конър д'Арси, който тъкмо изпълняваше валс с Меридит Конгрив. Той ме информира, че има намерение да прекара останалата част от седмицата в града и по начина, по който божествената Меридит се беше лепнала за него, мога да съдя, че наистина ще го направи.

— Имах предвид Кормак, разбира се — в момента нямаше време да преценява обезпокоителната информация. Регистрира я в съзнанието си с много неприятно чувство и я остави за по-нататъшен размисъл. Сега трябваше да намери начин да се измъкне от сър Едуард. Все повече и повече започваше да се бои от него.

— О, но младият Кормак е много дребна риба. Ако д'Арси вече те е отстъпил на най-малкото си братче, не виждам необходимостта да имам скрупули. Искам да ти направя предложение, скъпа моя.

— Предложение ли? — Кейтлин го гледаше като подивяла. Всеки момент щеше да скочи от гърба на Финбар и да се опита да избяга.

— Аз съм доста по-богат от Конър д'Арси, мила моя, да не говорим за другите от ятото. И ще разбереш, че съм изключително щедър, когато съм задоволен. Млада дама като тебе би трябвало да има най-хубавите дрехи и бижута, за да може да блесне в обществото. Мога да ти дам всичко това, че и повече.

— Нямам ни най-малка представа за какво говорите — промълви Кейтлин, истински объркана.

Устата на сър Едуард се сви от нетърпение, той засенчи очи със свободната си ръка, за да я огледа. Кейтлин забеляза, че чертите му, които преди не ѝ се бяха сторили отблъскващи, всъщност бяха мършави и жестоки.

— Хайде, хайде, Кейтлин. Нали мога да те наричам Кейтлин? Сигурно не си мислиш, че аз или пък някой друг вярва на тази история, че си братовчедка на д'Арси. Съвсем очевидно е, че си любовница най-малко на Конър и вероятно ще минеш през всички членове на семейството. Аз ти предлагам нещо много по-добро от това. Твоя собствена къща в Дъблин, ако желаш.

— Имате грешка, сър — каза Кейтлин с приглушен глас, протегнала властно ръка. — Подайте ми юздите, ако обичате...

— Охо, пазариш се за повече, а? Е, нека видим как ще се оцениш, след като работата бъде свършена, момичето ми! — като каза това той се протегна и я хвана за кръста, смъквайки я от гърба на Финбар.

Кейтлин изкрещя, с надеждата, че някой може да я чуе наоколо. Сър Едуард я стисна в ръцете си и наведе глава над нея. Тя го ритна в крака с всичка сила.

— Ох! Малък дявол! Нищо чудно, че семейство д'Арси те държат толкова дълго при себе си.

Въпреки че ритникът беше разхлабил хватката му, той не я изпусна. Притегли я още по-здраво към себе си. Кейтлин едва успя да освободи ръцете си. Когато той наведе глава към нея, тя заби юмрук в лицето му. Ръката ѝ се сблъска с все сила с лявото му око. Той изрева и се дръпна назад, без обаче да я изпуска. Кейтлин отново понечи да го удари, но той отби ударите.

— Ще те науча как се бие — изръмжа възбудено той. После я удари с всичка сила през лицето. Кейтлин отскочи назад с разцепена уста. След това стисна двете ѝ ръце и я притегли в обятията си, след което впи устни в нейните, без да обръща внимание на раната, която ѝ беше направил.

Съвсем наблизо изгърмя пистолет. Сър Едуард рязко вдигна глава. Кейтлин се измъкна от насилствената му целувка и като подивяла се огледа наоколо. С огромно облекчение видя Конър, яхнал Фаранейн да стои на не повече от десет фута. Изражението на лицето

му беше заплашително. Той се наведе напред и насочи Фаранейн право към сър Едуард.

— Пусни я или ще умреш — каза той и Кейтлин не се съмняваше, че щеше да го убие.

Сър Едуард я пусна и Кейтлин се запрепъва към Конър.

— Само ѝ предлагам да я измъкна от ръцете ви, д'Арси. Трябва да сте се изморили от нея досега, а аз съм готов да сключим доста добра сделка, както с вас, така и с нея, ако дойде при мене. Ще бъда изключително щедър — сър Едуард говореше доста нервно.

Конър не му обърна внимание, слезе от коня и постави ръка под брадичката на Кейтлин, която се бе приближила към него.

— Той те е ударил — това не беше въпрос. Кейтлин се уплаши от злокобния тон, с който бяха произнесени тези думи. Конър беше толкова ядосан, че се държеше леденостудено. Тя познаваше обичайните му разгорещени избухвания и разбра, че това беше различно и много по-опасно.

— Не ме боли. Не много — все едно говореше на Фаранейн. Конър дори не я чу. Дяволските му очи се бяха вторачили в сър Едуард.

— Направили сте сериозна грешка в преценките си — каза той и се усмихна. Тази усмивка смрази кръвта на Кейтлин. Изглежда, бе оказала същия ефект и върху сър Едуард.

— Ако ме убиете, ще ви обесят, д'Арси.

Конър хвърли бърз поглед на Кейтлин.

— Качвай се на Финбар и се прибирай вкъщи.

— По-добре да го спрете, мис О'Мали, освен ако не искате да го видите на бесилото! — сър Едуард беше близо до хистерия и като гледаше Конър, Кейтлин не можеше да го вини. Конър изглеждаше готов да убива.

— Моля те, не го убивай, Конър — тихичко го помоли тя, поставила ръка на рамото му. Кафявият жакет за езда, с който бе облечен, бе с модерна кройка, но потънал в прахоляк. — Беше само една целувка. Не си заслужава да го убиваш за това.

Очите на Конър се сведоха за миг, за да срещнат нейните, преди отново да се спрат на сър Едуард.

— Виждате ли, д'Арси, просто целувка. Ако... съм се държал малко по-грубичко, извинявам се на младата дама. Нека да приключим с това.

— Качи се на Финбар и се прибирай — повтори Конър. Смъртоносният блясък в очите му не беше намалял.

— Конър!

— Няма да го убия — обеща той. После лекичко я побутна. — А сега върви!

Независимо от безумните протести на сър Едуард Кейтлин послушно тръгна към Финбар и се качи на седлото. Конър ѝ махна с ръка и тя потегли. Но стигна само до боровата горичка напред хълма. Там спря коня и го обърна. Остана да гледа, скрита зад уханните клони.

Конър се приближи до сър Едуард, като продължаваше да го държи под прицел. Кейтлин беше прекалено далече, за да чуе какво казва, но думите му накараха сър Едуард да побелее от страх. Когато стигна на една ръка разстояние от него, Конър напъха пистолета в колана си, после сграбчи англичанина за сакото. Последва кърваво меле, което не можеше да се назове точно бой. Сър Едуард успя да нанесе само няколко слаби удара. Конър обаче го свали на колене. Едуард се залюля и каза нещо на Конър, за което Кейтлин си помисли, че беше молба за пощада. Конър му отвърна, като го сграбчи за предницата на сакото, после го повдигна и го цапна злобно по главата, пускайки го едновременно с удара. Сър Едуард падна настрани в тревата и продължи да лежи неподвижно. Конър стоя надвесен над него около минута, дишайки тежко. После грубо го ритна с ботуша си в ребрата. Сър Едуард не помръдна. Конър се изплю отгоре му и тръгна обратно към Фаранейн. После яхна коня и потегли, оставяйки тялото на сър Едуард в полето.

Кейтлин беше толкова изнервена от това, което се случи, че забрави какво ѝ бе наредил Конър. Когато той навлезе в горичката и я видя, тя само го зяпна с широко отворени очи. На бузата му имаше дълбока драскотина, от която капеше кръв. Други наранявания тя не можа да забележи.

— Лицето ти... — промълви тя, като подкара коня си към него.

— Одраска ме с гадния си пръстен — изръмжа Конър. Очите му пак проблеснаха, когато се спряха на подутата ѝ устна. — Дребна работа. Мисля, че ти казах да се прибираш.

— Безпокоях се за тебе.

Конър изсумтя. Кейтлин обърна Финбар, за да върви редом с Фаранейн, докато язدهа през горичката и после пресякоха хълма на път за фермата.

— Трябва ли просто... да го оставим там? — тя погледна назад през рамо към мястото, където лежеше сър Едуард.

— Ще изпратя вест до хората му да отидат да си го приберат. Няма да умре дотогава — Конър с безразличие повдигна рамене.

— Но...

— Никакво но. Имаше късмет, че не го убих веднага. Заслужава го.

— Беше само целувка и един удар. Преживяла съм и по-лошо.

Конър я огледа със святкащи очи.

— Този човек е най-долното копеле. Устната ти е дебела като наденица. И е било само целувка, понеже дойдох навреме. Ако ме нямаше, щеше да те изнасили. Не ми казвай, че не е имал такива намерения.

Кейтлин знаеше, че това бе самата истина, но замълча, за да не събуди отново яростта на Конър. Страхуваше се, че му трябва много малко, за да се върне и да довърши започнатото. Не че щеше да скърби за сър Едуард, но както бе споменал англичанинът, Конър щеше да увисне на бесилото за това си деяние.

— Между другото, как се случи така, че ти се появи да ме спасиш? Мислех си, че си в Дъблин и танцуваш с мисис Конгрив — последните думи, изречени със сарказъм, съвсем неволно се изплъзнаха от устата ѝ. По-добре да си беше отхапала езика. Говореше точно като ревнива жена, каквато всъщност беше.

Конър я погледна, като за миг очите му се разведриха.

— Танцувах с много дами, включително и с мисис Конгрив — отбеляза невъзмутимо той. После добави: — За твое щастие, тази сутрин реших, че прекалено дълго отсъствам от Данъмор. Оставих Микийн да се заеме със закупуването на останалите провизии. Бях на пътя, когато чух писък на жена. Понеже съм кавалер и джентълмен, реших да видя каква е работата. Така те открих.

Изглеждаше вбесен. Кейтлин понечи да каже нещо, но той ѝ хвърли такъв убийствен поглед, че тя си замълча.

— Ако някога пак ти хрумне да яздиш сама, ще продам проклетия кон и ще те изпратя при монахините. Никакви изнудвания

няма да ти помогнат — заяви свирепо той, после заби пети в хълбоците на Фаранейн и потегли в галон към къщи.

ДВАДЕСЕТ И ЧЕТВЪРТА ГЛАВА

Изминаха два дни. Драскотината на бузата на Конър почти заздравя, а устната на Кейтлин придоби нормалните си размери. Нямаше вести от Балимара, въпреки че Конър беше изпълнил обещанието си. Той изпрати съобщение до дома на сър Едуард, в което уведомяваше слугите, че господарят им е претърпял катастрофа и посочваше мястото, където можеше да бъде намерен. Кейтлин се страхуваше, че сър Едуард нямаше да остави нещата така. Но нищо повече не се случи и тя се опита да изхвърли от съзнанието си този инцидент.

Времето минаваше, но настроението на Конър не се оправяше. Когато братята му се поинтересуваха защо бузата му и устата на Кейтлин са в такова състояние, той използва случая, за да ги нахока, че не са я наблюдавали както трябва. Когато Кейтлин направи нещастен опит да заглади нещата, Конър я срязва, а и братята му, изглежда, не одобриха усилията ѝ. После Конър беше непрекъснато зает. Тя се опитваше да се приближи до него, да поговори, но той винаги я отблъскваше. Беше ѝ трудно да повярва, че единствената причина за грубите му обноски е излизането ѝ сама на езда. Имаше нещо друго, но нямаше представа какво бе то. Мълчаливият му гняв я правеше нещастна и тревожеше всички останали.

— За Бога, какво си направила на човека? — погна я Рори, след като по време на обяда Конър нахока всички. После се отправи към полята да се кара на селяните. — Като че ли живеем с ранен вълк!

Тъкмо ставаха от масата. Кейтлин си бе избрала да помага при почистването на обора, вместо да върши домакинската работа, и затова излезе заедно с мъжете. Мисис Макфий изгледа остро Кейтлин, като че ли очакваше да чуе, че дяволът се е появил под покрива на Данъмор.

— Шшт — измърмори Кейтлин на Рори и той послушно замълча, докато не излязоха на площадката пред къщата. После я погледна и повдигна вежди в очакване на отговора.

— Нищо не съм му направила — каза тя и повдигна полите си, докато слизаше по стъпалата.

Кормак изсумтя зад гърба ѝ.

— Точно в това е проблемът.

Без да разбира, Кейтлин се втренчи в него. Лиъм, който ги следваше, почервеня до ушите. Рори неодобрително погледна брат си.

— Не трябваше да казваш подобно нещо пред Кейтлин. Неприлично е — смъмри го той.

Кормак повдигна рамене.

— Защо пък не? Ако тя спи с него, значи не е невинна и може да слуша тези неща. А ако не спи с него, защо тогава не го прави. Бих казал, че проблемът се състои тъкмо в това.

В тона му имаше нотка на горчивина, която подсказа на Кейтлин, че той все още не се беше примирил със заповедта на Конър. Тя импулсивно го улови за ръката и го задържа. Останалите също се спряха, наблюдавайки как Кейтлин сериозно гледа Кормак право в очите.

— Кормак, не можем ли да бъдем приятели? — попита тихо тя. — Това, че изпитвам... ъ-ъ... особено чувство към Конър, не означава, че не ме е грижа за вас. Обичам те като брат. По същия начин обичам и Рори, и дори намусения Лиъм. Бяхме приятели, добри приятели повече от година. Отношенията ни не трябва да се променят само защото порастваме, нали?

Кормак я изгледа намръщено. После неохотно се усмихна.

— Предполагам, че не трябва — каза той. — Но със сигурност мога да кажа, че представляваш по-голям интерес като красавицата Кейтлин, отколкото като крадеца О'Мали.

Рори и Лиъм се засмяха. Кейтлин направи същото. Едно малко късче от сърцето ѝ оздравя, след като почувства, че е оправила отношенията си с по-младите братя. Ако и Конър беше толкова лесен...

— Благодаря, Кормак — нежно каза тя и постави сестринска целувка на бузата му. После направи същото с Рори и Лиъм.

— Май много щедро раздаваш целувките си, а? — изръмжа зад гърба ѝ един до болка познат глас.

Кейтлин и тримата братя виновно се обърнаха. На няколко крачки зад тях стоеше Конър, ужасно намръщен. Беше навил до

лактите ръкавите на ризата си и беше обут с най-старите си бричове. Носеше една вила и от потта, която оросяваше челото му, можеше да се направи изводът, че бе свършил работата на Кейтлин в обора. Тя се изчерви от притеснение.

— Но, Кон... — успя да каже Лиъм.

Конър го изгледа кръвнишки.

Преди да успеят да кажат каквото и да било, бяха прекъснати от шума на приближаваща се карета. Двуколката на мисис Конгрив, управлявана от самата нея, се втурна в двора пред конюшните. Кейтлин впери свиреп поглед в натрапницата и се зарадва, като видя, че и по-младите братя д'Арси направиха същото. Конър огледа новодошлата с присвити очи. Бе невъзможно да се каже дали беше доволен от пристигането ѝ. Във всеки случай мисис Конгрив не си направи труда да забележи неприветливото посрещане и весело помахаше с ръка. Тя обърна конете си и спря на няколко фута от мястото, където стояха петимата.

— Конюшните ли чистиш, скъпи? — весело извика тя на Конър, чието лице се беше прояснило заедно с приближаването ѝ. Той дори се усмихна. Свирепият поглед на Кейтлин стана още по-свиреп, след като огледа префърцунената хубавица. Дори през този горещ летен ден от напудрената ѝ фризура не стърчеше дори косъмче. Днес мисис Конгрив беше облечена в розова коприна, с волани от сребриста дантела, а от едната страна на огромната ѝ шапка падаше розово перо. Кейтлин огледа собствената си преправена рокля и гневът ѝ се разгоря с още по-голяма сила.

— Както ти е известно, Меридит, аз съм работещ фермер — отговори Конър. Отнасяше се дружелюбно към нея, държание, което никой от тях не беше виждал дни наред. Мисис Конгрив се наведе към него и Кейтлин усети, че лошото ѝ настроение се задълбочава.

— Надявам се, че не съм дошла в неподходящ момент — продължи тя безсрамно, протягайки ръка към Конър. — Чух от Сара Дан, че вие със сър Едуард сте имали малък сблъсък, благодарение на който въпросният господин е пострадал много лошо. Искан да се уверя, че ти си наред, въпреки че трябваше да съм сигурна, че не може да ти се случи нещо лошо. Скъпи, наистина се надявам, че не аз съм причината за това недоразумение — по лицето ѝ обаче се четеше, че ѝ се искаше да бъде тъкмо обратното.

— О, не си струва да говорим за това — Конър се усмихна чаровно, пое ръката ѝ и я вдигна до устните си. Над бялата ръка на дамата очите му се срещнаха с тези на Кейтлин. Тя го гледаше кръвнишки как поставя устни върху бялата кожа. После, продължавайки да държи ръката на дамата, той се наведе над ръба на двуколката и целуна меката буза на мисис Конгрив.

И тримата по-млади братя д'Арси дружно си поеха въздух. След това се обърнаха към Кейтлин, за да видят реакцията ѝ. Тя стоеше като закована, без да откъсва очи от двойката. Във вените ѝ нахлу чисто животинска ярост, бузите ѝ почервеняха и тя стисна юмруци. Очите ѝ се разгоряха опасно. Тя решително се дръпна от ръката на Лиъм, който се опита да я спре, и закрачи към каретата. Спря едва когато стигна на не повече от фут разстояние от Конър.

— О, Конър, скъпи — заговори провлечено тя, имитирайки глезения глас на мисис Конгрив. Когато Конър се обърна да я погледне с повдигнати от учудване вежди, тя изтегли ръка назад и съвсем хладнокръвно го удари през лицето.

Последва ужасяваща тишина, нарушена единствено от звука на плесницата. Тогава мисис Конгрив извика. Конър вдигна ръка към ударената си буза и се втренчи свирепо в Кейтлин. По-младите братя като един пристъпиха напред, за да я защитят. Но преди Конър да успее да направи каквото и да било, Кейтлин се въртна на пети и се отправи към конюшните. Изкачи се в плевника, просна се по очи на сламата и зачака с чувство на обреченост и удовлетворение.

Не се наложи да чака дълго. Усети присъствието му още преди да се е изкачил по стълбата. После чу обутите му в ботуши крака да тропоят по пода на плевника. Тя продължи да се взира през прозореца, отказвайки да се обърне към него, дори след като застана точно до нея.

— Надявам се, че си изключително доволна от себе си — ядосано започна той.

— Не трябваше ли да бъдеш при приятелката си? — произнесе саркастично тя, като се извъртя настрани и седна, кръстосала крака под себе си. Пръстите ѝ се бяха отбелязали върху бузата му. Същата тази буза, която бе издрана от пръстена на сър Едуард. Независимо от това зелените очи блестяха насреща ѝ, изпълнени с дяволски гняв.

— Да, трябваше да бъда! — изръмжа той, после направи опит да се овладее. Когато отново заговори, гневът му вече не беше толкова явен. — Каква муха ти влезе в главата? Защо ме удари? Ти напълно убеди Меридит, че си ми любовница, а това, което знае тя, скоро става достояние на цялата околност.

— Не ме интересува — тя скръсти ръце пред гърдите си и упорито се загледа през прозореца.

— Да, но мене ме интересува!

— О, тя сърдита ли ти е? — попита Кейтлин с отровен тон. — Чудесно!

Настъпи напрегнато мълчание. Кейтлин усещаше как очите на Конър я изгарят. Следващите думи бяха внимателно подбрани и изречени с голямо търпение.

— Кейтлин, ти не трябва да ревнуваш от Меридит. Нещата между мен и нея не те засягат. Ние с нея сме възрастни, а ти си само едно дете.

Тя го погледна, после очите ѝ заискриха.

— О, така ли? Несъмнено е плод на въображението ми, но ми се струва, че не много отдавна ме смяташе за пораснала. Или може би винаги целуваш децата по този начин?

Очите му се присвиха при сблъсъка с яростния ѝ поглед. Той дълго се визира в нея. И последните следи от яд изчезнаха от лицето му. Когато заговори, гласът му беше дрезгав.

— Това беше грешка, нищо повече.

— Грешка! Грешка! — Кейтлин скочи на крака и замахна с ръка към него. Конър я улови с изключителна бързина, преди да успее да осъществи контакт със същата буза и я стисна здраво.

— Кейтлин! — гласът му съдържаше предупреждение.

Тя не му обърна внимание и продължи да беснее.

— Защо не си признаеш, Конър д'Арси? Харесва ти да ме целуваш! Мога да се закълна в това! И ако аз ревнувам, ти също го правиш! Та ти ревнуваш от собствените си братя! Направо позеленя от злоба преди малко. Не се опитвай да отричаш, че целуна онази там мисис Конгрив само защото ме видя да целувам братята ти. Моите целувки обаче бяха абсолютно невинни, нещо, което не може да се каже за твоите.

— Кейтлин!

— Я стига си повтарял името ми! — тя замахна с другата си ръка, но той улови и нея.

— Дявол да те вземе, Кейтлин, ако пак ме удариш, ще те напляскам по задника! — той я гледаше заплашително и стискаше и двете ѝ ръце.

— Кога най-после ще си го набиеш в главата: аз съм прекалено голяма за твоето пляскане! — изсъска тя. — Аз вече съм жена, Конър д'Арси, и ти го знаеш! Просто те е страх да го признаеш!

Той я изгледа със стиснати устни. В светлите му очи, освен яд имаше и нещо друго, докато обхождаха порозовялото ѝ лице. После погледът му се спусна надолу по тялото ѝ, задържа се за миг върху наедрялата гръд и тънката талия, преди отново да се вдигне и да се спре на зелената кърпа, покриваща гарвановочерната ѝ коса. Най-накрая срещна погледа ѝ.

— Радвай се, че ме е страх — тихо каза той. — Ако се отнасях с тебе като с жена, трябваше да продам душата си на дявола.

Тя го гледаше като онемяла. В гласа му имаше някаква особена острота, която ѝ вдъхна надежда. Гневът ѝ се стопи и тя престана да дърпа ръцете си от неговите.

— Искам да се отнасяш с мен като с жена — почти изстена тя, отворила широко очите си.

— Твърде млада си, за да знаеш какво искаш — очите му се присвиха. Излъчваха някакъв особен, неспокоен блясък. Тя се съсредоточи върху тях и се опита да не обръща внимание на мрачната нотка в гласа му. — Трябва да си ми благодарна, че имам повече разум от тебе.

Явно беше, че имаше намерение да я държи на една ръка разстояние от себе си. Кейтлин навъсено изучаваше красивото му лице. Ръцете му вече не стискаха нейните. Пръстите им се бяха сплели по собствено желание, без да обръщат внимание на обидните им думи.

— Мразя те — каза раздражено тя, като отново задърпа ръцете си.

— Добре — отговорът му беше безсърдечен, но не освободи ръцете ѝ.

— Я ме пусни, звяр такъв! — тя дръпна ръце, за да потвърди думите си.

Той въздъхна. Ядът му беше преминал.

— Кейтлин, ти си красиво момиче, а аз съм нормален мъж. Опитвам се да предпазя не друг, а самата теб.

Тя престана да се дърпа и взе да го изучава с поглед.

— Не желая да бъда предпазвана. Не и от тебе. И не те мразя. Аз... аз те обичам, Конър.

Тя каза това, без да се стеснява. Очите му се ококориха, после пак се присвиха. Гласът му беше дрезгав.

— Та ти си дете. Не знаеш какво говориш.

— Знам! Знам!

Той не каза нищо, само продължи да я гледа, докато очите му трескаво заблестяха. Пръстите му стиснаха нейните почти болезнено. Кейтлин с радост изгърпя леката болка.

— Ще направя голяма грешка, ако се възползвам от това, което си мислиш, че изпитваш към мене. Ти...

— Не съм дете, Конър! — срязва го тя раздражено. После пристъпи към него. Пръстите им останаха сплетени. — Искам да ме целунеш. Сега. Моля те!

— Кейтлин...

Независимо от неспокойния блясък в очите му той продължаваше да се съпротивлява. Кейтлин храбро се вдигна на пръсти и притисна устни до неговите.

— Кейтлин... — той се залъгваше, че протестира, произнасяйки името ѝ, но не я отстрани от себе си.

Кейтлин стана по-смела, изви глава, затвори очи и се притисна до него още по-силно. Усещаше устните му твърди и топли под своите. Придобила още по-голяма смелост, тя погали с език линията, където се срещаха.

Той устоя на нежния ѝ допир само още един миг. После въздъхна дълбоко, а ръцете му се освободиха от нейните, за да се плъзнат по талията ѝ.

— Нека тогава отговорността бъде твоя — прошепна ѝ нежно той.

Целуваше я яростно, сякаш умираше от желание да усети вкуса на устните ѝ. Обвила ръце около врата му, Кейтлин отговаряше на целувките му. Сърцето ѝ биеше толкова силно, че едва чуваше тежкото му дишане. Слабините ѝ изгаряха. Краката ѝ се огъваха.

— Ах, Кейтлин — той обсипа с целувки бузата ѝ чак до ухото.

Кейтлин пое дълбоко въздух, заравяйки лице във врата му. Привличаха я топлината и мъжката му миризма. Тя раздалечи устни и докосна с език врата му.

Ръцете му се стегнаха около нея и той така я повдигна, че я накара да застане на пръсти, докато прокарваше огнени пътечки по шията ѝ. Ноктите ѝ се забиха в раменете му, устните ѝ се разтвориха и се притиснаха до врата му. После той я повдигна и я положи в сламата.

Тя вдигна ръце към него, очите ѝ го опияняваха с искрящото в тях желание. Твърдото му тяло се допря до нейното, когато той се наведе и отново пое устните ѝ.

Очарована, тя галеше раменете му през тънкия лен на ризата му, проследяваше линията на гръбнака му, пъхваше ръце под яката, за да докосне нежната кожа на тила му.

— Обичам те, Конър — произнесе тя като дихание в ухото му и усети как ръката върху гърдата ѝ се сви за момент.

— Моя красива Кейтлин — каза той неуверено, като се повдигна малко и се загледа в лицето ѝ.

— Не спирай — прошепна тя, плъзгайки ръката си върху неговата, притискайки пръстите му в меката плът.

— Дори и да исках, не бих могъл — призна той с лека усмивка. После продължи да я целува с нарастваща страст. Ръцете му се плъзнаха по тялото ѝ напипаха копчетата на роклята ѝ.

Кейтлин почти спря да диша, докато той освобождаваше раменете ѝ от роклята, а после и от долната риза. Тя видя как очите му пламнаха, докато бавно и нежно оголваше гърдите ѝ. После я докосна, погали с благоговение втвърдените ѝ розови зърна. Това ново усещане накара Кейтлин да изстене и да извие гръб.

— Спокойно, мила моя — той се наслаждаваше на напирещото в нея желание.

Главата ѝ отново се отпусна върху ръката му. За миг си помисли, че ще умре от любов по него.

После главата му се сведе още по-ниско.

Кейтлин гледаше с помътнели от страст очи как той докосва с език връхчето на гърдата ѝ. След това направи същото и с другата ѝ гърда. Без да съзнава, тя извика името му.

Усети как мускулите на раменете му се свиха под ръцете ѝ. После устата му отново се озова върху нейната, твърда, гореща,

настоятелна, и той притисна гърба ѝ в сеното. Ръцете му се спуснаха надолу по тялото ѝ, за да издърпат омотаните ѝ поли.

ДВАДЕСЕТ И ПЕТА ГЛАВА

— Кон!

Гласът принадлежеше на Лиъм. Ръката на Конър, която се плъзгаше по оголеното бедро на Кейтлин, се стегна и се скова. Цялото ѝ тяло се вкамени. Тя изстена, умолявайки го без думи да не спира. Осмели се да погледне към стълбата, но не видя нищо, понеже широките рамене на Конър се изпречваха пред погледа ѝ. Гласът на Лиъм идваше точно оттам. Тя искаше Конър да не обръща внимание на натрапника и обви още по-силно ръце около врата му. Той я огледа с пламтящи очи. Погледът му премина по белите ѝ бедра и стигна до розовите зърна на заоблените ѝ гърди. Тя лежеше почти гола под него. Усещането за собствената ѝ голота накара нещо вътре в нея да се разтопи. Тя потръпна и очите на Конър, горещи като обедно слънце, се вдигнаха, за да срещнат нейните.

— Конър! — настойчиво извика Лиъм. Конър откъсна очи от нея, за да погледне отново към източника на звука.

— Да. Какво има? — отговори той с несигурен глас. После, тъй като не можа да устои, върна погледа си върху нея. Очите му я огледаха още веднъж и накрая се спряха на бедрото, където беше положена тъмната му ръка, в явен контраст със светлата ѝ кожа. Очите с цвят на аквамарин потъмняха. След миг устните му силно се изкривиха. Независимо от нежните протести на Кейтлин той отдръпна ръката си. После внимателно издърпа полата ѝ и покри с нея бедрата ѝ. На лицето му бяха изписани страст, съжаление и още нещо, което Кейтлин най-накрая установи, че беше решителност.

— Глупци и деца — каза си той под носа.

Кейтлин си спомни, че веднъж вече бе казвал подобно нещо. Преди да успее да си спомни подробностите, гласът на Лиъм прекъсна мисловния ѝ поток.

— Ъ-ъ... посетителката ти пие чай в салона. Чуди се къде си се замотал — той продължаваше да говори от основата на стълбата.

— По дяволите, съвсем я забравих! — Конър допълни изказването си с поток измърморени ругатни. После отмести ръката на Кейтлин от врата си и седна, като прокара несигурни пръсти през косата си.

Като чу за мисис Конгрив, Кейтлин си възвърна гневното изражение. Страстта, която гореше в очите ѝ, се смеси с яд.

— Занимавай я с нещо. Идвам веднага — извика Конър на Лиъм.

— Добре — чуха се приглушени стъпки и Лиъм излезе.

Кейтлин седна и ядосано взе да дърпа дрехите си, като през цялото това време не сваляше очи от Конър. Предизвиканата от страстта червенина се беше оттеглила от лицето му. Той бързо завърза косата си с панделката. Значи я изоставяше заради онази жена. На Кейтлин ѝ се прииска да го тресне по главата с най-близкия твърд предмет. За щастие (или за нещастие) наоколо нямаше такива. С устни, извити в презрителна усмивка тя се пресегна и махна една сламка от къдравата му коса. Конър я погледна с повдигнати вежди.

— Не бихме искали приятелката ти да си помисли, че си вършил нещо нередно, нали? — хапливо попита тя, като преднамерено задържа сламката под носа му, преди да я пусне на земята.

Усетил гнева ѝ, Конър я погледна твърдо.

— Ти си тази, за която мисля — мрачно каза той. — Нали не искаш наоколо да се разнесе мълвата, че се любим в плевника посред обед? Твоето име ще пострада, не моето.

— Да не мислиш, че ми пука? — гласът ѝ беше направо свиреп.

Конър я изгледа смразяващо. Гневът ѝ възпламени неговия.

— Ти си глупачка, Кейтлин О'Мали, а аз съм още по-голям глупак. Но сега нямам време за спорове.

След като каза това, той се изправи на крака. Постоя малко със стиснати юмруци, вперил поглед в нея. Изглеждаше направо страшен, надвиснал над нея като буреносен облак. Всеки инч от тялото му излъчваше мъжественост. Изпод смръщените черни вежди я пронизваха зелените му очи. Но Кейтлин изобщо не бе впечатлена. Тя също го изгледа гневно и скръсти ръце на гърдите си.

— Какво стърчиш и ме зяпаш? Заминавай! Меридит те чака — от всяка нейна дума капеше отрова.

Очите на Конър засвяткаха опасно. Той пое дълбоко въздух, после се наведе и я издърпа на крака. Горната част на роклята

безсрамно се свлече от гърдите ѝ.

— Я ме пусни! Какво си мислиш, че правиш? — тя се опита да задържи падащата дреха, като едновременно с това се стараше да се освободи от ръцете му. Роклята се смъкна почти до кръста. Ужасена, Кейтлин я дръпна и с двете си ръце я притисна до гърдите си.

— Закопчай си роклята — процеди той през зъби. После я обърна с гръб към себе си и като дръпна силно дрехата, се зае да я закопчава.

— Изглежда, имаш доста опит като камериерка на дами? — язвително му подхвърли тя. После рязко се обърна с лице към него, с още по-мрачен поглед.

Той скръсти ръце пред гърди. Нещо в изражението ѝ прогони яда му.

— Казах ти, че няма причина да ревнуваш от Меридит. Това, което е, или не е, между мене и нея, няма нищо общо с тебе. Ама нищичко.

— Няма да те дяла с никого, Конър. Предупреждавам те.

Той пак я изгледа с присвити очи.

— Прекалено навътре го взимаш, Кейтлин О'Мали. Ако си решила да ми бъдеш любовница, трябва да знаеш, че метресите нямат никакви права над мъжа. Само съпругата притежава такива.

— Тогава ще ти бъда съпруга — веднага след като изтърси тези думи, Кейтлин разбра, че тъкмо това искаше: да бъде негова съпруга.

— Доброто възпитание изисква от приличие да изчакаш да те поискат — гласът на Конър беше сух.

— Аз не съм добре възпитана!

— Амин!

Те се визираха един в друг, като никой не отстъпваше. После Конър нетърпеливо поклати глава.

— Сега нямам време да си разменям вятърничави слова с тебе — каза той и се обърна.

— О, не трябва да караме скъпата Меридит да чака, нали? — тя изстреля думите точно когато Конър се насочваше към стълбата.

Той се обърна и ѝ хвърли гневен поглед.

— По дяволите, Кейтлин... — започна ядно той. После изруга тихо и се изгуби от погледа ѝ.

Кейтлин се препъна. Беше толкова ядосана, че ако имаше нещо за хвърляне подръка, то със сигурност щеше да лети във въздуха.

ДВАДЕСЕТ И ШЕСТА ГЛАВА

Срещна Конър на вечеря. Въпреки че се държеше надменно и умишлено не му обръщаше внимание, тя тайно се радваше, че го вижда там. Боеше се, да не би да е придружил мисис Конгрив до дома ѝ или пък отново да е заминал за Дъблин, както беше постъпил предишният път. Когато го видя, Кейтлин изпита огромно облекчение.

Много трудно беше да се правиш, че не забелязваш един мъж, когато трябваше да му сервираш вечерята. По молба на всички Кейтлин бе освободена от готвенето. Четиримата членове на семейство д'Арси бяха еднакво ужасени от странните бучки и неразгадаемите предмети, които несръчната ѝ ръка изпускате в храната им, докато мисис Макфий я учеше да готви. Сега Кейтлин помагаше при сервирането на ястията. В момента обикаляше около масата и сипваше пълни черпаци варени картофи в чиниите от китайски порцелан. Лицето ѝ беше навъсено и картофите се приземяваха в чиниите със звучен плясък и солидни пръски.

Като глава на семейството, винаги обслужваха първо Конър. За да си отмъсти поне мъничко, тя нарочно го остави последен. Устните ѝ се изкривиха от задоволство, когато откри, че докато стигне до него, в купата ѝ бяха останали само три дребни картофчета.

— Внимавай какво правиш! — сгълча я остро мисис Макфий, понеже помощничката ѝ едва не пропусна чинията на Конър.

Той ѝ хвърли остър поглед. Изражението на лицето му с нищо не отстъпваше на нейното, но той не продума нищо. Нещастните картофи се приземиха на милиметри от ръба на чинията, после се плъзнаха към късчетата овнешко в средата.

— Кейтлин не е в настроение — закачливо отбеляза Кормак. Лешниковите му очи весело проблясваха към нея.

Тя тресна празната купа на страничната масичка и седна, като вместо отговор, го изгледа кръвнишки. Той се ухили и понечи да каже още нещо. Изведнъж по лицето му се изписа изумление.

— Ей, абе ти защо ме риташ? — погледна той слисано Лиъм.

— Затвори си устата, идиот такъв — посъветва го полугласно Лиъм.

Рори веднага привлече вниманието на Конър, задавайки му някакъв въпрос, свързан с овцете. Усилията му бяха възнаградени с едно изръмжаване. Лиъм се възползва от разсеяността на по-големия си брат и хвърли многозначителен поглед към Конър, после към Кейтлин. Кейтлин, която не пропусна погледа му, цялата се изчерви. Кормак се ококори, като видя напрегнатите им лица.

— Вие двамата какво си шепнете? — остро попита Конър.

Прикован от враждебния поглед на по-големия си брат, Кормак се поколеба, после повдигна рамене и съсредоточи вниманието си върху чинията. Лиъм също замълча. Конър го изучава известно време, после и той сведе поглед към храната. Никой не проговори до края на вечерята.

Тъкмо ставаха от масата, когато се появи мисис Макфий, понесла чифт елегантни кожени ръкавици за езда.

— Намерих това в салона, Ваша светлост. Госпожата ги е забравила — тя насочи триумфален поглед към Кейтлин.

Кейтлин присви очи и се вкамени. Докато се изправяше, столът ѝ с трясък политна назад и едва не се прекатури. Лиъм го хвана тъкмо навреме и го върна на мястото му. Кейтлин дори не го забеляза. Очите ѝ, пламнали от ярост, се бяха вперили в Конър. Той погледна мисис Макфий и протегна ръка за ръкавиците.

— Благодаря ви — пое ги без това да предизвика промяна в изражението му и излезе от стаята заедно с тях.

Докато помагаше на мисис Макфий да почисти масата, гневът на Кейтлин все повече и повече растеше. Разбира се, Конър щеше да ѝ върне пикливите ръкавици! Той можеше да прави това всяка вечер и да се въргаля в леглото на тая кучка по цяла нощ! Точно това е целяла, като е оставила ръкавиците си в салона. Кейтлин нито за миг не се усъмни, че те бяха оставени нарочно. Конър трябваше да се хване на въдицата. Не че това беше точният израз. Той беше голям мъж и не беше глупак. Никой не можеше да го принуди да стори нещо, което не желаше. Кейтлин си каза, че ако той приключеше вечерта в леглото на мисис Конгрив, значи тъкмо там е искал да бъде. Страхуваше се той да не го пожелае истински!

Сумтенето на мисис Макфий с нищо не помогна на настроението ѝ. Въпреки че жената нямаше представа докъде са стигнали отношенията на Кейтлин и работодателя ѝ, тя трябваше да е сляпа, за да не забележи наскоро появилото се напрежение между двамата. Мисис Макфий от самото начало беше убедена, че Кейтлин иска да оплете в мрежите си Конър. Сега, когато предсказанието ѝ беше на път да се сбъдне, тя правеше всичко възможно, за да осуети дяволските планове на това момиче. Мисис Макфий имаше намерение да задържи Кейтлин в кухнята колкото можеше по-дълго.

Най-накрая на Кейтлин ѝ писна от лукавите ѝ погледи и мудните ѝ действия. Тя тръсна със сила чинията, която подсушаваше.

— Ако искате, си вървете вкъщи. Сама ще довърша останалото — язвително каза тя.

— Ти няма да ми казваш кога да си ходя у дома. Работя за семейството, по-точно за Негова светлост.

Кейтлин дълго гледа мисис Макфий, борейки се да овладее силния си гняв. Изпитваше огромно желание да захвърли чинията по това червендалесто лице. Но какво ѝ беше виновна жената. Чинията трябваше да полети към главата на Конър, а не към прислужницата.

— Тогава сама си свършете работата. Аз си имам други грижи.

— Хм! От твоята помощ и без това няма полза — мисис Макфий говореше на гърба на отдалечаващата се Кейтлин.

Кейтлин изскърца със зъби и си наложи да не ѝ отговаря. След малко мисис Макфий щеше да увие шала около главата си и да поеме към дома си, за да се върне чак на следващата сутрин. Междувременно Кейтлин щеше да излее гнева си върху човека, който го бе предизвикал. Самата мисъл, че Конър можеше да върши с мисис Конгрив нещата, които направи с нея в плевнята, я караше да беснее. Той беше свиня и тя възнамеряваше да му го каже!

Обикновено след вечеря семейство д'Арси се събираше в салона. Кормак и Рори имаха навик да седят в две бледозлатисти кресла от двете страни на камината и да се гроят на огъня. И сега бяха там, столовете им бяха приближени и между тях имаше малка масичка. Играеха шах и водеха разговора си шепнешком. Конър липсваше. Лиъм също.

— Къде е Конър? — попита Кейтлин с нарастващо раздражение. Хрумна ѝ идеята, че вече може да е заминал при мисис Конгрив.

— Повярвай ми, не ти трябва да се виждаш с Конър точно сега — прошепна Рори, като се озърна наоколо.

— Веднага след вечеря той се скара и с мене, и с Кормак. В момента е горе и разпъва Лиъм на кръст, заради някаква грешка, която е допуснал в счетоводните книги.

— О, така ли? — Кейтлин се въртна на пети, с цел веднага да се качи по стълбите и да застане очи в очи с Конър в кабинета. Ако си търсеше боя, защо да не си го получи!

— Ей, да знаеш, че е в отворително настроение. Ако бях на твое място, нямаше да се приближавам до него — извика след нея Рори.

— Ама нали тя е причината! Бих казал, че си е заслужила да се нахвърли отгоре ѝ — чу тя Кормак да казва на Рори.

Вратата на кабинета беше леко открената. Без дори да почука от учтивост, Кейтлин рязко я отвори и видя, че Рори седи зад писалището, а Конър му виси над главата, сочейки нещо в отворените пред него книжа. И двамата вдигнаха глави при безцеремонното ѝ влизане. Любопитството по лицето на Лиъм бързо се смени с тревога, а лицето на Конър потъмня още повече, което беше лоша поличба.

— Искам да говоря с тебе — каза тя на Конър, напълно пренебрегнала Лиъм.

— Сега нямам време за детски прищевки. Както виждаш, зает съм — тонът му беше груб, като думите.

Детски прищевки ли? Как си позволяваше!

— Отдавна вече не съм дете, не е ли така? Истината е, че ти си един лицемер, Конър д'Арси!

— А ти си най-нахалното малко женско творение, на което някога съм попадал! — изрева Конър. Той се изправи и бързо направи една крачка, преди да се спре с видимо усилие, стиснал ръце отстрани на тялото си.

— Страхливец! — тя застана насреща му със стиснати до бедрата юмруци и изгарящи очи.

Неговите очи също пламнаха от обидата ѝ.

— Развратница!

— Развратница, значи? — излязла извън кожата си, Кейтлин повтори думата. — Развратница!

— Да, развратница! Само една развратница може да измъчва мъж, който не я иска!

— Кон!... — разтревожен, Лиъм се опита да се намеси, като ги гледаше умолително.

— Значи не ме искаш, така ли? Това е лъжа и ти го знаеш, Конър д'Арси! Ти ме желаеш, това е истината! Просто си прекалено голям страхливец, за да вземеш това, което искаш!

— След като ти продължаваш да ми се хвърляш на врата...

— Аз ли ти се хвърлям на врата?

— Кон! — Лиъм беше възмутен. Той отчаяно гледаше ту към брат си, ту към Кейтлин.

— Как казваше? „Обичам те, Конър! Искам да ме целунеш, Конър!“ — той започна безмилостно да гримасничи, а очите му се впиваха като остриета в нейните. — Ако чуеш някоя жена да говори това на един мъж, няма ли да си помислиш, че му се хвърля на врата?

След този удар, при това нанесен пред Лиъм, чийто почервенели уши говореха за неудобството му, Кейтлин толкова много побесня, че за миг изгуби дар слово. През това време ядът ѝ се смеси с остра болка, която идваше с всеки удар на сърцето, но тя отказа да допусне някой да я забележи, нито пък я призна пред самата себе си.

— Копеле! — след като си възвърна способността да говори, тя хвърли думите като камъни по него. Очите му я стрелнаха в отговор.

— Ти прекали, Конър! — настойчиво каза Лиъм, като скочи на крака и положи ръка върху рамото на брат си.

— До ада да бях стигнал дано! — гласът на Конър беше дивашки. Очите му не се откъсваха от преbledнялото лице на Кейтлин. После нещо в изражението ѝ го накара да стисне устни и да погледне яростно към възпиращата го ръка на брат му.

— Махни се от пътя ми — процеди той през зъби. Тъй като Лиъм не помръдна, Конър отблъсна ръката му и като премина покрай него и Кейтлин, се отправи към вратата. Кейтлин и Лиъм се гледаха един друг, докато в главите им отекваха стъпките на Конър.

— Знаеш, че той не мислеше какво говори — каза успокоително Лиъм след един дълъг период на тягостно мълчание.

— Нима? — гласът на Кейтлин беше твърд.

— Знаеш, че той не мисли така. Познаваш Конър — Лиъм поклати глава, приближи се до нея и я потупа несръчно по рамото, с цел да я успокои. — Той избухва, говори неща, които наистина не мисли, и после всичко се забравя.

— Не и от мен — Кейтлин каза това с леден тон. — Не и този път. Да върви по дяволите скъпият ти брат! Не ме е грижа за него!

ДВАДЕСЕТ И СЕДМА ГЛАВА

Минаваше полунощ, но Кейтлин не можеше да заспи. Останалите членове на домакинството отдавна вече бяха по леглата. След стълкновението в кабинета Конър яхна Фаранейн и потегли в неизвестна посока. Тя бе сигурна, че той нямаше да се върне тази нощ. Зъбите ѝ скърцаха от яд, като си го представяше в обятията на Меридит. Бе седнала пред покрития огън в кухнята, увита в бледосиния си юрган, с мрачно изражение на лицето.

Сцената от кабинета вече часове наред се разиграваше в съзнанието ѝ. Как смееше да ѝ говори така, и то пред Лиъм! Освен страхливец и лицемер, той беше и мръсник! И тя имаше намерение да му го каже, преди да е остарял! А ако пък беше прекарал нощта с Меридит Конгрив, щеше да му смъкне скалпа и завинаги да приключи с въпроса.

Честността я принуди да си признае, че имаше известна доза истина в обвиненията му. Някои хора наистина биха могли да възприемат действията ѝ по този начин. Тя наистина го бе преследвала, бе го помолила за целувка (но не и първия път) и му бе казала, че го обича. Но какво друго можеше да направи човек с мъж като Конър? Поради някакво криворазбрано чувство за чест той отказваше да следва собствените си — и нейните — природни инстинкти. Тя беше невинна, но знаеше достатъчно, за да не приеме огъня, който пламваше помежду им, за нещо обикновено. Но, разбира се, онази твърдоглава свиня Конър бе решила, че нещо толкова естествено, е греховно. Тя нямаше такива задръжки. Независимо от всичките му недостатъци — а те бяха много и най-различни и нощта нямаше да ѝ стигне да ги изброи — тя го обичаше. Беше решила да го има, ако не го убиеше, разбира се! Развратница, така значи!

Тъкмо се прозяваше, когато чу стъпки на площадката пред входната врата. Тя се изправи, загърна се хубавичко с юргана и впери поглед във вратата. Часовникът в салона отмери два удара. Чудесно време за прибиране вкъщи!

Той явно се стараеше да пази тишина, затваряйки внимателно вратата след себе си. Очевидно не я беше забелязал. По косата му проблясваха капчици вода. Сигурно току-що бе заваляло, тъй като не беше мокър. Оранжевият блясък на похлупения огън го осветяваше съвсем слабо, хвърляйки огромна сянка на стената зад него. Той изглеждаше страховито. Но докато пристъпваше тихо в стаята, с цел да не събуди останалите, тя усети в движенията му нещо прикрито, почти виновно. Очевидно не желаше свидетели при завръщането си. Като установи това, поохладеният гняв на Кейтлин взе да се надига с нова сила. Че къде другаде би могъл да бъде, освен при любовницата си!

— Избрал си много подходящо време да се прибереш! — изрече тя с писклив глас и като пристъпи напред, го стрелна с гневен поглед.

Конър тъкмо бе тръгнал да се сгрее на огъня. Той се вкамени, после извърна глава и очите му я откриха. В погледа му се четеше горчивина, преди да успее да я прикрие с яда си.

— Какво, по дяволите, правиш тук? — изръмжа той. Веждите му се смръщиха и очите му се присвиха, когато срещнаха обвиняващия ѝ поглед. — Два часът е!

— Благодаря за информацията, но съм добре осведомена по този въпрос. Къде беше?

Той отново се насочи към огъня. Като протегна ръце към тлеещия торф, заяви през рамо:

— Не е твоя работа, госпожице.

— Така ли? — обезумяла, тя направи няколко крачки към него. Обвинението само изскочи от устата ѝ. — С онази жена ли беше?

Той дълго се взира в нея. Тя стоеше там, смешно загърната в стария бледосин юрган. Беше боса. Дългата ѝ коса бе разпусната и свободно падаше на гърба ѝ. Сините ѝ очи святкаха насреща му, докато трепереше от възмущение. Той въздъхна.

— Престани да ме измъчваш, момиче, и върви да си лягаш. Не съм в настроение да слушам детинщините ти.

— Детинщини! Значи постоянното ти лошо настроение е справедлив гняв, така ли?

Той отново въздъхна и се обърна с гръб към огъня.

— Ако ти няма да си лягаш, аз ще го направя. Лека нощ.

— Върни се веднага, тук! Имам да ти казвам доста неща!

— Без съмнение, но не съм склонен да те слушам. Задръж нещата до сутринта.

— Аз... — разговорът им си превърна в съскане и шепот, тъй като тя тръгна след него по коридора и после го последва по стълбите.

Изведнъж замлъкна, когато го видя как политна към стената и след това се подпря на нея.

— Конър... — започна тя намръщено. Той никога не е бил толкова несръчен. Но преди да довърши речта си, той възстанови равновесието си и изкачи стъпалата. Движенията му бяха забавени и внимателни. Тя го последва чак до вратата на стаята му, наблюдавайки всяко негово поклащане. Възможно ли беше да е болен, или ранен? Нещо не беше наред. И като се замисли, установи, че и говорът му беше някак си напрегнат.

— Конър, чакай! — каза настойчиво тя, когато той влезе в стаята си, без да се обърне назад. Стори ѝ се, че ще тресне вратата под носа ѝ, затова се хвърли напред. За нейна изненада тя се отвори и с трясък се блъсна в стената.

— Шшт! — изсъска той, облегнат на стената.

Тя виждаше единствено очите му, които проблъсваха в тъмното. От другата страна на коридора се долавяше, хъркането на Кормак. Кейтлин със задоволство отбеляза, че за разлика от тях останалите се радваха на здрав сън. И все пак, за всеки случай, тя внимателно затвори вратата. После се облегна на нея и започна внимателно да оглежда Конър. Той не мърдаше.

— Какво ти е? — настоя тя, като се насочи към него.

— Мили Боже, как можеш така да тормозиш един човек! Остави ме на мира.

Но той не помръдваше от стената и тревогата на Кейтлин нарасна.

— Да не си ранен? Болен ли си? — тя протегна ръка към челото му да провери дали не гори от треска. Очите ѝ разтревожено оглеждаха високата му фигура. Той обаче я хвана за китката и отдалечи нежната ѝ длан от лицето си.

— Не съм нито ранен, нито болен и искам да си легна. А сега би ли си отишла? — той продължаваше да държи ръката ѝ, докато говореше, като в същото време заплашително наведе глава към нея.

Кейтлин за първи път помириxa дъха му. Уиски! Тя стоеше като онемяла и се взираше в тъмнината. Беше толкова близо до него, че юрганът ѝ докосваше краката му. Като видя изражението на лицето ѝ, той сякаш изтрезня.

— Конър д'Арси, ти да не би да пиеш?

Той погледна настрана.

— Само по чашка с отец Патрик...

— Пил си!

— ... което не значи, че съм пияница.

— Ти си пиян!

— Не съм пиян. Изморен съм. И ако ме извиниш, бих искал да си легна. Сам, ако обичаш.

При този намек ядът на Кейтлин пламна с нова сила. Тя издърпа ръката си и се втрени в него.

— Ти си свиня!

— О, това си го казвала и преди. Но не съм чак такава свиня, че да обезчестя младо момиче, което живее под покрива ми и за което нося отговорност. Поне засега не съм — това последното бе измърморено под носа му, явно не беше предназначено за ушите ѝ.

— Конър...

Той продължаваше да се подпира на стената. Щом тя заговори, той се изправи и се отдели от нея, но не изглеждаше много стабилен. Ръцете му се вдигнаха към вратовръзката, развързаха я и я дръпнаха от мястото ѝ.

— Отивай си в леглото, Кейтлин. Моля те — той пусна вратовръзката на пода и пак се облегна на стената. Изглеждаше толкова изтощен или пиян, че независимо от яда си тя се разтревожи за него.

— Трябва ли ти помощ, за да се съблечеш? — тя зададе въпроса си с тона на майка, която се тревожи за непослушното си, но обичано дете.

Той се засмя. Звукът беше пропит от ирония.

— Точно от този вид помощ не се нуждая. Лягай си.

— Но...

— Нарекох те развратница, спомняш ли си? Би трябвало да си бясна, а не да ме питаш дали се нуждая от помощ.

— Наистина бях бясна — като си спомни за това, Кейтлин го изгледа свирепо. — И сега съм бясна. Освен, че си свиня и кучи син, ти си и гнусно дяволско изчадие! Ти...

— Не съм си го мислил — каза той, прекъсвайки я по средата на тирадата. Нещо в погледа на дяволските му очи накара сърцето ѝ да ускори ритъма си.

— Конър...

— Лягай си.

— Да не мислиш, че ще минеш с това постно извинение!...

— Ще се извиня както му е редът на сутринта. Лягай си!

— Не искам да си лягам.

Тихият протест го накара да присвие очи. Той отново отдели гръб от стената, постави ръце на раменете ѝ и се опита да я обърне по посока на вратата. Тя не помръдна, само обви пръсти около китките му. Юрганът се свлече от раменете ѝ и тя остана само по тънката нощница. Очите му незабавно се впиха в тялото ѝ. После отново я погледна в лицето.

— Кейтлин, за Бога... — в погледа му се четеше отчаяние, докато тя леко галеше с пръсти бронзовата кожа на китките му.

— Искам извинението сега! — гласът ѝ беше прегракнал.

— Прости ми. Ето, доволна ли си? Сега си отивай в леглото.

Кейтлин изсумтя.

— Да не мислиш, че с тази единствена дума ще ме накараш да забравя ужасните неща, които ми наговори?

— Не помня какво съм ти казал. Тогава бях доста ядосан. Обещавам ти, че утре ще ти поднеса едно огромно извинение.

— Аз пък си спомням — прекъсна го безцеремонно тя. Пръстите ѝ продължаваха да галят ръцете му, а очите ѝ се взираха в неговите. — Освен че ме нарече развратница, ти ме обвини, че ти се хвърлям на врата.

— А не го ли правиш? — сухият хумор беше лишен от хапещата нотка, а очите му като омагьосани следяха движенията на устата ѝ.

Тя тръсна глава. Очите му се вдигнаха, за да срещнат нейните. Тя се почувства потопена завинаги в тези водни дълбини.

— Само защото казах „Обичам те, Конър...“ — гласът ѝ беше нежна милувка.

При тези думи в очите му засвяткаха мънички искрици. Ръцете ѝ пуснаха китките му, за да се плъзнат по раменете му, после бавно се промъкнаха до шията му.

— ... И искам да ме целунеш, Конър — тя приближи лице към неговото. В същото време ръцете му обвиха талията ѝ. — ... Това не значи, че ти се хвърлям на врата. Определено.

— Не съвсем — гласът му беше несигурен. Кожата на врата му пламна под пръстите ѝ.

— Ако наистина искам да ти се хвърля на врата — продължи тя едва чуто, — ще го направя... — тя се поколеба. Езикът ѝ бавно навлажни устните ѝ.

Пламъците в очите му избухнаха и се превърнаха в пожар.

— Какво? — тази единствена дума беше произнесена с дрезгав глас.

Тя се усмихна и се повдигна на пръсти, за да докосне с устни неговите.

— Направи го — каза тя и го целуна.

ДВАДЕСЕТ И ОСМА ГЛАВА

Той прие милувката ѝ, като остана неподвижен само за миг. После издаде звук, напомнящ на предсмъртен стон. Ръцете му привлякоха тялото ѝ плътно до неговото, след това облегна главата ѝ на рамото си и започна страстно да я целува. Замаяна, Кейтлин не забеляза дори острия вкус на уиски. Тя отвърщаше на целувките му с огнена страст, която се разгаряше в нея от толкова дълго време. Ръцете ѝ здраво се обвиха около врата му, сякаш нямаше намерение да го пусне до края на дните си. Езикът ѝ докосна неговия, погали го и той затрепери. В следващия миг Конър я вдигна на ръце и направи две доста несигурни крачки по посока на леглото. Кейтлин никога не разбра дали целта му бе романтично да я положи в леглото. Това, което се случи в действителност, бе, че залитаният Конър се спъна в собствените си крака, след което и двамата полетяха към пухения дюшек. Тупнаха върху него с всичка сила, което накара поддържащите го въжета да изскърцат в знак на протест.

Кейтлин остана да лежи по гръб и да се взира в покрития със сенки таван, шокирана от рязката промяна на събитията. След малко извърна глава и откри, че Конър лежеше до нея, пъхнал едната си ръка под главата, със страшно смутен вид. Очите му проблеснаха, а устните му се извиха в най-слабо подобие на усмивка.

— Глупци и деца — измърмори неясно той и се обърна по гръб, усмихвайки се на тавана с унил израз.

— Глупци и деца, точно — каза тя, като седна и го изгледа свирепо. — Ако под това имаш предвид, че добрият Господ в своята мъдрост ме предпазва от тебе, тогава съм длъжна да ти кажа, че Той използва доста странни методи. Първо пробутва онази безсрамна пачавра, а сега това, за което предполагам, че е много повече от „чашка уиски“! Ти си пиан като свиня, Конър д'Арси, и това със сигурност не е работа на ангелите! Повече ми прилича на дело на някой агент на дявола!

— Тука грешиш, освен ако агентът на дявола не се е дегизирал като самия отец Патрик, който изпи почти цяла гарафа. Отец Патрик със сигурност е ангел божий. Той казва, че ти си плътско изкушение, което трябва да преодолеея, за да спася безсмъртната си душа — очите на Конър се преместиха от тавана и се спряха на лицето ѝ. — Махни се от мене, Сатана — каза ѝ той и се закикоти.

— Изглежда, тази нощ няма да ти дойде акъл в главата — каза Кейтлин с отвращение, след това стана от леглото и го изгледа с неодобрение.

Той се беше проснал направо на леглото. Дългите му, обути в ботуши крака опираха в пода. Ръцете му бяха пъхнати под главата и на устните му играеше странна усмивка. Тя беше виждала Конър в най-различни настроения, но пиан — никога. Разрошената му черна коса, блестящите очи и кривата усмивка му придаваха някакво момчешко очарование. Беше толкова красив, че дъхът ѝ спираше. Изведнъж ѝ се стори невероятно млад, по-млад от самата нея. Досега той се бе грижил за нея. За първи път сега се нуждаеше от помощта ѝ.

— Какво правиш? — той надигна глава от дюшека, когато тя взе да дърпа ботушите му. Изглежда усилието го изтощи, защото бързо я отпусна назад.

— Събувам ти ботушите. Нали не искаш да спиш с тях?

— Случвало ми се е и преди. Не е фатално.

— Е, тази нощ няма да спиш с тях — последното бе казано с много слаб глас, дърпането на ботушите ѝ отнемаше всичките сили. Накрая успя да ги смъкне от краката му. Взе ботушите и ги сложи до леглото. Той я наблюдаваше, но в осветената само от лунни лъчи стая беше трудно да разбере нещо от лицето му. Остана с впечатлението, че той полага всички усилия да се измъкне от влиянието на уискито.

— Можеш ли да седнеш?

Очите му се преместиха от нея и се впериха в тавана.

— Че защо трябва да правя подобна глупост?

— Защото все още си облечен с жакета си, а той е влажен. Ако можеш да седнеш, ще го съблека по-лесно.

— Ами ако не мога?

— Тогава ще го срежа. В кабинета има ножици.

— Това няма да стане!

Тя знаеше, че харесваше това сако.

— Тогава седни. Ето, хвани ръцете ми.

Тя протегна ръце. След известно колебание той ги улови и с хиляди пъшкания успя да се закрепил на крайчеца на леглото. Постави лакти на коленете си и подпря глава с ръцете си.

— В главата ми бият хиляди барабани.

— Това ще ти е за урок — каза тя без каквото и да било съчувствие и взе да дърпа сакото от раменете му.

Той изръмжа и вдигна глава към нея.

— Ти изобщо не ме успокояваш.

— Вдигни си ръцете. Достатъчно си се успокоявал тази вечер. Нали мъжете пият тъкмо за това.

Конър послушно вдигна ръце и тя съблече сакото, докато той я гледаше мрачно.

— Не знам защо пият другите мъже. Знам само какво ме накара аз да го направя.

— И какво е то? — тя продължи да го съблича, тъй като и ризата му беше влажна.

Той се усмихна накриво.

— Ти си причината, моя прекрасна Кейтлин. Само ти.

Ръцете ѝ престанаха да се движат и тя погледна надолу към него.

— Не виждам причина да ме държиш отговорна за глупостта си.

— Така ли? — ръцете му се вдигнаха и уловиха нейните. — Ти си за мене постоянно изкушение, непрекъснато мъчение, момичето ми. Когато си пред очите ми, непрекъснато се моля за спасението на душата си. Като погледна нежната ти бяла кожа и розовите ти устни, прекрасните ти очи и копринената коса, черна като най-тъмната нощ, да не говорим за формите ти, които биха изкушили и светец, почти съм склонен да се съглася с отец Патрик, че си изпратена от дявола. Но аз знам нещо, което отчето не знае: познавам душата ти и тя е ангелска.

Конър не беше мъж, който произнасяше вълнуващи речи, но това бяха най-хубавите думи, които някога беше чувала. Те докоснаха сърцето ѝ и я трогнаха до сълзи.

— О, Конър, аз толкова много те обичам — едва успя да прошепне тя.

Те стояха дълго така, вперили погледи един в друг.

— О, добре, казват, че пътят към ада е застлан с добри намерения — промърмори той и я дръпна в прегръдките си.

Кейтлин политна в скута му и обви ръце около шията му. Повдигна лице, за да срещне устните му. Този път той я целуна. В началото устните му бяха меки и нежни, после се втвърдиха, подгонени от дива страст. Тя го целуваше с цялата любов, натрупана през изминалите години, с истинска женска страст. Целуваше го, докато забрави коя е, забрави къде се намира, забрави всичко, освен любовта си и силното желание, което изпитваше към него. Когато той погали гърдите ѝ, прикрити под тънката нощница, тя се разтрепери и се притисна до него.

— Кейтлин... — той отмести ръка от гърдите ѝ. Тя отвори очи и се взря в неговите. Почувства борбата, която се водеше в съзнанието му. Конър продължаваше да търси изход от страшната схватка между душата и тялото му...

— Обичам те — промълви тя.

Очите му се замъглиха и устните му отново намериха нейните. Ръката му потърси копчетата на нощницата ѝ и ги разкопча с разтреперани пръсти. Сърцето ѝ щеше да се пръсне. Тя се извиваше в скута му, полудяла от желание.

— Да свалим това от тебе в такъв случай — той се изправи заедно с нея и внимателно опря в пода босите ѝ крака. Тя беше като замаяна и почти не разбра, как той смъкна дрехата ѝ. Остана открита пред погледа му, трепереца във великолепието на голотата си. Очите му се движеха по тялото ѝ, а блясъкът в тях караше краката ѝ да се огъват.

Косата ѝ се изсипа като водопад над едното рамо и закри гледката му. С разтреперана ръка той праметна копринените кичури на гърба ѝ и продължи да се вира в нея, омагьосан от гледката. Тя беше стройна и дългокрака, бледа като лунните лъчи, които проникваха в стаята, загадъчно красива като самата нощ. Триъгълникът между бедрата ѝ беше гарвановочерен като гъстата ѝ коса. Високата ѝ твърда гърд с розови зърна, проблясваше в тъмнината. Очите ѝ също блестяха, нежни и загадъчни, навлажнени от любовта, която изпитваше. Той продължи да се вира. Тя изви глава и целуна ръката му, която стоеше близо до ухото ѝ. Конър се разтрепери, протегна ръце към нея и я притисна до себе си. Тя затвори очи и обви ръце около врата му.

Докато я полагаше в леглото, дишането му се учести. Той се озова върху нея и огромното му тегло я накара да потъне дълбоко в

дюшека. Краката ѝ се разтвори и бедрата му се настаниха между тях. Той се притисна до нея и острата материя на бричовете му се потърка в извора на нейната женственост. Усещането беше главозамайващо. Тя извика и го притегли към себе си. Усети топлината и твърдостта му. Започна диво да се движи под него. Той все още беше облечен и това я влудяваше. Ръцете ѝ стиснаха предницата на ризата и я дръпнаха с все сила. Чу се звук от изпадали копчета. Тя прокара пръсти по твърдите мускули и докосна плоските връхчета на гърдите му.

— О, Господи, това стана прекалено бързо — шепотът му бе измъчен и едва чул. Той наведе устни към нейните, целувайки я диво, докато ръката му се плъзна между телата им, за да се справи с копчетата на бричовете. Най-после беше освободен и горещо се притисна до Кейтлин. Тя извика. Звукът беше заглушен от устните му. Тя изви гръб и ноктите ѝ се впиха в гърдите му, когато той се насочи към меката ѝ женственост. Откри влажния ѝ център, който гореше и пулсираше. Испита болезнена нужда той да стане негово притежание. С един внезапен, неконтролиран тласък той вмъкна част от себе си в отвора, преди да успее да се овладее. Тя усещаше как ръцете му трепереха, докато се бореше за контрол над себе си.

— Конър... — името му излезе като дихание от устата ѝ. Ръцете ѝ стиснаха раменете му, тялото ѝ се размърда подканващо под неговото.

— Не... не искам да ти причинявам болка — думите бяха изречени с толкова дрезгав глас, че едва можеха да бъдат разчленени.

После като че ли самата мисъл го подтикна. Той изстена и нахлу в нея, разкъсвайки девствеността ѝ, като продължи конвулсивно с тласъците си.

Тя извика. Очите ѝ се отвориха от изненада. Не беше очаквала такава болка. От челото му се стичаше пот. Очите му горяха. Той видя болката ѝ, видя как зъбите ѝ се впиха в долната ѝ устна и потръпна, преди да я притисне още по-плътено до себе си.

— Съжалявам. Толкова съжалявам — прошепна Конър до шията ѝ. Но не спря. Просто не можеше да спре. Той се тласкаше в нея с невероятна страст и сила.

Кейтлин дори не беше подозирала какво насилие представлява тъмната страна на мъжката страст. С всеки друг мъж щеше да бъде ужасена и отвратена, щеше да се бори, да крещи, да дращи, за да се

освободи от разкъсващата болка. Но това беше Конър, нейната любов. Той никога не би я наранил нарочно. Значи този дивашки акт мъжете извършваха с жените, откакто свят светуваше? Той я беше предупредил, беше се опитал да я предпази от това. Това беше цената, която трябваше да плати, за да му принадлежи, и тя беше готова да го стори. Щеше да изтърпи болката, за да му достави удоволствие. Тя обви ръце около врата му, затвори очи, стисна зъби и го държа, докато той плувна в пот, потръпна и изстена. Миг след това той се стегна и с див стон се отпусна върху нея. През това време болката вече беше притъпена и тя реши, че ще може да понася това нещо оттук нататък. Заради Конър.

Единствено заради Конър.

ДВАДЕСЕТ И ДЕВЕТА ГЛАВА

Конър дълго лежа върху нея. Най-накрая повдигна глава, за да я погледне. Тя срещна този поглед и му се усмихна с леко разтреперани устни. Той изстена и отново затвори очи. После се надигна и се изтърколи настрана от нея, увличайки я след себе си, така че тя се сгуши до него, положила глава на рамото му.

— Трябва да ме разстрелят — каза той през зъби. Очите му бяха затворени. Ръката му се стегна около нея. — Съжалявам, толкова съжалявам. Изобщо не можах да се овладеея, не успях да спра. Никога не съм имал намерение умишлено да ти причиня болка.

— Ами... не беше чак толкова зле. Наистина — той й се стори толкова ядосан, че реши да му вдъхне увереност. Леко погали гърдите му. Кожата му беше топла и влажна. Той стисна челюсти.

— Не беше чак толкова зле — повтори той и мрачно се засмя. После седна в леглото и се наведе да я целуне. — Мила моя, спал съм с толкова жени и нито една не ми е казвала „Не беше чак толкова зле“.

— Да, ама аз те обичам. Разликата се състои тъкмо в това — тя каза това толкова сериозно, че той се втренчи като оглупял в нея. После отново се засмя.

— Чудя се колко ли време ще ми отнеме да те накарам да повярваш, че любовта е истинско удоволствие както за мъжа, така и за жената. Дано Господ да ми прости. Изобщо не трябваше да го правя с тебе, но след като го сторих, трябваше да бъда по-внимателен. Желаех те толкова силно, от толкова дълго време... Забравих, че си почти дете. Мога да виня единствено уискито... и тебе. И ти ми влезе в главата по същия начин както алкохолът. Трябваше да действам по-бавно, трябваше да те подготвя. Обещавам ти, че следващия път няма да боли. Ще ти хареса. Ще става все по-хубаво и по-хубаво. Накрая самата ти ще ме молиш да правим любов при всеки удобен случай и аз ще те имам денем и нощем, докато остана само кожа и кости.

Тя го гледаше с подозрение.

— Обещавам — каза той. Тя пак го погледна. За известно време той също не откъсна очи от нея. После се изправи на крака.

— Какво правиш?

— Събличам се.

— О! — гласът ѝ звучеше неловко, както всъщност се чувстваше.

Той започна да сваля останалата част от дрехите си. Кейтлин седна, покри се с една завивка и започна да го наблюдава. Тъмнината не ѝ позволи да схване много от детайлите, но това, което виждаше, я караше да се визира като омагьосана в мъжката му красота. Очите ѝ обхождаха широките рамене, мускулестите гърди, спускаха се към атрибута на мъжката му сила и дългите стройни крака, после пак се отправяха нагоре. Той видя, че го гледа, и това я накара да се изчерви.

— Повдигни се.

Тя го погледна с ококорени очи, после улови подадената ръка и се изправи. Той се зае да оправя леглото. Навън дъждът се беше усилил и трополеше по покрива. Огънят в стаята му отдавна беше загаснал и беше станало доста хладно. Кейтлин се запита дали не трябваше да се прибере в собственото си легло.

— Пъхай се под завивките — той оправя и последната възглавница и се обърна към нея.

Кейтлин неуверено го погледна.

— Ами... ние заедно ли ще спим отсега нататък?

Той се засмя.

— Мислех си, че първо ще се наложи да поговорим, ако нямаш нищо против.

— Н-не — гласът ѝ все още звучеше несигурно, но тя беше гола и ѝ беше студено. Тя се мушна под завивките и бързо се покри с тях, изпитала странно чувство на неудобство след всичко, което бяха направили. Той се настани до нея, прегърна я и пъкна ръка под главата ѝ. Пръстите му започнаха да си играят с косата ѝ и да галят голите ѝ рамене.

— Сега удобно ли ти е? Стопли ли се?

Тя кимна. Наистина се чувстваше прекрасно, свита до него. Струваше ѝ се, че много ще ѝ харесат отношенията между един мъж и една жена.

— Боли ли те някъде?

Кейтлин се замисли. Мястото между краката ѝ леко ѝ пареше, но не я болеше наистина. Тя поклати отрицателно с глава.

— Нали не се боиш от мене?

При този въпрос тя се повдигна на лакът и го погледна изненадано.

— Не, разбира се.

— Просто си го помислих.

— Не ме е страх от тебе. Знам, че никога няма да ме нараниш умишлено, така че престани да се чувстваш виновен. Повярвай ми, добре разбирам как стоят нещата между един мъж и една жена. Знам, че мъжете получават доста удоволствие от цялата тази работа, и съм готова да изтърпя всичко, щом на тебе ти харесва.

— Благодаря — каза той с гробовен глас. После се чу някакво хихикане, сякаш едва се сдържаше да не прихне. Като му хвърли един намръщен поглед, Кейтлин видя, че наистина се опитваше да не се разсмее.

— И какво е толкова смешно? — настоя възмутено тя.

Той се усмихна широко и подръпна нослето ѝ. Тя се отдръпна намусено.

— Нищо, мила моя. Ти си толкова сладка и се държиш толкова абсурдно, че ме караш да се чувствам като най-големия не обесен мошеник. Ако някой друг беше извършил това, което току-що направих, веднага щях да забия куршум в главата му. Тъй като предпочитам да не го правя със себе си, ще направя другото най-добро нещо: ще направя от тебе честна жена.

— Какво? — Кейтлин запримигва, без да е сигурна, че е чула добре. Тя рязко се надигна, стиснала завивките пред голите си гърди.

— Как ще се почувстваш, ако станеш графиня? — усмивката му беше чаровна. Той се бе изтегнал, пъхнал ръце под главата си и се усмихваше. Изведнъж стана безгрижен и щастлив, сякаш беше смъкнал от раменете си товара, който носеше от дълго време.

— Да не би да ме молиш да се омъжа за тебе? — вълнението я разтърсваше цялата, блестеше в очите ѝ и придаваше особен тон на гласа ѝ. Усмивката му стана още по-широка.

— Така трябва. Какво ще кажеш, а?

— О, Конър! — Кейтлин се хвърли върху него с такава сила, че направо го стресна. Той я прегърна и я целуна по шията.

— Приемам това като да.

— Да!

— В такъв случай, след като сме сгодени, без всякакви скрупули започвам да ти преподавам тънкостите на любовта — една закачлива усмивка изви ъгълчетата на устните му.

— О, да... Имаш предвид, че има още, така ли? — вълнението ѝ премина в стъписване. Тя го погледна доста уплашено, но той ѝ се усмихна.

— Ти си непрестанен източник на удоволствия за мене, мила моя. Има още много. Та ти едва си започнала.

— О!

Той не можа да се сдържи и се разсмя.

— Не се тревожи. Правенето на любов е истинско удоволствие. Ще ти хареса веднага щом свикнеш. Повярвай ми.

Смехът му породя подозрение у нея.

— Конър д'Арси, ти да не би да се будалкаш с мене?

— Защо мислиш така?

— Един мъж не може — ти не можеш — нали вече... правихме любов тази нощ.

— Точно така. Няма от какво да се притесняваш. Защо не ми дадеш една целувка, за да скрепим годежа си, а? Ти не се боиш от целувките, нали. Винаги си си падала по тях.

Кейтлин погледна това красиво лице и изпита изключителна нежност. Той беше нейн сега и завинаги. Тя щеше да бъде негова съпруга. Това беше нейната мечта и тя се сбъдваше. Тя вдигна ръка и погали брадата му с наболи по нея косъмчета.

— Ще ти бъда добра съпруга — каза тя, като че ли полагаше клетва.

Смехът изчезна от очите му. Той я погледна напрегнато. После, без да чака тя да го целуне, наведе глава и пое устните ѝ. Целуваше я яростно, като че ли искаше да я заклейми завинаги като своя собственост. Ръцете ѝ се повдигнаха, обвиха врата му и тя отвърна на целувките. Той нетърпеливо я освободи от завивките, които покриваха тялото ѝ, после я притисна до себе си. Езикът му нахлу в устата ѝ. Последва дълга, главозамайваща целувка. Слабините ѝ се стегнаха и в тях нахлу познатото вече усещане. Тя знаеше до какво води то, но вече не се страхуваше. Бяха приключили с любенето за тази нощ. Сега

можеше да се отдаде на целувките, за които копнееше от толкова дълго време. Езикът му напусна устата ѝ и премина по бузата, за да стигне до ухото ѝ. Напъха се вътре и взе да го гъделичка. Усещането направо я влуди. Тя му отвърна със същото и разтреперан, той тръсна глава, за да се освободи от малкото езиче. После устните му очертаха пътечка от шията до гърдите ѝ. Ръцете му поеха твърдите хълмчета, а пръстите му започнаха да търкат зърната, докато тя започна да стене и да се извива. Ръцете ѝ потърсиха тялото му. Отначало движенията ѝ бяха несигурни, но не след дълго тя смело започна да изследва гърдите му. За своя изненада откри, че зърната на гърдите му също настръхнаха от докосването ѝ. Изследователската ѝ работа продължи надолу по тялото му. През това време той внимателно я наблюдаваше. Когато стигна до най-мъжката част от него, тя учудено сведе поглед към слабините му. Тази част изведнъж беше станала невероятно голяма и твърда, и доста заплашителна.

— Хубаво е започнатото да се довърши докрай — прошепна едва чуто той.

Кейтлин го погледна с широко отворени очи. Но когато устните му се оказаха върху нейните, тя забрави за всичко останало. После главата му се сведе към гърдите ѝ и устните му поеха поред зърната ѝ. Кейтлин се чувстваше така, сякаш се възнасяше в небесата. Чудеше се как един мъж може да доставя такова удоволствие на една жена и после да я накара да стене от болка. Но в този момент ръката му се плъзна между бедрата ѝ и тя изобщо престана да мисли.

— Разтвори краката си за мене, куилин — прошепна той в ухото ѝ.

Пръстите му настойчиво се придвижиха по коприненото гнездо между бедрата ѝ и се насочиха по-нататък, докато тя не изпълни желанието му. Кейтлин затвори очи. Тялото ѝ се стегна, а ноктите ѝ се забиха в гърба му. Пръстите му се плъзнаха в глъбините, на които беше причинил болка само преди минути. Тя изстена, но не от болка. Нямаше никаква болка, само възхитително усещане и копнеж, който търсеше начин да бъде удовлетворен.

Тя беше на път да изживее нещо великолепно, когато той отдръпна ръката си.

— Спокойно сега — успокой я той, когато тя изрази протеста си с един стон.

И тогава той се надвеси над нея и проникна в нейната женственост. С един тласък той се зарови дълбоко в нея, изпълни я до краен предел. Шокирана от внезапното действие, тя извика, спомнила си предишната болка. Очите ѝ се отвориха. Той отново беше огромен, горещ и пулсиращ. Но това не беше възможно, той не би могъл...

— Конър! — името му звучеше едновременно като протест и като молба.

Той я погледна с цялата си нежност.

— Мислех си, че ме обичаш — гласът му беше станал извънредно дрезгав.

— Обичам те, ти го знаеш, но...

— Тогава защо не ми се довериш, куилин?

Кейтлин го погледна отчаяно. Тя наистина му вярваше и знаеше, че няма да я излъже, но може би той не знаеше какво изпитва жената. А може би тя не беше като останалите жени. Може би беше деформирана. Но той вече беше вътре в нея и не я болеше. Освен това нали трябваше да плати някаква цена, за да принадлежи на Конър. Щеше да изтърпи, дори и да се наложеше да понася това по пет пъти на нощ.

— Добре — тя стисна очи и прехапа устни. Тялото ѝ се стегна, ноктите ѝ се забиха в раменете му. Той я погледна тъжно, после наведе глава и обсипа лицето ѝ с мънички целувки.

Тя отвори очи и малко страхливо заяви:

— Готова съм, продължавай.

— Не се бой, любов моя. Кълна ти се, че нищо лошо няма да ти се случи. Сега не те боли, нали?

— Не.

— Добре тогава, само се отпусни.

Тя усещаше как мускулите му треперят от усилието да се владее. Любовта ѝ към него изригна с нова сила. Постепенно тя се отпусна.

Изобщо не беше неприятно да го има вътре в себе си. Просто не го разбра, защото се страхуваше. Неговата твърдост и топлина създаваха у нея напрежение, което се засилваше и изпращаше тръпки по цялото ѝ тяло. Мускулите под пръстите ѝ бяха като стомана. Съвсем несъзнателно Кейтлин започна да ги гали.

Тогава той се размърда, съвсем мъничко, но достатъчно, за да я залеет горещи вълни. Тя задържа дъха си, усетила как мускулите ѝ го

обгръщат и се стягат около него. Ударите на сърцето ѝ ускориха ритъма си. Явно бе показала с нещо това, което чувстваше, понеже той стисна зъби. Кейтлин се напрегна. Той продължаваше да не предприема никакви действия, за да удовлетвори копнежа си.

Този път нямаше да ѝ причини болка. Беше ѝ обещал, а Конър беше мъж, който държеше на думата си. Страхът на Кейтлин постепенно изчезна и в тялото ѝ експлодираха най-различни чувства. Тя си пое въздух и разтвори крака. С изненада откри, че движението ѝ доставя удоволствие. Тя повтори експеримента си и остана загледана в него. Очите му бяха полузатворени, дишаше тежко. От челото му се стичаше пот. Тя уверено повдигна бедра към неговите и отново ги оттегли. Видя, че лицето на Конър почервенява, по ръцете и краката му преминаха тръпки. Фактът, че му влияеше толкова силно, беше вълнуващ. Тя отново се размърда, повдигайки крака, за да ги постави на гърба му. Усещането беше изключително и тя почти спря да диша.

— Мили Боже! — той изрече думите със стон.

Кейтлин видя, че очите му са затворени, а устните здраво стиснати. Изглеждаше така, като че ли изпитваше физическа болка и тя се почувства загрижена за момент. После разбра, че причината за това се криеше в самата нея. Той я желаше толкова силно, че направо изпитваше болка от въздържанието. Тя стана по-смела. Отново раздвижи бедра, плъзгайки се нагоре-надолу по него, докато ръцете ѝ бавно преминаха по раменете му, за да се сплетат около врата му.

— О, Господи! — лицето му направо се изкриви и той започна да се отдръпва.

Кейтлин стисна врата му и бедрата ѝ инстинктивно се обвиха около гърба му, за да го задържат.

— Кейтлин пусни ме! Пусни ме или не отговарям...

Гласът му беше отчаян. Очите му се отвориха, за да срещнат нейните. При това очевидно доказателство за силата на страстта му, тя усети как по слабините ѝ се разнасят тръпки. Кожата ѝ пламна.

— Вече не ме е страх. Покажи ми останалото — думите имаха невероятен ефект върху него. Той се стегна, разтрепери се и после се отпусна върху нея. Ръцете му я стиснаха толкова силно, че тя почти не можеше да диша. Той зарови лице между рамото и шията ѝ, шепнейки ѝ нежни слова. Бедрата му се втурнаха към нея с всичка сила. Той се тласкаше и отблъскваше все по-бързо и по-бързо, докато накрая я

увлече със себе си. Тя се притискаше до него, извиваше се и стенеше. Изведнъж във вените ѝ експлодира някакъв див огън. Усещането трая само минути, но когато отмина, сякаш целият свят се бе променил.

— О, Господи! — това бяха първите думи, които каза, когато отново се озова в реалния свят. Те бяха прошепнати близо до ухото му и предизвикаха смеха му.

— О, Господи?! — повтори той, повдигайки комично вежди.

Тя само се усмихна.

— Е, мисля, че това е доста повече от „Не беше чак толкова зле“.

Тя отново се усмихна и сведе поглед.

— Кейтлин...

Тя го погледна.

— Ако не направиш друго изявление по този въпрос, ще те удуша със собствените си ръце.

Тя се усмихна широко, като котка, която току-що е излочила голяма чиния с мляко.

— Мисля, че ще ми хареса да ти бъда любовница.

Той се намръщи.

— Ти не си ми любовница. Ти си ми годеница, което е доста различно. Ние ще се оженим, затова не трябва да се срамуваш от това, което направихме.

Кейтлин го погледна внимателно. Мечтаеше да му бъде жена, но въпреки това откри, че не можеше да го увлече насила в този брачен съюз. Обичаше го прекалено много.

— Конър, знаеш, че не си длъжен да се ожениш за мене. Не и заради това.

— Какво, да не би да искаш да загубя безсмъртната си душа! — той се усмихна безгрижно. — Нямам намерение да прекарам вечността, като се пържа в ада заради тебе. Предпочитам да прекарам цяла вечност, правейки любов със законната си съпруга. В това няма дори капчица греховност. Така че, искаш или не, ще се оженим възможно най-бързо. Не желая спорове по този въпрос.

Говореше полушеговито, но Кейтлин усети сериозността в думите му. Не беше казал, че я обича, но тя бе доволна. Щеше да се погрижи да го накара да я обикне толкова силно, колкото го обичаше самата тя. Както беше споменала и преди, имаше намерение да бъде добра съпруга. Изведнъж се сети за нещо.

— Да не мислиш, че ще продължиш да посещаваш Меридит Конгрив? — каза му строго тя.

Той се разсмя.

— Но, куилин, мислех си, че знаеш. Всички женени мъже си имат любовници. Така стоят нещата. Та нали ти ще ми бъдеш жена.

Тя го цапна с юмрук по рамото, въпреки че знаеше, че се шегува.

— Няма да те делия с никого, Конър — каза тя.

Той наведе глава и я целуна.

— Нито пък аз, мила моя. След като се оженим, ще си принадлежим един на друг за цял живот.

— Аз никога няма да те излъжа, Конър.

— Да. Знам това. В малкото ти примамливо телце няма нито едно лъжливо нещо — той се извъртя настрани и стана от леглото.

— Какво правиш? — попита тя озадачена, когато той се върна с една кърпа.

— Ще те измия, ще те облека в нощницата ти и ще те върна обратно в леглото ти. Докато се оженим, ще спиш сама. Не искам скандали около тази женитба.

— Женитба — замечтано произнесе тя и се облегна на възглавниците.

Той се приближи до нея с мократа кърпа и започна да трие лицето ѝ. Като разбра, че се кани да продължи с процедурата, тя дръпна кърпата от ръцете му.

— Благодаря ти, но ще се измия сама. Обърни се, ако обичаш.

— Нима се срамуваш след всичко, което извършихме? Ще те излекувам от това, преди мастилото да е изсъхнало в брачния регистър.

— Хей, още не сме женени. Обърни се!

— Ти май ме командваш? Предупреждавам те, в моя дом аз съм господар.

— Аз пък имам намерение да съм господарка в къщата си.

Кейтлин се изтри хубаво с кърпата, после облече нощницата си и застана пред него.

— Това е най-прелъстителната одежда, която някога съм виждал. Последния път, когато нахълта тук, облечена с нея, едва не я съдрах.

— Страхувам се, че много лесно се оставяш да те прелъстят.

Той се засмя.

— Е, не е чак толкова лесно. Много трябва да мисля преди това.

Той се пресегна за бричовите си.

— Ама ти защо се обличаш?

— Ще те занеса до леглото ти.

— Я не се прави на глупак! И сама мога да стигна дотам.

Той закопча бричовите си и я вдигна на ръце.

— Ще се научиш да ме слушаш. Не ми трябва дебелоглава жена, която постоянно да се дрънка с мене.

— А на мене не ми трябва твърдоглав овен за съпруг. Конър, пусни ме! Чуваш ли?

— Чувам, мила моя. Не ме командвай, малка хубостнице, или ще грабна пръчката и ще ти нашаря задника веднага след като се оженим.

— Можеш да опиташ, въпреки че не те съветвам. Ще си получиш наградата в небесата много по-скоро, отколкото очакваш.

Той се засмя и я целуна. Кейтлин обви ръце около врата му и също го целуна. Беше толкова ангажирана с действията си, че не чу кога се отвори вратата в дъното на коридора. Разбра за присъствието на Кормак, когато вдигна поглед и го видя. Той стоеше на прага на стаята си, увит в един юрган и гледаше недоумяващо. Като си помисли как изглеждат отстрани, Кейтлин се изчерви. Конър, който беше усетил присъствието на Кормак миг преди Кейтлин, изгледа начумерено брат си над главата ѝ и му заяви:

— Ние ще се женим.

По лицето на Кормак се изписа изненада, която бързо се смени от друго, трудно за разгадаване изражение.

— Да благодарим на Бога. Може би нещата тук ще се нормализират — отвърна Кормак, после се обърна и влезе в стаята си, като затвори вратата след себе си.

— Мислиш ли, че след като се оженя, ще си оправя настроението?

— Поне няма да стане по-лошо. Просто няма такава възможност. Напоследък прехвърли всички граници.

— Водех битка със съвестта си и с радост ти докладвам, че тя загуби.

— О, вече!

Той стигна до стаята ѝ и я положи в леглото. Зави я добре и я погали.

— Само седмица, няма да ни отнеме повече време — каза той.

— Какво няма да отнеме повече време?

— Да подготвим женитбата си. Разбира се, ще се наложи да обясня на отец Патрик, че сатаната ме е стиснал за гушата и не съм могъл да се отскубна, но...

Кейтлин го дръпна закачливо по носа. Той се усмихна, целуна я и понечи да си върви. Като стигна до вратата, тя се сети за нещо.

— Конър?

— Аха? — той се обърна към нея.

— Какво значи „куилин“?

— Микийн ми каза, че не знаеш нашия келтски. Е, добре, това е още едно нещо, което скоро ще научиш. Куилин, това си ти, моето момиче с красивата коса — той се изниза с усмивка от стаята ѝ.

Кейтлин продължи да се усмихва глупаво дори след като заспа.

ТРИДЕСЕТА ГЛАВА

На следващата сутрин, още преди Кейтлин да слезе, Конър информира братята си за своите намерения. Запознат с малко грубия хумор на роднините си, той се беше надявал да ѝ спести главния удар на техния коментар. Но вълнението ѝ я накара да стане рано. Щом тя се появи, по-младите братя д'Арси я поздравиха с ура. Тъй като не очакваше подобно посрещане, тя се поколеба за миг на входа на столовата, оглеждайки с широко отворените си очи усмихнатите мъжки лица. Тази сутрин бе положила особени грижи за външния си вид. Беше четкала косата си, докато тя се наелектризира и заблестя като най-хубавите ботуши на Конър. После върза на тила си този копринен облак със синя панделка, която напълно подхождаше на цвета на любимата ѝ вълнена рокля. Беше се облякла с мисълта за Конър, но сега, под погледите на братята му, ѝ се струваше, че грижите ѝ се оказаха болезнено очевидни. Изчервявайки се от техния шумен ентузиазъм, тя погледна умолително към Конър. Той стана и отиде да я посрещне, но самият той изглеждаше малко объркан, докато ѝ се усмихваше.

— Крайно време е да престанете — каза той, като улови ръката на Кейтлин и огледа братята си с полувесел, полунамръщен поглед.

— Не всеки ден се сдобиваме със сестра, Кон, особено такава като Кейтлин — посочи Рори ухилено.

— Не смятате ли, че отсега нататък трябва да ставаме, когато тя влиза? Разбира се, че трябва! Та тя ще бъде графиня! — Кормак сръчка Рори и стана на крака, за да направи на Кейтлин един елегантен поклон. Рори се изправи и също се поклони. Лиъм си остана на мястото, гледайки с известна неприязън глупостта на братята си.

— Я оставете момичето на спокойствие — каза Конър, като я заведе до масата и ѝ отместа един стол.

Кейтлин седна, почувствала се неудобно от кавалерското отношение на Конър и от вниманието на останалите, но едновременно с това бе поласкана и сърцето ѝ преливаше от нежност. Мъжете

седнаха след нея. Намусената, но мълчалива мисис Макфий сложи пред нея купа с димяща каша. Вероятно Конър я беше предупредил. Може би я беше заплашил с уволнение, ако не си държи езика зад зъбите.

— Кога ще бъде сватбата? — поинтересува се Кормак, докато всички наблюдаваха как Кейтлин поднася лъжицата към устата си. Тя преглътна с усилие.

— Веднага щом се уредят нещата. Изпратих Микийн със съобщение до отец Патрик.

Лиъм се намръщи.

— Разумно ли е това?

Конър повдигна рамене.

— Разумно или не, ще се ожения в църквата, тайно, разбира се. Официалната церемония ще се извърши от магистрат в Дъблин. После ще останем там известно време.

— О, меден месец! — мъдро кимна Кормак.

Кейтлин отмести кашата настрана и погледна Конър. Той не беше обсъждал с нея тези въпроси, но беше толкова щастлива от годежа си, че щеше да остави мъмренето за по-нататък. Като премисли нещата, реши, че подробностите около женитбата изобщо не я интересуваха, важното беше, че ставаше съпруга на Конър.

Лиъм прочисти гърлото си.

— Това ще ни даде достатъчно време да се преместим. Когато бъдете готови да си уредите дома тук, ние няма да ви се пречкаме.

— Какви ги дрънкаш, братко? — Конър го зяпна изненадано, както впрочем направиха и останалите.

— Ами ти ще искаш да си насаме с Кейтлин, а ние лесно можем да си намерим жилища в селото или...

— Не ставай глупав, Лиъм — прекъсна го Конър. — Ние сме семейство и оставаме заедно.

— Не си обмислил добре нещата. Та ти ще искаш да си направиш детски стаи...

— Детски стаи или не, това е вашият дом. Вие оставате тук — в гласа на Конър се промъкна заплашителна нотка. Очите му се бяха вторачили в Лиъм.

— Аз искам да останете, Лиъм, моля те — Кейтлин също се намеси. Отношенията между братята бяха много близки и тя щеше да

бъде дълбоко наранена, ако нещо се случеше. — Всички вие представлявате единственото семейство, което някога съм имала. Ако чувствате, че не можете да живеете тук заедно с мене и Конър, тогава изобщо няма да се омъжа за него.

Конър премести погледа си върху Кейтлин. Тя го посрещна с решително вдигната брадичка.

— И тогава Конър ще полудее, ще си го изкара на нас и животът ни няма да има смисъл — обобщи Кормак с широка усмивка. — Седни си на задника, Лиъм. Конър не иска да напускаме, нито пък Кейтлин. Ако Кон може да се научи да държи на коленете си бебета, значи и ние можем. Няма да бъде чак толкова зле.

— Кон, сигурен ли си? Не бихме искали да ти пречим, ако искаш да останеш насаме с булката си — Лиъм внимателно огледа лицето на брат си.

— Надявам се да имам достатъчно време да оставам насаме с жена си. Освен ако нямате намерение за в бъдеще да спите в спалнята ми.

Кормак и Рори се разсмяха, а след малко и Лиъм се присъедини към тях. Кейтлин се изчерви от този мъжки хумор, с ясното съзнание, че се шегуват за нейна сметка.

— Нали знаете, че ако му се прииска да я целуне, винаги може да ни разкара — Рори, забелязал изчервяването ѝ, ѝ се усмихна закачливо.

Кейтлин се поотпусна сега, след като поне един от тях бе запазил предишното си отношение към нея, зад което се криеше привързаност. Тя му направи една физиономия и отмести кашата. Мисис Макфий прибра пълната купа със сумтене.

— Тя е готова, Кон. Можеш да ѝ го дадеш — Кормак беше забелязал, че Кейтлин се отказа от закуската.

Конър изгледа намръщено най-малкия си брат.

— Това е един от случаите, който изисква уединение — каза той, докато очите му срещнаха недоумяващия поглед на Кейтлин.

— Господи, Кон, не се нахвърляй така върху нас. Направо ме е страх, като си помисля как един толкова силен мъж е стигнал до такова падение — видимо развеселен, Кормак избута стола си назад от масата. Конър хвърли на брат си усмиряващ поглед. Рори и Лиъм се усмихнаха, но също се изправиха.

— Струва ми се, че вече ни праща по дяволите — каза Рори. Лиъм кимна в знак на съгласие и тримата се оттеглиха.

Конър стана. Кейтлин с изненада откри, че изглеждаше по-млад и по-щастлив от когато и да било. Той извади нещо от джоба си и я погледна усмихнато.

— Затвори очи и протегни ръка.

Кейтлин постъпи така, както я помоли. Той взе ръката ѝ в своята и нахлузи нещо на пръста ѝ. Като усети хладния метал да се плъзга покрай кокалчето ѝ, тя повече не можа да се сдържи. Очите ѝ се отвориха, после се ококориха, като видяха пръстена на ръката ѝ. Беше огромен златист топаз, обкръжен от диаманти, големи колкото нокътя на малкото ѝ пръстче. Замаяна, тя не откъсваше очи от него.

— Това е годежният пръстен на графовете на Айва — каза той, — за последен път го е носила майка ми.

— О, Конър — промълви тя, после се измъкна от стола и се хвърли на врата му.

Той обхвана талията ѝ и я притисна до себе си. Тя обсипа с целувки гладко избръснатата му брада, после вдигна устни към неговите. Целувката му беше дълга и истинска. Когато Конър най-после я освободи, краката ѝ се огъваха, а дишането ѝ беше неравномерно. Очите му блестяха, като я гледаше. После се наведе и бързо целуна устните ѝ. Вгледа се в светлите му очи и прошепна:

— Обичам те.

Ръцете му стиснаха раменете ѝ, той се наведе и тя си помисли, че отново ще я целуне.

Звукът от ръкопляскане я накара да извърне глава. Конър се намръщи, като видя тримата си братя да аплодират диво, застанали на входа. Кейтлин цялата почервения, но си наложи да се усмихне.

— Следващия път първо ще се уверя, че вратата е затворена — изръмжа Конър, но киселата му физиономия бързо се смени с усмивка.

— Помислихме си, че ще ти трябва свидетели в случай, че тя реши да те захвърли, заради някоя по-добра партия — каза му Рори.

Лиъм излезе напред и подаде ръка на Конър.

— Желая ти щастие, Кон.

Конър пое ръката му, стисна я и после го прегърна. Рори и Кормак бяха следващите в редицата. После дойде ред на Кейтлин да приема поздравленията на братята, които хвърляха подозрителни

погледи към Конър, докато я притискаха до себе си и целуваха бузата ѝ. Конър се засмя и ги заплаши.

Изминаха часове, а Кейтлин все още стоеше замаяна от щастие. Наложил се да изпълнява омразните домакински задължения вътре в къщата. Тя имаше намерение да се занимае с градината, но навън продължаваше да вали. Докато работеше, тя използваше всяка минута, за да се възхищава на пръстена. Беше ѝ малко широк и тя трепереше при мисълта, че би могла да го изгуби. Реши да помоли Конър да го занесе да го смалят при първия удобен случай. Вече не я дразнеше дори сумтенето на мисис Макфий. Никой не можеше да развали щастието ѝ. Солидното доказателство за намеренията на Конър беше на пръста ѝ. Той наистина ѝ беше предложил женитба.

Конър също беше в много добро настроение. Когато късно следобед откри, че Рори беше забравил да захлупи един варел със зърно за посев и две гладни овце го бяха преобърнали и бяха намалили в значителна степен съдържанието му, единственият му коментар се състоеше в повдигане на рамене и философското заключение:

— Е, добре де, случват се и такива неща.

Рори направо си прехапа езика от облекчение и изненада. След това изкрещя някаква благословия, отнасяща се до силата на любовта. Брат му го погледна строго, но веднага след това се усмихна.

— Бъди благодарен на щастливата си звезда, хлапе — каза му той. — Когато си събера ума, ще ти изкарам това зърно през носа.

— Благодарен съм на Кейтлин, а не на звездите — отговори Рори с усмивка.

Кормак, който в това време изливаше лекарство в гърлата на овцете и беше свидетел на целия инцидент, поклати глава.

— Мисля си, докога ли ще трае това чудо? Кейтлин рано или късно ще го изкара от кожата му и предполагам, че ще е доста скоро. Тя винаги го прави.

— Да, но не и когато ще се женим. Ще се държа изключително добре. Вече обещах на Конър, че ще му бъда добра съпруга — Кейтлин беше влязла забързано в кошарата тъкмо навреме, за да отговори. Бе зарязала къщната работа, понеже не можеше да изтърпи да бъде далече от Конър толкова дълго. Тя свали шала от главата си и сладко се усмихна.

— Послушна съпруга — поправи я той, като подръпна носа ѝ, щом тя застана до него.

Кормак и Рори взеха да свиркат. Кейтлин, щастлива в прегръдката на Конър им се изплези.

— Кон, ако си мислиш, че ще можеш да направиш съпруга от тази нахална палавница, значи си смел мъж.

— Мисля, че никога не е имало съмнение по този въпрос — сухо отвърна Конър. Рори се усмихна на объркването на Кормак.

— Е, стига с веселбите, деца мои, трябва да натъпча още четири овце с проклетото лекарство. Кон, би ли ми заел избраницата си?

— С каква цел?

— Да им седя на главите — отвърна Кейтлин вместо Кормак. — Отговарям на изискванията за теглото, нали разбираш. Но тъй като ще ставам графиня, се страхувам да не се унижа.

— О, ама то има два вида графини — намеси се Рори. — Ти определено ще бъдеш от другия вид.

— Ти пък — започна Кейтлин, но бе прекъсната от виковете на Микийн.

— Ваша светлост! Къде сте!

Микийн надникна в кошарата, изтръсквайки от себе си дъждовните капки.

— Тук съм. Предаде ли съобщението ми на отец Патрик.

— Да, и...

— И аз реших сам да дойда да видя какво става, Конър.

Плътният глас на непознатия прекъсна Микийн. Седнала върху главата на овцата, Кейтлин не го виждаше, но се досети, че това трябваше да е прословутият отец Патрик. От нещастното изражение на Микийн тя можеше да съди, че присъствието на свещеника бе накарало коняря да се втурне да търси Конър. Беше се опитал да го предупреди.

— Добър ден, отче — гласът на Рори звучеше по-различно, дори малко нервно. Кейтлин разбра, че този свещеник има значително влияние върху всички д'Арси.

— Добър ден, Рори. Конър, имайки предвид последния ни разговор, бях мъничко изненадан от новината, която ми донесе Микийн. Той казва, че желаяш да се ожениш, и то в рамките на една седмица, така ли?

— Да.

— И то за момичето, за което говорихме?

Въпреки че Кейтлин не можеше да види отец Патрик, тя виждаше Конър. Той се ухили виновно.

— О, да, отче.

— Преди да се съглася да извърша тази церемония, трябва да се уверя, че са удовлетворени интересите и на двете страни. Бих искал да поговоря с девойката, ако нямаш нищо против.

В този важен момент Кейтлин седеше послушно върху главата на една овца. Като разбра, че ще трябва да се срещне със свещеника, който беше посъветвал Конър да се освободи от нея, тя загуби концентрацията си. В резултат на това овцата я изхвърли от себе си и тя полетя във въздуха. Главата ѝ се удари в дървената преграда на яслите и след това се приземи по задник в калната слама. Кормак нямаше чак такъв късмет. Той се покри от горе до долу с лепкавата течност. Последваха клетви по адрес на овцата и на несръчността на Кейтлин. После си спомни за присъствието на свещеника и целия почервения.

— Простете, отче — промълви той засрамено.

През това време Конър вече беше при Кейтлин и загрижено я оглеждаше, докато ѝ помагаше да се изправи на крака.

— Нарани ли се?

— Н-не съвсем — Кейтлин поклати глава, после се усмихна. — Само достойнството ми пострада.

— За в бъдеще си намери някой друг, който да седи на главите на проклетите овце — каза Конър на брат си.

В същия момент Кейтлин срещна мрачния сив поглед на едрия оплешивял свещеник, който ги наблюдаваше внимателно.

— Въобще не се съмнявам, че ти си Кейтлин. Здравей, дете. Надявам се, че главата не те боли много. Аз съм отец Патрик.

— Здравейте, отче. Конър... много ми е говорил за вас — Кейтлин се освободи от ръцете на Конър и се постара да пооправи малко външния си вид. В крайна сметка щеше да става графиня.

— Би ли искала да си поговорим малко, дете? Трябва да ти призная някои неща, а бих пийнал и чашка чай.

— Заповядайте с мене в къщата, отче. С удоволствие ще поговоря с вас и ще ви приготвя чай — Кейтлин гледеше свещеника

право в очите с вирната брадичка. Дали той одобряваше или не, тя щеше да се омъжи за Конър. Но усещаше, че Конър цени мнението на свещеника, затова ѝ се щеше да го спечели на своя страна.

Отчето се усмихна и мушна ръката ѝ под своята. При тая близост Кейтлин видя, че той беше миловиден човек, с кръгло червендалесто лице и посивяла коса. На височина беше почти колкото Конър, но нямаше неговото силно телосложение.

— Ще се радваме, ако останете за вечеря, отче, а и след това — Конър беше застанал от другата страна на Кейтлин.

Едно кимване от страна на свещеника прекъсна речта му.

— Благодаря за поканата, Конър, но засега нямаме нужда от тебе, нали, момичето ми? Ще се оправим и сами.

Конър се намръщи и погледна към Кейтлин.

— Кейтлин?...

— Всичко е наред, Конър. Ще се чувствам прекрасно в компанията на отец Патрик, сигурна съм.

— Явно момичето е по-умно от тебе. Започвам да мисля, че доста си ме подвел по този въпрос — отчето строго огледа Конър.

Конър срещна погледа му с виновно разбиране.

— Сигурно е така, отче. Когато идвах при тебе, бях направо изчерпан.

— Хайде, върви да си гледаш работата и ме остави да поговоря с момичето на спокойствие.

Конър се поколеба и погледна Кейтлин.

— Всичко ще е наред — увери го тя.

— И така, кажи ми дете, ти принадлежиш ли на Правата вяра? — започна отчето, когато тръгнаха към къщата.

Докато пиеха чай, а и по време на вечерята отец Патрик научи каквото му трябваше. След вечеря той постави твърдата си ръка на рамото на Конър и каза:

— Конър, ще ти призная, че тръгнах насам с намерението да те спасявам. Сега обаче намеренията ми изцяло се промениха. Това е най-сладкото и обичливо момиче, каквото не можеш да намериш по цяла Ирландия. Тя те обича, а виждам, че и тебе те е грижа за нея. Ще ти бъде чудесна съпруга и ще те дари с хубави синове. Благославям и двама ви.

— Благодаря, отче — отговори Кейтлин изненадана и доволна.

— Ти си изключителен човек, отче — отбеляза Конър със задоволство и притисна Кейтлин до себе си. — Кога можем да се венчаем?

— След месец — твърдо заяви отчето и хвърли страховит поглед на Конър. — Междувременно бих ли могъл да ти кажа нещо насаме, сине мой?

Конър изпъшка.

— Последния път, когато ме нарече сине мой, от наказанието коленете ме боляха цяла седмица.

— Имам чувството, че този път ще те болят доста по-дълго.

Конър неохотно поведе отчето към кабинета. Те се появиха отново след известно време. Физиономията на Конър беше малко тъжна. Той застана зад стола на Кейтлин.

— Трябваше ли да му казваш за снощи? — той се наведе, за да прошепне това в ухото ѝ.

Тя се изчерви и му хвърли един поглед, с който искаше да се извини.

В този момент Микийн застана на входа. Конър отиде до дребничкия човечец.

— Всички са готови, Ваша светлост — го чу тя да казва. Изненадано сбърчи вежди. Преди да успее да се изправи и да отиде при тях, Конър се върна и тихо каза нещо на отец Патрик.

— Какво става? — прошепна тя на Рори.

— Отец Патрик ще прочете тайна литургия за хората от Данъмор. Всички са се събрали в гората зад кошарата. Ако се разчуе, добре ще ни подредят.

Конър се приближи до тях. Наметна Кейтлин с един шал и всички се отправиха към мястото на срещата. Отчето прочете литургията си и се помоли за всички онеправдани. След благословията му хората безшумно се заизнизваха. Конър здраво стискаше ръката ѝ по обратния път до вкъщи.

ТРИДЕСЕТ И ПЪРВА ГЛАВА

Следващите няколко дни бяха за Кейтлин като прекрасен сън. Въпреки че не спираше да вали, тя се чувстваше така, като че ли слънцето грееше над нея през цялото време. Единственото неприятно нещо бе, че Конър, предупреден от отец Патрик, а и от собствената си съвест, отказа да ѝ преподава уроците на любовта. Каза ѝ, че това ще стане, след като се венчаят. Независимо от тази забрана Конър също беше невероятно щастлив. Братята му с изумление наблюдаваха как той приемаше дори най-влудяващите им пакости със спокойствие и добросърдечен хумор.

Където и да се намираше Конър, Кейтлин винаги беше наблизо. Ходеше с него из фермата, помагаше му с каквото можеше. Понякога просто седеше, гледаше го и му се възхищаваше. Обожанието ѝ към този мъж беше толкова явно, че братята му не пропускаха случай да я закачат. Тя приемаше подмятанията им напълно спокойно. Наистина обожаваше Конър и не я интересуваха кой ще разбере за това.

За първи път в живота си тя се интересува от своя гардероб. Конър настоя да се омъжи, облечена в подходяща сватбена рокля. Тя с изненада откри, че ѝ доставя удоволствие да разглежда моделите. Три седмици преди сватбения ден тя си избра съвсем семпла рокля с високо деколте и дълги тесни ръкави, която да бъде ушита от лъскава бяла коприна. В сандъка на тавана откри чудесен бял дантелен воал, който бе принадлежал на майката на Конър. С това тоалетът щеше да бъде напълно завършен.

Конър яздеше с нея до селото, където местната шивачка ѝ подготвяше роклята. Кейтлин се беше превърнала в център на вниманието. Мисис Макфий беше разнесла навсякъде шокиращата новина за годежа на Негова светлост. На Кейтлин ѝ се струваше, че целият свят я гледа.

— Чувствам се като двуглаво теле — каза тя малко тъжно на Конър, когато той я свали от седлото при завръщането им в Данъмор. Можеше да слезе и сама, но Конър настояваше да ѝ асистира. Това му

беше като извинение, за да може да я подържи в ръцете си. Бяха изминали повече от десет дни, откакто я запозна с любовта, и тя ставаше все по-нетърпелива отново да изживее блажения миг.

— Не ми приличаш на такова — каза Конър с усмивка и я свали на земята.

Кейтлин остави ръцете си да се обвият около врата му и се притисна до него.

— Искан ми се вече да бяхме женени — каза тя шепнешком. Ръцете, които я държаха за кръста, се стегнаха и я притеглиха още по-близо. Гърдите ѝ опряха до неговите. Очите му се плъзнаха към устните ѝ, после към набъбналите гърди, преди отново да срещнат погледа ѝ.

Усмивката му стана още по-широка. После се изви настрани.

— О, това е голямо признание. Не ти ли казах, че правенето на любов ще ти се понарави?

Тя повдигна едната си ръка от раменете му и закачливо го плесна по бузата. Ръката ѝ бавно се спусна по челюстта му, наслаждавайки се на допира до кожата му.

— О, да, каза ми, порочно същество такова.

— Нали не грешах?

Тя го погледна. Палецът ѝ погали устните му.

— Не, не грешеше — увери го тя, като сведе очи. После отново го погледна. Очите му бяха потъмнели и сърцето на Кейтлин затупка с всичка сила. Палецът ѝ отново погали устните му.

Той ги разтвори и пое пръста ѝ с уста. Зъбите му нежно то захапаха. Кейтлин изпусна тиха въздишка. Краката ѝ омекнаха. Тя се повдигна на пръсти, за да му поднесе устните си. Въпреки че усещаше напрежението му, той не помръдна.

— Само една целувка, Конър — примами го тя.

— О, да. Само една целувка. Лесно ти е да го кажеш — измърмори той, но не можа да устои на изкушението. Притисна я до себе си и впи устни в нейните. Езикът му запълни устата ѝ. Кейтлин се помисли, че всеки миг ще се разтопи.

— Стига толкова! — той я отстрани от себе си така внезапно, че тя трябваше да стисне раменете му, за да не падне. Гласът му беше дрезгав, очите му горяха от желание, но той беше дал дума.

— Конър! — простена тя.

— Ще изчакаме, докато се оженим.

— Цели три седмици!

— Не е цяла вечност. Ти ще ми бъдеш жена и не мога да те третирам като уличница.

— Но аз искам да ме третираш като уличница! Щом го правя с тебе, изобщо не ми пука кой какво си мисли! — бяха спорили по този въпрос и преди, благородството му я караше да ѝ се иска да тропне с крак от възмущение.

Конър я изгледа намръщено.

— Изобщо не ми помагаш да преодолея желанието си.

— Така и така ще се женим. Каква разлика има в това, дали ще го правим сега, или след брачната церемония. Нали в очите на Бога ние сме вече мъж и жена — този довод и хрумна в момента и тя не успя да съдържи триумфалната си усмивка. Нека Господ да слезе и да провери, ако може!

— Аз...

— Ваша светлост, тук ли сте? Имам новини! Нещо... О, извинете! — Микийн нахлу в конюшната видимо развълнуван от нещо. Той се спря като закован, като видя Кейтлин в ръцете на Конър, и след това се намръщи неодобрително. И той като мисис Макфий смяташе, че Кейтлин не е жена за Конър.

— Всичко е наред, Микийн. Тъкмо приключвахме работата си тук. Защо не се качиш в къщата, котенце, и не смениш мокрите си обувки? Аз имам още малко работа — той пусна Кейтлин и закачливо я перна по задника. Очарована от това действие, тя се усмихна и се запъти навън от конюшната.

— Става въпрос за злато, Ваша светлост! Злато!

Трескавите думи на Микийн стигнаха до ушите на Кейтлин, която тъкмо излизаше от конюшната. Тя отстъпи зад отворената врата и безсрамно се заслуша.

— Какво говориш, Микийн?

— Това е дългът към съкровищницата, който идва от Бласкетс. Карат го за Дъблин и ще мине през Наас тази нощ. Това е голяма тайна, но познавам един момък, чийто брат работи за тамошен джентълмен. Той е товарил сандъците. Не е трябвало да наднича в тях, но му се сторили прекалено тежки за гардероба на една дама, както му било казано. Пълни били със злато! Цяло съкровище! Потеглили са от

Бласкетс преди три дни! Нощес трябва да отседнат в странноприемницата в Наас. Можем да си направим едно малко пътешествие. Момчето казва, че щяло да има охрана.

— Казваш, че са тръгнали от Бласкетс преди три дни? — попита замислено Конър.

— Да. И мисля, че ще пристигнат в Наас около полунощ.

— Наас е доста далече оттук.

— Аха.

Конър помълча малко после се усмихна.

— Колко интересно.

Микийн също се засмя.

— Да, мислех си, че ще кажете тъкмо това.

Кейтлин повече не можеше да мълчи. Тя се появи от скривалището си, подиря ръце на кръста и свирепо изгледа Конър.

— Вие двамата с какво се каните да се захванете?

Той я погледна с присвити очи. Микийн ѝ хвърли свиреп поглед.

— Изпратих те в къщата!

Очарователният мъж, който я беше потупал закачливо, беше изчезнал. Тя познаваше и този Конър. Той беше страшен, но тя ни най-малко не се боеше от него.

— Да, но аз не отидох. Можеш ли да ми кажеш какво толкова интересно има в един товар злато?

— Това няма нищо общо с тебе. Върви да си смениш обувките.

Тя се намръщи.

— Няма да допусна да ме отпращаш като малко дете. Имаш намерение да вземеш това злато, нали?

— Тихо! — това го каза Микийн, който тревожно се озърташе наоколо. За щастие, освен тях тримата в конюшната и на двора нямаше никого.

— И какво, ако е така?

— Тогава и аз ще дойда!

— Няма да стане!

— Щом ще се женим, ще бъдем и партньори. Ще ходя там, където ходиш и ти!

— По дяволите, казах не!

— Искам да дойда, Конър!

— Не, и точка по въпроса! — той се приближи до нея, хвана я за рамото и я обърна към изхода. — Върви вкъщи да си смениш обувките! Ще се видим на вечеря.

— Няма да стане, Конър д'Арси. Ако си мислиш, че ще ти играя по свирката само защото сме сгодени, жестоко се лъжеш.

— Ще правиш каквото ти кажа!

— Няма! И не можеш да ме накараш!

— О, не мога ли? Ще видим, момичето ми.

— Какво ще направиш? Ще ме набиеш ли?

Предизвикателството имаше голям ефект, понеже тя знаеше, че той никога нямаше да го направи. Те стояха един срещу друг и крещяха вътре в конюшнията. Шумът привлече Кормак и Рори, които работеха в кошарата. Двамата по-млади д'Арси дойдоха да видят какво става.

— Какво безоблачно семейно щастие — прошепна развеселен Кормак на Рори, но Конър чу и се обърна към него.

— Ти си дръж езика зад зъбите! А ти — той отново се обърна към Кейтлин, — ще правиш това, което ти се каже! Не желая за съпруга твърдоглава пакостница.

— О, така ли? Тогава няма да ти бъда съпруга.

— Може и така да стане.

— Тогава си вземи шибания пръстен и бъди проклет! — разярената Кейтлин дръпна пръстена от пръста си и го хвърли към Конър. Той го улови тъкмо преди да го удари по главата. Лицето му почервения от гняв. Тя се въртна на пети и тръгна да излиза от конюшнията.

— Сега, след като вече не сме сгодени, ще правя каквото си искам! По дяволите! — изсъска тя през рамо на излизане. После се отправи към къщата.

— Внимавай какви ги дрънкаш! Няма да допусна жена ми да псува като някой драгун! — Конър тръгна след нея побеснял.

Тя хвърли поглед през рамо и хукна да бяга. Той се втурна след нея, настигна я на половината път и я грабна на ръце.

— Пусни ме! — кресна тя и го заблъска с юмруци в гърдите.

— Не и в този живот — процеди той през зъби и я внесе в къщата.

В конюшнята, скрити от погледа на брат си, Кормак и Рори си размениха многозначителни погледи. После дойде Микийн и тримата си засушукаха.

ТРИДЕСЕТ И ВТОРА ГЛАВА

— Повече никога не си хвърляй пръстена или така ще ти нашаря задника, че няма да можеш да седнеш!

Той я беше внесъл в къщата, беше минал покрай скандализираната мисис Макфий и бе изкачил стъпалата до стаята ѝ. Сега седеше на леглото ѝ, надвесен над нея, и стискаше и двете ѝ ръце.

— Не се опитвай да ме стряскаш!

— Ако не се държиш добре, ще направя много повече!

— Не можеш да ме накараш да си стоя вкъщи, докато ти ходиш на лов за приключения! Искам да дойда с тебе!

Конър изсъска и приближи лицето си само сантиметри от нейното.

— Слушай, малък идиот, това, което върша, по никакъв начин не може да се нарече „приключение“. Опасно е! Могат да те убият! Всеки от нас може да бъде убит! Спомняш ли си, когато простреляха Рори? Още няколко инча, в която и да е от двете посоки и той щеше да бъде мъртъв. Не желая да бъда застрелян, не желая да застрелят братята ми и най-вече не желая да застрелят тебе! Разбра ли?

— Щом опасността е толкова голяма, не ти е работа да препускаш из околността и да ограбваш хората. Аз също не искам да те убият!

— Има хора, които разчитат на мене. Не мога да се откажа просто така. Правя го от толкова дълго време. Имам задължения.

— Тогава можеш просто да ме вземеш със себе си!

— Преди да тръгна, ще те вържа и ще те затворя в хамбара!

— Няма да посмееш!

— Пробвай ме!

Тя го изгледа свирепо. Той ѝ отвърна по същия начин, после въздъхна и заговори почти ласкаво:

— Ще ми доставиш голямо удоволствие, ако се откажеш от идеята да препускаш заедно с Черния конник. Мисълта, че може да те стигне някой куршум, направо смразява кръвта ми. Ще ме е страх за

тебе и няма да мога да се съсредоточа, а ако не го направя, мога да бъда убит. Ще поемеш ли отговорността за това?

Кейтлин се ококори. Той говореше напълно сериозно, но имаше нещо...

— О, не! Няма да ме подмамиш по този начин. Казах ти, че мога да ти бъда от полза. Ще имаш още един чифт очи, които да наблюдават, още един кон, който да носи товара.

— И още един човек, който да бъде застрелян! — довърши мрачно той. — Казах последната си дума по този въпрос. Кейтлин, имам намерение да бъда добър съпруг. Дори и да започнеш да ме въртиш на малкия си пръст след сватбата, по този въпрос няма да отстъпя! Когато излизаме нощем, ти ще си стоиш у дома! Ясно ли е!

— Не! — измърмори тя, почувствала се внезапно уморена от словесния двубой. Знаеше, че споровете с Конър бяха само хабене на нерви. Реши да го примами по друг начин.

— Може ли да си получа обратно годещия пръстен? — попита нежно тя.

Той се изправи и я изгледа намръщено.

— Хитростите ти няма да минат.

— Само си искам пръстена обратно. Освен ако наистина не си решил да направиш това, което каза, а именно, че не искаш за съпруга твърдоглава палавница.

Той отново ѝ хвърли мрачен поглед.

— Ще те откажа и от двете неща, дори това да убие и двама ни.

— О, така ли? — тя едва не забрави за решението си да не се кара с него. Като се въздържа от отговор, тя вдигна поглед към него.

Той ѝ се усмихна язвително и се обърна.

— Къде отиваш? — тя скочи и се опита да излезе след него. Вратата се затвори под носа ѝ. Кейтлин премига изненадано. Докато забележи, че ключът липсва, се чу изщракване. Усети как яростта се спуска като червена мъгла пред очите ѝ.

— Отвори вратата! Не смей да ме заключваш в стаята ми! — тя заблъска с юмруци по вратата.

Гласът му дойде от другата страна на вратата. Звучеше така, като че ли той се смееше.

— Има повече от един начин да одереш котката, мила моя. Мислиш ли, че не мога да отгатна кога замисляш някоя беля? Ще

стоиш на сигурно място в стаята си. Пази тишина и бъди послушна, докато се върна. Ако бях на твоето място, щях да си легна.

— Конър д'Арси, ако наистина направиш това, никога няма да ти простя. Ще те мразя до края на живота си! Ще... — тя спря да крещи, понеже чу отдалечаващите се стъпки. Той слизаше по стъпалата.

— Мамка му, пусни ме веднага! — изкрещя тя и заблъска по вратата. — Конър, ако не ме пуснеш, ще те накарам да съжаляваш! Ще... ще... — не можа да измисли нищо повече. Тя се втрени в заключената врата и заскърца със зъби. Щеше да го убие заради това! Щеше да му покаже, че така лесно не можеше да се справи с нея!

Проблемът се състоеше в това, че единственият изход от тази стая беше през вратата, а тя бе заключена. Конър, свинята, беше прибрал ключа в джоба си. Тя ритна с всичка сила вратата. До ушите ѝ достигна слабото изщракване на метал в метал.

Кейтлин изненадано коленичи и допря око до ключалката. Това, което видя, я накара да се усмихне. Конър д'Арси, свинята, тепърва щеше да си получи заслуженото. Той беше оставил ключа в ключалката.

Естествено, беше от другата страна на вратата, но това не би трябвало да представлява особен проблем за някой, който действа внимателно. Тя се изправи и обмисли добре нещата. Работата щеше да стане.

Кейтлин пресече стаята и стигна до леглото. Свали калъфката от възглавницата си. После отново отиде до вратата, коленичи и пъкна калъфката отдолу, като остави при себе си само едно ъгълче. Внимателно я нагласи точно под ключалката.

Следващият предмет, от който се нуждаеше, беше нещо, което да може да се вмъкне в ключалката, нещо твърдо, което да не се огъне или счупи. Върху тоалетната ѝ масичка имаше една инкрустирана пръчка от слонова кост, която беше намерила на тавана. Конър ѝ бе казал, че сигурно е била на майка му, която е носила сложно фризирирани напудрени перуки в дните преди сватбата ѝ, когато е била в Двора. Тази пръчка щеше да свърши работа.

Кейтлин я донесе и отново коленичи до вратата. Бяха необходими доста маневри, но накрая успя да избути ключа. Той падна от другата страна на вратата. От приглушения звук Кейтлин разбра, че се беше приземил върху калъфката. Тя се усмихна щастливо и

внимателно взе да дърпа крайчето на плата. За миг се уплаши, че ключът можеше да се окаже прекалено дебел и да не може да премине под вратата, но всичко мина добре. Тя грабна ключа и го пъкна в ключалката. Завъртя го и езичето щракна. Тя отвори вратата и се огледа. Прецени, че бе останала в стаята около три четвърти час.

Като се движеше предпазливо, тя стигна до стълбището и се послуша. Наоколо цареше тишина. Микийн бе споменал, че Наас се намира на цял ден езда от Данъмор или на една нощ, както беше в случая. Товарът се очакваше около полунощ. Това означаваше, че Конър и останалите вече бяха потеглили.

Кейтлин забързано измъкна от гардероба си маската и пелерината с качулка, после се отправи към стаята на Кормак. Отне й само няколко минути да се превърне отново в момче. Тогава хукна към конюшните. Там стоеше единствено Финбар. Кейтлин го оседла възможно най-бързо. Тя знаеше, че ако иска да настигне групата, трябва да има късмет и да бъде много бърза. Те имаха цял час преднина, но бяха минали през тунела, а тя трябваше да препуска напърно през ливадите.

Тя се метна на гърба на коня и се понесе в галон. Знаеше пътя до Наас.

Докато Финбар прелиташе над хълмове и ливади, прескачаше стени и огради, Кейтлин забеляза, че слаба сребриста светлина придава някакъв призрачен живот на тъмния пейзаж. Когато предния път бе преследвала Конър, нощта беше толкова тъмна, че не можеше да види дори върховете на ботушите си. Тя погледна към скупчените облаци и намери отговора: тъничкото, бледо сърпче на луната. Този път, привлечен от златото, Черният конник не бе дочакал да настъпи безлунната нощ.

Финбар не можеше непрекъснато да препуска в бесен галоп. От време на време тя забавяше хода му, въпреки че се страхуваше да не пропусне най-важното от нощното приключение. Разбира се, Конър щеше да побеснее, което можеше да намали удоволствието й от нощната победа, но не й пукаше. Това му беше за урок. Трябваше да разбере, че въпреки че го обичаше, тя нямаше намерение да се подчинява на всяка негова заповед. Всъщност имаше намерение да изпълнява само тези заповеди, които й изнасяха. Конър щеше да

открие, че като я взимаше за жена, щеше да получи повече от изненада.

Времето минаваше и тя най-после наближи Наас. Бледото късче от луната плуваше високо над главата ѝ. От местоположението му тя се досети, че вероятно току-що бе прехвърлило полунощ. Страхуваше се, че е закъсняла...

Но след като излезе иззад един завой, тя разбра, че пристига тъкмо навреме. Точно в този момент една карета бе атакувана на пътя, на стотина фута от мястото, където се намираще. Конете се вдигнаха на задните си крака и се дръпнаха назад, а кочияшът крещеше и се опитваше да ги удържи. Стражът, който седеше отпред, изстреля един куршум в тъмните заплашителни сенки на коне, които летяха към каретата. Атакуващите също стреляха. Някой от куршумите сигурно бе прелетял над главата на стража, защото той захвърли оръжието си. Един от нападателите улови юздите на водещия кон и каретата бе спряна.

— Предайте се! — дойде викът.

Кейтлин се усмихна доволно, надяна маската, сложи качулката и се понесе към мястото на инцидента.

Жертвите бяха свалени от каретата. За изненада на Кейтлин те се оказаха двама добре облечени мъже. Останалите членове на екипажа стояха, без да помръднат.

Конър слезе от коня с пистолет в ръка. Никой не можеше да го разпознае в тези черни дрехи. Лиъм скочи до брат си. Кейтлин се приближи до Микийн и Кормак, които останаха на седлата, за да наблюдават пътя. При звука, причинен от копитата на Финбар, всички погледи се обърнаха към нея. Невъзможно беше да се прочете нещо по закритите им от маски лица, но тя забеляза, че Конър се вкамени.

— Ти си момиче за милиони, Кейтлин, дори и Конър да те накара да проклинаш деня, в който си се родила — прошепна Кормак с ъгълчето на устата си.

— Изобщо не ме е страх от Конър — заяви тя, въпреки че беше сигурна, че я очакват много неприятности.

— Значи си още по-глупава в такъв случай — изломоти Микийн и се изплю.

Ухиленият Кормак и подаде един пистолет. Тя го взе и го огледа с изненада. Конър не ѝ бе позволил да се научи да стреля.

— Стой с Микийн и наблюдавай, докато помогна на Лиъм да натовари конете. Добре, че дойде. Златото тежи и не знам как ще го носим.

Кейтлин кимна и стисна пистолета, след като Кормак се отправи към каретата. Нямаше да има никакви неприятности. Всичко щеше да приключи само след минути. Опасността беше преминала, но тогава защо беше толкова нервна?

— Ти — Конър посочи пазача, — качи се и хвърли багажа долу. Размърдай се — после насочи пистолета си към кочияша. — И ти отиди да му помогнеш.

Заповедта беше изпълнена. Един сандък бе избутан и падна на пътя. Като чу глухия звук, причинен от падането, Кейтлин се намръщи. Един сандък, пълен със злато, би трябвало да бъде далеч по-тежък. Двама мъже едва ли биха го помръднали.

Конър сигурно си помисли същото, защото извика на кочияша:

— Бързо хвърли и останалите.

Човекът направи това без особени усилия. Нещо не беше наред. Или бяха сбъркали каретата, или... безпокойството ѝ нарасна, като видя, че пътниците, които стояха под прицела на Рори, ни най-малко не изглеждаха уплашени. Вместо това се подсмиваха. Тя забеляза още нещо. Някъде много далече нещо трополеше, като че ли безброй коне препускаха към тях. Звукът идваше откъм Наас...

— Нищо, освен дрехи! — Лиъм се изправи, след като бе преровил сандъците. Очевидно и той беше чул тропота. Конър също гледаше в посоката, откъдето идваше шумът. На Кейтлин ѝ хрумна една ужасяваща мисъл: възможно ли беше това да е капан?

— На конете! — изрева Конър. Всички светкавично изпълниха заповедта.

— Напред!

Втурнаха се по обратния път към прикритието на дърветата. Лиъм изстреля един куршум, преди да пришпори Гръмовержеца. Пистолетът на Конър изгърмя веднага след това. Опитвайки се да държи юздите на Финбар с една ръка, Кейтлин също гръмна. Дланта ѝ изтръпна, пръстите ѝ се разтрепериха от отката на оръжието. Отговори им градушка от куршуми.

Кейтлин се обърна назад, за да се увери, че Конър не е ранен. Не беше. Фаранейн летеше към нея заедно с Конър, чиято пелерина се

развяваше като крило на огромен гарван. Зад гърба му, точно до спрялата карета, тя видя нещо, което смрази кръвта ѝ. Следваха ги две дузини драгуни. Тя се наведе ниско над врата на Финбар и го пришпори. Всичко заедно с нея летяха като вятър. Спасението им беше в бягството. Тя и Конър препускаха най-отзад. Фаранейн се носеше малко зад Финбар. Кейтлин изведнъж разбра, че Конър поставяше себе си и Фаранейн между нея и куршумите, които идваха на залпове. Стомахът ѝ се сви, устата ѝ пресъхна. Това, което ѝ се струваше една вълнуваща игра, се превърна в борба на живот и смърт.

Опитът на Конър да я предпази с тялото си, го излагаше на още по-голяма опасност. Те бягаха, за да спасят живота си, и всичко, което тя можеше да направи, беше да препуска както никога досега. Тя се закле, че ако оцелеят тази нощ, безропотно ще понесе всякакъв вид наказание и повече няма да му противоречи. Сега разбра, че той ѝ беше казал самата истина.

Фаранейн беше само на крачка от нея, когато последва нов залп. Един куршум прелетя съвсем близо до ухото ѝ. Конър извика. Тя се обърна. Той се беше привел до шията на коня и притискаше бедрото си с едната ръка. Кейтлин разбра, че бе ранен.

— Конър!

Вятърът отнесе името му. Фаранейн продължи да препуска до Финбар. Независимо от раната Конър все още беше в съзнание, все още продължаваше да язди. Кейтлин трябваше да му помогне, трябваше да настигне другите и да ги предупреди.

Тя хвърли един поглед на Конър и се устреми напред. Целта ѝ беше да догони Лиъм. Трябваше да оставят Конър в средата, за да могат да му помогнат в случай, че загуби съзнание. Останалите не знаеха, че е ранен.

Куршумите засвистяха отново. За своя изненада тя полетя във въздуха, а Финбар се строполи под нея. Тя разбра какво се е случило едва когато се стовари. Конят ѝ беше застрелян, но тя не беше ранена. Наоколо обаче свистяха куршуми. Беше въпрос на минути драгуните да се доберат до нея. Щеше да бъде обесена. Кейтлин скочи на крака и застана до мъртвия си кон. Насреща ѝ идваше Фаранейн. Но Конър беше ранен. Нямаше да може да ѝ помогне. Трябваше да разчита единствено на себе си. Изведнъж видя, че Конър извърна коня си. Тя се затича насреща му. Той се наведе от седлото с протегнатата ръка.

— Дръж се — извика той и Фаранейн премина като стрела.

Кейтлин беше пометена от земята и увисна на ръката на Конър. Тя напрегна всички сили и успя да се изкатери зад него на гърба на Фаранейн. Конър прояви свръхчовешка сила и успя да я задържи. Тя обви ръце през кръста му и започна да се моли за спасението им. Конър отново заби пети в хълбоците на жребеца и се опита да догони останалите. Драгуните преминаваха през една каменна стена и бяха на около половин поле разстояние.

Наближиха останалите. Тъкмо когато се озоваха пред една висока стена, Лиъм се обърна назад и разбра каква е работата. Той дръпна юздите и забави хода на Гръмвержеца, за да може Фаранейн да го настигне. Микийн забелязал, че Лиъм се е изплъзнал от полезрението му, също се обърна. И той като Лиъм забави главоломното препускане на Аристидис и извика на Кормак и Рори. Те щяха да предпазят своя ранен, дори това да им струваше животът.

Продължиха главоломната си езда. Най-отпред Кормак и Рори едновременно се прехвърлиха през стената и канавката под нея. Кейтлин с гордост си помисли, че ако оцелеят тази нощ, това чудо ще се дължи отчасти на великолепните коне на Данъмор. После се прехвърли Микийн, като едното копито на Аристидис леко докосна горната част на стената, но не се препъна. Лиъм прескочи без всякакви спънки. Веднага след него Фаранейн полетя във въздуха. Той се носеше над тази стена и над канавката под нея сякаш имаше криле.

Точно когато се намираха на най-голяма височина, нещо удари Кейтлин в гърба с огромна сила. Тя изстена, когато страшната болка премина през нея. После изгуби равновесие и започна да пада, да пада...

Още преди да се удари в земята, беше изгубила съзнание.

ТРИДЕСЕТ И ТРЕТА ГЛАВА

Болката в бедрото беше истинско мъчение, но той я понасяше. Беше изтърпял и по-лоши неща и пак бе оживял. Но загубата на толкова много кръв влияеше на концентрацията му. Главата му започваше да се замайва и той знаеше, че ако раната продължаваше да кърви, не след дълго щеше да припадне. Само мрачната решителност го задържа в съзнание толкова дълго. Той знаеше, че загубата на съзнание щеше да обрече на смърт него и Кейтлин, а също и останалите. Съмняваше се, че щяха да го оставят без борба.

Той се стремеше да се задържи на седлото с такова усилие на волята, че усети липсата на Кейтлин няколко минути след падането ѝ. Сякаш информацията се промъкваше през гъста мъгла, той си спомни, че беше чул стона ѝ.

Той се извърна и видя, че драгуните прескачат стената, над която беше прелетял Фаранейн. Точно до канавката лежеше дребна фигурка, покрита с черно наметало. Въпреки че това беше само една от многото сенки, които преминаваха през замъгленото му съзнание, Конър бе сигурен, че фигурката беше на Кейтлин. Сърцето му престана да бие. Тя лежеше неподвижно в странно изкривена поза. Изведнъж страхът, че е мъртва, го стисна за гърлото. Преследвачите се трупаха около нея. Ако не беше мъртва, беше заловена.

— Не! — изкрещя той, въпреки че викът се оказа само дрезгав шепот. Той отпаднаше все повече и повече. Но трябваше да издържи! Трябваше да се върне за нея. Той дръпна жестоко юздите на Фаранейн, опитвайки се да обърне огромното животно в посоката, от която идваха. Зави му се свят. Фаранейн се дръпна назад, объркан и уплашен от причинената му болка. Единственото, което Конър можеше да направи, бе да се задържи на седлото. Той се лепна за врата на коня, след като животно се понесе след другите четири коня. До него се появи Лиъм и взе юздите на Фаранейн от ръцете му. Кормак, който се приближи от другата му страна, скочи от Килдеър на гърба на Фаранейн и обви ръце около брат си. Рори водеше останалия без ездач

кон, също както Лиъм водеше Фаранейн. Микийн беше най-отпред и те лудо препускаха, за да се спасят.

— Кейтлин... — Конър успя да изстене, преди тъмнината да се спусне над него. Всеки миг щеше да изгуби съзнание. Кръвта шуртеше от бедрото му.

— Не можем да ѝ помогнем, Кон — прошепна Кормак в ухото му, гласът му звучеше унило. — Малко сме. Ти си прострелян и кървиш. Трябва да стигнем до вкъщи. Не можем да се върнем за нея. Може би ще успеем да я спасим по-късно. Ще ѝ помогнем да избяга от мястото, където ще я затворят. Но сега трябва да стигнем на безопасно място.

— Няма да я оставя — промълви Конър, но повече не можеше да удържи тъмнината. Тя се спусна над него като дръпната завеса, предпазвайки го от физическата болка. Той се отпусна върху коня. Ръцете на Кормак бяха единственото нещо, което го задържаше на седлото.

Тъй като вниманието на преследвачите беше отвлечено от падането на Кейтлин, те успяха безпрепятствено да се приберат у дома. Веднага след като се добраха до конюшните, Кормак спусна безжизненото тяло на Конър в ръцете на Лиъм и Рори. Те успяха да го пренесат до стаята му. Дупката на крака му беше огромна, а и бе загубил много кръв. Но всички знаеха, че когато брат им дойде в съзнание, ще страда много повече от раната в сърцето.

С мрачни лица те се опитваха да спрат кръвта повече от четвърт час. Накрая потокът намаля и спря. След като Лиъм превърза раната, Кормак заговори. Гласът му кънтеше в тягостната тишина.

— Отивам да науча нещо за Кейтлин.

Лиъм го погледна.

— Смяташ ли, че това е разумно?

Микийн понечи да се изплюе, но си припомни къде се намира и преглътна слюнката.

— Изобщо няма да помогнеш на момичето, ако заловят и тебе.

— Ще внимавам. В Наас има една кръчма. Все някой ще знае нещо.

— Идвам с тебе — каза Рори и след като никой от останалите не се противопостави, те излязоха от стаята.

Върнаха се призори. Микийн ги чакаше в конюшната. Седеше върху едно обърнато ведро с наведена глава и стиснати между краката ръце. Щом влязоха, той повдигна глава. Лицето му беше загубило цвета си, също както и техните.

— Какво става с Конър? — попита рязко Рори, скачайки от гърба на Баладир.

Микийн стана и пое юздите от Рори. Те знаеха, че когато беше потиснат, той се успокояваше, като се грижеше за конете. Беше започнал живота си като коняр и в моменти на стрес се връщаше към предишните си навици.

— Негова светлост е буден и пита за нея. Той... той не си спомня какво точно се е случило. Гори от треска. Наложил се Лиъм да го върже за леглото, за да не тръгне да я търси. Знае нещо, но не може да разбере каква е истината. Мисли си, че е станало нещо ужасно.

— О, Исусе! — Кормак уморено се свлече от седлото. Произнесе тези думи не като молитва, а просто като въздишка. Той остави Килдеър на Микийн, със съзнанието, че допълнителната работа ще го поуспокои.

— Какво научихте за момичето? — попита Микийн.

В очите на Кормак блестяха сълзи.

— Мъртва е — каза той неспокойно и после дълбоко пое въздух. — Казват, че е убита на място. Не знам как ще кажем на Конър.

Но наистина му го казаха по-късно през същия този ден, когато сметнаха, че ще може да го понесе. Лиъм му съобщи новината. Конър отказа да повярва. Накрая, когато го направи, мъката изтръгна от гърлото му пронизителен вик, траурен като воя на вълк срещу луната.

И така, за Конър започна период, за който впоследствие щеше да каже, че е бил най-черният в живота му.

ТРИДЕСЕТ И ЧЕТВЪРТА ГЛАВА

Зимата щеше да бъде сурова. Въпреки че беше едва октомври, нощта бе студена и имаше вероятност да завали сняг. Дори пращящите огньове в големите камини на английската къща не успяваха да го стоплят и Конър стоеше на стълбищната площадка, наблюдавайки веселбата долу в балната зала.

Къщата принадлежеше на маркиз Стандън, известен женкар, който наскоро беше погребал третата си съпруга. Гостите представляваха странна смесица от джентълмени и техните любовници, много разпространена напоследък мода сред англичаните. Веселбата наистина беше много голяма. Всъщност Конър просто наблюдаваше как една от жените се разсъбличаше, докато танцуваше върху някаква мраморна маса, като ръкоплясканията на развратниците бяха нейният акомпанимент. Той презрително сви устни, след като младата жена, гола и кикотеща се, беше изведена от един джентълмен, който очевидно щеше да се наслаждава на прелестите ѝ тази нощ. Това беше последната вечер от едноседмичното домашно парти, което дори самите англичани не биха нарекли благопристойно.

Жените, тъй като не можеше да ги нарече дами, бяха облечени по най-причудлив начин. Беше бал с маски и костюмите на повечето от тях бяха впечатляващи с това, което разкриваха. Деколтетата на някои от тях бяха толкова дълбоко изрязани, а полите толкова къси, че между тях не оставаше много за въображението. Повечето бяха със странни прически, други — с перуки и втъкнати в тях щраусови пера. Джентълмените бяха по-уравновесени. Бяха облечени в официални костюми и носеха домина в различни цветове, обсипани със скъпоценни камъни. Тук-там се срещаше по някой по-разточителен денди, като ухиления Юлий Цезар в ъгъла, но те бяха рядкост. Всички бяха с маски.

Тъкмо поради тази причина Конър беше избрал тази къща, и то точно в тази нощ. Входът беше почти свободен. Със своето домино и маска той не се различаваше от останалите джентълмени. Беше в

къщата вече цял час и си позволи да предположи, че се е запознал с бижутата на почти всяка жена, присъстваща в залата, да не говорим за прекрасните рубини, които безмозъчният домакин беше наследил от богатата си споминала се съпруга и които безгрижно си стояха в кутията за бижута на тоалетната ѝ масичка. Целта му бяха тъкмо тези рубини. Те чакаха в една торба, която беше прехвърлил през един прозорец на горния етаж само преди минути. Сега беше на път да ги прибере, преди да напусне тържеството. Като прецени стойността на находката си, на устните му се появи лека усмивка. В крайна сметка, независимо от риска, обирането на домове беше за предпочитане пред ограбването на карети.

Тъкмо се канеше да се обърне и да си тръгне, когато погледът му бе привлечен от една млада жена. Нямахше представа какво го накара да ѝ обърне внимание. За разлика от останалите жени тя си бе сложила черно домино, също като неговото. Високият кок на главата ѝ също беше черен като ахат. Без да се усмихва, тя танцуваше с висок, слаб джентълмен, който също беше добре маскиран. После разбра, че нещо в стойката ѝ беше привлякло вниманието му. Лекотата и грацията, с които се движеше, му напомниха за Кейтлин. Устните му се свиха, но очите му продължиха да я следват. Едната му ръка автоматично се вдигна и разтърка раненото бедро. В сърцето му отново се разгоря болката.

Измина една година, откакто я загуби. Все пак му се стори, че тази чернокоса жена е онази, изгубената. Но това щеше да е истинско чудо, каквото дори Господ не би могъл да сътвори. Кейтлин беше мъртва. Бяха я застреляли през онази нощ. Обявена за разбойник, тя бе погребана в някой трап и той нямаше дори гроб, над който да скърби, но това не му пречеше да го прави.

Не ѝ беше казал колко я обича и това беше част от отровата, която разяждаше сърцето му. Той дори не беше разбрал какво се бе случило, докато Лиъм не му каза. В първия момент не повярва, крещеше и спореше с брат си. Когато накрая го убедиха, за първи път в живота си плака в прегръдките на брат си. След като кракът му се излекува и физическата болка намаля, той си помисли, че същото ще стане и със сърдечната. Грешеше. Дори и след година всеки спомен за Кейтлин беше толкова болезнен, че не можеше да се сравни с нито една физическа болка.

След като се възстанови, той се опита да удави мъката си в алкохол. Но когато беше пиян, сянката ѝ като че ли се материализираше и това правеше болката нетърпима. Накрая се убеди, че и най-силното ирландско уиски няма да я върне. Престана да пие, взе братята си и Микийн, остави човек да се грижи за фермата и напусна Ирландия. Но дори и преместването не намали болката.

Беше загубил Кейтлин. Не желаше да изгуби и друг от останалите членове на семейството. Откри, че не може да се справя със загубата на свои близки. Може би това се дължеше на преждевременната смърт на родителите му. Тогава щеше да умре от скръб. Същото стана и след загубата на Кейтлин. Той, Конър д'Арси, лорд граф на Айва, известен като Черният конник бе плакал като малко момче след смъртта ѝ в най-потайните часове на нощта. Това беше тайна, от която се срамуваше и която, съчетана със страха за братята му, го накара да напусне Данъмор.

Черният конник беше умрял заедно с Кейтлин. Повече не беше излизал на нощни походи. Страхът за братята му също не му позволяваше да го направи. Беше ги довел със себе си в Англия. За ужас на Кормак и Рори, той ги беше настанил в Оксфорд, където със закъснение да получат образование. Лиъм беше отказал да го остави и сега живееха заедно в наетата лондонска къща. Мисълта за Лиъм го накара да се усмихне. Той и Микийн, който също беше тук и играеше ролята на паж, когато се наложи, бдяха над него като квачки над единственото си пиле.

Преди три месеца отец Патрик му беше изпратил вест за едно деветчленно семейство, чийто баща умираше от белодробно заболяване и те щяха да бъдат изхвърлени от Балимара, понеже нямаха пари за наема. Имаше много такива и Конър знаеше, че отчаянието им беше още по-голямо, понеже Черният конник вече не препускаше в нощта. Но той им правеше подаръци (като този), които осигуряваха средства както на нещастниците, така и на него самия. По този начин потушаваше и скръбта си до известна степен. Но тази нощ не беше като другите. Болката отново се разгоря в гърдите му, понеже тази жена толкова много му напомняше за Кейтлин.

Наблюдавайки как младата жена се върти във вихъра на танца, Конър стисна с всичка сила перилото на стълбището. Тя танцуваше, а Кейтлин никога не се беше научила да танцува. Той забеляза, че

роклята ѝ е от много скъпа, поръбена с дантела коприна. Кейтлин никога не бе притежавала подобна рокля, никога не бе поискала такава. Но цветът на роклята беше син като очите ѝ.

Разбира се, от това разстояние той не можеше да види очите на младата жена. Вероятно бяха кафяви, или лешникови, или дори зелени, ако тя наистина беше ослепителна красавица, каквато му се струваше. Но със сигурност нямаше да бъдат тъмносини, нямаше да има толкова малко, фино носле, гъсти като четки мигли и прави черни вежди. Косата ѝ не можеше да бъде като черна коприна и талията ѝ нямаше да е толкова тънка, че да я обхване с ръце. Ако се приближеше, щеше да се увери, че тя не беше Кейтлин.

Но под маската виждаше устата ѝ и тя беше същата като на Кейтлин, пълна и червена. Челюстта ѝ беше крехка, но въпреки това волева. И кожата ѝ беше бяла и гладка като прясна сметана.

Той се обърна и видя един лакей да минава покрай него. Той повика мъжа с пръст.

— Коя е онази жена там? — той я посочи. Знаеше, че греши, знаеше, че е глупост, но не можа да се въздържа. Трябваше да разбере коя е.

— Дамата с доминото ли? Не знам, сър, дойде с един от гостите.

— Знаеш ли с кого е и коя стая са ѝ дали?

— Не, сър, но ако желаете, мога да разбера.

— Да, направи го.

Лакеят се поклони и изчезна. Конър остана да наблюдава младата дама. Тя продължи да танцува, но с друг партньор. Държеше се сковано, като че ли не го харесваше. Устните ѝ се извиха в тънка учтива усмивка. Тази усмивка така му напомни за Кейтлин, че сърцето му подскочи. Щеше му се да слезе по стълбите, да разбута тълпата и да свали доминото ѝ. Но това щеше да привлече вниманието върху него, дори можеха да го арестуват.

Но сърцето му го подтикваше да го стори.

— Извинете, сър, но никой от персонала не знае името на дамата. Но ако желаете, бих могъл да ви покажа стаята ѝ.

— Да. Наистина желая.

Конър последва лакея като замаян. Той го заведе до една врата на втория етаж в източното крило.

— Бихте ли желали да влезете, сър?

От хитрата усмивка на лакея Конър си направи извода, че човекът си е помислил, че е влюбен в дамата и би желал да си опита късмета. Разбира се, трябваше да се сети. Жените долу бяха държанки и се продаваха за по-висока цена. Тази, която така приличаше на Кейтлин, сигурно беше някоя проститутка.

Конър кимна с глава. Лакеят се усмихна, извади ключ и отвори вратата. Конър пъкна една банкнота в ръката на мъжа и влезе, като прибра ключа в джоба си.

— Нито дума за това — предупреди го той с глас, който много се различаваше от обичайния му спокоен тон.

Лакеят кимна и излезе. Конър заключи вратата и огледа стаята. Тук нямаше нищо, което да подсказва за присъствието на Кейтлин. Дрехите в гардероба бяха скроени по последна мода от най-фини тъкани. Четката и гребенът на тоалетната масичка бяха сребърни. Имаше кутийки с пудра и руж. Там стоеше дори кристално шишенце с парфюм. Кейтлин никога не беше притежавала парфюми.

Тази млада жена не беше Кейтлин. Знаеше, че не беше. Трябваше да се научи да приема неоспоримия факт за смъртта ѝ. Трябваше да се махне отгук, преди да открият липсата на бижутата или преди някой случайно да попадне на скритата в храстите торба. Но натрапливата идея го беше обзела толкова силно, че не можеше да се пребори с нея.

Конър чака повече от час. Искаше само да се убеди, че тя не е Кейтлин, и веднага щеше да се махне. Най-накрая се чу изщракване на ключ в ключалката. Отдавна минаваше полунощ. Тя влезе и заключи вратата след себе си. Поне беше сама. Облегна се на вратата с облекчение и постоя така известно време. Не беше свалила маската си. Конър все още не можеше да установи самоличността ѝ. Той седеше в единствения стол в стаята и стискаше облегалките, впил поглед в нея.

Спалнята беше осветена само от слабия огън в камината. Тя носеше свещ, с която запали свещника на тоалетната масичка, после я духна и я остави. Без да усети присъствието му, започна да се съблича. Застана до леглото с гръб към него. Първо свали доминото, после вдигна ръце към кока. След като освободи косата си, тя тръсна глава и черната маса се спусна като коприна чак до кръста ѝ. Конър преглътна. Беше направо в шок. Той се наведе напред, забравил да диша. След като тя свали и маската и я остави на леглото, той беше сигурен, че кръвта му е престанала да тече по вените.

Все още не виждаше лицето ѝ. С гръб към него тя изви ръце назад и се зае да разкопчава копчетата на роклята. Справи се с първото, после с второто. Третото ѝ се опря. Тогава, изчерпала търпението си, тя го дръпна и съдра фината материя. Последвалото тихо проклятие накара сърцето му да спре.

— Света Богородице — този звук излезе като дихание от устата му, докато той гледаше като омагьосан елегантния ѝ гръб.

Тя, изглежда, дочу нещо, защото се обърна. За свое изумление Конър откри, че се взира във фино напудреното и гримирано лице на изгубената си любов.

ТРИДЕСЕТ И ПЕТА ГЛАВА

— К-К-К-Конър! — с ръце на устата, с широко отворени очи, тя го гледаше с такъв ужас, като че ли не тя, а той беше призракът. Независимо от шока, умът на Конър работеше. Веднага разбра, че първата му хипотеза за факта, че е останала жива и е изгубила паметта си при падането, отпада. Тя знаеше кой е той и от изражението ѝ съдеше, че е изплашена до смърт.

Той не можеше да говори. Без да откъсва очи от нея измина като в сън разстоянието, което ги делеше. Застана пред нея. Тя го гледаше. В очите ѝ имаше ужас. Изглеждаше отчаяна и изплашена до смърт. От него ли се страхуваше? Като че ли така беше. Намръщен, той вдигна ръка, за да улови брадичката ѝ и да огледа лицето ѝ. Тя се отдръпна, но той не я пусна.

Хрумна му, че може би сънува. Но брадичката в ръката му беше съвсем истинска, кожата ѝ беше гладка като коприна, точно както си я спомняше. Усещаше някакво напрежение, което се излъчваше от тялото ѝ. Тя приседна на крайчеца на леглото, усетила, че краката ѝ не я държат. Тези големи сини очи, които го преследваха вече година, останаха съсредоточени върху лицето му. Другата възможност, че е полудял и си представя чертите ѝ върху лицето на непозната жена, също бе отхвърлена. Тя беше произнесла името му и той виждаше ужаса, изписан на лицето ѝ.

— К-К-Конър — тя заекна отново.

Изглеждаше толкова стъписана, колкото и самият той. Но в края на краищата той я бе смятал за мъртва, докато тя през цялото време е знаела, че е жив. А може и да не е знаела, хрумна му друга възможност. Може би си е мислила, че е умрял от тежката рана, и е била толкова покрусена от скръб, че е напуснала Данъмор, също както беше направил и той, за да избяга от спомените за нея. Може би изминалата ужасна година беше резултат на страшно недоразумение.

— Кейтлин! — той едва успя да изговори името ѝ. Ръката му продължаваше да стиска брадичката ѝ, очите му се движеха толкова

бързо по лицето ѝ, като че ли до този момент е бил сляп и сега проглеждаше. Малкото ѝ розово езиче се показа, за да навлажни устните ѝ. Стомахът му се сви. Би разпознал това движение, където и да беше. По време на щастливите дни то многократно бе тревожило сънищата му. Най-после той си позволи да повярва.

— Кейтлин — каза отново той с дълбок глас. Ръцете му се вкопчиха в раменете ѝ. После я вдигна от леглото и я притисна до себе си с такава сила, че я заболя. Усети топлината ѝ, усети гърдите ѝ, опрени до неговите, усети учестеното биене на сърцето ѝ. Собственото му сърце отговаряше с много силно блъскане по гръдния кош. Наведе глава и я подпря до копирената черна коса. Очите му се затвориха. Той я държеше така, като че ли никога нямаше да я пусне и тихичко шепнеше благодарствени молитви.

— Милостиви Боже, това си ти! Ах, как ми липсваше, куилин.

Той усети, че тя се разтрепери. За първи път през живота си той намери това, което беше загубил. Беше станала някаква идиотска грешка. Но това вече нямаше значение. Той беше благословен. Тя беше жива, жива! Бог, в своята мъдрост беше сътворил това чудо.

— К-Конър — тя изглеждаше неспособна да произнесе името му, без да заекне.

Очите му се отвориха и той премига, за да прогони заплахата от напиралите сълзи. Като отпрати към Господ нов поток от благодарности, той обсипа косата ѝ с целувки.

Тя изведнъж го отблъсна. Той направо се вкамени.

— Пусни ме, Конър — думите бяха изречени тихо, но от тона им личеше, че си е възвърнала самообладанието. Имаше някаква нотка в гласа ѝ, която показваше, че това нямаше да се окаже подновяване на съюза им.

Той пое дълбоко въздух и я погледна въпросително. Все още не я изпускаше от ръцете си. Една част от него се страхуваше, че тя беше привидение и щеше да изчезне, ако я пуснеше.

— Трябва да поговорим, Конър. Моля те, пусни ме!

Имаше смисъл в думите ѝ, знаеше го. Наистина трябваше да поговорят и да си обяснят обстоятелствата, които му бяха причинили толкова силна болка. След като си разкажеха всичко, щеше да я грабне на ръце и да я отнесе обратно в Данъмор. Всичко щеше да бъде както преди. Щеше да се ожени за нея и да я държи до себе си до края на

дните си. Щеше да я обича вечно. Той ѝ се усмихна толкова щастливо, усетил как от сърцето му се смъкват вериги и окови. Кейтлин отново беше при него. Смъртта ѝ беше само един лош сън, отнел му една година. Най-после се беше събудил.

— Тук не е място за обяснения, мила моя — каза ѝ той, напълно възвърнал способността си да говори. — Изгубеното се намери и това чудо ни стига засега. Облечи нещо, което ще те стопли и да вървим. Микийн чака на улицата и сигурно вече се е побъркал от притеснение. Мотах се тук дълго време. Как ще го изненадаме! Да не говорим за братята ми. Как ще го отпразнуваме само!

— Няма да дойда с тебе — тихо изрече тя, като успя да се освободи от ръцете му.

Той се намръщи. Нещо не беше наред, но еуфорията от откриването ѝ беше засенчила всичко останало.

— Какво искаш да кажеш? Разбира се, че ще дойдеш с мене. Ти ми принадлежиш, мила моя, така че си вземи пелерината.

Обхвана го някакво лошо предчувствие. Очите му виждаха това, което умът му отказваше да отбележи. Това беше неговата Кейтлин и все пак не беше тя. Красивото ѝ лице беше гримирано, а устните ѝ начервени. Дрехите ѝ бяха изключително скъпи. Той се намръщи и отново я огледа. Беше нагиздена като скъпоплатена проститутка.

— Радвам се, че те виждам, Конър, и предай поздравите ми на братята си, но сега искам да си тръгнеш.

Конър имаше усещането, че отново потъва в някакъв кошмар. Изражението му стана свирепо, но беше повече объркан, отколкото ядосан. Протегна ръце към нея, но тя се отдръпна.

— Би ли обяснила какво става, момиче. Всички те мислехме за мъртва и сега, когато те намерих жива, ти ме отправаш. Ние сме сгодени, Кейтлин. Твоят дом е в Данъмор. Да не би да имаш проблеми с паметта?

Тя отстъпи настрана от него. Той ѝ позволи тази дистанция, но не свали очи от лицето ѝ.

— Да, наистина ти дължа обяснение. Сгрехих, че не те уведомих, че съм жива, но бях толкова... толкова щастлива през изтеклата година. Аз... аз съм влюбена, Конър.

Той усети, че му се завива свят.

— Мислех си, че беше влюбена в мене — думите бяха изречени много тихо.

Очите ѝ бяха огромни, когато срещнаха неговите, после се сведоха надолу.

— Повярвай ми, много ми е трудно да ти го кажа. Искях да ти го спестя, затова не се свързах с тебе, след като... ми беше възможно. Беше прав. Тогава в Данъмор бях още дете. Обичах те и още те обичам, но не по начина, по който си мислех. Ти си много красив мъж, Конър, и не можех да остана безразлична. Сега те обичам като брат, Конър.

— Като брат — той глупаво повтори думите ѝ.

Тя заговори бързо.

— В живота ми има друг мъж. Човекът, който ме излекува. Бях простреляна през онази нощ, и то много лошо. Сметнали ме за мъртва, но той се усъмнил и платил на охраната, за да ме вземе. Оттогава живея с него. Той е мил, нежен и... аз открих, че го обичам. И той ме обича. Той е английски благородник и ме доведе тук, в дома си.

Конър я гледаше невярващо. Тази Кейтлин, която познаваше, не би извършила подобно нещо. Тя не би могла да спи с мъж от благодарност или от съжаление. Не би могла да се влюби в друг.

— Дванадесет месеца те смятах за мъртва! — гласът му стана дрезгав. — Ти ми казваш, че през цялото това време не си намерила начин да ми съобщиш, че си жива, и отгоре на всичко спиш с друг мъж. Имаш ли представа каква мъка съм изживял? Да не си си изгубила и сърцето, както разбирам, че е станало с ума ти?

— Много съжалявам, Конър. Постъпката ми беше необмислена.

— Необмислена — той си помисли за агонията, която беше изживял, и му се прииска да я удуши. — Да, бих казал, че постъпката ти е била малко необмислена.

Сарказмът му, изглежда, не я трогна и безразличието ѝ още повече го вбеси. Хвана я за раменете и я повлече към гардероба. Отвори го и въпреки протестите ѝ прерови съдържанието му. Повечето от дрехите бяха изключително помпозни и не ставаха за нощна езда. Изхвърли няколко рокли, преди да попадне на смарагденозелен вълнен костюм за езда. Той щеше да свърши работа за случая.

— Облечи това! — той го хвърли към нея.

— Казах ти, че няма да дойда с тебе, Конър!

— О, така ли? Ще се погрижим за това.

С едва сдържана ярост той хвана деколтето на роклята ѝ и я раздра. Тя извика и се опита да се отскубне от него, но усилията ѝ бяха напразни. Погледът му се задържа на белъто ѝ. Беше изключително фино, белъо за показ. Щеше да полудее. Тя беше споменала, че има любовник.

— Престани, Конър! Не можеш да ме накараш да дойда с тебе!

Той не ѝ обърна внимание и се зае да развързва връзките на корсажа ѝ.

— Какво правиш?

— Не можеш да яздиш с това.

— Какво трябва да направя, за да те убедя? Няма да дойда с тебе! Съжалявам, ако това ти причинява болка, но повече не те обичам! Обичам друг!

— И как се казва любовникът ти?

Тя се засмя.

— Да не мислиш, че съм толкова глупава, че да ти кажа? Познавам те. Знам колко си ревнив. Ще го убиеш само за миг!

— Да, ако си спала с него.

— Виждаш ли? Тъкмо затова не ти казах, че съм оцеляла. Махай се! Сега съм щастлива, много по-щастлива, отколкото бях с тебе.

— Не ти вярвам!

— О, нима? — очите ѝ се присвиха. Тя показа истински ирландски темперамент. — Ти винаги си бил едно надуто същество! Красив си, но имаш дяволски темперамент. Човекът, когото обичам, е мил и внимателен и ми позволява да правя каквото си поискам. В Данъмор работех от сутрин до вечер в проклетата ти ферма. Ако се бях омъжила за тебе, щях да го правя цял живот и отгоре на всичко да отглеждам дечурлигата ти. Сега имам собствена къща и прислужници. Спя, докогато си поискам и единственото нещо, което върша, е да пазарувам. Спомняш ли си парцалите, с които бях облечена, докато живееш при тебе? Погледни гардероба ми сега! И имаш наглостта да заявиш, че не вярваш, че предпочитам него пред тебе!

Очите ѝ блестяха. Сцената му беше толкова позната, че искаше да я прегърне и да я целуне, за да я накара да замълчи. Но думите ѝ стигнаха до съзнанието му. Дося му се да ѝ извие врата. Каквото и да

беше станало с Кейтлин, тя не беше изгубила способността си да го влудява.

— Малка мръсница — той изрече думите хладно, преднамерено и с удоволствие видя как лицето ѝ побледня.

— Наричай ме както си искаш, само си тръгни.

— Да си тръгна ли? Добре, ще го направя. Да не мислиш, че искам една мръсница да ми бъде съпруга? Трябваше да се досетя, че един ден ще тръгнеш по стъпките на майка си. Крушата не пада подалеч от дървото.

— Не смей да наричаш майка ми мръсница!

— Тогава нямаш нищо против да наричам тебе с това име, нали?

— Копеле!

— Мръсница, която кълне като шибан драгун — обобщи той.

Тя се хвърли насреща му. Ноктите ѝ бяха готови да му издерат очите. Той отблъсна ръката ѝ, но тя беше излязла от кожата си, риташе го и дърпаше ризата му, докато накрая я разкъса.

— Мразя те! — изсъска тя със сълзи на очи.

— Не толкова, колкото аз тебе.

В този момент думите бяха казани от сърце. Те се гледаха свирепо и когато очите ѝ се спуснаха към гърдите му, се разшириха.

Заровен в тъмните косми на гърдите му, открит от раздраната риза, лежеше годежният пръстен, който ѝ беше даден толкова отдавна. След като я загуби, той го носеше непрекъснато, окачен на златна верижка на врата му. Той също погледна надолу и видя къде се беше спрял погледът ѝ. Яростта го обхвана с нова сила. Той се уплаши, че може да ѝ направи нещо лошо от гняв, изпсува и без да я погледне, излезе от стаята.

ТРИДЕСЕТ И ШЕСТА ГЛАВА

Конър накуцваше след раняването. Подпряла се на леглото, Кейтлин усети, че сърцето ѝ спира, когато той излезе от стаята. Нейният великолепен Конър беше оставен със спомен от онази нощ, също както и тя. Той влачеше леко левия си крак. Тя си представи картината от ужасната нощ така ярко, сякаш действието се разиграваше в момента пред очите ѝ. Виждаше кръвта, която шуртеше от бедрото му. Яростта ѝ се стопи. Остана само болката. Как копнееше да изтича след него, да му разкаже всичко, да избяга с него! Как копнееше да го прегърне, да притисне устни до неговите.

Кейтлин зарови лице в ръцете си. Очите ѝ се напълниха със сълзи, но тя ги прогони. През изтеклите дванадесет месеца беше понесла толкова много страдания, че едва ли би намерила утеха в сълзите. Нямаше лек, който да предложи на разкъсаното си сърце. Болката се беше превърнала в неизбежна нейна спътница. Беше се научила да я посреща със сухи очи.

Надяваше се да не го види никога повече и това беше цената, която плащаше за живота му. Конър не трябваше да я открива. Ако беше открит в стаята ѝ, щеше да умре. Тя имаше тайна, една ужасна тайна, която той не трябваше да разбере. Въпреки че сърцето ѝ се късаше, тя трябваше да го отпрати. Трябваше да го прогони, понеже знаеше, че само така щеше да си тръгне.

Ключалката щракна и вратата се отвори без предупреждение.

Кейтлин вдигна глава едновременно с надежда и ужас, в очакване да види Конър. Почти ѝ се искаше насила да я изведе оттук, което щеше да я освободи от оковите, задържащи я тук. Но това не трябваше да става. Каквито и болки да се налагаше да понася, както и да страдеше Конър заради нея, беше за предпочитане пред това, да види него и братята му на бесилото.

Мъжът, който толкова самоуверено закрачи из стаята ѝ, не беше Конър. Той ѝ се усмихна. Кейтлин усети, че краката ѝ започват да треперят. Познаваше тази усмивка. Беше я видяла за първи път в оня

ден, когато все още беше невинна и Конър я беше спасил от насилието му, пребивайки го до смърт. Тази усмивка носеше нещастие. Сър Едуард Дан, който я държеше затворена като птичка в позлатена клетка, изпитваше наслада от болката на хората.

— Е, скъпа, уплаших се, че съм те изгубил след партито. Би трябвало да ме уведомиш за оттеглянето си. Никога няма да те изгубя, нали така, малката ми?

— Да, Едуард — отвърна вдървено тя. Без да се усети, бе стиснала ръцете си в юмруци и ги бе опряла в леглото. Той обаче забеляза безсилния жест и усмивката му стана още по-широка.

— Какво прекрасно нещо си ти — той се приближи до нея.

Кейтлин усети как стомахът ѝ се свива от отвращение. Това, че много пъти трябваше да понася докосването му, нямаше никакво значение. Тя продължаваше да изпитва физическо отвращение от него. В началото на дяволската им сделка си беше мислила, че времето ще намали погнусата ѝ. Колко наивна е била! Беше си мислила, че знае доста неща за мъжете, но се оказа абсолютно неука.

— Оу, какво е това? — той се спря и намръщено погледна разкъсаната рокля, която беше паднала до гардероба. Другите изхвърлени от Конър рокли също бяха наблизко. Зеленият костюм беше захвърлен на леглото. И най-лошото от всичко беше, че на стола се намираше черната маска на лицето на Конър. Тя се притесни. Каквото и да се случеше, сър Едуард в никакъв случай не трябваше да заподозре, че Конър я е открил. Тя не знаеше каква би могла да бъде реакцията на насилника ѝ, но беше сигурна, че щеше да бъде ужасяваща. А тя беше страдала толкова много и толкова дълго само за да запази живота на Конър.

— Аз... пробвах рокли. Искях да... избира най-подходящата за утре. Май... бях забравила да заключа вратата. Един джентълмен, един от гостите влезе и... и ми скъса роклята — знаеше, че пелтечи, но нищо не можеше да направи.

— Значи един от познатите ни гости се е опитал да те вкара в леглото? Е, както казах, ти си красиво парче. Не мога да виня този приятел. Вярвам, че си го обезкуражила.

— Д-да.

— И как го направи? — той се усмихна отново. Кейтлин пребледня.

— Издрах му лицето.

Сър Едуард се засмя. Кейтлин го наблюдаваше. Мразеше го отчаяно. Искеше да го убие, но не смееше. Той я държеше в ръцете си с тайното си оръжие. Тя преднамерено извикваше в съзнанието си картината от онзи ден, когато Конър го преби. Представяше си окървавения сър Едуард да коленичи и да проси за милост. Това я успокояваше донякъде. Само ако можеше да каже на Конър. Той щеше да убие този човек заради това, което ѝ беше сторил. Но не можеше.

Когато дойде в съзнание преди година, тя се оказа в Балимара, в имението на сър Едуард. Тогава разбра, че самият той е предвождал драгуните и е устроил капана за Черния конник. Сър Едуард първи слязъл от коня и се приближил до простреляния разбойник, за какврто я помислили. Той разбрал коя е и решил да я използва за низките си цели, като бил сигурен, че едновременно с това ще причини и болка на Конър. Сър Едуард веднага се досетил кой е Черният конник. Така беше сътворен дяволският план. Тя щеше да принадлежи на сър Едуард и ако посмееше да каже на Конър, щеше да го види обесен заедно с братята му.

— Не е трябвало да оставяш вратата си незаключена. Някой би си помислил, че едва ли не си се надявала да си имаш компания. Аз не ти ли стигам, скъпа? Треперя при мисълта, че може да е така.

— Стигаш ми, разбира се. Просто... беше недоглеждане от моя страна.

Той кимна преценяващо.

— Възможно е, но мисля, че се изразих съвсем ясно, когато казах, че си изключително моя собственост, докато не се отегча от тебе. Не желая това да се случи отново. Междувременно трябва да бъдеш наказана.

Кейтлин стисна зъби. Повдигна ѝ се. Тя знаеше, че той щеше да намери някакъв претекст още от момента, в който видя усмивката му. Той беше звяр, чудовище и тя нямаше друг избор, освен да му се подчини. Така се подчиняваше, откакто бе оздравяла достатъчно, за да може да понася извратените му прищевки. Беше се подчинявала на всяко болезнено и перверзно деяние, на което я беше подлагал, въпреки че освен тялото я болеше и душата. Ако откажеше да го направи, той щеше да разкрие на властите истинската самоличност на Конър д'Арси.

Ако Конър знаеше как страда, незабавно щеше да убие сър Едуард. Но той се беше застраховал срещу подобно действие. Беше оставил три запечатани писма с едно и също съдържание и с указания да се отворят, ако бъде убит. Едното се намираще при адвоката му, другото съхраняваше икономът, а третото беше у някаква неизвестна персона. В писмата обвиняваше Конър дори и за евентуалната си смърт.

— Съблечи се, ако обичаш.

Кейтлин знаеше, че няма смисъл да говори разумно с него, нито пък да го моли. Това само повече го възбуждаше и го караше да ѝ причинява още по-силна болка. Тя се беше научила да се оттегля на едно място, което съществуваше само в душата ѝ, и да предоставя само тялото си на обидите му. Това поддържаше духа ѝ през изминалата ужасна година.

Ръцете и краката ѝ трепереха, но тя се изправи и започна да развързва фустите си. Не можеше да избегне това, което беше замислил. Щеше да търпи и да се моли да настане денят на отмъщението.

Той тръгна към гардероба и извади камшика за езда. Беше я принудил да го държи винаги подръка.

— Хайде, Кейтлин, цяла нощ ли трябва да чакам? — гласът му ѝ показва, че нямаше търпение да си намери извинение да ѝ се ядоса още повече. Ядът го възбуждаше. Правеше го още по-злобен. Тя преглътна нервно и съблече останалата част от бельото си. Очите му я огледаха, блеснали от възбуда при вида на голото ѝ тяло. Застанала пред него, безпомощна, тя почувства такъв срам, че си помисли, че ще умре. Испита и омраза и силен яд.

— Ти наистина си изключително създание — каза ѝ той. Гласът му стана по-дълбок, докато очите му я опипваха навсякъде. — Какъв срам, че си толкова опърничава. Правиш така, че се налага да те вкарвам в правия път с камшика. Никога ли няма да се научиш, че трябва да бъдеш чиста за мене, че трябва да ми се подчиняваш, без да задаваш въпроси? Ядосвам се, като се налага да повреждам хубавата ти кожа.

Тя не каза нищо, защото нищо не можеше да спре ужасяващата му тирада. Той я произнасяше всеки път, когато идваше в леглото ѝ. Това го възбуждаше, също както го възбуждаше ядът и страхът.

Нейният страх, който наистина изпитваше, въпреки че се опитваше да си вдъхва смелост. Като я винеше за белезите, които не изчезваха дълго време от заоблените ѝ части и от бедрата ѝ, той си намираще друга причина да се ядосва. Коленете ѝ трепереха. Очертаваше се лоша нощ.

Тя повдигна брадичка. Единственият жест на защита, който си позволяваше. Ако не можеше да се предпази от предстоящото, поне можеше да го посрещне смело.

— Лягай и приеми наказанието си, непослушно момиче такова — остротата в гласа му ѝ подсказваше, че възбудата му нараства и скоро щеше да прекрачи границите на здравия разум. Тя легна по очи в леглото върху хладния сатен на покривката. Не можеше да контролира треперещите си крака. Надяваше се той да не го забележи. Тя не желаше той да разбере колко силно страдеше и колко силен бе страхът и срамът ѝ.

— Вдигни косата от гърба си — гласът му беше гърлен.

Кейтлин преглътна един стон, надигнал се в гърлото ѝ. Тя вдигна косата си и покри с ръце главата си, за да предпази поне нея от ударите. Не успя да се стегне преди първия удар и извика, пронизана от нетърпимата болка. В началото се беше опитала да понася ударите без да вика, но разбра, че това го караше да я бие още по-жестоко. Той искаше тя да се гърчи от болка, за да се задоволи.

Би я жестоко по задника и бедрата, разкъсвайки кожата ѝ отново и отново, докато тя стенеше и се извивайте под камшика. Накрая го захвърли, качи се на леглото зад нея, улови бедрата ѝ и ги разтвори, за да коленичи между тях. Той никога не проникваше в нея. Доставяше си удоволствие, като пръскаше семето си върху малтретираната ѝ плът. Като усети топлата влага да се стича по тялото ѝ, тя се отпусна. Ужасът беше приключил за тази нощ.

След малко той стана и закопча бричовете си. Въпреки че притискаше лице до покривката на леглото, тя знаеше, че той я наблюдава с алчен поглед. Това също беше част от ритуала. Щеше да я гледа гола и малтретирана, и белязана от семето му, докато запечаташе в изкривеното си съзнание нейното унижение. После щеше да си отиде. До следващия път.

Чу, че вратата се затвори и разбра, че беше сама. Мускулите ѝ се отпуснаха и палещата болка се увеличи хиляди пъти. Тя си пое

дълбоко въздух и се опита да възпре сълзите. Но тази нощ за първи път от месеци насам не успя. Тя притисна ръце до устата си, за да заглуши хлипанията и заплака така, като че ли сърцето ѝ щеше да се пръсне.

Но както беше научила още като дете, плачът не променяше нещата. Въпреки сълзите разранената ѝ кожа продължаваше да пулсира от болка. Беше все още гола и омърсена. И все още в капана на сър Едуард. А Конър си беше отишъл завинаги от нея.

При тази мисъл отново ѝ се доплака. Вместо това тя смъкна от леглото изтръпналите си нозе, приближи се до умивалника и се опита да почисти и успокои малтретираното си тяло.

Като се погледна в голямото огледало, Кейтлин си помисли, че оттам я гледа някоя непозната. Тя не познаваше момичето, по чието лице беше изписана болка, чиито очи бяха зачервени, а устните — подути. Голотата ѝ беше неприлична. Белезите върху тялото ѝ бяха морави с жълто-зеленикав оттенък, останал по кожата от предишни побои. Струваше ѝ се, че някаква непозната се е напъхала в тялото ѝ и не за първи път се зачуди дали не започва да губи разсъдъка си. После стисна зъби. Нямахше да позволи да бъде смазана и победена.

Един ден щеше да си отмъсти.

ТРИДЕСЕТ И СЕДМА ГЛАВА

Лондон беше голям град и беше трудно да намериш в него едно дяволско изчадие. Конър се зае с тази работа методично. Той прецени, че след като опекунът на Кейтлин ѝ беше купил собствена къща и беше гост на маркиз Стандън, той трябваше да е богат. Богатите английски благородници спазваха традициите си и имаше една определена част в Лондон, където държаха любовниците си. Домовете им обикновено бяха разположени около Ковънт Гардън и той започна издирванията си точно в тази част на града.

Не беше казал на никой за потресаващото си откритие. Дори и Микийн не знаеше нищо. Онази нощ той беше на път да се втурне в къщата, за да го търси, толкова се беше притеснил от закъснението му. Лиъм също не знаеше, въпреки че усещаше, че нещо не бе наред. Но въпреки подпитванията не можа да разбере нищо. Кормак и Рори, на които задължително пишеше по едно писмо седмично, пък бяха в пълно неведение по отношение на тревогите на брат си. Никой не знаеше. Не можеше да признае, че беше намерил Кейтлин само за да я изгуби отново. Не желаше да го сподели, преди той самият да се опита да го разбере. Беше твърде наранен, сърдечната болка беше почти непоносима, беше прекалено объркан, за да ѝ зададе необходимите въпроси, свързани с невероятната история, която беше избълвала. Преценката му беше замъглена от две неща, които изглеждаха неоспорим факт: тя беше жива и беше любовница на друг мъж.

Тя отказа да му съобщи името на любовника си, но той не се съмняваше, че скоро щеше да го открие. Веднага след като установеше местоживеенето ѝ, щеше да остави човек, който да наблюдава къщата денем и нощем. Конър щеше да бъде осведомен, щом вътре влезеше някой джентълмен. Той имаше намерение да види любовника на Кейтлин със собствените си очи. Това, което щеше да се случи впоследствие, зависеше от много неща.

Той мрачно си мислеше, че няма нищо чудно в това, че само за три седмици бе опознал квартала в района на театъра. Сега, когато знаеше, че Кейтлин е жива, щеше да прерови целия град, но щеше да я намери. Проклинаше се, че е сляп, че е упорит глупак, но въпреки това продължаваше да обикаля. Тя му беше казала, че не го иска, но той все още не можеше да повярва. Той познаваше чистата ѝ душа и вярното ѝ сърце. Не можеше да си представи, че само за една година тя се е превърнала в пресметлива и алчна мръсница. Имаше нещо в тази работа. Възможно беше да не му казваше истината. Каква причина би могла да има тогава, за да го лъже? — бе въпросът, който не спираше да гложди.

Той бродеше по улиците в района на театъра. Понякога пеша, понякога наемаше карета. Времето беше много студено. Болката в крака му се усили, както и лошото му настроение. Надяваше се да я види някъде на улицата и да я проследи. Но нямаше и следа от нея. Искаше му се да застане по средата на улицата и да започне да крещи името ѝ, докато тя му отговори.

Най-накрая реши да предприеме още по-директни мерки. Тръгна да хлопа по вратите и да пита за мис О'Мали. Възможно беше да се е регистрирала под друго име, затова описваше и външността ѝ. На четвъртата седмица от издирването щастие то най-после му се усмихна. Една дебела прислужница отвори вратата на спретнатата къща на „Лисъл Стрийт“. В отговор на запитването му кикотещото се същество даде да се разбере, че не знае за никаква мис О'Мали, но познаваше млада жена, отговаряща на описанието на Конър, която живееше надолу по улицата, на номер 21. Каза му, че жената рядко напуска дома си. Конър благодари за информацията и си тръгна. Първата му мисъл беше веднага да отиде и да я залови. После обмисли нещата и реши, че трябва да се прибере вкъщи и да обмисли всичко на спокойствие.

За разлика от сегашната резиденция на Кейтлин, къщата му на „Кързън Стрийт“ не беше в толкова модерен квартал, въпреки че преди улицата да бъде разбита, мястото е било доста добро. Но със сигурност нито един английски джентълмен от първа ръка не би живял тук, освен ако джобовете му не са се изпразнили. Но Конър не беше английски благородник, не се увличаше по екстравагантността и спретнатата градска къща напълно го задоволяваше. Имаше икономка, мисис Дабни, която беше наел чрез една агенция. Тя готвеше и ръководеше

домакинството. Имаше още две прислужници, които чистеха под надзора на икономката и се занимаваха с прането. Микийн играеше ролята на коняр и камериер. Конър смяташе, че с този персонал той и Лиъм се чувстваха съвсем добре.

Лиъм, за своя собствена изненада, беше открил доста привлекателни неща в Лондон. Конър бе уверен, че го привлича свободата на лондонските проститутки, които, за разлика от ирландските момичета не смятаха, че ще се пържат в ада, ако си вдигнат полите. Въпреки това Конър подозираше, че и Лиъм също като него изпитваше носталгия по Данъмор. Но дори и да беше така, той с нищо не го показваше. Рори и Кормак също бяха готови да направят всичко за брат си и да останат в Англия, докато той желаше. Тази мисъл му доставяше огромно удоволствие.

— О, ето къде си бил, Кон! Имам намерение да посетя салона на Криб с една компания. Искаш ли да дойдеш с нас? Ще бъде добре да се поразсееш — Лиъм беше пременен в жълто сако и тъмнозелени бричове, които представляваха само една малка част от новия му лондонски гардероб. Той тъкмо слизаше по стълбите, когато Конър влезе във фойето. Микийн не беше много добър иконом. Непрекъснато тъпчеше пари по джобовете на братята му, но ако назначеше истински иконом, човечецът направо щеше да полудее.

— Какво? О, не, имам работа тази вечер. Благодаря за поканата — Конър беше потънал в размисли и едвам се отърси от тях, за да отговори на Лиъм. След предполагаемата смърт на Кейтлин Лиъм бе поел ролята на гувернант на по-големия си брат. Не го изпускаше от очи и непрекъснато се опитваше да го извади от мрачното му настроение. Конър много искаше да сподели с Лиъм случилото се, но си мислеше, че нямаше да бъде честен към Кейтлин, ако го направеше. Братята му щяха да я намразят, а сърцето му изобщо не беше склонно да се откаже от нея.

Конър тръгна по коридора към стаята на първия етаж, която му служеше за кабинет.

— Не се заигравай много. Джобовете ми не са бездънни — каза той, като хвърли през рамо предупредителен поглед по посока на Лиъм.

Това типично за брат му изявление прогони част от тревогата на Лиъм. Той се усмихна, обеща да не разорява семейството и с

поуспокоено сърце остави брат си насаме със себе си.

Конър седна в кабинета и се замисли. Излезе оттам чак когато стана време за вечеря. После се оттегли в салона. Поседя малко пред огъня и реши да излезе да се поразходи. Ако нещо можеше да избистри мислите му, това беше студеният нощен въздух.

Като отхвърли настойчивата молба на Микийн да го придружи, Конър си сложи пелерината и шапката и излезе. Вървя близо час, потънал в мисли, преди да се озове на „Лисъл Стрийт“. Трябваше да види Кейтлин. За добро или за зло, това момиче беше отнело сърцето му.

Нямаше значение какво бе направила или казала, нямаше значение какво чувстваше, той не можеше да остави нещата така. Тя беше част от него. Любов или омраза, между тях съществуваше връзка, която не можеше да бъде отречена. Ако беше забравила това, което беше между тях, щеше да ѝ го припомни. Нямаше да я остави, не и без жестока схватка.

Конър обиколи и огледа къщата. Наближаваше единадесет часа. Беше твърде късно да се хлопа по вратите. Освен това не искаше слугите, ако имаше такива, да бъдат свидетели на личната му среща с Кейтлин.

Възможно беше и мъжът, който я притежаваше, да беше вътре, но трябваше да рискува. Конър мрачно се усмихна. Ако този човек се окажеше в будоара на Кейтлин, това щеше да реши въпроса. Конър беше сигурен, че щеше да убие на място това копеле.

Бледа светлина идваше от един от прозорците на горния етаж. Конър се досети, че това трябваше да е спалнята ѝ и откри начин да стигне до нея безпрепятствено. Точно под прозореца имаше малка кокетна веранда.

Катеренето не беше проблем. Той скочи, улови се за парапета и се прехвърли на верандата. Боеше се да не го види някой от улицата, но наоколо не се виждаше жива душа. Нямаше луна и нощта беше също като нощите на Черния конник.

Той погледна през прозореца. Пердетата бяха спуснати. Въпреки че притисна лице до стъклото, Конър не можа да види нищо. Трябваше да поеме риска и да предположи, че стаята беше на Кейтлин и в момента тя беше сама. Той извади ножа си и го пхна в резето на прозореца. Чу се изщракване и кукичката падна. Конър отвори

прозореца и лекичко отмести пердето. Гледката, която се откри пред очите му, едва не го накара да падне от покрива.

Кейтлин стоеше на десетина фута от него. Беше с лице към него, гола и тъкмо се канеше да влезе във ваната, която беше сложена пред огнището.

Преди да влезе във водата, той имаше достатъчно време да погълне с очи прекрасното ѝ тяло. Усети как кръвта му закипя и слабините му се стегнаха. Беше забравил колко болезнено красива беше тя.

Дори и светец би се наслаждавал на подобна гледка, а Конър далеч не беше такъв. Той стоеше и се възхищаваше на великолепието ѝ. Погледът му като омагьосан проследяваше всяка извивка на тялото ѝ. Косата ѝ беше вдигната и тя бе свела поглед, докато влизаше във ваната. Той се възхити на фините черти на лицето ѝ, на грациозните ѝ движения. Гледаше я като човек, който от дълго време не бе пил вода и изведнъж пред погледа му се появява бълбукащ поток. Той наистина беше жаден, жаден за тялото ѝ, за сърцето и душата ѝ.

Припомни си миналото. Спомни си как я държеше в прегръдките си, спомни си насладата, която изпита с нея и която не бе получил от никоя друга жена. Но сега нямаше време за подобни мисли. Той неловко стегна колана на бричовите си и се прехвърли през прозореца. Когато се озова в стаята, беше все още скрит от погледа ѝ чрез завесите. Надзърна през една пролука и огледа луксозното обзавеждане. Който ѝ да беше опекунът ѝ, не му липсваха средства. Гневът стегна сърцето на Конър. Прииска му се този човек да беше насреща му в този миг, но в стаята нямаше никой, освен Кейтлин.

Той отново погледна към нея. Тя тъкмо миеше лицето си и очите ѝ бяха затворени. Сапунът, който използваше, разнасяше из стаята аромата на люляк. За миг, опиянен от гледката и уханието, той бе готов да забрави целта на визитата си. Но това беше само за миг.

Пристъпи тихо и застана до ваната така, че тя да може да го види веднага след като отвори очи. Докато чакаше, той скръсти ръце на гърди и се усмихна сурово. Можеше да се обзаложи, че присъствието му в стаята щеше да се окаже най-голямата изненада в живота на Кейтлин.

ТРИДЕСЕТ И ОСМА ГЛАВА

Кейтлин изтри лицето си с меката кърпа. Материята беше приятно грапава и това усещане я накара да забрави изгарящата болка по тялото си. Горещата сапунена вода безмилостно раздразни раните от предната нощ — последния път, когато сър Едуард я би.

Тя вече беше привикнала към болезнените бани (по-точно към живота сред болка) и беше открила, че ако се съсредоточи върху нещо друго, неприятното чувство изчезваше или поне отслабваше.

Тя напписка лицето си, за да измие сапуна и опипа пространството край себе си за кърпата. Мина, скулестата прислужница, която сър Едуард беше оставил на нейно разположение в къщата, остави кърпата на малката масичка до ваната преди Кейтлин да я освободи. Както винаги, гордостта я бе възпряла да разреши на Мина да остане. Тя не можеше да понесе мисълта, че някой ще види срамните белези, които безмълвно свидетелстваха за побоите, на които беше подложена. Мина беше наета от сър Едуард и както Кейтлин подозираше, по-скоро трябваше да я пази, отколкото да ѝ служи. Тя и тромавият иконом Фромър изпълняваха на часа нарежданията ѝ. Тъй като никога не ги беше карала да сторят нещо извън рамките на тривиалните им задължения, тя не ги беше поставяла в ситуация, в която трябваше да покажат открито неподчинение. Но не се и съмняваше в тяхната преданост — те бяха слуги на сър Едуард, а не нейни. Ако между тях възникнеше конфликт, тя знаеше, че интересите на сър Едуард щяха да бъдат защитени.

Кейтлин напипа гладката дървена повърхност на масичката и прокара ръка по нея. Друго парче от същия ухаещ на люляк сапун, който беше разтворен във ваната, се плъзна на пода. Сигурно кърпата също беше паднала долу, защото не можа да я намери.

— Дявол да го вземе — промърмори ядосано тя и отвори едното си око, за да потърси кърпата. Гледката, която се разкри пред замъгления ѝ поглед, я накара да зяпне от изненада.

— Желая ти добър вечер, Кейтлин — каза галантно Конър. Блясъкът в очите му ѝ подсказа, че я наблюдава от известно време. В този миг Кейтлин благодари на Бога, че не му беше хрумнало да я посети предната вечер, когато сър Едуард я подлагаше на зверския си ритуал. При мисълта за това, как би реагирал Конър, ако беше видял това, я побиха тръпки.

— Студено ли ти е? — разбрал погрешно потръпването ѝ, той ѝ подаде кърпата, която държеше в ръцете си.

Тя я пое и започна старателно да подсушава лицето си, като се опитваше да влезе в ролята си. Когато най-сетне очите им отново се срещнаха, погледът ѝ беше хладен и безизразен.

— Какво правиш тук?

— Наминах да те видя. Да не би да мислеше, че няма да те открия?

— Надявах се, че няма.

При това спокойно изявление очите му се присвиха.

— Тогава много съжалявам, че си се надявала напразно. Ако бях на твоето място, щях да изляза от тази вана. Не след дълго ще измръзнеш до кости.

— Ще изляза, ако се обърнеш с гръб.

Той се засмя, но смехът му не беше весел.

— Да се обърна с гръб? Хайде стига, Кейтлин! През последните няколко месеца със сигурност не е останала у теб и капчица женски свян. В края на краищата, колкото и да претендираш, че обичаш своя господин или той тебе, ти не си нищо друго, освен негова наложница. По същия начин както беше и моя. Защо тогава си правиш труда да демонстрираш скромност, която дори не би могла да почувстваш? Поне физически те познавам толкова добре, като се почне от белега на палеца, та чак до малката черна бенка върху сладкото ти задниче.

— Ще се обърнеш ли? — гласът ѝ звучеше остро. Думите му бяха обидни и обезоръжаващи, но преди всичко ѝ напомниха за издайническите белези по тялото. Знаеше, че ако той ги види, ще побеснее. Тя го обичаше и той беше в смъртна опасност, въпреки че не знаеше това. Затова трябваше да бъде силна. Трябваше да го отпрати веднъж завинаги, преди всичко да се срине пред очите ѝ.

— Не — едносричният отговор граничеше с грубост.

Кейтлин го погледна за момент и реши. Щеше да играе ролята на наложница, каквато я беше нарекъл и се надяваше той да се отвори от нея до такава степен, че никога да не поиска да я види отново. Това беше единственото, което можеше да измисли, за да го запази.

— Е, добре тогава. Както каза, няма смисъл да се нравя на скромна пред теб. Бях забравила колко добре се познаваме. В края на краищата това беше доста отдавна.

— Преди година — отговори безизразно той, докато тя излизаше от ваната, опитвайки се да скрие от погледа му изранения си гръб.

Очите му придобиха опасен блясък и тя видя в тях гняв и желание. Все още мокра, съвсем спокойно тя заряза изтриването и се протегна да вземе белия копринен халат, който Мина беше преметнала през облегалката на стола край нея. Загърна го около тялото си, завърза колана и се почувства малко по-уверена. Поне не се виждаха доказателствата за униженията, на които беше подложена, доказателства, които щяха да го вбесят. Слугите бяха освободени за през нощта, а и нямаше вероятност сър Едуард, чиято страст беше утолена за няколко дни от кошмарния сеанс предната нощ, да се появи в този късен час. Тя не би имала по-добра възможност да убеди Конър веднъж завинаги, че не са един за друг.

Очите му бяха приковани в тялото ѝ, чиито форми прозираха през тънката коприна. За миг тя си позволи да го погледне. Когато се видяха последния път, тя беше прекалено шокирана, за да забележи подробности. Изглеждаше по-стар. За разлика от онези дни в Данъмор сега на лицето му беше изписано страдание. Тук-там в черните му къдрици проблясваха сребърни нишки. Беше по-висок, по-як, по-едър на вид, отколкото го помнеше. Дрехите му бяха нови и доста изискани, вероятно изработени от моден английски шивач, помисли си тя. Наметката беше от фина черна вълна, завързана около врата с елегантно шнурче. Беше облечен с редингот в пастелен бежов цвят и прилепнали черни бричове. Високите му ботуши бяха черни и опръскани с водни капчици, тъй като навън беше мокро. Ленената риза беше леко измачкана, а шалчето около врата му изглеждаше така, сякаш много е бързал, докато го е връзвал. Тя се чудеше дали все още носи под него верижката с годежния ѝ пръстен. Тази мисъл накара сърцето ѝ да потрепне. Той все още беше нейният обаятелно красив Конър, елегантен мрачен, опасен. Макар че не беше го виждала цяла

година, тя не бе забравила и най-малките подробности от външността му, от синкавочерния блясък на брадата му призори до пронизващия поглед на аквамаринените очи, от които дъхът ѝ секваше.

Той отлепи поглед от извивките, на които жадно се наслаждаваше и видя, че тя го наблюдаваше със същия копнеж.

— Не си се променила — промърмори той и краката ѝ едва не се подкосиха от пламъчетата, които оживяха в тези дяволски очи.

— А ти си се променил — отвърна му тя и се засмя с добре пресметнато кокетство.

Една от пеперудките, която беше срещнала на последното развратно парти, където господата водеха любовниците си вместо своите съпруги, се смееше така. Тогава тя мислеше, че това е най-покварения смях, който някога бе чувала. Ефектът му върху всеки мъж наоколо беше незабавен и очевиден. В момента, в който избликна от гърлото ѝ, звукът имаше същото въздействие върху Конър. Той изглеждаше едновременно ядосан и отвратен.

— Просто бях забравила колко... колко съблазнително красив си — каза задъхано тя, като съзнателно наля масло в огъня. После вдигна ръка да извади златната игла от косата си. По раменете и гърба ѝ се раздипли облак от черна коприна и тя се усмихна цинично. Лицето му стана каменно, така както беше предвидила. Това, което не очакваше обаче, беше следващата му реакция. С две крачки той се приближи към нея, ръката му здраво стисна нейната през тънката коприна.

— Престани — каза ѝ той, като я погледна гневно, а пръстите му се забиха в меката ѝ плът. — Няма да ти позволя да се държиш като уличница, поне не и в мое присъствие.

— Ще се държа както си искам, независимо дали си тук или не — тя рязко се дръпна назад и се изскубна от ръката му.

Той повдигна вежди и за миг на лицето му се изписа болка. Но тя изчезна почти мигновено и беше заменена от мрачно изражение.

— Ще правиш каквото аз ти кажа, скъпа. А аз ти казвам, че няма повече да търпя курвенските ти номера, освен ако не искаш да опиташ ръката ми.

— Само посмей да ме пипнеш, Конър д'Арси! Забравяш, че вече не съм длъжна да търпя отвратителния ти характер.

— А аз безсрамните ти думи!

— Негодник! Кучи син! Изчадие адово! Проклет... — тази тирада от ругатни, изречена съвсем преднамерено в отговор на изявлението му, я накара да потръпне.

— Дръж си устата затворена!

— Ще ругая, ако искам! Това, което правя, вече не те засяга. Кой те е молил да тичаш по петите ми?

Кейтлин внезапно замлъкна и пое дълбоко дъх. С ужас осъзна, че спори с него по същия начин, както обикновено. Събра сили и като си припомни целта — да спаси Конър, независимо какво ще ѝ струва това — съзнателно обузда своя гняв. Като смекчи тона си, промълви отегчено:

— Чудя се какво да сторя, за да те убедя. Не те искам повече, Конър. Нямам повече нужда от теб. Много съм ти задължена, че ме измъкна от дъблинските коптори и дважд по-признателна, че ме научи да не се страхувам от мъжете. Но не съм малко дете и нямам вече нужда от напътствия. Аз съм напълно зрял човек и избрах своя път в живота. И той не се пресича с твоя. Така че, иди си вкъщи да съветваш своите братя и ме остави на мира.

При последните ѝ думи, произнесени спокойно и гладко, Конър вече бе така освирепял, че очите му блестяха на фона на тъмното лице като два искрящи процепа.

— Благодарна си ми, така ли? Има защо. Аз спасих живота ти, проклета кучко, взех те в дома си и те отгледах, превърнах те от лъжливо, крадливо хлапе в красива млада дама. Когато порасна, аз направих всичко възможно да те предпазя от своите братя и себе си, както и от толкова други, че не им помня вече броя. Само да знаех, че покварата ти е в кръвта, въобще нямаше да си помръдна и пръста. Не се съмнявам, че ако те беше прекарало цялото семейство, щеше да бъдеш поласкана.

Неспособна да се овладее, Кейтлин го погледна навъсено. Присвил очи, той втренчи поглед в нея и продължи меко:

— Очевидно това е вторият път, когато по чудо отървавам кожата си. Защото, ако при последната ни среща ти беше по-благоразумна, аз несъмнено щях да те отведа обратно със себе си в Данъмор. И тогава наистина щеше да стане страшно.

— Какво по-точно означава това, ако мога да знам?

Той подигравателно се подсмихна и това я вбеси още повече. Въпреки усилията да се овладее.

— Е, това означава, че колкото и да ти се иска, не виждам как щеше да спиш с братята ми, покварено гълъбче.

Без да мисли, заслепена от гняв, тя го плесна през лицето. Той рязко отдръпна глава, очите му се разшириха, макар за миг да ѝ се стори, че съзря искрица задоволство в тях. Преди да се опомни, той я дръпна към себе си и сведе глава към устните ѝ. Целуна я, смазвайки с устни нейните, сякаш искаше да я нарани, да я накаже. Тя се съпротивляваше, опита се да се отскубне, но той беше прекалено силен и разтвори устните ѝ с болезнена настойчивост. Въпреки гнева си, въпреки предупредителния вътрешен глас, който вещаеше гибел, ако не се овладее, тя не можа да възпре искрицата желание, която неговите устни пробудиха в нея. Той очевидно разбра това, защото я пусна, отдалечи я от себе си и започна да я разглежда с влудяващо любопитство. Ужасена и изплашена от своята реакция, тя успя да освободи ръката си от прегръдката и отново го удари. Удари го с разперени пръсти, със злоба, породена колкото от гняв, толкова и от паника. От плесницата главата му се килна настрана. Преди да може да се опомни, тя го удари отново. Този път той хвана китката ѝ и я възпря. На тъмната му буза ясно се бяха очертали белите следи от пръстите ѝ, които бързо почервеняха. Косата ѝ се беше изхлузила от панделката и гарвановочерните вълни обрамчваха лицето ѝ. Едно мускулче потрепна в ъгълчето на здраво стиснатите му устни. Челюстите му, покрити с набола брада, бяха стиснати с твърда решимост. Той се надвеси над нея, неговите покрити с черна наметка плещи бяха така широки, че тя не можеше да види останалата част от стаята. Беше забравила колко е висок и колко е силен. За нея винаги е бил просто Конър. Нейният Конър, който никога не би я наранил. Но сега разбра, че това вече не беше нейният Конър. Със своето поведение тя се беше освободила от тази закрила. Сега беше изложена на тъмните сили в неговата природа. „Дявол“ беше точната дума, която описваше начина, по който той изглеждаше в очите ѝ в момента.

С ужас и страхопочитание тя надникна в блесналите му зеленикави очи и си припомни, че първия път, когато погледите им се срещнаха, си беше помислила, че той има дяволски очи. Сега виждаше

тези очи и когато отново погледна в тях, разбра, че бе успяла да пробуди дремещия дявол. В това нямаше никакво съмнение.

ТРИДЕСЕТ И ДЕВЕТА ГЛАВА

Той не каза и дума. Нямаше нужда. Очите му бяха достатъчно красноречиви. Кейтлин се втренчи в тях и почувства как ръката му се стяга около китката ѝ. Придърпа я към себе си. Тя даже и не си помисли да се възпротиви. Дори и да беше, не би имала сили да го направи. Той бе прекалено силен, твърде ядосан и устремен. Привлече я към себе си и като склучи ръце около нейните, наклони глава към устните ѝ. Принудителната целувка ѝ се стори обидна. Никога преди, през целия ѝ живот, Конър не я беше целувал така. Тя не вярваше, че той можеше да бъде така съзнателно груб, дори и с жена, която презираше. По същество Конър беше нежен мъж. В този момент Кейтлин разбра колко много болка бе изпитал заради нея.

Беше чувала, че омразата е сестра на любовта. Нишката, която я свързваше с Конър, беше твърде здрава, за да бъде скъсана дори от убийствения удар, който този хаос от събития нанесе на тяхната връзка. Той си мислеше, че нейното предателство е превърнало любовта му към нея в омраза. Но нейде дълбоко под болката и омразата тя все още беше жива. Въпреки смазващата ненавист на целувката му съзнанието за това накара устните ѝ да омекнат под неговите.

Той почувства промяната у нея, почувства как тя се отпуска и примира в прегръдката му и вдигна глава, за да я погледне. Кейтлин отвърна на погледа. Студените искрящи езера бяха разтопени сега, посребрени от нуждата, от жажда да я има. При все, че разумът ѝ крещеше да не се поддава, сърцето ѝ надделя. Това беше Конър, нейният Конър, който бе силно наранен и който сигурно я обичаше повече, отколкото някога бе предполагала, за да иска така да я заболи. Сърцето ѝ се изпълни с болезнена нужда от него, с почти неудържима страст да утешава и обича, да компенсира всичко, което той беше понесъл заради нея. В този миг си представи как би се чувствала тя, ако знаеше, че е мъртъв и сърцето ѝ така се сви, че едва не извика. Така беше страдал той и все още изпитваше болка от това, което смяташе за

нейно предателство. Но тя не можеше да му каже истината — единственото, което би излекувало нараненото му сърце. Всичко, което можеше да стори, бе да му предложи сладката утеха на тялото си.

Тя протегна ръце, за да обвие врата му и се повдигна на пръсти, за да притисне устните си към неговите. Той притвори очи и ръцете му се склочиха около нея така здраво, че дъхът ѝ секна. Тя почувства как той потръпна, когато сведе отново устни към нейните — този път не за да я нарани, а да я целуне така, сякаш искаше да отнесе душата ѝ.

Тя почувства неговите движения, усети как ръцете му се плъзгат, докато едната се озова зад гърба ѝ, а другата — под коленете. С едно-единствено гъвкаво движение той я вдигна на ръце, без да откъсва устни от нейните и с три крачки я отнесе до леглото. След това я постави да легне. Надвеси се над нея, като разтвори робата ѝ с бързи и резки движения. Стиснала здраво очи, сякаш искаше да се откъсне от света, тя го прегърна още по-силно и промълви в устните му неговото име. За един кратък миг щеше да се откъсне от раните, от болката и срама. За един кратък миг щеше да си позволи да се преструва, че нещата стоят така, както бяха преди да се беше опитала да настигне Черният конник през онази проклета нощ. За малко той щеше да бъде неин отново, а тя негова. Поне за малко...

Той изруга, сгрял с дъх устните ѝ, и разкъса дрехите си. Тя чу раздирането на плата, падането на копчетата, но не отвори очи. Не искаше да признае опасността от това, което правеше. Още веднъж, само още един път тя щеше да си позволи да го обича, щеше да му разреши да я обича. Какво лошо можеше да стори само още една нощ?

Сега беше гол. Чувстваше топлината на неговата кожа, грубото търкане на космите на тялото му, когато обви ръце около нея. Бедрото му, стегнато и неспокойно, разтвори нейните. Тя затаи дъх, потръпна, когато го усети и все още притворила очи, разтвори крака, за да го приеме. Тогава той проникна в нея, твърд и горещ, огромен и прекрасен. Тя го сграбчи и го притисна по-близо до себе си, забивайки нокти във врата му. Беше забравила, че човек можеше да се чувства по такъв начин. Че тя можеше да се чувства така.

Той навлезе по-дълбоко, тръпнещ от желание и тя извика. Краката ѝ сами се преместиха и се обвиха около кръста му. Устните му се отлепиха от нейните, за да обсипят с горещи целувки шията ѝ, преди да зарови лицето си в ямичката между врата и рамото ѝ. Тя

целуна бузата му, после ухото му. Кожата му беше грапава от наболата брада и имаше солен вкус. Той се движеше в нея неуморно, с резки и бързи движения, тялото му конвулсираше върху нейното, сякаш той нямаше вече контрол над него. Тя го притисна силно към себе си и когато почувства почти забравеното стягане в слабините си, извика името му.

— О, Боже Господи, Кейтлин! Кейтлин! Мила моя, любима — изстена той в отговор. След това започна да навлиза в нея така рязко, бързо и неумолимо, че главата ѝ се замая от силата на неговите тласъци, глуха и сляпа за всичко друго, освен за Конър и за начина, по който той я караше да се чувства. Тя преоткри онзи прекрасен свят, онова омайно място, което той ѝ беше показал преди много време и се втурна там със задъхан стон в мига, в който целият свят се срива. Тя чу как той също извика, почувства, че потръпна. Тялото му се разтресе и застина. След това се стовари върху нея, все още стискайки я здраво в прегръдките си. Почувства топлия му дъх върху шията си, мокротото му от пот тяло, прилепено към нейното сякаш наистина бяха едно цяло.

Светът се върна бавно, но все пак се завърна. Тя не искаше да си признае какво беше направила и се опита да забави осъзнаването на този факт. Зарови пръсти в косите му, прокара ръка през топлата влажна кожа на рамото и гърба му. Не отвори очи дори за миг, просто продължи да лежи по гръб. Дори през този последен, изпълнен със сладка горчивина момент, тя знаеше, че не трябва да му позволява да види белезите по кожата ѝ.

— Погледни ме, Кейтлин — гласът му беше тих и настойчив. Кейтлин почувства как тежестта на тялото му се премести и той вече не лежеше отгоре ѝ, а се беше изтегнал до нея, прехвърлил собственически единия си крак през бедрата ѝ. Тя знаеше, че не би могла дълго да отлага това, но все пак се опита. Отмести лице, изпитала неволната нужда да засили допира си с пръста му, който си играеше с упорито стиснатите мигли.

— Отвори очи, куилин — прошепна ѝ той.

Ласкавото галско обръщение едва не съкруши защитата ѝ. Споменът за първия път, когато я нарече така, нахлу в паметта ѝ — ярък и незаличим. Сълзи напиреха в очите ѝ и с голямо усилие тя успя да ги сподави. Не можеше да се размеква, не и сега. За негово добро, тя трябваше да играе ролята, която ѝ бе отредена. По-късно, когато той

излезеше от живота ѝ и беше в безопасност, тя можеше да напои със сълзи отломките от съкрушеното си сърце.

Пое дълбоко въздух и отвори очи. Както си мислеше, той се беше надвесил над нея. Беше толкова красив, толкова скъп за душата ѝ, тя така го обичаше, че почти можеше да долови как сърцето ѝ се пропуква. Но заради него самия тя трябваше да прогони нежността от лицето и дланите му.

Ъгълчето на устата му нервно потрепна, докато се взираше дълго и изпитателно в очите ѝ.

— Сега ми кажи, че не ме обичаш — промълви накрая, без да откъсва очи от нейните.

Дълбоко в почти пресушения кладенец, от който черпеше сили във всяка беда, Кейтлин откри едно неизползвано кътче. Като се вкопчи в него, тя се насили да отвърне с присмех на питащите очи.

— О, Конър, не бъди такъв сантиментален глупак! Не го направих от любов. Това си беше просто нуждата от мъж, която всяка жена изпитва! От който и да е мъж — тя подсили последните си думи с онзи игрив, мелодичен смях, който той беше чувал и преди.

Конър застина и се втренчи навъсено в нея.

— Лъжеш.

— Така ли? Май завоеванията са ти замаяли главата. Виж какво, не всяка жена, с която спиш, умира от любов по теб.

Тя забеляза как едно мускулче на слепоочието му издайнически потрепна. Погледът му стана леден и изражението му замръзна.

— Ти си една малка развратна кучка.

— Няма защо да се обиждаме. В края на краищата ти постигна своето.

— Ти също — лицето му беше като буреносен облак. Ярост струеше от очите, които изучаваха лицето и тялото ѝ.

Колкото можеше по-непринудено тя измъкна завивката, която тяхната страст беше събрала на топка под тялото ѝ и се загърна с измачканата коприна.

— О, да, научих се да си доставям удоволствие, когато имам възможност за това — измърка тя. Душата ѝ през цялото време се раздираше от болката, която му причиняваше. Но нямаше друг избор, освен да продължи да играе ролята си. Трябваше да го прокуди. В

очите му заиграха дяволски пламъчета и ги озариха със странен блясък. За момент тя едва не се сви, сигурна, че ще я удари.

— Нека душата ти се пържи в ада, заедно с измамното ти тяло — промърмори той вместо това, като се отдръпна от нея и стана от леглото.

Докато навличаше дрехите си с бясна скорост, тя забеляза, че верижката и пръстена не бяха на врата му. За миг се запита какво ли бе сторил с пръстена, който все още възприемаше като свой. Тя го гледаше със свито от болка сърце, сякаш за първи път виждаше нараненото му бедро. Белегът, който се извиваше към коляното, изглеждаше едва ли не неприличен при наличието на толкова мъжествена красота. Трябваше да откъсне поглед от него или щеше да бъде победена.

— Желая на твоя любовник много наслада с теб, както и на всички, които несъмнено ще го последват. Дано бъдат така измамани от ангелското ти лице, както бях аз. И дано опознаят дявола, който се крие зад него.

— Е, Конър, това звучи почти като ирландско проклятие — отвърна тя с игрива нотка в гласа и изпита болезнено удовлетворение, като видя как той пребледня от гняв, преди да ѝ обърне гръб.

ЧЕТИРИДЕСЕТА ГЛАВА

— Дръж си езика зад зъбите! Наслушах се на брътвежите ти — той я гледа известно време, после сложи вратовръзката си, без да се затормозява да я връзва, така че краищата ѝ увиснаха отпред на ризата. Обу си ботушите, навлече палтото си и посочи с пръст към нея. — Ставай и се обличай! Идваш с мен!

Кейтлин остана с отворена уста. Не беше очаквала подобно развитие на събитията. Идеята ѝ беше да го вбеси така, че да го накара да се откаже от нея. Като погледна потъмнялото му от ярост лице, тя установи, че пред нея се бе изправил сериозен проблем. Беше виждала Конър, изпаднал в подобно състояние и знаеше, че в такива моменти той правеше каквото си поискаше.

— Я не ставай глупав. Никъде няма да ходя. Искам да се махнеш и повече да не ме безпокоиш.

— О, да, махам се, но заедно с тебе.

— Няма да дойда! Не можеш да ме принудиш!

— Какво дете си само — каза той с примирение, приближи се до леглото и я издърпа на крака.

Кейтлин издърпа ръката си от неговата и отскочи назад, гледайки го кръвнишки.

— Дявол да го вземе, Конър, не можеш да се домъкваш тук и да ми нареждаш какво да правя! Не съм твоя собственост. Нямах никакви права над мене! Не искам да идвам с тебе! Не искам да те виждам повече! Набий си това в главата! Между нас всичко свърши!

— О, престани да дрънкаш глупости! — той се приближи до нея.

Разтревожена от блясъка в очите му, Кейтлин се дръпна назад, докато гърбът ѝ опря в стената. Конър продължаваше да се приближава и се оказа само на един дъх разстояние.

— Ще се облечеш ли? — попита той. Гласът му беше заплашителен. Блесналите му зелени очи се впиваха като стрели в нея. На Кейтлин ѝ се искаше и да закрепци, и да се разсмее. Тя добре познаваше този Конър. Той щеше да я отведе със себе си, независимо

от желанието ѝ. О, колко много желяеше да бъде отведена! Но не можеше да го позволи. Веднага щом разбереше, сър Едуард щеше да го предаде на властите. Сигурна беше, че щеше да плаща дяволски висока цена за мъжа, който обичаше.

— Няма да се облека! — каза тя и отвърна на погледа му, като се стараеше тонът ѝ да звучи убедително. — Сега имам нов живот тук. Усложняваш нещата, Конър. Моля те, просто си отиди и ме остави на спокойствие.

— Ще те оставя на куково лято — процеди през зъби. Преди тя да се усети, той хвърли отгоре ѝ пелерината си и я уви в нея. После я вдигна на рамо и се упъти към прозореца. Тя започна да се мята и да рита. Успя да освободи ръцете си и взе да го удря по гърба.

— Проклет да си, Конър д'Арси! Пусни ме!

Той безгрижно продължи да се носи към прозореца. Тя го тупна с всичка сила по гърба. Все едно, че бълха го беше ухапала.

— Пусни ме, чуваш ли! Не съм сама в къщата и ще крещя!

— Крещи си колкото искаш — подкани я той и здраво хвана краката ѝ, за да не я изтърве, докато прескачаше през прозореца.

Смразяващият нощен въздух накара Кейтлин да се вкочани. Беше тъмно като в рог, вятърът стенеше и студени снежинки се сипеха от небето. Коприненият пеньоар, с който беше под пелерината, бе абсолютно безполезен.

— Не можеш просто така да ме отвлечеш, чуваш ли, проклетнико? Дори не съм облечена!

Независимо от яростно просъскания ѝ протест, тя се хвана здраво отзад за самото му. Така, както беше с главата надолу, разстоянието до улицата ѝ се струваше ужасяващо. Той се спускаше по верандата с увереността на котка, независимо от ранения си крак, но тя не смееше да мръдне, за да не му попречи с нещо.

— Нали щеше да крещиш — подхвърли ѝ той. После прескочи през верандата и протегна ръка, за да се хване за парапета. — Дръж се здраво — посъветва я той, след което и двамата увиснаха над калния двор. Единственото нещо, което ги държеше, беше ръката му. Кейтлин се вцепени. Земята се намираще поне на десет фута от увисналата ѝ надолу глава. Тя затвори очи и стисна Конър още по-здраво. Той се пусна и след ужасното чувство за летене във въздуха тупнаха на земята.

— Свиня такава — каза тя, след като ѝ хрумна, че вече са в безопасност.

— Гледай да не ме ухапеш, че скъпо ще си платиш! — заплаши я той вместо отговор.

Кейтлин продължи юмручната си атака върху гърба му, като не спираше да проклина. Но той продължаваше да я носи по улицата.

— Престани с мръсните си приказки или ще ти измия устата със сапун, като се приберем вкъщи — предупреди я той с доста сериозен тон.

— Мътните да те вземат, не съм дете! Престани да се отнасяш с мене като с такова! Имам право на собствен живот! Искам да се върна обратно! Проклет да си, Конър д'Арси, чуваш ли ме!

Бяха стигнали до края на улицата. Покрай тях изтрополя наемен екипаж. Конър подсвири и кочияшът дръпна юздите. Кейтлин не можеше да види лицето на човека, но бе сигурна, че нейното беше почервеняло.

— Май ти създава неприятности, а, друже? — попита човекът и весело се закикоти.

Кейтлин сви юмруци под мекото, влажно, вълнено палто на Конър. Само да почака отново да си стъпи на краката! Щеше да му откъсне главата!

— Има нещо такова — съобщи Конър.

Въпреки че Кейтлин не можеше да ги види, тя беше сигурна, че двамата си размениха чисто мъжки усмивчици. После Конър се качи вътре заедно с нея и кочияшът затвори вратата.

— Ти си най... — изтърси тя, когато той се наведе, за да я постави на седалката. Тя го дръпна за пелерината и го изгледа свирепо.

— Най какво? — попита той с повдигнати вежди.

Я го виж ти колко арогантен бил!

— Най-безобразното, гадно, властно копеле, с което за мое голямо неудоволствие съм се сблъсквала някога — заяви тя, сгушвайки се в пелерината, за да се предпази от вятъра. — Как смееш да ме мъкнеш по този начин! Как си представяш нещата, а? Да не мислиш да ме заключиш някъде? Предупреждавам те, единствено по този начин би могъл да ме задържиш.

— Така ще бъде, докато ти дойде умът в главата — спокойно отговори той и се изтегна на седалката. Сега, когато печелеше по

точки, голяма част от яростта му се беше изпарила. Наблюдаваше я като сокол, разбира се, но в очите му имаше топлота, над която Кейтлин не желаше да размишлява. Тя все още не можеше да овладее гнева си.

— Да не би да намекваш, че съм малоумна. Значи смяташ, че нямам мозък, само защото предпочитам друг мъж? Ти си най-арогантното копеле на света!

— А ти ще ядеш сапун веднага след като пристигнем у дома — той й отвърна почти дружелюбно.

Каретата спря. Кейтлин изпадна в паника. Тя добре познаваше Конър и беше сигурна, че щеше да я заключи някъде, на някой таван може би, докато „не й дойдеше умът“, както се изрази. Единственият проблем беше, че на сутринта, след като Мина откриеше липсата ѝ, щеше да изпрати съобщение на сър Едуард. Кейтлин трябваше да се върне в онази къща на „Лисъл Стрийт“ преди сър Едуард да успее да изпълни заплахата си. Трябваше да го направи!

— Ще вървиш ли или да те нося? — очите му проблеснаха към нея, след като отвори вратата.

Кейтлин знаеше, че беше безсмислено да се противопоставя. По един или друг начин щеше да слезе от каретата, но гордостта не ѝ позволи да се предаде, без да изрази протеста си. Вместо отговор тя само вирна брадичка.

— Много добре тогава.

Независимо от яростните ѝ съскания Конър я метна през рамо и я понесе към къщата. Почтено или не, този път Кейтлин впи зъби в гърба му. Той извика и се спъна. Кочияшът отново се закикоти.

— Ще си платиш за това, дяволско изчадие — изръмжа той и я стисна още по-здраво. Не се спря да плати на кочияша, а изкачи стълбите до вратата на къщата, която се отвори преди още да я бе докоснал.

— Ми... милорд.

Кейтлин чу шокирания възглас и знаеше, че идваше от Микийн. Беше прекалено ядосана, за да я е грижа. Сипейки клетви и псувни като някой уличен хлапак, на какъвто се правеше понякога, тя поднови ударите си по гърба на Конър.

— Плати на човека, ако обичаш — изръмжа Конър на Микийн вместо отговор и влезе в къщата. Не се спря във вестибюла. Качи се по

стълбите и премина по един коридор, спирайки пред една врата, която отвори с ритник. Кейтлин бегло забеляза добре обзаведената стая и пламтящия в камината огън, докато той я стовари върху леглото, смъквайки плаща си от гърба ѝ.

— Проклет да си, Конър д'Арси! — избълва тя, мятайки се безпомощно върху пухения дюшек.

Той захвърли пелерината на един стол и отиде до умивалника. Върна се при нея с калъп сапун в ръка.

— Няма да посмееш!

— Не те ли предупредих — каза той и преди тя да успее да скочи от леглото, я стисна здраво, хвана косата ѝ и натърка устата ѝ със сапун. Тя взе да се мята и да плюе, но беше безпомощна в тези силни ръце.

— Мразя те, ти... — съскаше тя, като от устата ѝ излизаха балончета. Едно почукване на вратата прекъсна предстоящото ѝ изявление.

— Махай се — раздразнено извика Конър, като я пусна, без обаче да сваля очи от нея.

— Кон, Микийн казва... — беше Лиъм.

Преди да успее да довърши изречението си, Конър пресече стаята и отвори широко вратата така, че Лиъм и застаналият зад гърба му Микийн да могат да видят какво имаше на леглото. Кейтлин, полугола и с уста, пълна със сапун, ги изгледа свирепо.

— Свети Патрик! Пресвета Дево! — възкликна Лиъм. Микийн се прекръсти зад гърба му.

— Преди да вземете да дрънкате за възкресение — сухо каза Конър, — ще ви кажа, че тя не е и никога не е била призрак. Просто не е имала възможност да ни уведоми, че е оживяла, за което се извинява.

Кейтлин изплю още от сапуна и прехвърли свирепия си поглед върху Конър. Лиъм и Микийн я наблюдаваха така стреснато, като че ли наистина бе излязла от гроба.

— Ти си свиня, Конър д'Арси — избълва тя с разпенена уста.

Лиъм взе да премигва.

— Ама това наистина е Кейтлин — каза той с такъв тон, сякаш наистина не беше убеден до този момент. После обърна смаяния си поглед към Конър. — Но как...

— Ще ви обясня всичко на сутринта — прекъсна го Конър и тръшна вратата под носа му. — Що се отнася до тебе... — той се обърна към Кейтлин. — Ще се наложи да си поговорим.

— Нямам какво да ти кажа — заяви Кейтлин и се облегна на възглавниците.

— Още по-добре, тъкмо ще ме оставиш да говоря спокойно. Искам да знам името на любовника ти!

— Ха! — каза Кейтлин и изтегна крака на леглото. — За такава ли глупачка ме взимаш? Та нали веднага ще го убиеш!

— Слушай, моя единствена. Нито за миг не съм повярвал на измислиците ти. Спомняш ли си *онази* нощ. Тогава ти ми се отдаде с такава страст, каквато не би могла да прояви жена, влюбена в друг мъж. Освен това ти беше стегната като девственица. Тялото ти не бе докосвано от мъж. Я ми кажи, опекунът ти спи ли с тебе?

— А ти какво си мислиш, че прави? Да не мислиш, че ми дава по някой наръч сено като на шибан... тъъ... на голям кон? — изсъска тя в отговор.

— Сапунът ми е подръка — предупреди я той, без да сваля поглед от лицето ѝ.

— Опитай отново и ще те...

— Ще ме разкъсаш на парчета — довърши той вместо нея. — Спомням си. Целият треперя от страх.

Тя го изгледа. Дебнеше я като котка, която стои пред миша дупка. О, колко го обичаше! Трябваше да направи нещо, за да го спаси. Трябваше да се прибере в *онази* проклета къща.

— Значи твърдиш, че си му била любовница почти цяла година? Защо тогава не си бременна?

Кейтлин ококори очи. При мисълта, че ако сър Едуард беше нормален мъж, можеше сега да носи в утробата си детето му, косите ѝ настръхнаха. Тя потръпна от отвращение. Идеята така я шокира, че не можа да сдържи една гримаса.

— Ти откъде знаеш, че не съм бременна?

— Нима се опитваш да ме убедиш, че си бременна, Кейтлин? — стараяше се гневът да не проличи в гласа му. Кейтлин знаеше, че той полагаше големи усилия да се владее. Знаеше също така, че Конър можеше да чете мислите ѝ, можеше да разбере кога го лъжеше.

— Не съм бременна.

— И защо не си? Взимаш ли някакви предпазни мерки?

— Разбира се — тя направи една малко крива усмивка.

— Би ли ме осветлила по въпроса какви са те?

Тъй като Кейтлин дори не беше чувала, че е възможно една жена да се предпази от забременяване, попадна в задънена улица. Подозираше, че това беше капан, но не успя да го избегне.

— Ами, използвай въображението си. Имаш го и то доста развихрено — сконфузено отвърна тя.

— Изглежда забравяш, че те познавам прекалено добре, моя единствена. Ти лъжеш, най-безобразно при това. Ще разбере истината, знаеш това.

Кейтлин мълчеше, вперила поглед в него. Не знаеше нито какво да каже, нито какво да направи.

— Искам да се прибера у дома, Конър — успя да промълви накрая.

Той се усмихна и започна да се съблича.

— Но какво правиш? — извика тя.

— Каня се да си лягам. Утре ме очаква интересен ден. Искам да съм си починал добре, преди да разнищя цялата тази работа.

— Искрено се надявам, че нямаш намерение да спиш с мене!

— В такъв случай, искрено ти заявявам, че грешиш. Няма да те изпусна от погледа си, докато не разбере истината. Ако искаш да си отидеш у вас, както се изрази, тогава ще ми разкажеш всичко от игла до конец. Не приемам лъжите, които ми надрънка, ясно ли е?

— Не ги приемаш, защото си се заинатил като магаре — нацупено измърмори тя.

Той съблече ризата си и седна до нея на леглото. Дъхът ѝ спря. Близостта му я влудяваше. Толкова го обичаше и желаше, а не можеше да си позволи да бъде с него. Нейното оставане вещаеше гибелта му.

— Значи твърдиш, че си влюбена в друг? — тихичко подхвърли той, като се наведе да събуе ботушите си.

Кейтлин безпомощно се огледа. Трябваше да направи нещо, за да спаси живота му. Трябваше да се върне на „Лисъл Стрийт“ още тази нощ. Трябваше да събере сили и да го напусне, за да знае, че поне е жив. На масичката до леглото съзря сребърен свещник. Хрумна ѝ една спасителна мисъл. Щеше да му причини болка, но щеше да го избави

от смъртта. Трябваше да се съсредоточи и да използва момента, в който беше наведен над ботушите си.

Тя му хвърли един поглед, после се пресегна и взе свещника. Той почти беше събул и втория си ботуш. Кейтлин застана на колене, изстена и стовари тежкия сребърен предмет върху главата му. Звукът от удара я ужаси. Той изохка, изви се назад и бавно се отпусна на пода.

Ужасена, Кейтлин захвърли свещника и коленичи до него. Осени я страшната мисъл, че може би го е убила.

Но гърдите му се повдигаха и спускаха доста равномерно. Освен една буца, която продължаваше да се подува, не откри никакви други рани. Тя погали разрошената му коса.

— Съжалявам, Конър — прошепна тя, въпреки че ѝ беше добре известно, че той не я чуваше. После бързо го целуна и се защура из стаята. Един от прозорците гледаше към улицата. Сграбчи разхвърляните по пода дрехи на Конър, навлече ги със светкавична бързина, дръпна пелерината му от стола и отиде до прозореца. Отвори го и надникна навън. Разстоянието от него до верандата не беше голямо. Лесно щеше да стигне до нея и оттам да скочи на улицата.

Тя праметна единия си крак през перваза, после се поколеба и се обърна назад. Сърцето ѝ се свиваше от болка, че трябваше да го остави и то в такова състояние, но нищо друго не можеше да се направи. Трябваше да си тръгне за негово добро.

— Обичам те, Конър — прошепна тя и се прехвърли през прозореца.

ЧЕТИРИДЕСЕТ И ПЪРВА ГЛАВА

Щом Конър дойде в съзнание, веднага разбра какво се бе случило. Той изрева, докосна цицината на главата си и бавно се изправи на крака. Не можеше да си обясни с кой акъл се бе обърнал с гръб към тази малка змия. Та той познаваше дори зъбите ѝ. Трябваше да очаква нещо подобно...

През прозореца, който беше оставила отворен, влизаше студен въздух, който избистри мислите му. Трябваше да е бил в безсъзнание не повече от четвърт час. Тя едва ли бе успяла да се добере до „Лисъл Стрийт“, каквито несъмнено бяха намеренията ѝ. Трябваше незабавно да я последва, иначе едва ли щеше пак да я открие.

Той се запрепъва към вратата, отвори я и изрева името на Микийн. Той и Лиъм сигурно се бяха стаили някъде наблизко, понеже и двамата в миг откликнаха на призива му. Те го видяха, че се клати насам-натам, обут само с бричове и си размениха многозначителни погледи.

— Малката кучка ме изигра — изръмжа Конър преди те да успеят да го попитат какво се е случило. — Тръгвам след нея. Микийн, ще ми трябва карета.

— Идвам с тебе, Кон — отвърна Лиъм, а Микийн изтърси.

— Без мене няма да тръгнете. Видяхте ли какво стана като не пожелахте да ме вземете последния път?

— Тръгваме всички, Микийн, само намери карета, че главата ми ще се пръсне. Имам чувството, че ни чакат неприятности. Кейтлин се е забъркала в страхотна каша и я грози опасност.

— Какво?

— По-късно ще ти обясня, Лиъм. Въръжете се. Само след миг ще се облека и потегляме.

Той понечи да влезе в стаята, но се препъна и се свлече на колене.

— Кон!

— Ваша светлост!

Лиъм и Микийн незабавно го подхванаха и му помогнаха да стигне до леглото. Той полежа малко, затворил очи и стиснал зъби. Като че ли Кейтлин здравата го бе ударила.

— С какво те е ударила? — попита Лиъм леко обезпокоен.

— Със свещника. Не се е променила. Не трябваше да се обръщам с гръб към този малък бяс.

— Кон, трябва да полежиш, преди да потеглим за където и да било. Междувременно трябва да узная как така Кейтлин е останала жива, къде е била и как я откри? И, за Бога, искам да знам защо те е ударила със свещника?

Конър изпита странното чувство, че нямаше желание да сподели истината с брат си. Не искаше да zlepоставя Кейтлин. Най-напред трябваше да се доберат до „Лисъл Стрийт“, за да разберат истината. Лиъм имаше право да иска да знае истината, но щеше да изчака.

— По-късно ще говорим — каза той като се опита да се изправи в леглото. Но болката в главата му се надигна отново. Стаята се завъртя пред очите му. Учуден, Конър разбра, че ще припадне.

Той успя да измърмори едно проклятие, преди да изгуби съзнание. Очите му се обърнаха, главата му кљумна и той падна настрани на леглото.

Когато успяха да стигнат до „Лисъл Стрийт“, вече приближаваше пладне. Никой не отговори на бясното хлопане по вратата. Накрая той влезе в къщата по същия начин, както ѝ предния път. Но както подозираше, тя се оказа празна. Птичката беше отлетяла.

ЧЕТИРИДЕСЕТ И ВТОРА ГЛАВА

След около две седмици Кейтлин неохотно се завърна от ловната хижа на сър Едуард. Сър Едуард бе напуснал Кент два дни по-рано заедно с гостите си. В желанието си да избегне нов сблъсък с Конър, тя се бе престорила на болна и бе останала. Но повече не можеше да се преструва. Сър Едуард искаше да я покаже тази вечер на бала в лондонския Пантеон. Той и приятелите му, заедно с любовниците си, щяха да посетят бала, на който Кейтлин гледаше с такъв ентузиазъм, като че ли щяха да ѝ вадят зъб. Но ако не бъдеше готова, когато пристигнеше каретата му, той щеше да побеснее, а имаше вероятност и да заподозре нещо. Тя мразеше да остава в някоя от къщите, където я водеше от време на време. Обикновено нямаше търпение да се махне оттам. Предпочиташе да стои в Лондон, където, ако имаше късмет, нямаше да го вижда повече от два пъти седмично.

Кейтлин беше отчаяна, но въпреки това се приготвяше за бала. Подскачаше от страх всеки път, когато чуеше някакъв шум в къщата. Всеки момент очакваше Конър да нахлуе в стаята. Нервите ѝ бяха изопнати до краен предел. Беше изтощена. Цялото тяло я болеше. Сър Едуард я беше изтезавал почти всяка нощ по време на престоя им в ловната хижа. Освен това беше изплашена до смърт. Не знаеше какво решение да вземе по въпроса с Конър, въпреки че мислите ѝ непрекъснато бяха заети с това. Боеше се, че много скоро всичко щеше да бъде разкрито.

— Каретата е готова, мис — Фромър почука на вратата и я изтръгна от мислите ѝ.

Мина, която ѝ беше направила прическата, се отдръпна от стола, в който седеше Кейтлин и каза:

— Сър Едуард ще бъде доволен, мис.

Кейтлин изобщо не се интересуваеше от външния си вид, но ако не изглеждаше блестящо, сър Едуард щеше да побеснее. Но независимо от това, дали изглеждаше добре или не, той пак щеше да

дойде през нощта след шумното тържество и да си намери причина да я бие.

— Благодаря ти, Мина — каза Кейтлин и се изправи. И двете знаеха, че се преструват. Мина продължаваше да се обръща към нея като към господарка, въпреки че всъщност изпълняваше по-скоро ролята на надзирателка. Сър Едуард беше забранил на Кейтлин да напуска къщата, без да я придружават Мина или Фромър.

— Ще си сложите ли новата пелерина? Навън е доста студено — гласът на Мина бе изпълнен с безразличие.

Кейтлин кимна и когато жената се обърна, за да донесе пелерината, тя се взря в огледалото. Младата жена, която я гледаше оттам, беше висока и изключително стройна. Черната ѝ коса беше вдигната на кок като върху едното ѝ рамо се спускаше една-единствена къдрица. Лицето ѝ беше деликатно гримирано, с огромни като скъпоценни камъни очи и розови устни. Сочната гръд беше полуоткрита от изкусително ниското деколте на великолепната рокля от смарагденозелена коприна, щедро украсена с черна дантела. На ушите и около врата ѝ проблясваха смарагди в златни обковки. Изглеждаше красива, скъпоструваща, далечна... и напълно непозната. Разкошната жена в огледалото нямаше нито общо с Кейтлин.

Мина наметна върху раменете ѝ красивата кадифена пелерина.

Никога не си беше представяла по-люксов живот. Но тя не го желаше. Би продала всяка рокля, всяко бижу, бе готова на всичко, само да си върне Конър и Данъмор.

Но положението беше доста сложно. Всичко щеше да бъде много лесно, ако сър Едуард беше обикновен човек и не разполагаше с толкова много пари и с такава власт. Той имаше влиятелни приятели в двора. Можеше да направи всичко, за да съсипе живота на любимия ѝ и на близките му. За да спаси Конър, трябваше да търпи всичко това. Трябваше да се остави да я обгражда с лукс и да я пребива.

Сър Едуард се наслаждаваше на факта, че тя бе изцяло в ръцете му, изключително негово притежание. Това бе една от причините да я държи като своя любовница. Харесваше му приятелите му да завиждат, че притежаваше такава бижу. И те наистина му завиждаха. Бяха му предлагали баснословни суми само за една нощ с нея, но за нейно щастие той отказваше. Да я дели с някого, би означавало да загуби част от стойността ѝ.

Кейтлин знаеше, че докато тя имаше такава стойност за него, той никога нямаше да я освободи. Дори и смъртта му не би я освободила. Смъртта на сър Едуард щеше да доведе след себе си и смъртта на Конър. Дори Конър да нямаше нищо общо със смъртта на сър Едуард, писмата щяха да бъдат отворени. Кейтлин затвори очи и си представи какво можеше да се случи, ако Конър бъдеше разобличен като Черния конник. По-добре беше това никога да не се случва.

Каретата се нареди до другите превозни средства на „Оксфорд Стрийт“. Навсякъде сновяха лакеи с фенери, които помагаха на гостите да слязат, за да ги въведат във великолепната сграда. Кейтлин остана на мястото си, не изгаряше от желание веднага да се присъедини към сър Едуард. Един от лакеите обаче очакваше специално нейното пристигане. Той ѝ помогна да слезе и я отведе до помещението, в което беше сър Едуард и компанията му. Тя го видя и се стъписа от омразата, която я обхвана. Мислеше си, че няма да може да се приближи до него, толкова го ненавиждаше.

Сър Едуард се обърна и я видя. С усилие тя тръгна към него, докато той я оглеждаше критично. Вечерният му тоалет беше от тъмнорозов сатен. Тя беше сигурна, че нарочно я беше накарал да облече смарагденозелената рокля. Мислеше си, че щяха да представляват страхотна двойка. Очите му срещнаха нейните. Изглежда той се досети какви са чувствата ѝ към него, тъй като устните му се разтегнаха в жестока усмивка. Наведе се, за да я целуне — за пред приятелите си, разбира се — и тя се опита да не се отдръпне.

— Закъсня — прошепна той.

— Съжалявам — успя да каже тя и въздъхна от облекчение, когато той кимна и я поведе, за да я представи на приятелите си.

Освен нея и сър Едуард имаше още три двойки. Мъжете бяха английски благородници, а жените — държанки, облечени с малко вулгарни бални рокли, напудрени и натруфени. Започна кадрил и един от приятелите на сър Едуард, благородният Уинтроп Кънингам ѝ подаде ръка. Тя прие поканата му с безразличие. Беше се научила да танцува, без да мисли за стъпките на танца. Мислите ѝ се върнаха отново на Конър. Независимо от историята, която му бе разказала, той нямаше да се откаже от нея. Щеше да я намери. За момент се зачуди дали да не му разкаже за сър Едуард и двамата да избягат. Но Кейтлин

познаваше темперамента на Конър. Той нямаше да остави сър Едуард, без да му отмъсти. Докато си мислеше това, усети, че партньорът ѝ се приближи до нея много повече, отколкото изискваше танцът.

— Много си хубава тази вечер. Приличаш на блестящ смарагд. Защо да не се поразходим из салоните? Мога да ти покажа много, о, колко много неща! — благородният Уинтроп се усмихваше вулгарно. Беше доста пиян и не стоеше много стабилно на краката си.

След това си позволи нещо, което не беше правил досега: постави ръка на гърдите ѝ. Без да се замисля какво би казал сър Едуард, тя го ритна в пищяла. Дори и да беше безумно, мисълта, че Конър беше наблизил, просто ѝ вдъхваше сили. Повече не можеше да търпи обиди и унижения. На това място я задържаше единствено мисълта, че би поставила живота на Конър в опасност.

— Ох! Но защо ме ритна? — благородният Уинтроп отскочи назад и едва не се стовари на тлъстия си задник.

Кейтлин се огледа. Никой не им обръщаше внимание. Сър Едуард беше изчезнал с приятелката на Уинтроп, за което беше изключително благодарна.

— Съжалявам. Просто кракът ми се подхлъзна. Същото е както, когато ръцете на един джентълмен се плъзгат, където не трябва.

— Много си кисела — каза благородният Уинтроп и протегна ръце да поднови танца. — Ама иначе си изключителна! Истинска перла! Къде те намери Еди?

— Попитайте него.

В това време танцът свърши и Кейтлин се поклони на партньора си. Музикантите засвириха отново. Изпотеният Уинтроп прие поклона ѝ и бързо събра кураж да я попита:

— Не би ли искала да изтанцуваме и този танц?

Кейтлин тъкмо щеше да поклати глава, когато вниманието ѝ бе привлечено от висок мъж с черно домино, който си проправяше път през подиума за танци. Въпреки че беше доста далече, тя не би го сбъркала с никой друг. Сърцето ѝ започна да бие учестено. Би разпознала Конър сред огромни тълпи, където и да беше и както и да беше маскиран. За миг я облада неимоверна радост, която веднага бе изместена от сковаващ ужас. Вече не знаеше как да реагира.

— Не — отговори тя на Уинтроп. Първата ѝ мисъл беше да избяга. После реши, че ако Конър беше на път да я открие, най-

безопасното място за това бе танцовия подиум. Не можеше да допусне той да тръгне след нея и да види сър Едуард.

— Искам да кажа, много бих искала да танцуваме — избърбори тя и дръпна ръцете на благородния Уинтроп, който я гледаше с отворена уста. Тя се завъртя във вихъра на танца. Не беше сигурна дали Конър я търси или присъствието му в Пантеона беше просто съвпадение. Явно по някакъв начин беше разбрал къде се намира и беше дошъл за нея. Какво трябваше да стори?

Междувременно Конър беше сменил посоката и сега вървеше право срещу нея. Сърцето на Кейтлин биеше толкова силно, че едва чуваше музиката. Шестото чувство ѝ подсказваше, че ги грозеше голяма опасност. Тя се огледа за сър Едуард. Не го видя никъде. Можеше само да се надява, че се е изолирал в някоя стая с любовницата на Уинтроп. Ако по някакъв начин успееше да се освободи от Конър, преди сър Едуард да го е видял, може би не всичко щеше да бъде загубено.

— Случило ли се е нещо, красавице? — дори благородният Уинтроп беше забелязал тревогата ѝ.

Кейтлин спря отчаяна да претърсва с поглед балната зала и се опита да се усмихне.

— О, не, не е нещо важно. Просто... видях един стар приятел. Много ми е неприятно, но ще трябва да поговоря с него. Предполагам... тъъ... че носи новини от дома ми.

Благородният Уинтроп се изненада, но и прояви интерес.

— Нямах представа, че все още поддържаш връзки със семейството си. Еди намекваше, че нямаш такава или поне си го била загубила.

— Как да ви кажа, сър Едуард е човек, който обича да притежава нещо изцяло — каза Кейтлин, докато умът ѝ работеше бързо. Конър беше стигнал почти до тях. — Тъъ, Уинтроп — тя за първи път произнасяше името му, — ще ви бъда много благодарна, ако предадете на сър Едуард, че съм срещнала стар приятел.

Благородният Уинтроп направо спря да танцува и я изгледа преценяващо.

— Колко благодарна?

— Изключително — процеди Кейтлин през зъби.

В същия момент Конър застана зад гърба на благородния Уинтроп и постави тежката си ръка на рамото му. В този миг Кейтлин безпогрешно прочете по лицето му какво възнамеряваше да направи. Челюстта му беше стисната, а устата му представляваше твърда права линия.

— Не, това не е той — изпищя тя, докато Уинтроп възмутено се обърна с лице към Конър. — Да танцуваме — отчаяно каза Кейтлин като се мушна между двамата и хвана Конър за раменете, преди да успеят да привлекат вниманието върху себе си. Конър беше способен на убийство. — Моля те!

Благородният Уинтроп се измъкна сконфузено. Конър я изучава известно време с блеснали очи.

— Надявам се, че не си скрила някой свещник под роклята си — заяви с язвителен тон той, като въобще не обърна внимание на усилията ѝ да го накара да се задвижи под звуците на музиката.

— Моля те, танцувай! — повтори му тя, без да обръща внимание на забележката. — Не искам да привличаме вниманието.

— О, така ли? И защо е тази предпазна мярка? — гласът му не вещаеше нищо добро.

Те стояха наред дансинга, втрени един в друг, докато двойките около тях се въртяха във вихъра на танца. Конър, с мрачния си вид, подчертан от маската и с високия си ръст вече привличаше погледите.

— Танцувай! — изсъска Кейтлин, която се надяваше сър Едуард да не е сред наблюдаващите ги. Тя се поклони и започна да се движи. Конър я последва след известно колебание. Той танцуваше божествено, независимо от ранения си крак. Хрумна ѝ, че за първи път го виждаше да танцува. Сърцето на Кейтлин заликува от гордост, но това чувство веднага отстъпи място на страха. Трябваше веднага да го изведе от балната зала и от Пантеона. По-късно щеше да измисли някакво обяснение за сър Едуард, който неминуемо щеше да побеснее, заради отсъствието ѝ. Вероятно щеше да бъде жестоко наказана, но това нямаше значение. Интересуваше я само безопасността на Конър.

Тя продължи да танцува, приближавайки се към вратата на залата. Всеки момент очакваше да се появи сър Едуард, но се надяваше той да не познае Конър, поне в първия момент.

— Любовникът ти тук ли е? Затова ли си толкова нервна? — твърдият му глас накара Кейтлин да подскочи, изтръгвайки я от мислите ѝ. Когато вдигна поглед към него, сърцето ѝ се сви. Конър беше готов за бой.

— Откъде разбра, че съм тук? — попита тя, опитвайки се да разсее притесненията си. Бяха съвсем близо до входа. Сър Едуард можеше да е в някой от малките салони.

Конър ѝ се усмихна мрачно, докато тя се завъртя под вдигнатата му ръка.

— Откакто изчезна пред къщата ти стоеше човек на пост. Той те е видял да пристигаш днес следобед и веднага ме уведоми. Незабавно посетих „Лисъл Стрийт“ само за да откроя, че се каниш да излизаш. Разбрах, че ще ходиш в Пантеона и ето ме тук. Този път няма да ми избягаш, момичето ми, така че не прави опити да ме удряш по главата.

— Конър, ти няма да ме оставиш на мира, нали? Дори и да ти кажа, че съм щастлива и искам да живея с друг мъж? — гласът ѝ беше отчаян.

— Ти ми принадлежиш, моя единствена. Никога няма да те оставя. Знаеш това така добре, както и аз.

Да. Това беше отговорът, който очакваше и се страхуваше да чуе. Изведнъж ѝ стана ясно какво трябваше да правят.

— Тогава да се махаме и двамата от това място! Бързо! — думите ѝ бяха изпълнени с тревога.

Той се намръщи и я погледна. Уплашените ѝ сини очи го гледаха умолително.

— Първо да се махнем от дансинга — каза Конър и я поведе, мушнал ръката ѝ под своята.

Зад тях танците и смехът продължиха. Това беше място за удоволствие, а не за скованащ ужас. Но Кейтлин умираше от страх и отчаяно искаше да се махнат оттам колкото е възможно по-бързо.

— Бързо! — прошепна тя като полудяла, опитвайки се да го повлече към най-близкия изход.

— Защо така изведнъж ти се прииска да избягаш с мене? — замислено попита Конър. — Какво ще кажеш за приятеля си, онзи, в когото беше толкова влюбена?

— Това беше лъжа — каза Кейтлин, продължавайки да го тегли напред. — Всичко ще ти обясня, само побързай!

— Кейтлин! — викът зад гърба ѝ я накара да изстене и да се скове от ужас.

Конър замръзна на място и светкавично обърна глава по посока на гласа.

— Къде беше? Търсих те. Колко невъзпитано от твоя страна да изоставиш приятелите ни. И кой е този джентълмен? — леденият глас на сър Едуард накара Кейтлин да се разтрепери. Очите му излъчваха стоманен блясък, но яростта му бе насочена изцяло срещу нея. Очевидно не беше познал Конър.

— Моля те, върви! Махни се оттук! Можеш да дойдеш при мене на „Лисъл Стрийт“ — шепнесе като полудяла тя, макар да знаеше, че беше безсмислено.

Конър вече беше започнал да сваля маската си.

— О, нещата започват да ми се проясняват, макар и не съвсем — каза Конър, като свали маската си.

Сър Едуард внезапно се вцепени, сякаш някой го беше превърнал в камък.

— Д'Арси! — успя да промълви той, пребледнял като смъртник.

Конър застана пред сър Едуард. Устните му бяха разтегнати в усмивка, от която на човек можеше да му настръхне косата. Кейтлин се вкамени от ужас. Конър беше по-висок от сър Едуард и значително по-силен. Ако се стигнеше до бой, щеше да го победи, но сър Едуард, който вече възвръщаше самообладанието си, нямаше да се бие честно.

— Добър вечер, сър Едуард — каза Конър с най-ужасяващия тон, който някога е звучал. После зелените му очи я погледнаха. — Каж ми, моя единствена, как това английско псе успя да те принуди да му станеш любовница?

Кейтлин го погледна отчаяно. Знаеше, че той за нищо на света нямаше да си тръгне без нея. Не и в този живот.

— Не ме е принуждавал. Сама... въз... отидох при него. Затова не ти и казах, че съм жива. О, моля те, върви си! Направи го заради мене! — тя дърпаше като полудяла ръката на Конър. В очите ѝ се четеше отчаяно предупреждение.

Той я огледа бавно, с някакъв особен интерес в погледа, после отново се втренчи в сър Едуард. Около тях вече се събираше тълпа, но нито един от тримата не забелязваше любопитните погледи на околните.

— Нали виждаш, д'Арси, тя предпочита мене пред тебе — каза сър Едуард с особен блясък в очите. — Толкова ли ти е трудно да го повярваш? Знаеш, че мога да ѝ предложи много повече. Тя направи избора си по своя воля, както виждаш.

Сър Едуард напълно беше възвърнал самообладанието си и на лицето му беше изгряла отвратителната му усмивка.

— Наистина ли ще отидеш при него, моя единствена?

Кейтлин срещна твърдия поглед на Конър и рязко кимна.

— Жалко, че не го убих навремето. Щеше да ни спести много неприятности. Но Бог ми е свидетел, че няма да повтора грешката си — процеди Конър през зъби.

Кейтлин го дръпна за ръката.

— Ти не разбираш... не можеш да го убиеш! Послушай ме, умолявам те! — изплака тя.

— Последния път те послушах, моя единствена, и виж докъде я докарахме. Сега ще го убия.

— По-добре я послушай, д'Арси! — избълва сър Едуард.

Конър го беше сграбчил за гърлото. Лицето му започваше да посинява и въздухът не му достигаше. Кейтлин си помисли, че Конър щеше да го удуши на място.

— Някой да повика стражата! — чу тя глас от тълпата. Тя отново сграбчи ръката на Конър и започна да го дърпа.

— Трябва да се махнем оттук! Веднага трябва да избягаме! Стражата ще дойде всеки момент! Ще те обесят! Сър Едуард знае...

— Какво знае този кучи син? — усмивката на Конър смразяваше кръвта, а погледът му караше сър Едуард да се гърчи като червей в ръцете му.

— За Бога, Конър, не го убивай! Да се махаме оттук! Ще ти обясня всичко! — тя плачеше и говореше като полудяла.

Конър сведе поглед към нея. Нещо в изражението на лицето ѝ го накара да си спомни къде се намираше и да забележи тълпата от зрители. Той стисна челюсти. После част от яростта му изчезна от погледа му. Ръцете му пуснаха гърлото на сър Едуард, който се сгромоляса на пода, опитвайки се да си поеме въздух. Конър се надвеси над него и заговори с глас, който вещаеше страховтно бедствие:

— Ще те убия, мръсно куче, но ще ти дам възможност да се отбраняваш честно. Ще се дуелираме. Давам ти шанс, какъвто ти не

даде нито на баща ми, нито на Кейтлин. Предупреждавам те, ако се опиташ да избягаш, ще те търся, докато съм жив! Избери, пистолети или шпаги! Призори на Хаунслоу Хийт. Бъди там или до края на живота си ще се озърташ страхливо! Никога няма да бъдеш сигурен кога ще те намеря!

Конър се изправи и хвана ръката на разтрепераната Кейтлин. Тя едва не припадна от облекчение! Поне нямаше да го заловят тук сега.

— Какво става тук?

Четирима яки полицаи си проправяха път през насъбралата се тълпа.

— Бягай! Трябва да бягаме! — Кейтлин като луда дръпна Конър за ръката, но предупреждението дойде твърде късно. Сър Едуард бе успял да се изправи на крака и ненадейно се хвърли върху гърба на Конър. Конър политна напред от неочаквания удар. Кейтлин изпищя.

— Побързайте, офицери! — изкрещя сър Едуард, независимо от факта, че Конър го бе сграбчил за косата и го беше запратил на пода. — Арестувайте този човек! В Ирландия дават награда за главата му! Той е Черният конник!

ЧЕТИРИДЕСЕТ И ТРЕТА ГЛАВА

— Наистина, скъпа, ти беше много непослушна. Много, много непослушна. Трябва да бъдеш строго наказана.

— Ти не си човек! Ти си чудовище! Предупреждавам те, само посмей да ме пипнеш с пръст и ще се намериш в ада!

— Какво непослушно момиче си! Нали знаеш, че можех да те предам на властите заедно с д'Арси. Вместо това съм готов да те задържа при себе си, въпреки че ме предаде заради онзи ирландски негодник. Ако се държиш добре, дори мога да ти позволя да наблюдаваш обесването му.

— Никога няма да го обесят!

— О, ще го направят. Той ще рита и ще крещи, и ще се извива, докато възето прекъсне въздуха му. И тогава ще умре.

— В такъв случай можеш ли да ми кажеш какво би ме спряло да ти прережа гърлото?

Сър Едуард ѝ се усмихна. Тя се беше нахвърлила като дива котка отгоре му, когато четирима огромни мъжаги със заредени пистолети изведоха Конър от балната зала. Необходима му беше помощта на кочияша и на лакея му, за да я изведе навън. Тя се мятеше и крещеше, докато я връзваха със собствената ѝ разкъсана пелерина. Най-накрая успяха да я натикат в каретата. Щом стигнаха до „Лисъл Стрийт“, лакеят я свали и я понесе към стаята ѝ, опакована като коледен подарък. Сър Едуард ги последва и каза на Фромър да наблюдава улицата. След изненадата, която му поднесе Кейтлин с Конър, той не желаше да поема повече рискове.

— Забравяш братята, скъпа. Само една дума от моя страна и те ще увиснат на бесилото заедно с д'Арси. Същото може да се случи и с тебе.

Кейтлин го гледаше свирепо от леглото, където я бяха положили. Ръцете и краката ѝ също бяха вързани за по-голяма сигурност. Беше напълно неподвижна и безпомощна. Сър Едуард се беше надвесил над нея с блеснали очи. Арестуването на Конър и нейната безсилна ярост

му доставяха изключително удоволствие. Той обичаше нещастieto и болката на другите.

— Да не си мислиш, че ще ме задържиш с подобна заплаха?

Кейтлин кипеше от гняв и омраза. Той ѝ се усмихна и бавно съблече златистия си сатенен жакет. Тя знаеше какво ще последва, но страхът за Конър заличаваше собствените ѝ притеснения. Сър Едуард вече не можеше да всее ужас в душата ѝ. Ослепително бялата му риза проблясваше на светлината на свещта, докато той се придвижваше до гардероба, за да извади камшика. Въпреки че се бе случило най-лошото — Конър бе заловен — той смяташе да продължава да я използва както преди.

— А знаеш ли какво ще стане с тебе, ако Конър избяга? — каза тя, след като той застана до леглото и високата му фигура хвърли сянка върху раздраната ѝ някога великолепна смарагдена бална рокля.

Това го накара да се замисли. Нервно пляскаше ботушите си с камшика.

— Това няма да се случи. Никой не е избягал от „Нюгейт“.

— Конър е изключителен.

— Знаеш ли, че се изморих да слушам за любовника ти? Ти си порочна кучка. Грешница. Съвкупявала си се с него, сигурен съм.

— Точно така — каза Кейтлин, изпитала удоволствие от отмъстителния си отговор.

Той я изгледа, слисан от факта, че е признала такова нещо. В очите му гореше ярост, но и възбуда. Преди този поглед би я накарал да трепери от страх. Сега отново беше силна. Беше изпълнена с омраза, каквато никога преди не беше познавала.

— Безсрамница — процеди през зъби сър Едуард и задърпа дрехите ѝ, докато тя остана съвсем гола.

Кейтлин едва успя да се извърти по корем, преди да заплющи камшикът. В началото се опита да не крещи, но той продължи да я бие безмилостно и тя не можа да сдържи виковете си. Този път сър Едуард не се задоволи да я бие само по бедрата и задника. Камшикът плющеше по цялото ѝ тяло. Ръцете ѝ бяха вързани и Кейтлин не успя да предпази дори главата си. Камшикът проряза бузата ѝ и тя усети как кръвта потече към устата ѝ.

Най-накрая той се изтощи. Качи се на леглото и я използва както всеки път, после излезе от стаята. Миг след като той затвори вратата,

влезе Мина. Тя не стори нищо, за да облекчи болките на Кейтлин, просто се настани в един стол и се зае да я наблюдава. Въпреки болката Кейтлин изви глава и погледна жената. В студените ѝ черни очи нямаше нито капка съжаление.

Кейтлин прехапа устни. Гола, завързана и жестоко пребита, унижена и уплашена до смърт за живота на Конър, тя се чувстваше изключително силна. Омразата бушуваше в душата ѝ и ѝ даваше криле. Скоро, много скоро щеше да си отмъсти...

Подозренията на Кейтлин се потвърдиха. Фромър и Мина бяха много по-добри като надзиратели, отколкото като прислужници. През следващите два дни я държаха вързана на леглото, като ѝ позволяваха да облекчава само естествените си нужди — разбира се, под надзора на един от двамата. Тези „слуги“ изпитваха мрачно удоволствие да я осведомяват за събитията, свързани със заловения ирландски разбойник. Те радостно я уверяваха, че това е сензационната новина, завладяла цял Лондон. Самият процес щял да се състои в Дъблин, понеже там можели да намерят повече свидетели. За изхода от процеса изобщо нямало съмнение. Единственият спорен въпрос бил колко време след произнасянето на присъдата ще бъде обесен. Правели се дори залагания. Фромър се бил обзаложил на десет лири, че ще го обесят на другия ден след процеса.

Сър Едуард я посети отново на третия ден след арестуването на Конър. Както обикновено, визитата беше направена късно вечерта. Мина я беше отвързала, за да посети тоалетната, преди да си легне. Сър Едуард влезе в стаята ѝ, без да чука. Кейтлин се изправи с мрачна усмивка на уста. Той незабавно освободи Мина, която спеше в стаята ѝ. Беше дал нареждания да не я изпускат от очи. Очевидно се боеше да не му избяга по някакъв начин. Но в плана ѝ не влизаше бягство без отмъщение.

Очите му обходиха цялото ѝ тяло, което беше полуприкрито от тънката нощница.

— Наранил съм красивото ти лице, но виждам, че бързо зараства. Винаги съм се чудил на бързото ти възстановяване. Надявам се и сърцето ти вече да се е успокоило, понеже днес научих, че ирландският ти любовник ще увисне на бесилото само след месец.

Кейтлин не каза нищо, въпреки че новината я прободеше като нож в сърцето. Нямаше да му позволи да види мъката ѝ. В очите ѝ пламна

омраза. Той го забеляза и се намръщи, преди да се разсмее.

— Но защо ми се струваше, че наистина обичаш този ирландски разбойник? Изхвърли го от ума си, скъпа. Пиши го вече умрял.

— Ако бях на твое място, не бих го отписала толкова бързо.

Сър Едуард отново се засмя и съблече жакета си, като внимателно го постави на облегалката на стола.

— Примири ли се вече със съдбата си или отново да наредя на Мина и Фромър да бдят над тебе като кучета над кокала си? Въпреки че д'Арси ще умре, знаеш, че все още можеш да спасиш братята му и себе си. Ако бъдеш разумна, разбира се.

— Аз съм много разумна.

Той я огледа и въпросително повдигна вежди. Тя отвърна на погледа му без да мига.

— Не знам дали ми вярваш или не, но аз не съм глупачка. Ценя живота си. Ценя дори живота на братята на Конър. Няма да направя нищо, което да ги изложи на опасност.

— Ето, наистина си разумна! — доволно замърка той. После изражението му се промени. — Все пак трябва да бъдеш наказана. Ти ме ядоса, накара ме да нараня лицето ти, без никога да съм имал подобни намерения. Злепостави ме пред приятелите ми, когато се наложи да те изнасяме крещяща като някоя търговка на риба. Признай си, че заслужаваш още едно наказание, скъпа. Съблечи се, ако обичаш!

Кейтлин стисна ръце в юмруци. Той се обърна и тръгна към гардероба, където стоеше камшикът. Бърза като котка, тя пристъпи и се наведе над стола в ъгъла. Там Мина държеше ръкоделието си. В кошничката с конците имаше ножици. Той все още беше с гръб към нея, когато ги намери, стисна ги здраво в студената си ръка и се изправи.

— О, но защо още не си разсъблечена? — той потупа ръката ѝ с камшика.

— Много ме болят ръцете от последния побой. Не мога да ги вдигна — отговори тя с подвеждащо немощен глас, докато ръката ѝ здраво стискаше ножицата, скрита в гънките на нощницата ѝ. — Би ли повикал Мина да ми помогне? Надявам се да не се ядосаш, но нищо не мога да направя.

Той се намръщи.

— Аз ще ти помогна — отвърна ѝ рязко.

Като остави камшика на леглото, той тръгна към нея. Точно когато протегна ръце към нея, Кейтлин нанесе светкавичен удар. Скочи срещу него, прицелила се във врата му и заби ножиците. Той извика и се дръпна назад. Очите му бяха широко отворени. Ножиците стърчаха от шията му, а сребърните кръгчета на дръжките проблясваха на светлината на свещта. Кръвта потече по бялата му риза. Раменете и гърдите му станаха алени само за секунди. Той отвори уста. Опита се да каже нещо, но се чу само ръмжене. Той вдигна ръка и хвана ножиците, като през цялото това време не отделяше очи от нея. Кейтлин бе завладяна от ужас. Тя стисна устата си с ръце, за да не закрещи. После, тъкмо когато си мислеше, че ще стои там вечно, той се залюля и се свлече на колене. После пак посегна към ножиците и се захлупи по очи на пода.

Тя продължи да го гледа само още миг. После се сети за Мина и Фромър, приближи се до вратата и се послуша. От коридора не се чуваше никакъв звук. Очевидно викът на сър Едуард не се беше сторил странен на слугите му или пък не го бяха чули. Те бяха свикнали с кръсците и стоновете, които се носеха от тази стая. Но тя трябваше да бърза, за да успее да осъществи бягството си.

Набързо навлече най-топлата рокля, която притежаваше и си сложи вълнената пелерина с качулка. После пак погледна към проснатото тяло на сър Едуард. Кръвта се стичаше по килима. Лицето му беше посивяло. Пръстите на едната му ръка помръднаха. Жив ли беше или това бе само контракция на мускулите? Дали да не го мушне пак, за всеки случай? Но дори и да не беше умрял, скоро щеше да го направи. Кейтлин си помисли, че няма да може да измъкне ножиците, за да нанесе още един удар. Вкусът на откъсването изобщо не й се струваше сладък, не и когато щеше да загуби Конър, въпреки че печелеше свободата си.

— Надявам се душата ти вечно да стене в Чистилището — каза тя на мъжа, който се намираще в краката ѝ. После се изплю върху него, преди да прескочи през прозореца и да се спусне в мразовитата нощ.

ЧЕТИРИДЕСЕТ И ЧЕТВЪРТА ГЛАВА

Дори в самия ад едва ли беше по-лошо, отколкото в затвора „Килмейнхам“. Така си мислеше Конър, който беше извил глава назад и я беше подпрял на хлъзгавата, влажна каменна стена, по която хлебарките извършваха пътешествията си до тавана и обратно.

Студеният януарски вятър се промъкваше през хилядите пукнатини и злоещо виеше по коридорите на затвора и в самите килии. За разлика от ада, където се предполагаше, че цари убийствена жегга, в „Килмейнхам“ човек умираше от студ. Но той скоро щеше да изгуби способността да прави сравнение между двете. Процесът му беше приключил. Призори щеше да увисне на въжето и в момента — на края на Феникс парк — издигаха бесилката. На представлението се очакваха огромни тълпи. Всяко обесване беше всеобщ празник, но екзекуцията на прочутия Черен конник обещавахе да бъде много специално зрелище.

Щяха да го закарат до бесилото окован в открита каруца, за да могат всички да видят падението му. Стражите, които бяха разумни и се държаха дружелюбно, респектирани от личността му, бяха така любезни да му съобщят, че хората вече са заели най-добрите места на пътя, по който щяха да минат и направо лагеруваха там. Народът се стремеше да си осигури колкото се може по-добро място за забавлението, което щеше да се състои на следващия ден. След обесването следваше изкормяне на трупа и изгаряне на червата му — най-голямото зрелище за тълпата. Това беше последната грижа на Конър. След смъртта му можеха да правят каквото си искат с тялото му.

Треперещ, той придърпа по-плътено до тялото си остатъците от сребристия си брокатен жакет. Вече шеста седмица беше в затвора и оттогава не се беше стоплял. Въздухът в малката му килия беше толкова студен, че от устата му излизаше пара. Дори и да не го обесеха, не след дълго щеше да умре от пневмония. С много други се

беше случвало същото, ако преди това не ги пипнеше треската, която носеше река Лифей.

Бяха го извели от „Нюгейт“ окован във вериги и го бяха прекарали през цяла Англия в затворническа каруца, после го затвориха в клетка като животно, за да пресекат Канала на път за Дъблин. Две седмици след арестуването му той беше заключен в затвора „Килмейнхам“ и оттогава не беше напускател това място. Нямаше и да го напусне, докато не го поведяха към бесилото.

Беше гладен. Мили Боже, наистина ли беше гладен! Вече шест седмици не беше ял нищо друго, освен плесенясал хляб и застояла вода. О, не! Дадох му късче от глава на коч за Коледа. Никой не можеше да каже, че проклетите британци не се държаха гостоприемно със затворниците си.

Но гладът, както й изкормянето, беше нещо, което скоро нямаше да го притеснява.

Сега трябваше да мисли за състоянието на душата си, за помирието си с Господ. Не би трябвало да му се привижда вкусна овнешка яхния, халба бира или пък огнище. Тези телесни нужди му пречеха да мисли за други по-малко свързани със стомаха неща.

Простата истина беше, че не искаше да умре. Нямаше още тридесет години. Имаше толкова живот пред себе си. Не искаше да умре и по-специално не искаше да умре по начина, по който те бяха планирали. Ужасяваше се от мисълта да увисне с вързани на гърба ръце на бесилото. Би посрещнал с открити гърди всяка друга мъжествена смърт. Поне така се надяваше. Не искаше да се предаде на съдбата, която му бяха отредили.

Процесът му се състоя в затвора. Беше просто едно представление, за да могат да обявят с удоволствие смъртната му присъда. Екзекуцията на Черния конник щеше да покаже на ирландците кои са господарите на тази земя.

Не му бяха разрешени свиждания. Не че това имаше значение! Единствените хора, които искаше да види, щяха да се изложат на смъртна опасност, ако дойдеха. Братята му бяха негови съучастници и ги очакваше същата съдба. Дано поне имаха достатъчно разум, за да позволят на изповедника му да го посети. И на Кейтлин... Кейтлин. Мъчение беше да си представя какво се е случило с нея. Молеше се да не е попаднала отново в ръцете на сър Едуард. Единственото, за което

съжаляваше, беше, че не бе успял да го убие, преди да го заловят. Ужасяваше се от мисълта, че щеше да напусне този свят, оставяйки сър Едуард все още дишащ. Ако можеше всичко да се повтори отново, първо щеше да счупи врата на този човек. Но естествено нищо нямаше да се върне отначало.

Един от стражите се беше смилил над него и понеже щеше да умре на сутринта, го беше снабдил с пера, мастило и пергамент. Разтрепераният Конър пак придърпа краищата на жакета си и се зае със задачата да напише своето последно сбогом на тези, които обичаше. Ако всичко станеше така, както беше предвидено, повече нямаше да ги види на този свят.

ЧЕТИРИДЕСЕТ И ПЕТА ГЛАВА

— Трябва да има нещо, което можем да направим! — Кейтлин оглеждаше лицето на отец Патрик и търсеше отговора в него. Въпреки че навън беше още светло, в тунелите под Данъмор беше по-тъмно и от най-тъмната нощ. Един-единствен фенер осветяваше мястото, където и шестимата се бяха сгушили. Извън това малко кръгче светлина всичко тънеше в мрак.

— Семената са посети и по волята божия ще дадат плод. Всичко, което ни остава, е да изчакаме утрото и да се молим.

— Можем да направим опит да нападнем затвора — както и всички останали, Кормак беше блед, понеже бе прекарал изминалия месец в тъмнината на подземията. Беше отслабнал също както Рори и Лиъм, а и самата Кейтлин. Микийн пък беше станал само кожа и кости. Единственият, запазил предишния си външен вид, беше отец Патрик, който неуморно работеше за спасяването на Конър от деня, в който беше чул новината за арестуването му.

— „Килмейнхам“ е непревземаем — отговори уморено отец Патрик. Вече доста време говореше и силите му го напускаха. — Няма смисъл да рискувате живота си за подобна глупост. Със сигурност няма да зарадвате Конър, ако се оставите да ви убият заедно с него.

— Но, отче, мислите ли, че онази работа ще стане? — Лиъм загриза нокътя си, докато се взираше в свещеника.

— Право да ти кажа, Лиъм, не знам. Мога само да се осланям на Господ. Но според мене това е единственият шанс за брат ти.

— Не можем и няма да позволим да го обесят! — Рори скочи на крака и нервно взе да пристъпва наоколо.

— Повярвай ми, много хора мислят като тебе и тъкмо в това ми е надеждата. Хайде, готови ли сте?

Всички се изправиха на крака. Беше време да потеглят за Дъблин. Пътуването щеше да бъде рисковано, тъй като наоколо все още сновяха драгуни и търсеха останалите членове на бандата на Черния конник. Но те щяха да пътуват по двойки, за да не привличат

вниманието и щяха да бъдат изключително предпазливи. Щяха да се срещнат в един от бедняшките квартали на Дъблин, наречен Батъни Бей. Всички приготовления за следващата сутрин бяха направени. Сега предстоеше най-трудната част: чакането.

— Отче, можеш ли по някакъв начин да уведомиш Конър за намеренията ни? Той сигурно е... — гласът на Лиъм му изневери, заглъхна и той довърши изречението с изразителен жест.

Кейтлин си представи как се чувстваше Конър в нощта, която смяташе за последна в своя живот и сърцето я заболя. Копнееше да отиде при него и да го успокои. Може би нямаше да има друга възможност да го види на този свят.

— Спокойно, деца мои. И това съм планирал. Конър си има роля за утре сутринта — очите на отец Патрик обходиха и петте лица, които го гледаха с такава тревога. Умореното му лице беше мрачно. — Дори мръсните англичани не могат да откажат на осъдения посещение на свещеник в нощта преди смъртта му. Всеки има право на опрощение на греховете си.

— Ще го видите ли, отче?

— Мислите ли, че ще ви пуснат при него?

— Кажете на Негова светлост... кажете му... о, кажете му каквото трябва — Микийн, неуспял да придаде словесна форма на посланието си за преданост и обич, се намръщи и се изплю.

— Ще ме пуснат при него, не се тревожете. Ще направя всичко, което мога, за да облекча пътя му към смъртта... или към каквото и да е там друго — дълго отсъстващият блясък се появи в очите на отец Патрик. — Това ми струваше доста рушвети. За щастие англичаните са толкова продажни.

— Ами след като всичко е готово, защо стърчим тук? Да потегляме!

— Не бързай толкова, млади Кормак! Първо ще ми дадете дума, че няма да вършите глупости! Трябва да си изиграете ролите утре сутринта, не и преди това!

— Имаш думата ни, отче — Лиъм отговори от името на всички.

Отец Патрик кимна. Групата се отправи към входа на тунела, който беше скрит точно над Бойн. Там се намираха и конете им. Оседлаха ги мълчаливо. Микийн оседла и Фаранейн. Участието на коня в пътешествието без ездач щеше да подхранва надеждата им. Ако

всичко минеше добре, Конър щеше да язди Фаранейн на връщане от Дъблин.

— Отче, ще ми позволите ли да яздя с вас? — каза Кейтлин, като се приближи до свещеника, който затягаше ремъците на седлото си.

Той я погледна състрадателно. После кимна.

— Да, детето ми. Много ще се радвам на компанията ти.

Кейтлин, облечена подходящо за случая, се метна върху гърба на хубавата петниста кобила, която Кормак ѝ беше подсигурил по време на един от нощните си набези в надземния свят. Тя я нарече Мег и се стараеше да не мисли за нещастieto, което беше сполетяло предишния ѝ кон.

Микийн изгъркала настрани каменния блок, който затваряше входа в скалната пукнатина. След миг се озоваха навън под дъжда и дръпнаха качулките на плащовете си. Щяха да се срещнат отново точно преди зазоряване.

— Аз също ще яздя заедно с вас, ако нямате нищо против, отче — каза Кормак като накара Килдеър да застане до Мег. — Не желая да изпускам Кейтлин от погледа си. Конър направо ще рухне, ако успеем да го освободим, а по време на този поход изгубим Кейтлин.

Отец Патрик не се противопостави и тримата поеха в мълчание към Дъблин. Пътищата бяха доста оживени. Всичко беше свързано с обесването, което щеше да се състои на следващата сутрин. Цялата околност беше настръхнала от новината за обесването на Черния конник.

Пътят беше хлъзгав. Кейтлин яздеше между двамата мъже. Не се чувстваше добре. Измъчваха я тревожни мисли и видения. От седмици тя и младите д'Арси се тревожеха до смърт и крояха планове за освобождаването на Конър. Накрая беше дошъл отец Патрик и беше предложил единствения възможен вариант. Трябваше да повярва. Трябваше да се моли и да има търпение. И тя трескаво се молеше за спасението на своя любим...

След като си разчисти сметките със сър Едуард, тя побягна право към дома на Конър на „Кързън Стрийт“ само за да открие, че е напуснат. По-късно научи, че веднага след като беше чул за залавянето на Конър, Лиъм беше потеглил за Оксфорд, за да прибере братята си. Сигурни, че властите щяха да ги търсят, те се бяха скрили в една

порутена къща до пристанището, в очакване да чуят нещо за съдбата на Конър.

Останала сама на улицата, без пукната стотинка и под заплахата да бъде арестувана като съучастничка на разбойник и убийца, Кейтлин бързо бе решила да възвърне предишната си самоличност. Бе откраднала дрехи от просторите и се беше дегизирала като момче. Цяла седмица бе обикаляла улиците около „Нюгейт“, за да чуе нещо за Конър. Беше продала дрехите, с които напусна къщата на сър Едуард на една проститутка и тези пари ѝ осигуряваха препитание през тези дни.

След като присъдата бе произнесена, тя бе чула, че през същия този ден Черният конник щял да бъде поведен към Ирландия. Тя се беше присъединила към малката тълпа пред затвора, но успя да види само задната част на затворническата каруца, в която беше Конър. Сред тълпата обаче зърна Микийн. Въпреки че бе застанала до него, той не я позна, докато тя не го дръпна за ръкава и не му прошепна името си в ухото. За първи път, откакто го познаваше, той се беше зарадвал, че я виждаше.

— Това е, защото Негова светлост ще иска да те намерим — бе ѝ казал той и я бе отвел в скривалището им.

Срещата ѝ с Кормак и Рори беше трогателна. Лиъм побесня, като им разказа част от това, което бе преживяла при сър Едуард. Той и братята му се заклеха, че няма да го оставят да диша дълго време.

Всички бяха потеглили за Ирландия, където посетиха отец Патрик в „Свети Олбан“. Той ги беше посъветвал да се скрият, докато обмисляше какво да предприемат. Нито един от тях не искаше да повярва, че Конър наистина ще да бъде обесен. Очакваха някакво чудо, но досега такова не беше станало. Конър щеше да умре на следващата сутрин, ако не се задействаше последният им план. Кейтлин не можеше да понесе подобна мисъл. Ако Конър умреше, тя също щеше да потърси спасение в смъртта.

Когато пристигнаха в Дъблин, минаваше полунощ. По улиците бродеха хора, въпреки студения дъжд. В града витаеше предпразнична атмосфера. Бесенето обещавахе добра реколта за джебчиите. Независимо от факта, че Черният конник беше едновременно силно обичан и силно мразен и от двете страни, забавлението щеше да бъде неопишуемо. Всеки, който можеше да пристигне в Дъблин, беше там.

Пътят им се разделяше пред църквата „Света Кейтлин“. „Килмейнхам“ беше на изток, а Батъни Бей на север. Отец Патрик дръпна юздите и се обърна, за да се сбогува.

— До зори, деца мои — каза той и вдигна ръка.

Кейтлин приближи Мег до коня му. Тя искаше да отпрати една настоятелна молба към свещеника, въпреки че много се притесняваше от това, което щеше да се наложи да сподели. Той сигурно щеше да я помисли за лека жена. Но ако това беше цената, която трябваше да плати, щеше да го направи с удоволствие.

— Не можете ли да измислите някакъв начин да ме вземете с вас, отче? Бих искала да видя Конър, ако има някаква възможност за това. Той... и аз имаме някои неуредени неща.

— Аз също бих дошъл, ако има начин — Кормак се обади от тъмното зад гърба ѝ.

Отец Патрик поклати глава.

— Кормак, ти си голям мъж и трябва да разбираш нещата. Не забравяй, че те търсят. Търсят и братята ти. Толкова приличаш на Конър, че е невъзможно да те сбъркат. Колкото до тебе, момиче...

— За мене не се е чуло нищо. Явно не ме търсят — като видя колебанието на свещеника, тя безсрамно реши да използва слабостта му към нея. — Моля ви, отче. Представете си, че Конър умре и аз... не съм успяла да говоря с него. Аз... аз... — гласът ѝ се изгуби.

Отец Патрик се намръщи.

— Прекалено опасно е. Не мога да го допусна. Съжалявам, момиче, но...

— Моля ви, отче! — прекъсна го Кейтлин. — Не знаете колко е важно. Има нещо, което на всяка цена трябва да му съобщя.

Тя притеснено обясни защо се налагаше спешно да се види с Конър. Докато свърши, цялото ѝ лице беше порозовяло, а отчето се взираше в нея изпод смръщените си вежди. Кормак изглеждаше като ударен с чук по главата.

— Мили Боже — каза той, като очите му обходиха тялото на Кейтлин.

Тя го накара да млъкне само с един поглед.

— Това вече е от голямо значение — съгласи се отец Патрик след дълго мълчание. — Много добре. Можеш да дойдеш с мен. Ще те вкарам вътре по някакъв начин, но има едно условие.

Като ѝ каза какво е то, тя се хвърли на врата му и го целуна по бузата, което едва не го събори от коня.

ЧЕТИРИДЕСЕТ И ШЕСТА ГЛАВА

Изоставен сам с мислите си в студа и тъмнината на килията през последната нощ от живота си, Конър беше почти заспал, когато изщракването на ключа му съобщи, че си има компания. За миг се ужаси от мисълта, че вече се е съмнало и идват да го изведат. После съзря фигурата в черна роба, която изпълваше пространството на входа зад пазача. Когато свещта на надзирателя освети добродушното кръгло лице, той позна посетителя си.

— Отец Патрик! — би скочил на крака, но това беше извънредно трудно с окования във вериги крак. Леглото му представляваше едноединствено одеяло, проснато върху каменния под и непрестанният студ беше вдървил крака му. Веригите издрънчаха, докато той с усилие и болка се изправяше.

— Дошъл съм да ти дам опрощение, сине мой — тъжно произнесе свещеникът, като се приближи и прегърна Конър. В килията влезе още един свещеник. Главата му беше наведена, а ръцете му бяха мушнати в расото. Конър му хвърли бегъл поглед. Толкова се зарадва на отец Патрик, че на гърлото му заседна буца. Уплаши се, че нямаше да може да проговори.

— Бог да ви благослови, отче.

— И тебе, Конър — отговори отец Патрик, като отстъпи назад и го прекръсти.

— Мръсни паписти — измърмори пазачът и закрепил свещта в един железен стенен свещник до вратата. После огледа нервно коридора и добави по-високо: — Не се мотайте много, отче.

— Не повече от необходимото, бъди сигурен в това — спокойно отвърна отец Патрик, като не отделяше очи от Конър. С тази небръсната от шест седмици брада и разрошена коса той наистина приличаше на разбойник.

Пазачът изсумтя и излезе, заключвайки вратата след себе си. Конър, възвърнал самообладанието си, пусна ръката на свещеника.

— Закрий шпионката — каза отец Патрик на другия свещеник. Конър почти не обърна внимание на мъжа, който изпълни нареждането. Беше съсредоточил вниманието си изцяло върху отец Патрик.

— Добре е, че дойдохте, отче, но ми се струва малко неразумно.

— Ако можех, щях и по-рано да дойда. Не се притеснявай, това няма да ми създаде проблеми. Но хайде, имаме много да свършим, а времето ни е малко. Имам една изненада за тебе. Надявам се, че ще ти хареса.

— Значи не си дошъл да ми дадеш Светото причастие? Признавам, че се колебая дали да срещна създателя си без него — Конър леко се усмихна със загрижено изражение на лицето.

Отец Патрик постави ръка на рамото му.

— Истински се надявам, че ще живееш дълго след мене, синко. Но за всеки случай, преди да си тръгна, ще ти дам опрощение. Не си ли любопитен каква е изненадата ми?

— Вие сте достатъчно голяма изненада за мене, отче, но щом настоявате, да видим какво носите. Надявам се да е хубаво парче овнешко и...

— Не става въпрос за храна — измърмори отчето — и си мисля, че изобщо няма да се сетиш да ядеш, като видиш изненадата ми — той се обърна и повика с пръст свещеника, който пристъпи напред.

Конър наблюдаваше този човек със слаб интерес, докато начинът, по който се движеше, не прикова погледа му. Още преди тя да вдигне ръка, за да свали качулката, той знаеше.

— Кейтлин — изстена той, след като тя изтича и се хвърли в прегръдките му. Той я притисна силно. — О, Кейтлин — гласът му секна и той зарови лице в косата ѝ. Тя се притисна до него и зашепна любовни слова, които той едва разбираше. Беше толкова нежна, топла и жива в ръцете му, че веднага прогони от ума му гробовете, които му се привиждаха. Прегръща я цяла вечност. После си спомни за присъствието на свещеника и му се усмихна доста сконфузено.

— Наистина чудесна изненада, отче.

— Така си и мислех — гласът на свещеника беше сух, но в очите му се забелязваше подозрителна влага.

— Конър, обичаш ли ме? — Кейтлин вдигна глава и се взря неуверено в него.

Той я погледна, спомняйки си, че никога не ѝ го беше казвал и ѝ се усмихна нежно.

— Повече от живота си, моя единствена.

— Достатъчно ли ме обичаш, за да се ожениш за мене?

— Да, с най-голямо желание. Но...

— Момичето ми каза, че мисли, че ще има дете. Не бих искал да бъде оставена в такова положение неомъжена. Представи си, че умреш на сутринта — отец Патрик изгледа Конър с всичката суровост, която можа да постигне в тази ситуация.

— Бременна! — Конър се слиса. Лицето му пребледня, той се стегна и се вгледа в големите ѝ сини очи. Тя със сигурност знаеше, че той нямаше да ѝ откаже нищо. Ами ако детето не беше от него? Можеше да бъде на най-големия му враг и мъчител на Кейтлин... Погледна към красивото лице, което обичаше повече от всичко на света и разбра, че това няма значение. Ако Кейтлин беше бременна, щеше да се ожени за нея. Щеше да даде името си на нея и на детето ѝ, независимо от каквото и да било. Това беше всичко, което му беше останало за даване.

— Радваш ли се? — попита тя тихичко.

Той беше объркан. „Зарадван“ не беше най-подходящото определение.

— Да се радвам ли? — произнесе той и усети как тя се вдърви в ръцете му. И тя, и отец Патрик го изгледаха с вледеняващи погледи.

— Да, радваш ли се? — въпреки че говореше тихо, не можеше да се сдържа и да ѝ каже. — Всеки мъж се радва, когато ще става баща!

— Много ме разочарова, Конър — обяви отец Патрик, не по-малко ядосан от Кейтлин.

Конър се втренчи и в двамата, после се предаде.

— Добре де, радвам се. Със сигурност ще се оженим за тебе, моя единствена, и то с най-голямо удоволствие. Ще дам име на детето ти, независимо дали е мое, или не. Аз...

— Дали е твое, или не! — Кейтлин го прекъсна ужасена. В очите на отчета се четеше същият ужас.

Конър разбра, че може би срамота ѝ бе попречил да му разкрие всичко за живота си със сър Едуард.

— Не исках да кажа това. Просто ми се изплъзна от езика — той отчаяно се помъчи да оправи нещата. Кейтлин и отец Патрик го

гледаха свирено.

— То е твое! Чие би могло да бъде?

— На сър Едуард... — веднага след като произнесе името, му се прииска да си отхапе езика.

Очите на Кейтлин станаха огромни. Отец Патрик изглеждаше силно възмутен и Конър се досети, че наистина не знаеше много неща за живота на Кейтлин през изтеклата година. Не знаеше дори половината от това, което Кейтлин беше изповядала пред свещеника.

— Бихте ли ни извинили за момент, отче? Мисля, че се налага да проведем личен разговор.

Отчето кимна и се отпрати към вратата на килията, където с един силен ритник настоя да му обърнат внимание.

— Забравил съм си молитвената броеница — чуха го те да ръмжи на надзирателя, след като вратата се отвори и той излезе. — Знаете, че трябва да имам броеница. Отец Саймън ще чуе изповедта му, но аз трябва да си взема броеницата. Представяш ли си...

Вратата се хлопна и пак се заключи. Конър се обърна към Кейтлин, която се беше съзела и беше дръпнала качулката върху главата си. Тя го погледна право в очите и облиза устни.

— Никога не съм правила... онова... със сър Едуард — тихо каза тя. — Забравих, че ти нищо не знаеш. Сър Едуард не беше... не беше нормален мъж — устните ѝ затрепериха, но тя събра кураж и му разказа всичко. После, за негова изненада, взе да развързва въжето, което стягаше свещеническото расо. Смъкна дрехата от раменете си. Отдолу беше по риза и бричове. Докато Конър зяпаше втрещено, тя започна да разкопчава и ризата.

— Какво?... — понечи да попита той, но замлъкна.

Тя свали ризата и бричовете си.

— Искам сам да видиш белезите, за да се увериш, че това, което казвам, е самата истина. Не искам в главата ти да се мотаят съмнения дали това бебе е твое или не.

Конър се почувства така, като че ли някой го е ритнал в слабините. Следите от камшика по бедрата и задните ѝ части бяха на път да се излекуват, но все още имаха морав оттенък.

— О, господи! — Думите му прозвучаха едновременно като молитва и клетва. После реши, че с клетвите и ругатните ще му е по-

лесно. Дълго и високо руга сър Едуард, отправяйки какви ли не закани и клетви по негов адрес.

Кейтлин побърза да се облече и да се увие добре с расото. Конър не можеше да достигне до сър Едуард в момента, затова пък можеше да достигне Кейтлин.

— Ела тук, куилин — тихо каза той и разтвори ръце.

Тя пристъпи, прочете посланието в очите му, разплака се и се хвърли в прегръдките му. Ръцете му я обгърнаха и я притиснаха до сърцето му. Тя продължи да разказва през сълзи останалите подробности от живота ѝ със сър Едуард. Когато му разказваше как е чакала да настъпи моментът да го убие, думите ѝ едва излизаха от устата. Лицето на Конър бе побеляло, в очите му се четеше готовност за убийство. С още по-голяма страст отпреди той съжаляваше, че сам не бе убил тази свиня.

— Наплачи се. Всичко е наред. Сега си в безопасност — прошепна той в косата ѝ и тя го направи, положила глава на гърдите му.

Накрая плачът престана. Тя въздъхна и вдигна глава, за да го погледне.

— О, Конър, толкова много те обичам — прошепна тя с патос.

— И аз те обичам, моя единствена — отвърна ѝ той с дрезгав глас. Бледа и с насълзени очи, тя беше най-красивото нещо, което беше притежавал в живота си. Ръцете му се стегнаха около нея. — Ще те обичам вечно. Ако умра на сутринта, бъди сигурна, че ще те обичам дълго след като тялото ми изстине в гроба. Ще те обичам от небесния рай или от преизподнята.

— Не трябва да говориш за умиране! Носи нещастие — простена тя, а в очите ѝ бликнаха нови сълзи.

Той се наведе и я целуна. Това беше дълга целувка и щеше да продължи вечно, ако не бяха чули отец Патрик, който с доста силен глас кълнеше пазача, че не е намерил молитвената броеница. Докато вратата се отвори, Кейтлин стоеше с гръб към нея, а Конър беше коленичил за изповед.

— Хм... деца, нямаме много време — каза отчето, след като вратата се затвори зад гърба му и тримата останаха сами. — Да разбирам ли, че сте решили въпроса?

Конър кимна.

— Грешката беше моя, отче. Бебето е мое. По друг начин не би и могло да бъде.

Той хвана ръката на Кейтлин и я притегли към себе си. Тя положи глава на гърдите му като уморено дете.

— Да разбирам ли, че сте готов да ни венчаете тук?

Отец Патрик кимна.

— Готов съм, сине мой.

— Тогава го направете, моля ви, но първо — Конър сведе поглед към Кейтлин. Очите му излъчваха нежност. — Ще ми направиш ли честта да станеш моя жена? — попита той.

— Да, разбира се — отговори тя с блеснали от любов очи.

Само след миг отец Патрик произнасяше словата, които щяха да ги свържат навеки. Тя се притискаше до Конър и стискаше ръката му.

Така станаха съпруг и съпруга — посред нощ, в мразовитата килия на затвора „Килмейнхам“, с тихото мърморене на свещеника, който сипеше благословиите си над тях и със сърца, изпълнени с любов и страх от възможната загуба. Когато Конър постави традиционната целувка върху устните ѝ, с което я правеше своя жена, Кейтлин отново избухна в сълзи. През изминалия един час беше плакала повече, отколкото през целия си живот.

— Кейтлин, момичето ми, съжалявам, че трябва да ти го напомня, но трябва да разменя няколко думи с Конър, преди... Нямаме много време.

Кейтлин се разтрепери и се притисна по-силно до Конър. Думите на отчето всяха ужас в сърцето ѝ. Скоро щеше да го остави и беше много вероятно никога повече да не го види...

— Не плачи, моя единствена. Това може да навреди на бебето — прошепна в ухото ѝ Конър.

Тя вдигна поглед и се изненада от собственическото отношение, което той прояви към нещо, което беше само мъничко зрънце живот, стаило се в тялото ѝ. Той я целуна бързо и я отстрани от себе си.

— Погрижете се за нея, отче. Не желая да гледа... — не успя да се доизкаже.

— Ако се стигне до това, можеш да бъдеш сигурен, че тя няма да присъства. Има нещо друго, което трябва да ти кажа. Има един шанс...

И отец Патрик му разказа подробно какво очакваше да се случи на другата сутрин. Когато свърши, очите на Конър блестяха, изпълнени

с надежда, а ръцете му здраво стискаха тези на Кейтлин, която отново се беше приближила.

— Отче, ако това стане, аз лично ще замина за Рим с петиция до папата да бъдете канонизиран — на лицето му се появи до болка познатата леко изкривена усмивка. Това накара сърцето на Кейтлин да престане да бие. Планът трябваше да заработи. Тя не би могла да живее на този свят без Конър.

— Запомни сигнала: оръдието.

— Разбрах. Ще бъда готов.

— В такъв случай, сине мой, да се заемем с останалите неща. Кейтлин, извини ме за предложението, но ако нещата не потръгнат утре, Конър трябва да бъде подготвен. Просто предпазна мярка, разбери ме.

Кейтлин пребледня, а Конър кимна като пусна ръцете ѝ.

— Трябва да призная, че ще се изкача съвсем спокойно на ешафода, ако знам, че съм се помирил с Бога.

— Тогава да започваме, сине мой.

Кейтлин се оттегли в един ъгъл на килията, за да ги остави насаме. Конър коленичи и се изповяда. Отец Патрик изпълни службата за умиращите. Последните му слова се забиха като нож в сърцето на Кейтлин. Тя затвори очи и се помоли с цялата жар, на която беше способна, Конър да бъде спасен. После Конър се изправи.

— Благодаря, отче.

— Имам нещо за тебе, сине мой. Това е твое и мисля, че е принадлежало на баща ти и на дядо ти.

Отец Патрик бръкна под робата си и извади изкусно изработен сребърен кръст, кръстът на Ирландия, който Черният конник носеше на гърдите си. Конър впери поглед в медальона, после го взе. Юмрукът му се сви около кръста. За момент погледна надолу към стиснатата си ръка, после я разтвори, вдигна я, целуна кръста и окачи ланеца на врата си. Медальонът заблестя на гърдите му.

— Ти ще живееш или умреш като Черния конник, обичан от всички истински ирландци — думите на отец Патрик прозвучаха като благословия. — Каквото и да се случи с тебе утре, успокоявай се с това.

— Каквото и да се случи, благодарен съм ви за това, което направихте. А сега, кажете ми нещо за братята ми, за Микийн.

— Добре са — отец Патрик поклати глава. — Полудели са от мъка по тебе, разбира се.

— Кажете им, че ги обичам. Кажете им, че ако нещо се случи утре и наистина си отида от този свят... кажете им, че ги моля да се грижат за Кейтлин и за бебето.

— Конър... — Кейтлин се разтрепери и се притисна още по-силно до него. Той наведе глава и я целуна.

— Грижи се за себе си, съпруго моя, и за нашето бебе — прошепна той и я отстрани от себе си.

Остана ѝ време само да промълви „Обичам те“, докато вратата на килията се отваряше. Когато тъмничарят я отвори, той видя само двама свещеници, които изповядваха един осъден на смърт.

— Време е — каза кисело той и посегна към свещта. Кейтлин гледаше Конър през сълзи. Конър ѝ се усмихваше. Отец Патрик го прекръсти и каза:

— Бъди смел, сине мой! — и като положи ръка на рамото на Кейтлин, просто я избута от килията.

ЧЕТИРИДЕСЕТ И СЕДМА ГЛАВА

Докато излезе от затвора, Кейтлин стискаше ръката на отец Патрик, който забързано я поведе към конете им, оставени в конюшната на близкия хан. Нощта беше безлунна и Кейтлин установи, че оставаха около два часа до зазоряване. Пияни зяпачи се трупаха покрай затвора дори в този ранен час.

Наоколо беше толкова оживено, че тя не обърна внимание на затворената карета, която потегли насреща им. Едва когато спря до тях, Кейтлин вдигна глава. Отвътре изскочиха двама мъже с тояги. Отец Патрик се закова на място и я избута зад гърба си.

— В името на Бога, вървете си! — прогърмя гласът му. — Нямаме нищо за вас, нищо, което си заслужава да откраднете!

— Не ни трябват скъпоценностите ти, проклет папист! Дошли сме за кучката. Предай ни я или ще те пребием, независимо от това, дали си свещеник!

— Опитайте тогава! — изрева отец Патрик и се хвърли към мъжете като извика на Кейтлин да бяга. Но не успя да направи нищо. Единият от тях го цапардоса с тоягата по главата. Свещеникът рухна на улицата като повалено дърво, докато се колебаеше какво да предприеме, Кейтлин загуби ценни минути, преди да се реши да хукне да бяга. Беше изминала около два фута, когато единият от нападателите я улови за развяващата се зад гърба ѝ свещеническа роба и я дръпна към себе си.

— Дръж я, бе! О, майчице, тя хапе! Вмъквай я в каретата! Бързо!

Кейтлин крещеше и се бореше, но те бяха едри и силни мъже. Пияниците се натрупаха да наблюдават зрелището. Такива сцени не бяха нещо необичайно в Дъблин. Никой не ѝ се притече на помощ, докато един от тях не забеляза поваления свещеник.

— Ей, вижте там! Те са пребили светия отец! Мръсни протестантски кучета!

— Свещеник ли? Те са причинили зло на свещеник! Да ги хванем!

Обърканите спасители дойдоха твърде късно. Когато пияните гладиатори се спуснаха към тях, Кейтлин вече беше натъпкана в каретата. В същия миг потеглиха. Прилоша ѝ, когато си удари главата в пода. Някой я улови за ръцете. След това се надвеси над нея и притисна до носа ѝ напоен с нещо парцал. Тя започна да се мята, но въпреки това успя да зърне лицето на човека, който я упояваше. Изтръпна от ужас. Беше сър Едуард Дан!

И после изгуби съзнание.

ЧЕТИРИДЕСЕТ И ОСМА ГЛАВА

По улиците се бяха подредили въоръжени доброволци. Зад тях се блъскаха дрипави селяни, просяци, добре облечени собственици на магазини, адвокати, доктори. Прозорците на къщите бяха отрупани с хора. Дамите махаха с кърпички, прислужничките развяваха перата си за почистване или просто махаха с ръце. Гренадири, които носеха ирландски бойни секири, маршируваха около каруцата, в която беше Конър. Пред тях вървяха войници и биеха с все сила барабаните. Тук-там се забелязваха Сламени момчета със зелени шарфове. Те се скупчваха на различни места зад доброволците, разменяйки си келтски думи.

За случая дори бяха изкарали тежката артилерия. Оръдията се тътреха, ескортирани от гренадири на коне. Зад тях се движеха банда калвинисти, които маршируваха под развято знаме и пееха, следвани от музиката, която се състоеше от гайди и цигулки. Най-отзад се носеше утайката на обществото, която крещеше и се кривеше безобразно.

Тълпите надаваха такива възгласи, докато преминаваше, че на Конър му се струваше, че присъства на спортно състезание. Той приемаше аплодисментите с тъжна усмивка. Ако ръцете му бяха свободни, щеше да им помага. Но стражите, които напрегнато се движеха редом с него, вече ги бяха вързали на гърба му. Глезените му бяха в окови — не желязени, а кожни.

Шумът беше оглушителен. Спектакълът приличаше на цирково представление. Ако самият той не беше обектът на овациите, може би дори щеше да му хареса изпълнението. Но за него зората можеше да приключи с вечен мрак. Те щяха да се върнат към обичайния си живот, а той можеше да увисне на бесилото.

Докато каруцата трополеше по калдъръма към Феникс парк, Конър полагаше всички усилия да стои изправен. Нямаше да допусне да падне. Нямаше да изложи семейството си, себе си, родината си.

Молеше се с цялата жар, на която беше способен, планът на отец Патрик да успее, за да бъде спасен от тази унижителна смърт.

Навлязоха в парка. Бесилката беше издигната в центъра специално за Конър. Палачът го чакаше, за да дръпне въжето, после да отреже главата му и да я забучи на кол за назидание на непокорните ирландци.

Каруцата спря пред бесилото. От тълпата се надигна мощно ура. Хората се устремиха напред, само за да бъдат отблъснати от пушките на доброволците. Една умряла котка прехвърча от тълпата и се приземи върху главата на близкия пазач. Той извика стреснато. Още котки се понесоха към главите на доброволците.

— Хайде, ела — стражите, които помогнаха на Конър да слезе от каруцата, не бяха неприятелски настроени. Те просто си вършеха работата. Конър слезе и пристъпи към бесилото. Бавно започна да се изкачва, понеже веригите му пречеха. Застана на платформата до палача, чиято глава бе закрыта от черна качулка. Огледа тълпата и затърси познати лица, но не откри нито едно. Братята му никъде не се виждаха. Можеше само да се надява, че са по местата си.

Нямаше време за размисъл. Щеше да направи това, което се искаше от него. За момент притвори очи и си прошепна една молитва. Независимо от студа, усети, че започва да се поти. В ума му изникна образът на Кейтлин. Отец Патрик беше обещал да я държи далече оттук този ден, просто за всеки случай. Обичаше я повече, отколкото си беше представял, че е възможно да се обича една жена. И тя носеше неговото дете. Мили Боже, той още не беше готов да умре!

Откъм тълпата се понесе ново ура. Към стражите полетяха развалени плодове и зеленчуци. Някои от тях улучваха и него. Нямаше свещеник. Католическата вяра беше забранена. Конър беше благодарен, че вече беше получил Светото причастие.

Един от стражите постави ръка на рамото му, а друг се наведе да отключи веригите на краката му. Ръцете му останаха вързани. Палачът се приближи да му поиска прошка, както беше прието. Конър кимна и каза „Прощавам ти“, като си пожела да няма за какво да му прощава. После и стражите, и палачът отстъпиха назад. Всеки осъден на смърт имаше право на последна дума.

Конър беше успял да се обръсне в последните минути, преди да го изведат. Облечен в съдрания си сребрист жакет и черни бричове, той

представляваше внушителна гледка с високото си мускулесто, макар и отслабнало тяло и красиво лице. Той огледа тълпата, помоли се на Господ да вдъхнови словото му и започна.

— Приятели мои! Днес стоя пред вас, осъден на смърт, обвинен в престъпления срещу Бог и хората. Отричам престъпленията срещу Бог! А за тези, които казват, че съм извършил срещу хората, заявявам, че са били извършени в служба на човечеството и са били вдъхновени от Господ. Те са били насочени срещу тези, които проливат вашата кръв... и моята. Те изстискват всяка капка кръв от Ирландия. Моята и вашата Ирландия! Роден съм ирландец, такъв ще умра и се гордея с това. Дълго след като тялото ми изтлее, душата ми ще копнее по зелените ѝ поля, стелешите се мъгли, по реките и долините ѝ. Желая на моята Ирландия и на вас, ирландци, *slante geal!*

По време на тази кратка трогателна реч бяха пролетели много сълзи. При последните думи за сбогом, произнесени на забранения келтски, от тълпата се надигна рев. Ирландските католици, намиращи се зад пръстена от доброволци, се втурнаха напред. Тежката артилерия, която беше извадена за показ, изведнъж се насочи към доброволците. Някъде от далечината долетяха звуци, причинени от топуркането на хиляди бягащи крака. Появи се цял батальон от Сламени момчета, които влязоха в схватка с доброволците. Загърмяха пушки. Жените запищяха. Мъжете започнаха да ругаят и нападаха ешафода. Чу се оръдеен изстрел.

— Това е въстание! — долетя вик някъде от тълпата. Конър нямаше какво повече да чака. Когато стражите се спуснаха към него, той ритна дъската под бесилото и скочи в зейналата тъмна дупка, както го беше инструктирал отец Патрик. Падна в отворена катафалка и усети, че се понесе със светкавична бързина. Преминаха през тълпите, които се отдръпваха от този символ на смъртта.

— За Бога, разкарай ги, Микийн! — чу Конър познат глас, като се надигна в това, за което подозираше, че беше собственият му ковчег. Той погледна нагоре. Над него се усмихваше Кормак, целият облечен в черно. Рори радостно го стисна за рамото. Лиъм, седнал отпред на мястото на кочияша заедно с Микийн, се обърна.

— Дявол да го вземе, чудесно е, че те виждам, Кон! — изкрещя той през рамо, докато Кормак и Рори прерязваха въжетата, които стягаха ръцете му.

— Точно така. Спасихме ви, Ваша милост, въпреки че се наложи да направим цяла революция — прозвуча екзалтираният глас на Микийн, който шибаше конете, докато прелитаха през Феникс парк.

— Да вървим да приберем Кейтлин и да се омитаме отгук! — Конър се усмихна и прегърна Кормак, който му помогна да излезе от бившия му ковчег.

ЧЕТИРИДЕСЕТ И ДЕВЕТА ГЛАВА

По пътищата, по които се мъчеше да се промъкне каретата на сър Едуард, се водеха боеве. Банди доброволци се биеха с групи от Сламените момчета. Селяните се нахвърляха върху господарите си със запалени факли, вили и коси. Там, където те се сблъскваха с драгуни, оставяха доста трупове след себе си. Протестанти и католици лежаха рамо до рамо по осеяните с кръв земи. Смърт и кръв изпълваха въздуха. Обесването на Черния конник беше докоснало най-тънката струна в душите на ирландците. Той беше техен, обичан от всички. Те бяха надигнали глави, за да спасят своя син. Семената, посети от отец Патрик, не само че бяха покълнали, но дадоха и своите плодове. Ирландците бяха изпълнени с гордост, че Черният конник не беше мъртъв. Мълвата се носеше от уста на уста и им вдъхваше сили.

Все още замаяна от това, с което я беше упоил сър Едуард, Кейтлин долавяше като в сън суматохата навън. Проклинайки, сър Едуард беше наредил на кочияша си да ги закара на безопасно място. Но в този ден никъде не беше безопасно и кочияшът продължаваше да се движи по пътя, като се молеше да премине незабелязано.

Според малко обърканите умозаклучения на Кейтлин приближаваше пладне. Тя все още не знаеше нищо за съдбата на Конър, въпреки че каретата бе спирала на няколко места, за да изчака да преминат войнствено настроените групи. Кочияшът беше говорил с много хора и от коментара на сър Едуард тя разбра, че смятат Конър за обесен. Тя се надяваше с цялото си сърце и душа да е успял да избяга.

Бяха се насочили на север по посока на Данъмор и Балимара. Тя се досети, че той я водеше в имението си в Балимара, където я бе държал, докато се възстанови след раняването си. Тя си каза, че не е много разумно от негова страна да се приближава до Данъмор, но той си мислеше, че Конър е мъртъв и братята му са избягали. А можеше и да се окаже прав.

От друсането на каретата ѝ прилоша и тя се облегна на седалката със затворени очи. Сър Едуард беше вързал ръцете и краката ѝ с

въжета, специално донесени за тази цел. Нямаше желание да отвори очи и да погледне човека, който със сигурност имаше отвратителни планове за нея. Но тя беше сигурна, че каквото и да се случеше, повече нямаше да допусне да бъде малтретирана и обругавана. Имаше дете, за което трябваше да мисли. Трябваше да намери начин за бягство.

Каретата премина през някаква голяма могила и така се тръсна, че Кейтлин си прехапа езика. Изненадана, тя извика и отвори очи. Сър Едуард я гледаше с присвити очи.

— Отдавна трябваше да се събудиш, скъпа. Дозата, която ти дадох, не би могла да предизвика такъв дълъг сън. Уверен съм, че се правеше на заспала през последните няколко минути.

Кейтлин не каза нищо. Само го изгледа с омраза.

— Предполагам, че скърбиш за д'Арси. Колко жалко, че пропусна обесването му.

Тъй като все още не знаеше какво се е случило с Конър, Кейтлин отвърна със смразяващ тон:

— Жалкото е, че не нанесох втори удар с ножиците!

Сър Едуард ѝ се усмихна. Това беше жестоката усмивка, която добре познаваше и която я ужасяваше. Тя изправи гръб и му отправи свиреп поглед. Сега, когато нямаше с какво да я държи в подчинение, щеше да разбере, че си имаше работа със съвсем различна жена.

— О, да. От твоя гледна точка вероятно е така, но знаеш, че никога през живота ни не ни се отдава втори шанс. Този факт ми напомня, че ти ме нарани. Сега вече напълно се възстанових и ти скоро ще трябва да бъдеш наказана за това, което се опита да извършиш. Ще бъдеш строго наказана — той изрече последното с огромна наслада.

— Един ден ще те убия — това беше изявление, не заплаха.

За момент усмивката му угасна, само за да бъде бавно възвърната.

— Знаеш ли, повече ми харесваш предизвикателна. Това ще бъде допълнителна подправка към удоволствието, което ще ми достави поставянето ти на колене.

Той постави ръка на гърдите ѝ с обичайната си фамилиарност. Макар да знаеше, че той го прави само за да демонстрира господството си над нея, Кейтлин не можа да го понесе. Но тя беше вързана и не можеше да отхвърли ръката му. Вместо това се изплю в лицето му.

— Кучка! — той отскочи назад и я изгледа свирепо, докато бавно бършеше лицето си. После се усмихна и я удари грубо през лицето.

Кейтлин извика. Главата ѝ се удари в облегалката на седалката. Усети вкуса на кръвта, която потече от прехапаната ѝ устна. Тя се изправи с изтръпнала и пламтяща от удара буза, само за да види, че той се кани да нанесе втори удар.

— Стойте! Спрете де! — изненаданият вик на кочияша беше придружен от рязко дръпване на юздите, след което каретата спря.

— Какво има? — извика през прозореца сър Едуард. Кейтлин с облекчение се облегна назад.

— Мъже на пътя. Изглежда са разбойници, Ваше благородие. Блокирали са пътя.

— Карай през тях! — нареди сър Едуард и в същото време Кейтлин чу познатата заповед.

— Стойте и се предайте!

— Конър! — извика тя и се хвърли към прозореца. — Конър, тук съм!

— Дръпни се, кучко! — сър Едуард изсъска и с един удар я запрати на седалката.

В същия миг вратата се отвори. Там стоеше Конър, все още облечен в дрехите, с които беше застанал на ешафода. Лицето му беше убийствено мрачно. Кейтлин разбра, че той беше станал свидетел на удара. Тя видя зад гърба му Кормак, яхнал Килдеър да държи останалите коне. Беше сигурна, че Лиъм, Рори и Микийн също са наоколо.

Докато очите му я оглеждаха, за да се увери, че е добре, Конър протегна ръце и извлече сър Едуард от каретата.

— Той носи сабя! Внимавай!

Конър стисна ръката, с която сър Едуард се опитваше да изтегли сабята. Сър Едуард извика и изпусна дръжката. Оръжието падна на земята.

— Тази плесница ще ти струва скъпо — процеди през зъби Конър, сграбчи го за сакото и го повлече напред. После го бутна на земята.

— Наблюдавай го! — кратко изрече той. Кейтлин предположи, че тези думи са отправени към Лиъм или Рори. Сър Едуард не посмя да помръдне дори. Тя се досети, че срещу него беше насочен пистолет.

— О, Конър! — тя се отпусна на седалката, усмихвайки се глупаво, когато той влезе при нея и се захвана да я развързва.

— Много ме изплаши, моя единствена. Отидохме да те приберем от уреченото място и отец Патрик ни разказа какво се е случило. Надявам се никога повече да не преживея такава сутрин.

— Как ме намери? — ръцете ѝ бяха свободни и тя ги разтри, докато той се занимаваше с краката ѝ.

— Някакви улични побойници хванали едно от копелетата, които те похитили. Отец Патрик... тъъ... го принудил да каже къде са те повели. Препускахме като дяволи, за да те настигнем. Направи ли ти нещо друго, освен удара, който видях?

— Само още една плесница. Толкова съм щастлива, че успя да се спасиш!

Той се изправи, освободил краката ѝ и Кейтлин се хвърли като луда в прегръдките му. Конър я притисна до себе си и целуна наранената ѝ устна.

— Сега си при мене, моя единствена, и нямам намерение повече да те губя. Остави ме да си разчистя сметките с онази змия и се махаме.

— Ще те търсят. Остави го. Той вече не е от значение. Няма време за губене.

Той поклати отрицателно глава и я отстрани от себе си.

— Трябва да си уредя сметките с него. В противен случай духът ми никога няма да намери покой.

Тя го погледна и реши, че спорът щеше да се окаже само губене на време.

— Внимавай! — каза му тя, но той вече беше излязъл от каретата. Наведе се и взе меча на сър Едуард, после помогна на Кейтлин да слезе, улови я за ръка и се обърна към сър Едуард.

— Когато си малтретирал съпругата ми, ти си подписал смъртната си присъда, ти, жалко подобие на човек. Въпреки това ще ти дам шанс, както ти бях обещал преди. Можеш да бъдеш застрелян на място като куче, каквото си всъщност, или да умреш в честен двубой.

Сър Едуард, който стоеше под дулата на пистолетите на Рори и Лиъм, се огледа като подивял. Отникъде не би могъл да получи помощ. Лицето му побеля. Знаеше, че е изправен пред смъртта.

После бавно се изправи и се обърна към Конър, който го наблюдаваше със смразяващ поглед.

— Много добре, ще се бия с тебе, д'Арси. И ще те убия, както убих и баща ти. Знаеш ли какво скимтеше, преди да го бутна от онзи прозорец? Подсмърчаше и викаше „Имай милост!“. Такъв страхливец беше. Същият ще бъдеш и ти и ще мърмориш подобни слова, преди да забия меча си в сърцето ти.

— Лъжеш, мръсен кучи сине! — Кормак вдигна глава, а заедно с нея и пистолета си.

— Не! — остро произнесе Конър, като хвана ръката му точно преди да натисне спусъка. — Дълго време чакам този момент, Кормак. Не ме лишавай от това право.

— Той лъже, Кон.

— Знам и го прави само за да ме разяри, този мръсен червей. Не му обръщай внимание.

— Кон! — Конър се обърна към Лиъм, който беше развързал дисагите на коня и беше извадил меч, чиято дръжка подаваше на брат си. Конър тръгна към него като поведе и Кейтлин. Пое меча.

— Пази я, братко — каза той на Лиъм и пусна ръката ѝ. Лиъм застана до нея, докато Конър опитваше острието.

— Сър Едуард! — Конър му хвърли собствения му меч, който беше вдигнал от земята. Той го улови, изпробва острието и погледна Конър с блеснали от омраза очи.

— Ако те победи, братята ти веднага ще ме убият. Това не е честен двубой — изсъска той.

— Няма да ме победиш — каза уверено Конър като остави меча, за да съблече жакета си. Сър Едуард направи същото. След това те грабнаха оръжията си и се изправиха един срещу друг.

— До смърт — каза Конър. Зелените му очи излъчваха същия студен блясък като на меча му.

— До твоята смърт — изсъска сър Едуард. Оръжията се вдигнаха за поздрав. Кейтлин задържа дъха си. Страхуваше се. Лиъм постави ръце на раменете ѝ.

— Не прави нищо, което би могло да отвлече вниманието му — тихо я предупреди той.

Всички мълчаливо следяха напрегнатия двубой. Не се чуваше нищо друго, освен всяващите смъртен страх звуци от ударите на

стомана в стомана. Мъжете нападаха, парираха и пак се хвърляха в атака. Сър Едуард също беше майстор на сабята. За свой ужас Кейтлин откри, че Конър се движи по-бавно, заради раната в крака си. Но той се държеше. Водеше го желанието да има справедливо възмездие. По лицето на сър Едуард се стичаше пот. Конър се усмихна. Но сър Едуард отскочи встрани и нанесе удар. Острието цепна рамото на Конър, преди да успее да парира. Всички изтръпнаха. Лиъм стисна раменете ѝ, за да ѝ напомни да мълчи.

Раната само накара Конър да се бие още по-ожесточено. Без да обръща внимание на появилата се кръв, той атакува и принуди сър Едуард да започне да отстъпва. Накрая сър Едуард едвам си поемаше дъх. В погледа му се четеше отчаяние. Последва нападение, удар и мечът на сър Едуард полетя във въздуха. Последва колективна въздишка на облекчение. Конър не им обърна внимание. Той се приближи до противника си и опря острието на сабята в гърлото му.

— Хайде, направи го и бъди проклет, д'Арси! — извика той.

Конър поклати глава.

— Искам най-подробно да разкажеш как уби баща ми. Искам да чуя всеки детайл, свързан със смъртта на този храбър мъж.

Сър Едуард преглътна трудно с острието на гърлото си. После разказа всичко за събитията от онази нощ, отдавна отминала, но незабравима за семейство д'Арси. Когато свърши разказа си за смъртта на стария граф, по лицата на всичките му синове се четеше готовност за убийство.

— А сега, мисля, че дължиш извинение на съпругата ми.

Сър Едуард погледна към Кейтлин. В погледа му имаше надежда.

— Извини ме, Кейтлин — гласът му беше дрезгав.

Кейтлин усети страха му, но не изпита никаква жал. Престъпленията му бяха прекалено големи. Дори и тя да държеше меч, сър Едуард нямаше никакъв шанс.

— Не ми харесва, че се обръщаш към съпругата ми така фамилиарно. Тя е лейди Айва, както знаеш — гласът на Конър беше студен като стоманата, която държеше.

— Простете ми, лейди Айва.

— Качвай се на коня, Лиъм, и отведи Кейтлин настрана.

— Не! — Кейтлин поклати глава.

— Помисли за детето — каза Конър, без да я поглежда.

Сър Едуард усети близкия си край, задиша тежко и се свлече на колене. Кейтлин послушно яхна Мег и потегли след Лиъм. Не бяха изминали и петдесет крачки, когато тя дръпна юздите.

— Чу какво ти каза Конър, мисли за бебето! — измърмори Лиъм.

— О, я стига! Искам да гледам! Лиъм, не забравяй, че самата аз едва не го убих! Този път искам да го видя наистина мъртъв!

Конър притисна острието до гърлото на сър Едуард.

— Ако знаеш някакви молитви, време е да ги кажеш — гласът му едва се чуваше от това разстояние.

Сър Едуард взе да бръщолеви несвързано. Конър се усмихна и заби острието с такава сила, че то се показа отзад на врата му. Рукна кръв и попи в земята. Конър изтегли сабята. Сър Едуард падна по очи и умря.

Утрото на следващия ден ги завари в Инвър, малко рибарско селце на запад от Данегал. И шестимата бяха слезли от конете, за да им дадат възможност да отдъхнат, преди да слязат в селото, където ги чакаше лодка. Тя щеше да ги прекара през залива на Инвър и да ги остави на една част от сушата, която се връзваше навътре във водната шир. Там щеше да спре кораб, потеглил за колониите, който да ги качи на борда си. Колониите съвсем наскоро бяха извоювали независимостта си от проклетата Англия. Разстоянието обаче беше доста голямо. Отец Патрик беше подготвил всичко, понеже знаеше, че нито един от тях нямаше да бъде в безопасност в разкъсаната от противоречия Ирландия. Носеше се мълвата, че се събират войски, които да издирят Черният конник. Тази легенда вече доста беше надраснала човека, който я беше създал.

В този момент въпросният джентълмен обгръщаше раменете на жена си и поставяше целувка върху косата ѝ. Тя беше с гръб към него, но се усмихна на милувката. Другата му ръка беше превързана.

— Пътуването ще трае дълго. Сигурна ли си, че ще можеш да издържиш? Можем да заминем за Франция.

Кейтлин поклати глава.

— Не се тревожи чак толкова, Конър. Та аз съм само бременна. Не страдам от някаква неизлечима болест. Америка е тъкмо мястото,

което ни трябва. Като пристигнем там, бременността ми едва ще е проличала. Нищо няма да ми стане от пътуването, нито пък на бебето.

— Надявам се — гласът му продължаваше да звучи тревожно, затова тя се обърна и го целуна по устните. Той хвърли един бърз поглед към Микийн и братята си, които използваша почивката да подремнат, излегнали се на тревата. После наведе глава и я целуна толкова страстно, че краката ѝ омекнаха. Тя вдигна замаян поглед. Очите му блестяха като утринно слънце.

— Обичам те — промълви тя.

— И аз те обичам, моя единствена. Вечно ще те обичам — думите прозвучаха като клетва.

Тя се усмихна и сведе поглед към пръстена с топаз, който блестеше на пръста ѝ и завинаги щеше да си остане там.

— Това ще ти липсва — каза тя. — Ирландия, земята на дедите ти.

Конър поклати глава.

— Повярвай ми, моя единствена, мога да живея много добре без Данъмор, дори и без Ирландия. Единственото нещо, без което не мога, си ти.

Очите ѝ обходиха красивото му мъжествено лице и се впиха в очите с цвят на аквамарин. Това беше нейният Конър, нейният чудесен Конър. Това беше съпругът ѝ, бащата на детето, което носеше. Сърцето ѝ се разтуптя. Тя знаеше какво точно той има предвид. Докато имаше Конър, другият свят оставаше в сянка.

Тя му се усмихна и повдигна глава за целувка.

ЗАСЛУГИ

Имате удоволствието да четете тази книга благодарение на *Моята библиотека* и нейните всеотдайни помощници.

МОЯТА БИБЛИОТЕКА

<http://chitanka.info>

Вие също можете да помогнете за обогатяването на *Моята библиотека*. Посетете **работното ателие**, за да научите повече.